

การศึกษา กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

ปริญญานิพนธ์

ของ

ประเทิน มหาจันทร์

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุทพริช ๑๑ ถนนสีลม กรุงเทพมหานคร ๑๑๑ ๑๑๑๑๑๑๑๑

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาคุณวุฒิ

กันยายน ๒๕๒๑

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

76088

การศึกษา กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

บทคัดย่อ

ของ

ประเทิน มหาจันทร์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษาศาสตรบัณฑิต

ธันวาคม 2521

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะแสวงหาปัจจัยสำคัญ อันส่งผลถึงการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนต่อไป

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเพื่อแสวงหาคำตอบสำหรับปัญหาเชิงวิจัยสามข้อดังต่อไปนี้

1) มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนอย่างไร

2) มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนอย่างไร

3) เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกลึกซึ้งก่อนและหลังการกระทำผิดกฎหมายอย่างไร

การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งรับการฝึกอบรมอยู่ ณ สถานฝึกอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวนทั้งสิ้น 401 คน เป็นชาย 280 คน หญิง 121 คน และกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบ ซึ่งได้แก่เยาวชนผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 55 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล กระทำโดยใช้การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย การวิเคราะห์ความแปรปรวน การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเดียว และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

ผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามข้อที่หนึ่งที่ว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนอย่างไร ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ค่อนข้างต่ำที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่า ข้อมูลที่ได้สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้จากกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความแตกต่างกันมาก

ผลการวิจัย เพื่อตอบคำถามข้อที่สองที่ว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนอย่างไร ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์สูงระหว่างการศึกษอบรมบุคลิกภาพและการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลปรากฏว่า ตัวทำนายในตัวแปรต้นที่ถูกเลือกเข้าสู่สมการได้แก่ ระดับการศึกษาของเยาวชน ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน ความมุ่งหวังทางการศึกษา ความมุ่งหวังในชีวิต และความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

จากผลการเปรียบเทียบผู้กระทำผิดกฎหมายและผู้มิได้กระทำผิดกฎหมายในบางประเด็นก็ปรากฏว่าสนับสนุนผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นด้วย

ผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามข้อที่สามที่ว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกลึกซึ้งก่อนและหลังการกระทำผิดกฎหมายอย่างไร ปรากฏว่า เยาวชนได้รายงานความรู้สึกลึกซึ้งก่อนและหลังการกระทำผิดกฎหมาย เหตุผลในการกระทำผิด และเหตุผลที่จะไม่กระทำผิดไว้โดยละเอียดสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนได้เป็นอย่างดี

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พอจะสรุปเป็นข้อเสนอแนะได้ว่า การที่จะแก้ปัญหายาเสพติดให้ได้อย่างถาวร จะต้องให้ความร่วมมือกันหลายฝ่าย สถาบันต่าง ๆ ในสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เช่น บ้าน สถานศึกษา สื่อมวลชน และสังคมโดยรวม จะต้องให้ความสนใจใส่เด็กและเยาวชนอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในด้านความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและเยาวชนกับบิดามารดา บุคลิกภาพของเยาวชน ความสำเร็จทางด้านการศึกษาในโรงเรียน ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดของเยาวชน.

EDUCATION AND JUVENILE DELINQUENCY

AN ABSTRACT

BY

PRATERN MAHAKHAN

Present in partial fulfillment of the requirements
for the Doctor of Education degree
at Srinakharinwirot University

December 1978

This study was concerned with a rather comprehensive analysis of juvenile delinquency. It utilized self - reported data, assisted with interviewing form, on delinquency and related factors as a means for the study. The relationship among the four groups of variables : back - ground and family, education, personality and delinquency have been examined. The first three groups of variable were treated as independent variables, the other as dependent.

The samples were drawn from institutionalized delinquent males and females, aged 14 - 20 years, with a comparative group of non-delinquent from a specific area. The samples were made up of three subgroups.

1) 280 randomly selected, incarcerated male offenders, 2) 121 randomly selected, incarcerated female offenders, 3) 55 randomly selected non-delinquent males and females of same age ranges and comparable socio-economic status level.

Data were gathered by means of a detailed interview assisted with interviewing form.

This study was directed specifically at the following questions : Were there relationships among education, socio-demographic background, and delinquency ? Were there relationships among education, personality, and delinquency ? What were the offenders' feeling prior to and after the offense, reasons for having committed the offense and for would not have committed the offense ?

Many techniques were used as a means for analyzing data such as the t - test analysis, the analysis of variance, the simple correlation analysis, and the stepwise multiple regression analysis. And the findings were as follows : For the first question, it was found that the relationships

among education, socio-demographic background and delinquency were rather low. This was so because the data for this analysis were taken from the homogenous group of institutionalized delinquents, thus limiting the variance of variables. For the second question, there were high correlations among education, personality and delinquency. This may not be concluded that the delinquency was not directly effected by socio-economic background variables due to the homogeneity of the samples used. However it can be concluded that education and personality bear strong influence on delinquency. In this, education may do so directly and through personality.

In the analysis by the stepwise regression technique, it was found that a number of independent variables predicted delinquency. They were : level of youth education, school success and failure, education aspiration, life aspiration, and belief in fate. All of these variables preceded delinquency.

Supplementary findings from comparing the delinquent samples with non - delinquent sample strongly supported this results.

For the third question, offenders' feeling before and after the offense and reasons for having committed the offense and for would not have committed the offense were also revealed. These identified the home, the friends, and the school to have been major reasons.

Based on the findings of the study, it was recommended that in order to cope with the problem of juvenile delinquency more effectively, the home, the school, the mass media and the society at large payed more specific attention on some of the children's concern. These were friend associating, feeling of the children toward the parents, school performance, education and life aspiration.*

* Written under the supervision of the Graduate School.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

12/11/25 ประธาน

Dr. [Signature] กรรมการ

อ. [Signature] กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ด้วยความกรุณาและความเอื้อเฟื้อจากหลายท่าน หลายฝ่าย ต่างกรรมต่างวาระกัน ทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยความเรียบร้อย จึงขอจารึกนามไว้ให้ปรากฏ ณ ที่นี้ ด้วยความสำนึกในพระคุณอย่างสูง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อนุญาตให้ลาศึกษาต่อ โดยได้รับเงินเดือนเต็มอัตราหาไม่แล้วคงไม่มีโอกาสให้ทำงานวิจัยครั้งนี้

ท่านคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ศาสตราจารย์ ดร.กานดา ณ ถลาง ได้กรุณาติดต่อ กับสถาบัน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ยิ่งกว่านั้น ยังได้กรุณาเร่งรัดการทำงาน ด้วยความเมตตา ทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จทันการ

รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลียว บุรีภักดิ์ ผู้ทำหน้าที่ประธานคณะกรรมการที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร.ประสาท หลักศิลา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนันต์ เจริญธรรม ที่ปรึกษา ได้กรุณาให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ และได้ให้ความอนุเคราะห์ในการ แก้ไขปัญญานิพนธ์ฉบับนี้อย่างใกล้ชิด ทำให้งานสำเร็จลงไปด้วยดี

ดร.นิยม ปุราคำ ได้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง และวิธีการทางสถิติ ศาสตราจารย์ ดร.ชวาล แพทย์กุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ ชิตพงศ์ และ ดร.สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ ได้กรุณาให้คำแนะนำเกี่ยวกับสถิติและการแปลความหมาย ของข้อมูล

ท่านอาจารย์ ดร.ศิลา จายนียโยธิน แม้มิได้ให้ความอนุเคราะห์โดยตรง หากได้ให้กำลังใจและกระตุ้นให้ทำงานด้วยความอดทนอยู่ตลอดเวลา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ นรนิติคังคาญจน์ แห่งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ท่านอธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง คุณอุทัย อติแพทย์ ได้กรุณาอนุญาต ให้ผู้วิจัย เข้าไปสัมภาษณ์เยาวชนในสถานฝึกอบรมได้โดยสะดวก

ท่านหัวหน้าสถานฝึกอบรมเยาวชน บางนา คุณสุพจน์ สุโรจน์ ได้กรุณาอำนวยความสะดวกในการ เข้าสัมภาษณ์เยาวชน ในสถานฝึกอบรมส่วนในความเอาใจใส่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เคื่อน สันสุพันธ์ประทุม แห่งศูนย์คอมพิวเตอร์ศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ให้ความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับข้อมูล
นับแต่การเจาะบัตร จัดทำโปรแกรม ตลอดจน ถึงการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ทำให้
ได้ข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำ

ดร.สัญญา จิตตานนท์ นอกจากได้ให้ความช่วยเหลือในด้านการบริการข้อมูล
และถ่ายข้อมูลลงในแบบถาวรแล้ว ยังได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยนี้
เป็นอันมาก

ดร.โกสินทร์ รังสยาพันธ์ ดร.เคนเนธ แคมป์ ได้ให้ความช่วยเหลือโดย
การแนะนำที่เป็นประโยชน์ ทั้งคอยให้กำลังใจอยู่ตลอดเวลา

อาจารย์บุญเกิด ภิญโญอนันตพงษ์ ได้ให้คำแนะนำในการทดลองใช้แบบสัมภาษณ์
เพื่อรักษาความแม่นยำ ควบการใช้ระเบียบวิธีทางสถิติ

คุณประเสริฐ เมฆมณี แห่งศูนย์ฝึกอบรมข้าราชการกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย
ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ทั้งแต่คราวที่ผู้วิจัยเข้าปฏิบัติงาน ณ ศูนย์ฝึกอบรมแห่งนี้ ยิ่งกว่านั้น
ท่านยังได้กรุณารับเป็นกรรมการในการสอบปากเปล่าปริญญาโทอีกด้วย

ผู้วิจัยขอรำลึกถึงพระคุณของบรรดาท่านที่ได้กล่าวนามมานั้น ด้วยความขอบพระคุณ
อย่างสูง

ประเทิน มหาจันทร์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
1 สภาพและความรุนแรงของปัญหาสุขภาพการรรม	1
2 ลักษณะของการวิจัย	8
3 ปัญหาเชิงวิจัย	15
4 จุดมุ่งหมายของการวิจัย	16
5 ขอบสมมติเบื้องต้น	17
6 แบบแผนของการวิจัย	17
7 สมมติฐานการวิจัย	21
8 นิยามปฏิบัติการ	24
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29
ก หมวดการกระทำผิดกฎหมาย	29 ✓
หัสนคดีและพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย	29 ✓
ตัวแบบกับการกระทำผิดกฎหมาย	32 ✓
การป้องกันและการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน	40 ✓
ข หมวดบุคลิกภาพ	43 ✓
ค หมวดภูมิหลังและครอบครัว	52 ✓
ง หมวดการศึกษาและการฝึกอบรม	74 ✓
การอบรมผู้กระทำผิดกฎหมาย	82
โรงเรียนกับการฝึกอบรม	85
การศึกษาทัพอัยการรรม	90

3	วิธีดำเนินการวิจัย	93
1	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	93
2	ตัวแปร	97
3	เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล (แบบสัมภาษณ์)	101
4	วิธีดำเนินการในการรวบรวมข้อมูล	112
5	ข้อสังเกตในการเก็บข้อมูล	112
6	วิธีการจัดการห้กับข้อมูล	115
1	การบรรณาธิกรณข้อมูล	115
2	การจัดทำสมุทห้ส	116
3	การถ่ายข้อมูลลงในแบบถายรห้ส	117
4	การถ่ายข้อมูลลงในป้ดร	117
5	การวิเคราะห์ข้อมูล	117
4	ผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย	121
1	ข้อมูลเบื้องต้น	121
	อภิปรายผลจากข้อมูลเบื้องต้น	132
2	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน	146
	อภิปรายผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน	161
3	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธี ที - เทส	168
	อภิปรายผลการเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธี ที - เทส	183
4	ผลการวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	193
	อภิปรายผลการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	202
5	ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ	204

6	ผลการพิสูจน์สมมติฐาน	207
	อภิปรายผลการพิสูจน์สมมติฐาน	221
7	ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมาย และผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย	232
	อภิปรายผลการ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำความผิด กฎหมาย และผู้มิได้กระทำความผิด	235
5	สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ	243
	1 สรุปผลการวิจัย	243
	2 ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต	247
	3 ขอเสนอแนะในการใช้การศึกษารอบร้อมเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรม	247
	บรรณานุกรม	266
	ภาคผนวก	281
ก	สถิติเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของ เด็กและเยาวชน	282
ข	การกระทำผิดกฎหมายของ เยาวชน จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ	290
ค	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน	301
ง	ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง	330
จ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	361
ฉ	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการวิเคราะห์ถดถอย	364
ช	สภาพความรู้สึกรักใคร่ของ เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย	367
ซ	การ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมาย กับผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	372
ฌ	แบบสัมภาษณ์เยาวชน	378
ฎ	สมุดรหัสนี้	400

บัญชีตาราง
(อยู่ในภาคผนวก)

ตาราง	หน้า
ก 1 แสดงจำนวน อายุ และเพศ ของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับตัวส่งสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ระหว่างปี 2508 - 2519	283
ก 2 แสดงคดีที่เด็กและเยาวชนต้องหมายมากที่สุด ระหว่างปี 2508 - 2519	284
ก 3 แสดงจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับคดียาเสพติดให้โทษ ระหว่างปี 2508 - 2519	285
ก 4 แสดงประเภทของ เด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมระหว่างปี 2508 - 2519	286
ก 5 แสดงพื้นฐานการศึกษาของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุม และถูกส่งตัวมายังสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชนกลาง ระหว่างปี 2508 - 2519	287
ก 6 แสดงสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ที่ศาลคดีเด็ก และเยาวชน พิจารณาวินิจฉัยระหว่างปี 2508 - 2519	288
ก 7 แสดงประชากร และกลุ่มตัวอย่างของ เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามประเภทของความผิด	289
ข 1 อายุของ เยาวชน จำแนกตามแหล่งที่ได้เรียนรู้ในการกระทำผิดกฎหมาย	291
ข 2 ประเภทของการกระทำผิด จำแนกตามระดับการศึกษา	292
ข 3 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน	293
ข 4 ประเภทของการกระทำผิด จำแนกตามฐานะของครอบครัว	294
ข 5 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	295
ข 6 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา	296
ข 7 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	297

ข 8	การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามลำดับการเป็นบุตร	298
ข 9	การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามสถานภาพสมรสของมารดา	299
ข 10	การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามการมีภรรยาใหม่ของบิดา	300
ข 11	การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามการมีบุตรกับภรรยาใหม่	300
ค 1	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว	302
ค 2	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	302
ค 3	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	303
ค 4	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	303
ค 5	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน	304
ค 6	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว	304
ค 7	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว	305
ค 8	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	305
ค 9	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	306
ค 10	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา	307

ค 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว	307
ค 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	307
ค 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน	308
ค 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	308
ค 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	309
ค 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว	309
ค 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน	310
ค 18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	310
ค 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว	311
ค 20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	311
ค 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	312
ค 22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	312

ค 23 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต	
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน	313
ค 24 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต	
โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว	313
ค 25 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกลึกซึ้ง	
โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว	314
ค 26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกลึกซึ้ง	
โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	314
ค 27 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกลึกซึ้ง	
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	315
ค 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกลึกซึ้ง	
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา	315
ค 29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว	
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้อง	316
ค 30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว	
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	316
ค 31 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว	
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	317
ค 32 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว	
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา	317
ค 33 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว	
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว	318
ค 34 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว	
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	318

ค 35 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน	319
ค 36 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	319
ค 37 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา	320
ค 38 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้อง	320
ค 39 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	321
ค 40 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	321
ค 41 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของครอบครัว	322
ค 42 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว	322
ค 43 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้อง	323
ค 44 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา	323
ค 45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	324
ค 46 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	324

ก 47 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของ เยาวชน	325
ก 48 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว	325
ก 49 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากเพศ	326
ก 50 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว	326
ก 51 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา	327
ก 52 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา	327
ก 53 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว	328
ก 54 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว	328
ก 55 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากเพศ	329
ก 56 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของ เยาวชน	329
ง 1 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน	331
ง 2 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตามฐานะของครอบครัว	331

ง 3	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	332
ง 4	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	332
ง 5	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	333
ง 6	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	333
ง 7	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน	334
ง 8	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา จำแนกตามฐานะของครอบครัว	334
ง 9	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	335
ง 10	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	335
ง 11	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว	336
ง 12	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	336
ง 13	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน	337
ง 14	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน จำแนกตามฐานะของครอบครัว	337

ง 15 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน	
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	338
ง 16 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน	
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	338
ง 17 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน	
จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว	339
ง 18 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน	
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	339
ง 19 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว	
ในโรงเรียน จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน	340
ง 20 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวใน	
โรงเรียน จำแนกตามฐานะของครอบครัว	340
ง 21 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวใน	
โรงเรียน จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	341
ง 22 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวใน	
โรงเรียน จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	341
ง 23 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวใน	
โรงเรียน จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	342
ง 24 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวใน	
โรงเรียน จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	342
ง 25 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความรู้สึกลึกซึ้ง	
จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน	343
ง 26 ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความรู้สึกลึกซึ้ง	
จำแนกตามฐานะของครอบครัว	343

ง 27 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความรู้สึกลึกซึ้งของตน	
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	344
ง 28 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความรู้สึกลึกซึ้งของตน	
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	344
ง 29 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความรู้สึกลึกซึ้งของตน	
จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	345
ง 30 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความรู้สึกลึกซึ้งของตน	
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	345
ง 31 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต	
จำแนกตามระดับการศึกษาของเยาวชน	346
ง 32 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต	
จำแนกตามฐานะของครอบครัว	346
ง 33 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต	
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	347
ง 34 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต	
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	347
ง 35 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต	
จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	348
ง 36 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต	
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	348
ง 37 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการเคารพกฎหมาย	
จำแนกตามระดับการศึกษาของเยาวชน	349
ง 38 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการเคารพกฎหมาย	
จำแนกตามฐานะของครอบครัว	349

ง 39 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการเคารพกฎหมาย จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	350
ง 40 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการเคารพกฎหมาย จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	350
ง 41 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการเคารพกฎหมาย จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	351
ง 42 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการเคารพกฎหมาย จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	351
ง 43 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล จำแนกตามระดับการศึกษาของเยาวชน	352
ง 44 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล จำแนกตามฐานะของครอบครัว	352
ง 45 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	353
ง 46 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	353
ง 47 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	354
ง 48 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	354
ง 49 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามระดับการศึกษาของเยาวชน	355
ง 50 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามฐานะของครอบครัว	355

ง 51 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว	356
ง 52 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	356
ง 53 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	357
ง 54 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	357
ง 55 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน	358
ง 56 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามฐานะของครอบครัว	358
ง 57 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามสถานภาพของ ครอบครัว	359
ง 58 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา	359
ง 59 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามจำนวนพี่น้อง	360
จ 1 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ	363
ณ 1 คำสัมประสิทธิ์การถดถอยของการวิเคราะห์ถดถอย	365
ณ 2 แสดงค่า F ของ กลุ่มตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการถดถอย	366

ข 1	สภาพความรู้สึกลึกซึ้งก่อนการกระทำผิดกฎหมาย	368
ข 2	สภาพความรู้สึกลึกซึ้งหลังการกระทำผิดกฎหมาย	369
ข 3	เหตุผลในการกระทำผิดกฎหมาย	370
ข 4	เหตุผลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย	371
ข 1	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตาม ผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย	373
ข 2	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งมั่นทางการศึกษา จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย	373
ข 3	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย	374
ข 4	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว ในโรงเรียน จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมาย และ ไม่กระทำผิดกฎหมาย	374
ข 5	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความรู้สึกลึกซึ้งต่อตน จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย	375
ข 6	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความมุ่งมั่นในชีวิต จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย	375
ข 7	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องการเคารพกฎหมาย จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย	376
ข 8	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย	376
ข 9	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย...	377
	แบบสัมภาษณ์เยาวชน	378
	สรุปหัตถ์	400

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1	ตัวแปรย่อยเฉพาะที่จะศึกษาความสัมพันธ์ 100
2	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดหมู่หลังและกรอบครัว บุคลิกภาพ การศึกษาอบรม ด้วยการกระทำนิคกฎหมาย 197
3	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดหมู่หลังและกรอบครัว กับการศึกษาอบรม 198
4	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดหมู่การศึกษาอบรมกับบุคลิกภาพ 199
5	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดหมู่หลังและกรอบครัว กับบุคลิกภาพ 200
6	ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรหมวดหมู่ต่าง ๆ 201

อนาคตของชาติทุกชาติขึ้นอยู่กับเด็ก เพราะเด็ก คือ ผู้ใหญ่ในเวลาข้างหน้า ถ้าบุคคลได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นพลเมืองดี อยู่ในศีลธรรม เคารพคอกฎหมายบ้านเมืองเสียแต่ยังเยาว์ เมื่อเติบโตขึ้น พลเมืองของประเทศก็จะมีแต่คนดี และประเทศจะเจริญก้าวหน้าต่อไปได้ ก็โดยต้องมีพลเมืองดี ทั้งว่านี้ข้าพเจ้าจึงมีความพอใจที่รัฐบาลของข้าพเจ้า อันมีกระทรวงยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะ ได้มีความสนใจในปัญหาที่เกี่ยวกับที่เด็กและเยาวชนกระทำผิด และพยายามคิดหาทางที่จะอบรมบ่มนิสัยบุคคลเหล่านี้ให้กลับคนเป็นพลเมืองดี ข้าพเจ้าตระหนักดีว่า งานนี้เป็นงานใหญ่ งานใหม่ และเป็นงานยุ่งยาก เพราะไม่ใช่เป็นเรื่องของศาลเท่านั้น แต่หากมีความสัมพันธ์กับปัญหาการศึกษา ปัญหาทางเศรษฐกิจ และปัญหาเกี่ยวกับสวัสดิภาพของประชาชนอยู่ด้วย

กระแสรบราชดำรัส

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน

ในพิธีเปิดศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง

วันที่ 28 มกราคม 2495

บทที่ 1

บทนำ

1. สภาพและความรุนแรงของปัญหาอุทกภัยธรรมชาติ

เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยประเภทที่มุ่งไปที่การแก้ปัญหา หรือที่เรียกว่า "เล็งปัญหา" (problem focused) ดังนั้น เพื่อให้เข้าใจในสภาพและความรุนแรงของปัญหา จึงเป็นการสมควรที่จะกล่าวถึงสภาพของปัญหาอุทกภัยธรรมชาติ ซึ่งผู้วิจัยมุ่งที่จะทราบสาเหตุและวิธีการแก้ไข นั่นคือ จะกล่าวถึงสภาพของปัญหาอุทกภัยธรรมชาติที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน เพื่อให้เห็นว่า ปัญหากล่าวเกิดขึ้นได้อย่างไร มีความรุนแรงเพียงใด และจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศอย่างไร เช่นนี้ จะทำให้เข้าใจสภาพของปัญหาอุทกภัยธรรมชาติหรือปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหากล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

✓ ปัญหาอุทกภัยธรรมชาติ หรือปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เป็นปัญหาใหญ่ที่มีความสำคัญยิ่งต่อประเทศ เพราะเยาวชนจัดว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่าอย่างยิ่งของประเทศ การที่เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย หรือกลายเป็นอาชญากรไปนั้น ถือได้ว่า เป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของทรัพยากรอันประเสริฐยิ่งของชาติของประเทศไทย รัฐต้องสูญเสียกำลังอันมหาศาลไปเพื่อการปราบปรามอาชญากรรม เสียกำลังเจ้าหน้าที่ เสียเวลา เสียงบประมาณแผ่นดินเพิ่มขึ้นทุกปี แทนที่จะได้นำไปใช้เพื่อการพัฒนาประเทศในด้านอื่น

สถิติอุทกภัยธรรมชาติของประเทศไทยเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งในด้านปริมาณและความรุนแรง จนรัฐบาลต้องจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นในภาคต่าง ๆ ของประเทศ เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน ศาลคดีเด็กและเยาวชนกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ตั้งขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช 2495 เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับผู้กระทำผิดวัยรุ่น นับเป็นศาลคดีเด็กและเยาวชนแห่งแรกในประเทศไทย ปัจจุบันมีศาลคดีเด็กและเยาวชนอีกสามแห่ง ในภาคเหนือ อยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา ภาคใต้ อยู่ที่จังหวัดสงขลา ในปีพุทธศักราช 2522 รัฐบาลจะเปิด

ศาลคดีเด็กและเยาวชน กับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่จังหวัดอุบลราชธานี การที่รัฐบาลจำเป็นต้องจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้นนี้ แสดงให้เห็นว่า ปัญหาเยาวชนอาชญากรรมได้เพิ่มมากขึ้นทุกปี ทั้งนี้ มีสาเหตุในกรุงเทพมหานคร อันเป็นเมืองหลวงเท่านั้น แม้จังหวัดใหญ่ ๆ ในภาคต่าง ๆ ปัญหาเยาวชนอาชญากรรมก็เกิดขึ้น ไม่น้อยเช่นกัน

ปัญหาเยาวชนอาชญากรรมในประเทศไทยโดยเฉพาะในกรุงเทพมหานครนั้น เพิ่มขึ้น ปริมาณและความรุนแรงขึ้นทุกปี ในปีพุทธศักราช 2520 กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ รายงานว่า ได้จับกุมนักเรียนและเยาวชนที่กระทำความผิดในลักษณะต่าง ๆ ได้รวมทั้งสิ้น 3,620 คน โดยแยกประเภทดังนี้ ประเภทนักเรียนและเยาวชน จับกุม ผู้กระทำความผิดได้ทั้งสิ้น 2,430 คน เป็นนักเรียน 1,944 คน เป็นเยาวชน 486 คน ใน จำนวนนี้เป็นเยาวชนชาย 439 คน เป็นเยาวชนหญิง 47 คน ประเภทเด็กเร่ร่อนจรจัด และขอทาน 1,190 คน เป็นชาย 994 คน เป็นหญิง 196 คน

กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ ได้กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กและเยาวชน ได้กระทำความผิด ว่ามีสาเหตุหลายประการด้วยกัน เช่น ปัญหาในครอบครัว บิดามารดา หย่าร้างกัน ทำให้เด็กเกิดปมก้อย และแสดงออกในทางอาชญากรรมที่รุนแรง การคบเพื่อน เสเพล การถูกชักจูง ใจ หรือจ้างวานในทางที่ผิดกฎหมาย ปัญหาเศรษฐกิจของครอบครัว ได้แก่ ความยากจน สิ่งยั่วยุทางอาชญากรรม ความประมาท การเลี้ยงดูและการพนัน เป็นต้น >

สำหรับปัญหายาเสพติดนั้น มีส่วนที่จะทำให้เกิดและเยาวชนกระทำความผิดได้มาก กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ รายงานว่า ปัจจุบัน เฉพาะในกรุงเทพมหานคร มีเด็ก นักเรียน และเยาวชน ติดยาเสพติด ประมาณ 350,000 คน ส่วนมากเป็นเยาวชน ที่มีอายุระหว่าง 14 - 16 ปี และจากรายงานของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง พุทธศักราช 2521 ปรากฏว่า คดีซึ่งถูกส่งมายังศาล ร้อยละ 70 เกิดจากยาเสพติด โดยเฉพาะ เฮโรอีน ซึ่งมีทั้งขอหาเสพติด มีไว้ในครอบครอง หรือจำหน่าย การกระทำความผิด มักเกิดขึ้นเนื่องจากถูกเพื่อนชักจูง ครอบครัวแตกแยก เช่น พ่อแม่หย่าร้าง เด็กขาด

ผู้เอาใจใส่ ส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รายงานผลการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ประจำปีพุทธศักราช 2518 ว่า เยาวชนซึ่งในประเทศไทยถือว่า มีอายุตั้งแต่ 25 ปี ลงมานั้น เป็นประชากรกลุ่มใหญ่ที่สุดของประเทศ ซึ่งมีอยู่จำนวนถึง 26.6 ล้านคน หรือร้อยละ 64 ของประชากรทั้งสิ้น 40.7 ล้านคน เยาวชนจำนวน 26.6 ล้านคน ซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรอันสำคัญของประเทศ ปัจจุบันจึงว่ายังไม่อยู่ในขั้นที่ได้รับการพัฒนา ให้อยู่ในระดับที่สมบูรณ์ ทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ

จากเยาวชนทั้งสิ้น 26.6 ล้านคนนั้น เพียงร้อยละ 14 อยู่ในเขตเทศบาล ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มเยาวชนในเมือง ส่วนที่เหลือถึงร้อยละ 66 เป็นพวกที่อยู่นอกเขตเทศบาล หรือเยาวชนในชนบท ซึ่งคอยทั้งการศึกษาและการอนามัย เยาวชนทั้งหมดนี้ หากพิจารณา เฉพาะกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 4 - 24 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มที่อยู่ในวัยอันสมควรจะได้รับการศึกษาอบรมที่มีอยู่ถึง 20 ล้านคนนั้น มีเพียง 8 ล้านคน หรือร้อยละ 39 เท่านั้น ที่มีโอกาส เข้ารับการศึกษาในโรงเรียน ที่เหลืออีกร้อยละ 60 หรือประมาณ 12 ล้านคน ไม่มีโอกาสเข้ารับการศึกษานี้ในโรงเรียน หรือเป็นเยาวชนนอกโรงเรียน ในจำนวน 12 ล้านคนนี้ 2.4 ล้านคน ไม่ได้รับการศึกษาเลย สาเหตุสำคัญของการที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน ได้แก่ ไม่มีทุน ต้องหาเลี้ยงชีพ ไม่สนใจที่จะเรียน ยังชอบเข้าเรียนในวิชาที่ต้องการไม่ได้ รวมทั้งวัยยังไม่ถึง ตามลำดับ

สำหรับในชนบทนั้น มีปัญหาที่แปลกออกไป คือ โรงเรียนอยู่ไกลเกินไป การคมนาคมไม่สะดวก ทำให้เยาวชนในชนบทถึงร้อยละ 3.2 ไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา

ปัญหาสำคัญ ๆ ของเยาวชนที่มีส่วนผลักดันให้เยาวชนกระทำความผิดกฎหมาย พอจะประมวลได้ดังนี้ ปัญหาเรื่องการแพทย์ อนามัย และโภชนาการ - ผลิตให้เยาวชนมีอัตรา การป่วยและตายสูง สภาพทางโภชนาการไม่ดี ร่างกายและสมองไม่เติบโตตามวัย ปัญหาเรื่องการศึกษา มีเยาวชนที่ไม่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนถึงร้อยละ 60 และในจำนวนนี้ ร้อยละเก้าไม่ได้รับการศึกษาเลย ในส่วนพวกที่ได้รับการศึกษาก็ยังมีปัญหา เรื่องการที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนกำหนดบ้าง ปัญหาเรื่องการขาดความรู้ความเข้าใจ

ในเทคนิค การประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐาน ให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น

ปัญหาเรื่องการฝึกอบรมคานวิชาชีพ เยาวชนที่ประกอบอาชีพส่วนใหญ่ ทำงานด้านเกษตรกรรมเป็นหลัก รองลงมา ได้แก่ อุตสาหกรรม หัตถกรรม และพาณิชยกรรม แต่ก็ปรากฏว่า ผลผลิตของประเทศยังไม่เพียงพอ ซึ่งแสดงว่า เยาวชนยังขาดความรู้ ความชำนาญในการผลิต และนอกจากนั้น ยังมีเยาวชนจำนวนมากที่ไม่ยอมทำงานด้านบริการ และกรรมกร ซึ่งแสดงว่า เยาวชนเหล่านี้ ขาดความรู้ความชำนาญ จึงไม่สามารถประกอบอาชีพอื่น ที่มั่นคงกว่าได้

ปัญหาเรื่องแรงงานอพยพ มีเยาวชนเป็นจำนวนมากอพยพเข้ามาทำงานในเมืองใหญ่ แต่เนื่องจากขาดความรู้ความชำนาญในวิชาชีพดังกล่าวมาแล้ว เยาวชนเหล่านี้จึงต้องกลายเป็นกรรมกรหรือหญิงบริการ ซึ่งปรากฏว่า อาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่มีผู้ประกอบสูงสุด คือ ร้อยละ 31 ของจำนวนเยาวชนที่ประกอบอาชีพในเมืองทั้งหมด

นอกจากปัญหาดังกล่าวมาแล้ว ยังมีปัญหาเยาวชนอื่นเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมอีกปัญหาหนึ่ง ที่มีความสำคัญไม่น้อย ปัญหานี้ได้แก่ ปัญหายาเสพติดให้โทษ ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น นอกจากนั้น ก็มีปัญหาคาถูกถูกลอวง ปัจจุบันมีเยาวชนหญิงเป็นจำนวนมาก ถูกลอวงเข้ามาประกอบอาชีพเป็นหญิงบริการและโสเภณี ทั้งนี้เนื่องมาจากการได้รับการศึกษาน้อยเป็นเบื้องแรก ประกอบกับความยากจนของครอบครัว ความต้องการเข้ามาทำงานทำในเมือง ความต้องการความสะดวกสบาย สภาพความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยของสังคมสมัยใหม่ ตลอดจน ค่านิยมในทางที่ผิดของเยาวชนบางกลุ่ม ทำให้เยาวชนหญิงเป็นอันมาก ถูกชักนำไปในทางที่ผิด

ปัญหาต่าง ๆ เท่าที่กล่าวมานั้น เป็นปัญหาที่นำไปสู่ปัญหาใหญ่ ซึ่งได้แก่ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ปัจจุบันเยาวชนส่วนใหญ่ประสบปัญหาทางด้านการแพทย์ การอนามัย สภาพโภชนาการไม่ดี ทำให้ร่างกายและสมองไม่พัฒนาไปตามวัย ปัญหาสำคัญอีกปัญหาหนึ่ง ได้แก่ การไม่ได้รับการศึกษา เยาวชนที่อยู่นอกโรงเรียน ร้อยละ 60 นั้น มีถึงร้อยละเก้า ที่ไม่ได้รับการศึกษาเลย สภาพที่ถอยทางร่างกายและสมองก็ดี สภาพที่ไร

การศึกษาที่ดี สภาพความยากจนที่ดี มีส่วนผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

ปัญหาเยาวชนอาชญากร เป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว แต่คน จากรายงานของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ปีพุทธศักราช 2519 แสดงให้เห็นว่า การกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี นับแต่ปี 2508 จนถึงปี 2519 ในปี 2508 นั้น มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ถูกจับส่งไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 2,009 คน ปี 2509 จำนวน 2,520 คน ปี 2510 จำนวน 2,756 คน ปี 2511 จำนวน 3,221 คน ปี 2512 จำนวน 3,361 คน ปี 2513 จำนวน 4,266 คน ปี 2514 จำนวน 4,359 คน ปี 2515 จำนวน 3,927 คน ปี 2516 จำนวน 4,418 คน ปี 2517 จำนวน 5,024 คน ปี 2518 จำนวน 3,995 คน ปี 2519 จำนวน 4,182 คน (ตาราง ก 1)

การกระทำผิดกฎหมายทั้งหมด ที่เด็กและเยาวชนได้กระทำมีตั้งแต่ ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย การพนัน วิ่งราวทรัพย์ อนาคต และข่มขืน ผิดกฎหมายอาชญากรรม ของโจร ปล้นทรัพย์ ยาเสพติด และความผิดอื่น ๆ ความผิดทั้งหมดนี้ เรียงตามลำดับความถี่ของการเกิดของคดี จะเห็นได้ว่า คดีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดมากที่สุด ได้แก่ คดีลักทรัพย์ รองลงมาได้แก่ คดีทำร้ายร่างกาย นับแต่ปี 2515 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน แนวโน้มในการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน ได้เปลี่ยนไป กล่าวคือ คดีลักทรัพย์ ยังคงเป็นคดีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดมากที่สุด ส่วนคดีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิด รองลงมา แทนที่จะเป็นคดีทำร้ายร่างกาย กลับเป็นคดียาเสพติดให้โทษ และของโจร ตามลำดับ (ตาราง ก 2)

การกระทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ นับวันแต่จะเพิ่มมากขึ้นทุกปี จากสถิติของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ปี 2519 ปรากฏว่า ในปี 2515 เด็กและเยาวชนกระทำผิดกฎหมายในคดียาเสพติดให้โทษ มีจำนวน 460 คน ปี 2516 จำนวน 746 คน ปี 2517 จำนวน 885 คน ปี 2518 จำนวน 755 คน ปี 2519 จำนวน 800 คน สำหรับลักษณะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดนั้น มีตั้งแต่ มีไว้ในครอบครอง มีไว้เพื่อจำหน่าย และมีไว้เพื่อเสพ ตามลำดับ (ตาราง ก 3)

เป็นที่น่าวิตกไม่น้อยที่เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีชื่อแต่เด็กและเยาวชน นอกโรงเรียนเท่านั้น เด็กและเยาวชนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนก็มีการกระทำผิดกฎหมาย ไม่น้อยเหมือนกัน จากรายงานของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง นับแต่ปี 2515 เป็นต้น มาจนถึงปี 2519 ปรากฏว่า จำนวนเด็กและเยาวชนในโรงเรียนถูกจับกุมเพราะกระทำผิดกฎหมายมากขึ้นทุกปี ในปี 2515 มีเด็กและเยาวชนในโรงเรียนถูกจับกุมเพราะการกระทำผิดกฎหมาย 307 คน ปี 2516 จำนวน 330 คน ปี 2517 จำนวน 351 คน ปี 2518 จำนวน 478 คน ปี 2519 จำนวน 518 คน (ตาราง ก 4) การที่เด็กและเยาวชนในโรงเรียนถูกจับกุมเพราะกระทำผิดกฎหมายเพิ่มขึ้นเช่นนี้ ทำให้เห็นว่าวิตกว่าโรงเรียนซึ่งเป็นสถานทางสังคมที่ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ความสามารถ เป็นคนที่มีศีลธรรมนั้น น่าจะมีบางสิ่งบางอย่างบกพร่องเป็นแน่นอน

ในบรรดาเด็กและเยาวชน ทั้งที่เป็นนักเรียนและมีไฉนนักเรียน ซึ่งถูกจับกุมและถูกส่งมายังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางนั้น ส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชนที่ได้รับการศึกษาเพียงระดับประถมศึกษาตอนต้นเท่านั้น คือ ส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาระหว่างชั้นประถมปีที่หนึ่ง ถึงประถมปีที่สี่ สำหรับเยาวชนที่ไม่ได้รับการศึกษาเลย คือ ได้รับการศึกษากว่าประถมปีที่หนึ่ง มีจำนวนน้อย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเหตุว่า เด็กและเยาวชนของประเทศส่วนใหญ่ เป็นผู้จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น สำหรับเด็กและเยาวชนที่ได้รับการศึกษาคอนข้างสูง คือ สูงกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ถูกจับกุมเป็นจำนวนน้อย แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะได้รับการศึกษาคำ หรือได้รับการศึกษาคอนข้างสูง มีจำนวนถูกจับกุมเพิ่มขึ้นทุกปี (ตาราง ก 5)

สาเหตุแห่งการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน เท่าที่ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ได้รายงานไว้ ปรากฏว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายนั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากครอบครัว ซึ่งเกิดจากการที่เด็กและเยาวชนไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอบอุ่น บิดามารดาหย่าร้าง หรือมีภรรยาสามีใหม่ บิดาคีมสุรา มารดาเล่นการพนัน บิดามารดาคิดยาเสพติด หรือมีอาชีพทางอบายมุข สภาพครอบครัวจึงอยู่ในลักษณะ "บ้านแตก" ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง รายงานว่า ในรอบปี 2515 - 2519 จากผู้กระทำผิด

ทั้งสิ้น 9,857 คน เป็นผู้กระทำผิดเพราะสาเหตุครอบครัวแตกแยก มีถึง 3,467 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 35.17 ของผู้กระทำผิดทั้งหมด สาเหตุแห่งการกระทำผิดในอันดับรองลงมา ได้แก่ สาเหตุที่เกิดจากการคบเพื่อนไม่ดี ถูกชักจูง จ้างวาน และใช้ให้ทำ มีจำนวน 3,081 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 31.25 สำหรับสาเหตุอื่น ๆ ของการกระทำผิด ได้แก่ ความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ (ตาราง ก 6)

ปัญหาแหล่งเสื่อมโทรม มีส่วนอย่างสำคัญต่อการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน เพราะจากรายงานของศาลคดีเด็กและเยาวชน ปรากฏว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่ถูกจับกุม เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีฐานะยากจน มีสุขภาพอนามัยเสื่อมโทรม ไม่ได้เรียนหนังสือ และติดยาเสพติดที่เป็นต้นเหตุ เพราะต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แออัด เป็นที่มั่วสุมของอาชญากรผู้ใหญ่ จึงถูกชักจูงให้กระทำผิดกฎหมายได้ง่าย จากการสำรวจของการเคหะแห่งชาติ เมื่อปี 2518 ปรากฏว่า แหล่งเสื่อมโทรมในกรุงเทพมหานคร มีอยู่ทั้งสิ้น ไม่ต่ำกว่า 250 แห่ง มีครอบครัวทั้งสิ้นกว่า 50,000 ครอบครัว มีประชาชนซึ่งอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมทั้งสิ้นประมาณ 700,000 คน ประชาชนที่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมเหล่านั้น มีรายได้โดยเฉลี่ยเดือนละประมาณ 1,700 บาทต่อหนึ่งครอบครัว ซึ่งในแต่ละครอบครัว มีสมาชิกโดยเฉลี่ยหกคน ในแต่ละครอบครัวจะมีผู้ประกอบอาชีพเพื่อหารายได้เพียง 2 - 3 คนเท่านั้น นอกจากนั้น เป็นผู้ชรา เด็กและเยาวชน ซึ่งมีได้ประกอบอาชีพสำหรับแหล่งเสื่อมโทรมที่คลองเตย จำนวนหนึ่งในสี่ของครอบครัวทั้งหมด มีรายได้โดยเฉลี่ยเพียงเดือนละ 720 บาทต่อครอบครัว ในครอบครัวที่มีสมาชิกถึงหกคน ปัจจุบันแม้การเคหะแห่งชาติจะได้อาศัยใหม่ที่มีระเบียบ ให้ประชาชนในแหล่งเสื่อมโทรม ยานคลองเตยเข้าอยู่อาศัย แต่ก็ต้องประสบปัญหา เพราะปรากฏว่า ประชาชนเหล่านั้นส่วนใหญ่ไม่สามารถหาค่าเช่าเพียงเล็กน้อยมาชำระได้ จึงได้ขายสิทธิการเช่าให้ผู้อื่นรับช่วงต่อไป ส่วนตนเองก็กลับไปปลูกที่ผักเล็ก ๆ อยู่ในที่ดินแห่งเดิม จึงเห็นได้ว่า ปัญหาเรื่องแหล่งเสื่อมโทรม เป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไขกันอีกต่อไป เพราะมิใช่จะเป็นปัญหาเฉพาะเรื่องที่อยู่อาศัยเท่านั้น แต่หากรวมไปถึง ปัญหาความยากจน ปัญหาสุขภาพ

อนามัย ปัญหาการศึกษาของเด็กและเยาวชน ปัญหาการมีส่วนร่วมในทางนิติกฎหมาย ปัญหาทางเพศ ปัญหายาเสพติด ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นทางนำไปสู่ปัญหาการกระทำนิติกฎหมายของเด็กและเยาวชน ในที่สุด

เด็กและเยาวชน ซึ่งกระทำนิติกฎหมาย และถูกจับกุมส่งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง นั้น ปรากฏว่า ส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่ยากจน ได้รับการศึกษาน้อย และมีที่พักอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม การที่ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มาจากกรุงเทพมหานครนั้น ทำให้เราสังเกตว่า สิ่งแวดล้อมในกรุงเทพมหานคร น่าจะมีส่วนผลักดันให้เด็กและเยาวชนกระทำนิติกฎหมายได้ง่าย โดยที่กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางของกิจการสำคัญ ๆ ในสังคม เช่น เป็นศูนย์กลางของหน่วยราชการต่าง ๆ เป็นศูนย์กลางของธุรกิจการค้า เป็นศูนย์กลางของการคมนาคม เป็นศูนย์กลางของการอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ตลอดจน เป็นศูนย์กลางของการศึกษา ในทุกระดับ ด้วยเหตุนี้ จึงมีการถ่ายเทของประชาชนเข้าออกในกรุงเทพมหานครวันละเป็นจำนวนมาก กรุงเทพมหานครมีแหล่งอบายมุขที่แผ่กระจายไปทั่วประเทศมากมาย ความบีบคั้นทางด้านเศรษฐกิจของกรุงเทพมหานคร ก็เช่นเดียวกับเมืองหลวงของประเทศอื่น ๆ เช่นนี้ ทำให้ผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ แม้ไม่ได้มาในทางที่ชอบ ในทางนิติกฎหมาย ก็ต้องกระทำ ความยากจน ความคดโกง ในทางการศึกษา ตลอดจน ค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง ผลักดันให้เด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร กระทำนิติกฎหมายเพิ่มมากขึ้น

2. ลักษณะของการวิจัย

ปัญหาการกระทำนิติกฎหมายของเด็กและเยาวชน เป็นปัญหาที่สืบสาเหตุสืบเนื่องมาจากปัญหาอื่นหลายปัญหา เป็นปัญหาที่มีการเชื่อมโยงเกี่ยวของกันอยู่ทางชั้นซ้อน การแก้ปัญหการกระทำนิติกฎหมาย ซึ่งเป็นปัญหาย่อยเหตุ จะต้องกระทำพร้อม ๆ กันไปทุกด้าน ที่เป็นสาเหตุของปัญหา การแก้ที่ต้นเหตุของปัญหา/นอกจากจะเป็นการกระทำที่ถูกต้อง โดยหลักพระพุทธศาสนาที่ว่า เบญจมา เหตุ ปัจฉา ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ แล้ว

ยังเป็นการกระทำที่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์อีกด้วย เพราะการศึกษาถึงปัจจัยแห่งการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน แล้วหาทางป้องกันและแก้ไข จัดว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้องเหมาะสม

โดยเหตุที่ผู้วิจัย กระหนักในความสำคัญของปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน และมีความเชื่อมั่นว่า การศึกษาและการอบรม มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการกระทำผิดกฎหมาย ถ้าหากจัดการศึกษาและฝึกอบรมให้แก่เยาวชนได้ถูกต้อง ตามหลักวิชาแล้ว จะสามารถป้องกันมิให้กระทำผิดกฎหมายได้ การศึกษาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน โดยนำเอาเรื่องการศึกษาอบรมเข้ามาเกี่ยวข้อง จัดว่าเป็นการกระทำที่เหมาะสมอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพราะว่า เยาวชนเป็นผู้ที่อยู่ในประสบการณ์ มีอารมณ์อ่อนไหว อุนนีสัยใจคอ ยังไม่แก่กล้า โอกาสที่จะแก้ไขให้กลับตนเป็นคนดี ย่อมจะมีได้มากขึ้น

การกระทำผิดกฎหมายนั้น แม้จะเป็นการกระทำที่มีหลายสาเหตุ แต่ปัจจัยสำคัญ ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว ได้แก่ ปัจจัยในส่วนบุคคล อันได้แก่ ความรู้ ความเชื่อ ทัศนคติ แรงกระตุ้น ค่านิยม อุปนิสัย ตลอดจน แนวการประพฤติปฏิบัติของแต่ละบุคคล ปัจจัยในสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่กล่าวมานี้ ได้รับอิทธิพลมาจากการศึกษาและการฝึกอบรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นับแต่บุคคลเกิดจนตาย ดังนั้น การที่จะศึกษาถึงปัจจัยในสิ่งแวดล้อม ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เพื่อหาวิธีการฝึกอบรมเพื่อควบคุมปัจจัยดังกล่าว นั้น จัดว่าเป็นการกระทำที่มีเหตุผล เพราะการที่ได้ทราบถึงความเกี่ยวข้องของปัจจัยในสิ่งแวดล้อม กับการกระทำผิดกฎหมายแล้ว ก็สามารถนำเอาการศึกษาอบรม มาจัดการกับปัจจัยดังกล่าว เพื่อให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้ ผู้วิจัยเชื่อว่า เครื่องมือที่จะนำมาจัดการกับปัจจัยในสิ่งแวดล้อมนั้น คงไม่มีเครื่องมือใดที่มีความสำคัญ มีประสิทธิภาพ และมีคุณค่า เท่ากับการให้การศึกษาและการฝึกอบรม หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ได้กล่าวถึงคุณค่าของการศึกษาไว้ดังนี้

อันอ่านาใจใจ ในโลกนี้

ไม่เห็นมีเปรียบปานการศึกษา

สร้างรณหาคามีได้ในโลกา

ขึ้นจากผู้ที่หาค่าไม่ได้

ได้กล่าวแล้วว่า เป็นความประสงค์ของผู้วิจัยที่จะศึกษาถึงปัจจัยในตัวมนุษย์ที่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาอบรมให้ถูกต้อง เหมาะสมกับเยาวชนต่อไป อันว่าการศึกษาอบรม ซึ่งส่งผลถึงปัจจัยในตัวมนุษย์ที่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ในการวิจัยครั้งนี้ ครอบคลุมถึงการศึกษาอบรมทั้งหมดในช่วงชีวิตมนุษย์ นับแต่เกิดจนตาย เป็นการศึกษอบรมที่บุคคลได้รับจากครอบครัว เพื่อน บุคคลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน สถานต่าง ๆ ในสังคม ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การศึกษาอบรมที่บุคคลได้รับ มิได้จำกัดอยู่เฉพาะแต่ในโรงเรียนเท่านั้น ทั้งความหมายของการศึกษาก็มิได้หมายถึงการเรียนหนังสือแต่เพียงอย่างเดียว เอกวิทย์ ณ ถลาง (เอกวิทย์ ณ ถลาง 2516) ได้กล่าวถึงความหมายของการศึกษาไว้ดังนี้

การศึกษา คือ การสร้างสมและถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ของมนุษย์ เพื่อการแก้ปัญหา และยังให้เกิดความเจริญ การศึกษามีความจำเป็นต่อเนื่อง และต้องการการเปลี่ยนแปลงแก้ไขระบบอยู่เสมอ การศึกษา มีความหมายกว้างไกล และลึกกว่าการเรียนหนังสือ และการไปโรงเรียน การศึกษาก่อให้เกิดความเจริญทางพุทธิปัญญา จิตใจ สังคม และพลานามัย การศึกษาคำเนินอยู่เป็นลำดับขั้น ในสถานศึกษา แต่การศึกษาส่วนใหญ่เกิดขึ้นนอกสถานศึกษา และการศึกษามีวิธีการเรียนรู้เนื้อหาวิชา แต่เป็นการเรียนให้ได้ ความคิดและระบบการศึกษาที่ดี และการศึกษาเป็นการโน้มนำให้บุคคลเกิดความประจักษ์ใจ และพัฒนาความสามารถของตน ให้รู้วาทะอะไรได้มากกว่าการฝึกฝนอาชีพเฉพาะอย่าง

โดยเหตุที่ความหมายของการศึกษา มีนัยกว้างขวางดังกล่าวมาแล้ว มนุษย์จึงมีโอกาสได้รับการศึกษาอยู่ตลอดชีวิต + สถานต่าง ๆ ในสังคม นับแต่ครอบครัว ศาสนา ชนบท ประเพณี อาชีพ ตลอดจน สื่อสารมวลชน มีบทบาทอย่างสำคัญในอันที่จะให้การศึกษาอบรมแก่เยาวชน ในการพัฒนาปัจจัยในตัวมนุษย์ ซึ่งได้แก่ ความรู้ ความเชื่อ ทักษะ

แรงกระตุ้น ค่านิยม อุปนิสัย ตลอดจน แนวการประพฤติปฏิบัติของบุคคล การวิจัยเรื่อง การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เป็นการศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัวและภูมิหลัง ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ และปัจจัยด้านการศึกษาอบรม การศึกษาดังกล่าวเป็นการศึกษาเบื้องต้นที่จะนำไปสู่การ จัดการศึกษาอบรมที่สมบูรณ์ในการแก้ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนต่อไป

ปัจจัยเชิงมนุษย์มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ปัจจัย ดังกล่าวได้แก่ ความรู้สึกต่อตนเอง ความมุ่งหวังในชีวิต การเคารพกฎหมาย ความ รู้สึกต่อวงศ์ตระกูล ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความมุ่งหวังทางการศึกษา ความรู้สึกต่อโรงเรียน ความสำเร็จในโรงเรียน ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นผลอันเนื่องมาจากการ ศึกษาอบรมที่เยาวชนได้รับมาจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งสิ้น เช่นนี้ ถ้าหากได้มีการศึกษา ค้นคว้าถึงความเกี่ยวพันของปัจจัยต่าง ๆ กับการกระทำผิดกฎหมายให้ถูกต้องแม่นยำแล้ว ผลที่ได้รับจะมีคุณค่ามหาศาล สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาอบรมที่มี ประสิทธิภาพแก่เยาวชนต่อไปได้

๖. เยาวชนเป็นผู้ที่อยู่ในประสบการณ์ มีอารมณ์อ่อนโยน อุปนิสัยใจคายังไม่ แยกแยะ การปรับปรุงแก้ไข ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจน แนวการประพฤติ ปฏิบัติ จึงกระทำไถ่กายกว่าผู้ใหญ่ ดังนั้น ความหวังที่จะป้องกันมิให้เยาวชนกระทำผิด กฎหมายก็ดี การแก้ไขนิสัยการกระทำผิดหรือนิสัยอาชญากร ให้กลับตนเป็นคนดีก็ดี จึงเป็นความมุ่งหวังที่เป็นไปได้ และจำเป็นต้องกระทำโดยเร่งด่วน มาตรการที่นำ มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ที่จักว่ามีประสิทธิภาพ ได้แก่ การใช้การศึกษาอบรมเป็นเครื่องมือ (สำหรับมาตรการอื่น ๆ เช่น การใช้วิธีการ ทางสังคม การลงโทษโดยกฎหมาย เป็นต้น มิได้กล่าวถึงในงานวิจัยนี้) การที่จะใช้ การศึกษาอบรมในการแก้ปัญหการกระทำผิดกฎหมาย โดยที่มิได้ศึกษาถึงความเกี่ยวพัน ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการกระทำผิดกฎหมาย จักว่าเป็นการกระทำที่ไม่รอบคอบ และ ขาดเหตุผลอันสมควร ด้วยเหตุนี้ งานวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการเริ่มต้นด้วยการศึกษาถึงปัจจัย ต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เพื่อจะได้นำผลไปใช้

เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาอบรมที่มีประสิทธิภาพแก่เยาวชนต่อไป

ในวงการอาชญาวิทยา ศักดิ์พิทยา ไม่นิยมเรียกเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายว่าเป็นยุวอาชญากร หรือเรียกการกระทำดังกล่าวว่าเป็นยุวอาชญากรรม หากพยายามเลี่ยงไปเรียกเป็นอย่างอื่น เช่น ยุวทุพกรรม หรือทุพกรรมเยาวชน เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า "อาชญากรรม" กับเด็กและเยาวชน อันเป็นการประนามหรือตราหน้าผู้กระทำความผิดกฎหมายที่เป็นเยาวชน ซึ่งมีโอกาสกลับตนเป็นพลเมืองดีได้ในวันข้างหน้า นอกจากนี้จะไม่เรียกเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายว่า ยุวอาชญากรแล้ว สังคมยังมีการปฏิบัติต่อเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายแตกต่างไปจากอาชญากรผู้ใหญ่ นับแต่การจับกุม การควบคุม การสอบสวน การพิจารณาคดี ตลอดจน การให้การศึกษอบรม เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ความเชื่อ อุปนิสัย แก่ไขความประพฤติ ทั้งนี้ เป็นการกระทำทุกวิถีทางที่จะให้เยาวชนผู้กระทำความผิดกลับตนเป็นคนดี ด้วยเหตุดังกล่าว การวิจัยครั้งนี้ จึงใช้คำว่า "ผู้กระทำความผิดกฎหมาย" แทนคำว่า "ยุวอาชญากร"

ก่อนอื่นผู้วิจัยใคร่ทำความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับโครงสร้างของการวิจัยเรื่องนี้เป็นเบื้องต้น โดยเหตุที่การวิจัยดังกล่าวมีลักษณะเป็น "การวิจัยที่เล็งปัญหา" กล่าวคือ มุ่งหาความกระจ่างอันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งในสังคม ในที่นี้เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวพันกับการกระทำความผิดกฎหมายของเยาวชน อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหายุวอาชญากร หรือปัญหาการกระทำความผิดกฎหมายของเยาวชน และโดยเหตุที่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่มีหลายสาเหตุ การทำความเข้าใจในตัวปัญหาก็ดี การแสวงหาวิธีแก้ปัญหาก็ดี จำเป็นต้องอาศัยหลักวิชาจากหลายสาขาวิชาผสมผสานกัน การวิจัยเรื่องนี้จึงมีลักษณะเป็น "การวิจัยแบบสหวิทยาที่เล็งปัญหา" (Problem-Focused Interdisciplinary Research) (De Bie. 1969 : 192 - 210)

ในการศึกษาเพื่อให้เข้าใจถูกต้องถ่องแท้ ถึงการกระทำความผิดกฎหมายของเยาวชนนั้น จำเป็นต้องศึกษาวิทยาการในหลายสาขา ทั้งนี้ เพราะการกระทำความผิดกฎหมายของเยาวชนหรือยุวอาชญากรนั้น มีพฤติกรรมเช่นเดียวกับอาชญากรผู้ใหญ่ ซึ่งย่อมจะมีเหตุปัจจัยในการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวใกล้เคียงกัน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ประเสริฐ เมฆมนั (ประเสริฐ เมฆมนั 2519 : 9 - 21) ยืนยันว่า การศึกษาอาชญากรรม และพฤติกรรมของ

อาชญากรรม มีลักษณะเป็นวิทยาการผสม (interdisciplinary sciences) ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับกฎหมาย สังคมวิทยา มานุษยวิทยา จิตวิทยา และสังคมศาสตร์แขนงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ เพราะพฤติกรรมของมนุษย์เป็นพฤติกรรมที่มีเหตุปัจจัยหลายอย่าง การที่จะศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พฤติกรรมของผู้ที่กระทำผิดกฎหมาย พฤติกรรมของอาชญากรรม โดยพิจารณาเพียงแง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง หรืออาศัยศาสตร์เพียงสาขาใดสาขาหนึ่งเป็นเครื่องมือ ย่อมจะทำให้การศึกษาค้นคว้าความรอบคอบ

ปัจจัยที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย หรือผลักดันให้อาชญากรรมประกอบอาชญากรรมนั้น มีหลายปัจจัย เรื่องนี้ ประเสริฐ เมฆมนิ ยืนยันไว้เป็นหลักฐานว่า สาเหตุแห่งอาชญากรรมนั้น มิได้มีสาเหตุจากปัจจัยส่วนใดส่วนหนึ่งเป็นการเฉพาะ โดยแท้จริงแล้ว อาชญากรรมเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากปัจจัยผลักดันผสมผสานหลายฝ่าย (multiple factors) เช่น ปัจจัยด้านกายภาพ ชีวภาพ สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง เป็นต้น เรื่องนี้ สอดคล้องกับวิธีการพหุปัจจัย (Multiple Factor Approaches) ของ โคเฮน (Cohen. 1951 : 5 - 13)

การวิจัยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการวิจัยไว้ในลักษณะกว้าง ๆ โดยถือเอา "ปัญหา" เป็นเป้าหมาย ซึ่งการศึกษาถึงเหตุปัจจัยแห่งปัญหานั้น จำเป็นต้องมองปัญหาหลายด้าน และการที่จะมองปัญหาให้ครอบคลุมทุกด้านนั้น จำเป็นอยู่เองที่จะกระทำให้ลึกซึ้งเช่นเดียวกับการมองเพียงด้านหนึ่งด้านใดไม่ได้ สำหรับ การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาถึงพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน โดยมุ่งศึกษาถึงภูมิหลัง และครอบครัวของผู้กระทำผิด การศึกษาอบรม บุคลิกภาพ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งหากพิจารณาในเรื่องที่ศึกษาแล้ว ดูประหนึ่งว่า จะศึกษา ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่า การที่จะเข้าใจปัญหาใด ๆ ก็ตาม โดยเฉพาะปัญหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์แล้ว จำเป็นต้องศึกษาถึงทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้น ๆ จึงจะทำให้เข้าใจได้ถูกต้องตรงแท้ ความเชื่อดังกล่าวนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบของการวิจัย

ไว้ในลักษณะของการวิจัยแบบสหวิทยาที่เล็งปัญหาค้างกลาวมาแล้ว ผู้วิจัยเชื่อว่าการกระทำ
ในลักษณะดังกล่าว จะทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน
ได้ถูกต้องหลายแง่มุม นำไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ปัญหาค้างกลาว ในโอกาส
ต่อไปได้

เพื่อเป็นการสนับสนุนความคิดของผู้วิจัยให้หนักแน่นยิ่งขึ้น ใคร่ขออ้างข้อเขียน
ของ ประเสริฐ เมฆมณี (ประเสริฐ เมฆมณี 2519 : 9 - 21) การศึกษา
ปัญหาสังคมที่แจ่มกระจ่างนั้น ควรจะพิจารณาปัญหาในลักษณะรวม ๆ (holism) เป็นสำคัญ
เนื่องจากมีความเชื่อมั่นว่า รากฐานพฤติกรรมของมนุษย์ หรือระดับการพัฒนาพฤติกรรม
ย่อมแปรเปลี่ยนไปตามสภาพทางชีววิทยา สภาพทางจิตวิทยา สภาพการพัฒนาทางสังคม
สภาพแวดล้อมทางสังคมกายภาพ (socio-physical environment) และสภาพแวดล้อม
ทางสังคมวัฒนธรรม (socio-cultural environment) รวมตลอดถึงเงื่อนไข
เป็นเครื่องกำหนดการเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาพฤติกรรมนั้น ๆ ด้วย

เป็นที่ยอมรับกันในทางพัฒนาการศึกษาว่า การศึกษาและการฝึกอบรม มีคุณค่า
ในการที่จะเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบเชิงมนุษย์ อันได้แก่ อุปนิสัย แนวความคิด ทักษะ
 ตลอดจน แนวการประพฤติปฏิบัติ ให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการได้ การกระทำผิดกฎหมาย
ของเยาวชน แม้มีได้มีองค์ประกอบเชิงมนุษย์เป็นปัจจัยแต่เพียงอย่างเดียวก็ตาม แต่
องค์ประกอบเชิงมนุษย์ ก็เป็นปัจจัยที่สำคัญ และเป็นปัจจัยที่สามารถนำเอาการศึกษาอบรม
เข้าไปจัดการได้ การวิจัยเรื่องนี้ จึงมุ่งศึกษาตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบเชิงมนุษย์ ซึ่งได้แก่
การศึกษาอบรม ภูมิหลัง และบุคลิกภาพ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย
ของเยาวชน ผู้วิจัยเชื่อว่า หากเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการกระทำ
ผิดกฎหมายถูกต้องถ่องแท้แล้ว การจัดการศึกษาอบรมเพื่อพัฒนาองค์ประกอบเชิงมนุษย์
อันนำไปสู่การแก้ปัญหาคำกล่าวผิดกฎหมายของเยาวชนลงไม่เหลือวิธีที่จะกระทำได้อีก

3. ปัญหาเชิงวิจัย

โดยเหตุที่ปัญหาต่าง ๆ ทางด้านสังคมเป็นปัญหาที่มีขอบเขตกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ซึ่งเป็นการศึกษาพฤติกรรมที่มีความสลับซับซ้อน เพื่อสืบสาวไปหาเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมดังกล่าว โดยเหตุที่เป็นปัญหาที่มีขอบเขตกว้างขวาง เพื่อให้เอื้อต่อการศึกษาในเชิงวิจัย และเพื่อเป็นขอบเขตที่จะแสวงหาคำตอบ โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ต่อไป ผู้วิจัยจึงได้จำกัดขอบเขตของปัญหาในทางสังคมให้อยู่ในขอบเขตที่จะศึกษา เรียกว่า การกำหนดปัญหาเชิงวิจัยขึ้น เพื่อเป็นแนวทางของการดำเนินการวิจัยต่อไป ทั้งนี้ ตามแบบแผนของการวิจัยทางพัฒนศึกษาศาสตร์ (เนลสัน บุรีภักดิ์ 2520 : 3 - 15)

ปัญหาเชิงวิจัยสำหรับการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

๑. การศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

๒. การศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

๓. สภาพความรู้สึนึกคิดของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายเป็นอย่างไร
งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะแสวงหาคำตอบของปัญหาเชิงวิจัยข้างต้น เมื่อการวิจัยเสร็จสิ้นลง จะเป็นการตอบปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้ตามสมควร

ในการกำหนดปัญหาเชิงวิจัยข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่า การแสดงพฤติกรรม การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนนั้น บัณฑิตทางด้านภูมิหลังและครอบครัว ซึ่งรวมไปถึง การอบรมเลี้ยงดูเมื่อเยาว์วัย บัณฑิตทางด้านการศึกษาอบรม ซึ่งรวมถึงการฝึกอบรมในบ้าน ตลอดจน การเรียนรู้โดยสังคมประกิต บัณฑิตด้านบุคลิกภาพ อันรวมไปถึงลักษณะทางกายภาพ ทางจิตภาพ และทางสังคม บัณฑิตต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนอย่างแยกไม่ออก การจำกัดปัญหาทางสังคมลงมาเป็นปัญหาเชิงวิจัย โดยมุ่งที่จะศึกษาในขอบข่ายของปัญหาที่กำหนดไว้นี้ จึงเป็นการกระทำที่มีเหตุผล

4. จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

ก. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

การศึกษาความสัมพันธ์ดังกล่าว จะทำให้ทราบว่า การศึกษาอบรมก็ ภูมิหลังและครอบครัวก็ มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนมากน้อยเพียงใด การศึกษาในชั้นนี้เป็นการทำความเข้าใจถึงสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมายของ เยาวชน

ข. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาอบรม บุคลิกภาพและการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

การศึกษาความสัมพันธ์ดังกล่าว จะทำให้ทราบถึงอิทธิพลของการศึกษา อบรมที่ส่งผลถึงบุคลิกภาพของเยาวชน อันมีส่วนผลักดันให้เยาวชนแสดงพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ผลของการวิจัยเรื่องนี้จะทำให้ทราบว่า พฤติกรรมที่ผิดกฎหมายของเยาวชนนั้นจะมีความ เกี่ยวพันกับบุคลิกภาพอะไรบ้าง และบุคลิกภาพเหล่านั้น มีความเกี่ยวข้องสืบเนื่องมาจากการ ศึกษาอบรมเพียงใด เรื่องนี้มีความสำคัญสำหรับการที่จะจัดการศึกษาอบรมทั้งทาง ครอบครัวและที่โรงเรียน ตลอดจน การให้การศึกษาโดยสังคมวิธี ให้เหมาะสมกับการพัฒนา บุคลิกภาพบางประการที่จะเป็น "ฉนวน" หรือเป็น "ภูมิคุ้มกัน" สำหรับการกระทำผิด กฎหมาย

ค. เพื่อศึกษาสภาพความรู้สึนึกคิดของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

การศึกษาสภาพความรู้สึนึกคิดของผู้กระทำผิด เช่น ศึกษาความรู้สึนึกคิดก่อนการกระทำผิด ความรู้สึนึกคิดหลังการกระทำผิด เหตุผลที่ได้กระทำผิด ตลอดจน สิ่งที่ผู้กระทำผิดคิดว่าหากมีสิ่งนั้นแล้ว จะไม่ต้องกระทำผิด การกำหนดจุดมุ่งหมายของการ วิจัยข้อนี้ขึ้น ก็เพื่อความเข้าใจในสภาพความรู้สึนึกคิดของผู้กระทำผิด ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ สำหรับการป้องกันการทำความผิดของเยาวชนคนอื่น ๆ ต่อไป ยิ่งกว่านั้น การเข้าใจ ถึงสภาพความรู้สึนึกคิดโดยตรงของเยาวชนเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถทำความเข้าใจ

ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ในจุดมุ่งหมายข้อที่หนึ่งและข้อที่สอง ได้ถูกต้อง และมีความหมายยิ่งขึ้น

ในการดำเนินการวิจัยเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายทั้งสามประการที่ได้อธิบายมาแล้วนั้น การศึกษาโดยอาศัยข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดเพียงฝ่ายเดียว ก็ย่อมจะหาคำตอบได้ แต่เพื่อความรอบคอบของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกศึกษาเยาวชนที่มีได้กระทำความผิดกฎหมาย เพื่อนำข้อมูลบางประการ ไปเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ศึกษาจากเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายด้วย

5. ข้อสมมติเบื้องต้น

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยมีข้อสมมติเบื้องต้น (assumption) อันถือว่า เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้ว โดยมีพักต้องพิสูจน์กันอีก อยู่สองประการ อันเป็นฐานรองรับแนวความคิดทั้งสี่ของการวิจัยครั้งนี้ การวิจัยนี้จึงถูกต้องเฉพาะในกรอบของข้อสมมตินี้เท่านั้น ข้อสมมติดังกล่าวได้แก่

ก. การกระทำความผิดกฎหมายเป็นสิ่งไม่ดี จะต้องกำจัดให้หมดสิ้นไป และการกระทำถูกกฎหมายเป็นสิ่งที่ดี ทั้งนี้ ไม่ว่ากฎหมายนั้นจะดีหรือไม่ก็ก็ตาม

ข. การศึกษาและการฝึกอบรม สมควรที่จะนำมาใช้เพื่อสั่งสอนให้คนประพฤติชอบด้วยกฎหมาย

6. แบบแผนของการวิจัย

การเลือกแบบแผนการวิจัยที่เหมาะสม นับว่ามีความสำคัญยิ่ง ในอันที่จะพิสูจน์สมมติฐานที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น ซึ่งจะนำไปสู่การตอบคำถามเชิงวิจัย และดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายของการวิจัยด้วยแล้วข้างต้น การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรที่เกิดขึ้นอยู่ก่อนแล้ว (expost-facto survey) อันเป็นแบบหนึ่งของการวิจัยกึ่งทดลองที่มีชื่อว่า

Quasi-Experimental Design (Campbell and Stanley, 1971 : 204 -

ในการวิจัยนี้ ตัวแปรที่เกิดขึ้นแล้ว ได้แก่ การกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งจัดเป็น ตัวแปรตาม สำหรับตัวแปรต้น อันเป็นตัวแปรที่เกิดขึ้นแล้วเช่นกัน ได้แก่ ภูมิหลังและ ครอบครัว การศึกษาและการฝึกอบรม บุคลิกภาพ ที่ว่า การวิจัยลักษณะนี้ เป็นการ วิจัยแบบกึ่งทดลอง ก็เพราะว่า ตัวแปรที่นำมาศึกษาเป็นตัวแปรที่เกิดขึ้นแล้ว การ ควบคุมตัวแปรนั้น ก็กระทำโดยวิธีอื่น ผิดกับการวิจัยแบบทดลอง ซึ่งมีการควบคุมตัวแปร โดยตรง เช่น ถ้าต้องการจะศึกษาว่ายาเสพติดเกี่ยวข้องกับ อาชญากรรมหรือไม่ การ ทดลองก็คือ นำเด็กมาสองกลุ่มที่มีลักษณะเหมือนกัน กลุ่มหนึ่งให้ยาเสพติด อีกกลุ่มหนึ่ง ไม่ให้ แล้วดูว่า กลุ่มที่ได้รับยาเสพติด จะก่ออาชญากรรมหรือไม่ การวิจัยทางคาน สังคมศาสตร์ จะกระทำเช่นนี้ไม่ได้

การวิจัยทางคานสังคมศาสตร์นั้น เป็นการศึกษามนุษย์และปัญหาที่มนุษย์ก่อขึ้น ในสังคม โดยเหตุที่มนุษย์มีพฤติกรรมที่สลับซับซ้อน การที่จะนำมนุษย์มาทดลองเช่นเดียวกับ หนูตะเภา กระต่าย หรือลิง ในทางปฏิบัติย่อมไม่ได้ผลที่ถูกต้องแม่นยำ ทั้งยังเป็นการ ขัดกับความรู้สึกทางมนุษยธรรมด้วย ประกอบกับพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงต่อกันในสังคม โดยธรรมชาตินั้น แตกต่างจากพฤติกรรมที่แสดงออกในสภาพที่จำกัด เช่น ในห้องทดลอง ด้วยเหตุนี้ นักวิจัยจึงแสวงหาวิธีที่จะศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม โดยการศึกษา พฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ที่มนุษย์แสดงอยู่โดยปกติตามธรรมชาติ ทั้งนี้ ตามแนวทางแห่ง การวิจัยแบบกึ่งทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ภูมิหลังและครอบครัว การ ศึกษาอบรม และบุคลิกภาพ กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ทั้งนี้ เพื่อทราบว่า ภูมิหลังและครอบครัวที่ดี การศึกษาอบรมที่ดี บุคลิกภาพที่ดี จะมีผลไปถึงการกระทำผิด กฎหมายของเยาวชนเพียงใด เพื่อให้ได้คำตอบกว้าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น จำเป็น ต้องใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ได้คำตอบที่ค่อนข้างแตกต่างกันไป การวิเคราะห์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบขรรฆา ก็จะช่วยปัญหาเกี่ยวกับความ สัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ได้ แต่การวิจัยครั้งนี้เป็นความประสงค์ของผู้วิจัยที่จะให้ได้ คำตอบที่ลึกซึ้งลงไปอีก เช่น ต้องการทราบถึงอิทธิพลของตัวแปรต้นที่มีผลกระทบบอกกัน

แล้วจะลงผลอีกทอดหนึ่งไปยังตัวแปรตาม หรือองค์การทราบตัวห่วยที่จะส่งต่อไปถึง
พฤติกรรมและการกระทำอีกกฎหมาย เป็นต้น เช่นนี้ จึงจำเป็นต้องใช้วิธีวิเคราะห์ในอีก
ระดับหนึ่ง เช่น การวิเคราะห์ความแปรปรวน การวิเคราะห์โดยหาความสัมพันธ์สัมพัทธ์
พหุคูณ เป็นต้น นอกจากนี้ เพื่อให้ได้คำตอบที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง
ผู้มีใจกระหายอีกกฎหมาย มาเป็นกลุ่มเปรียบเทียบ และทำการเปรียบเทียบกับในบางประเด็น

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรกลุ่มใหญ่ ๆ เป็นสี่กลุ่ม และได้ศึกษาว่า
สัมพัทธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรดังกล่าวเป็นบางกลุ่ม โดยเลือกเอาตัวแปรเพียงบางตัว มาหา
ความสัมพันธ์ตามที่กระบุไว้ในสมมติฐาน ส่วนตัวแปรอื่นจะศึกษาเป็นการประกอบเพื่อช่วย
ให้เกิดความเข้าใจในปัญหาอาชญากรรมยิ่งขึ้น ดังนั้น ในการวิเคราะห์ข้อมูลก็จะเป็นทำนอง
เดียวกัน คือ ผลการวิเคราะห์ส่วนหนึ่งเท่านั้น ที่นำไปสู่การพิสูจน์สมมติฐาน ส่วนที่เหลือ
เป็นการเสนอข้อมูลประกอบตามเหตุผลถึงกล่าวแล้ว

กลุ่มตัวแปรทั้งสี่กลุ่มที่ได้นำมาศึกษา มีดังนี้ คือ

<u>กลุ่มที่หนึ่ง</u>	การกระทำผิดกฎหมาย
<u>กลุ่มที่สอง</u>	บุคลิกภาพ
<u>กลุ่มที่สาม</u>	ภูมิหลังและครอบครัว
<u>กลุ่มที่สี่</u>	การศึกษาอบรม

รายละเอียดของตัวแปรแต่ละกลุ่ม จะได้แสดงไว้ในเรื่องที่ว่าด้วยตัวแปรของ
รายงานฉบับนี้

จากตัวแปรทั้งสี่กลุ่มดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานอันจักเป็นแนวสำหรับการ
การสืบค้นหาคำตอบมาสู่ปัญหาการวิจัยที่ตั้งไว้สามประการทั้งนี้กล่าวมาข้างต้น สมมติฐาน
จึงมีอยู่สามหมวด โดยแต่ละหมวดตรงกับปัญหาเชิงวิจัยปัญหาหนึ่ง หมวดของสมมติฐาน
เรียกว่า "สมมติฐานหลัก" ส่วนประเด็นย่อยที่แยกออกมาในแต่ละหมวด เรียกว่า
"สมมติฐานย่อย" ซึ่งจะเป็นสิ่งคำฐานสมมติฐานหลัก (เฉลียว บุรีภักติ 2520 : 3 - 15)

ในการออกแบบการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ยึดหลักการสำคัญในการตั้งสมมติฐานที่ว่า
การตั้งสมมติฐานจะต้องมีเหตุผลคำฐานให้ได้ว่าน่าจะเป็นไปได้ตามข้อความในสมมติฐาน

แก่นข้อที่แตกต่างไปจากการวิจัยเพื่อพิสูจน์ทฤษฎีอย่างในแง่ที่ว่า เหตุผลที่จะนำมาพิสูจน์สมมติฐาน อาจเป็นทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว หรือเป็นเพียงความคิดความเห็นที่ไม่น่าหนักของนักสังคมศาสตร์ หรือแม้ในบางประเด็น เป็นเพียงแนวความคิดอันเกิดจากประสบการณ์ของผู้วิจัยเอง เหตุที่ต้องทำเช่นนั้นก็เพราะว่า ตัวทฤษฎีจริง ๆ ที่มีอยู่เกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในประเทศไทยนั้นมียังไม่มาก หากจะตั้งสมมติฐานใดเท่าที่มีทฤษฎียอมรับ ก็จะทำให้การวิจัยได้ในประเด็นที่จำกัดมาก ซึ่งคงไม่บังเกิดผลเพียงพอที่จะนำไปแก้ปัญหาที่กำลังรุนแรงต่อไปได้

สำหรับความคิดเห็นของนักสังคมศาสตร์ ซึ่งนำมาเป็นพื้นฐานในการกำหนดสมมติฐานนั้น ผู้วิจัยได้ประมวลอย่างกว้างขวางที่สุด เท่าที่จะทำได้ เพื่อมิให้มีอคติ ที่จะคัดเลือกเอาแต่ความเห็นของผู้หนึ่ง แต่ไม่เอาของอีกผู้หนึ่ง เพราะการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมิได้มีความลำเอียงที่จะให้คำตอบของการวิจัยออกมาในรูปใดรูปหนึ่ง เพียงแต่ต้องการให้คำตอบเพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาเท่านั้น

สำหรับแนวความคิดอันเกิดจากประสบการณ์ของผู้วิจัยนั้น เกิดมาจากการที่ได้ให้ความสนใจแก่ปัญหาอาชญากรรมมาเป็นเวลานานหลายปี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้มาจากการไปร่วมปฏิบัติงานกับกรมราชทัณฑ์ ในคราวที่เรียนวิชา "การปฏิบัติงานในโครงการพัฒนา ตามหลักสูตรปริญญาเอกสาขาพัฒนศึกษาศาสตร์" ในขณะที่ปฏิบัติงาน ได้มีโอกาสเข้าไปติดต่อสัมผัสกับบุคคลกลุ่มซึ่งอย่างใกล้ชิด และได้สนทนากันเป็นประจำ จึงได้เกิดความคิดต่าง ๆ ขึ้น เช่น ในประเด็นที่ว่า ผู้กระทำผิดจำนวนมากไม่นอยกลากระทำการลงไปเพราะเชื่อว่า คนมีเครื่องรางของขลังหรือดวงชะตาราศี ที่จะทำให้คนปลอดภัย เป็นต้น

อนึ่ง ในการระบุสมมติฐานที่จะกล่าวในตอนต่อไป จะกล่าวแต่เฉพาะประเด็นของสมมติฐาน โดยมิต้องอ้างถึงเหตุผลสนับสนุน สำหรับแต่ละประเด็นในที่นั้น ทั้งนี้ เพราะเหตุผลสนับสนุนทั้งหลาย อันเป็นที่มาของสมมติฐาน ได้กล่าวไว้โดยละเอียด และต่อเนื่องกันอยู่แล้ว ในบทความควยเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อีกประการหนึ่ง จำนวนสมมติฐานที่จะนำมาระบุไว้ ก็มีจำนวนมากประเด็น หากจะเขียนแต่ละประเด็นให้ยืดเยื้อจะทำให้ไม่อ่านแล้วผู้ที่ไม่มีความสนใจเรื่องเทคนิควิธีของการวิจัย แต่อยากทราบเพียงประเด็นที่วิจัยและผลการวิจัยเพื่อนำไปใช้ประโยชน์เท่านั้น

7. สมมติฐานการวิจัย

การกำหนดสมมติฐานสำหรับการวิจัยครั้งนี้ กระทำโดยอาศัยทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ประกอบเข้ากับความรู้อและประสบการณ์ของผู้วิจัย ซึ่งได้รับขณะฝึกและดูงาน ณ กรมราชทัณฑ์ จากการเข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ คานอาชญากรรม และการป้องกันสังคม ทุกครั้งที่หน่วยงานต่าง ๆ ได้จัดให้มีขึ้นในช่วงห้าปีที่ผ่านมา จากการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับงานคานอาชญากรรม และพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน กับผู้เชี่ยวชาญในกิจการคานนี้อยู่เนือง ๆ ประกอบกับความสนใจและความมุ่งมั่นที่จะศึกษาค้นคว้านคานนี้มาเป็นเวลาช้านาน ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลสำหรับประเทศไทยโดยตรง จากความรู้และประสบการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงกำหนดสมมติฐานสำหรับการวิจัยชั้นชุดหนึ่ง เพื่อการศึกษาค้างนี้

สมมติฐานสำหรับการวิจัย้างนี้ ได้กำหนดเป็นสมมติฐานใหญ่สามหมวด และจำแนกเป็นสมมติฐานย่อยค้างต่อไปนี้

ก. สมมติฐานที่หนึ่ง

มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

ได้มีการศึกษาค้นคว้านอย่างกว้างขวางถึงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว กับการกระทำผิดกฎหมาย ทั้งนี้ โดยนักวิชาการคานสังคมวิทยา อาชญาวิทยา ทัคพิทยา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ตลอดจนคานการศึกษา ต่างก็เห็นพ้องค้างกัน ว่า การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ได้รับผลมาจากอิทธิพลของภูมิหลังและครอบครัว ตลอดจนการศึกษาอบรม สำหรับภูมิหลังและครอบครัวนั้น แม้จะมีได้ส่งผลกระทบโดยตรงไปถึงการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนก็ตาม แต่ทว่า ภูมิหลังและครอบครัวจะมีความสัมพันธ์การศึกษาอบรม แล้วจึงส่งผลทางอ้อมไปยังการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เรื่องนี้ ได้กล่าวไว้โดยละเอียดในเอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง

สมมติฐานข้อนี้ มีสมมติฐานย่อยดังต่อไปนี้

- 1) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ
- 2) เยาวชนที่ประสบความล้มเหลวในโรงเรียน มีการกระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน
- 3) เยาวชนที่มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียน
- 4) เยาวชนที่มีความมุ่งมั่นทางการศึกษาสูง กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีความมุ่งมั่นทางการศึกษาค่ำ
- 5) เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาค่ำ
- 6) เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี

ข. สมมติฐานที่สอง

มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

สมมติฐานข้อนี้ มีสมมติฐานย่อยดังต่อไปนี้

- 1) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ
- 2) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ
- 3) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเคารพกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ
- 4) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูงกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ
- 5) เยาวชนที่มีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง กระทำผิดกฎหมายมากกว่า

เขาวชนที่มีความรู้สึกที่ถูกต้องตนเอง

6) เขาวชนที่มีความรู้ในโทษะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กระทำผิดกฎหมายมากกว่าเขาวชนที่ไม่เชื่อในโทษะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

7) เขาวชนที่มีการเคารพกฎหมาย มีการกระทำผิดน้อยกว่าเขาวชนที่ไม่เคารพกฎหมาย

8) เขาวชนที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูง กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเขาวชนที่มีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ

ด. สมมติฐานที่สาม

ในการกำหนดสมมติฐานที่สามนี้ กระทำเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการวิเคราะห์เท่านั้น และสมมติฐานดังกล่าวตั้งอยู่บนรากฐานความรู้และประสบการณ์ของผู้วิจัยเป็นส่วนใหญ่ มิได้ตั้งใจให้เป็น "สมมติฐาน" ในความหมายที่เคร่งครัด และมีได้ตั้งใจที่จะพิสูจน์ว่าผิดหรือถูก ความที่ใช้กันอยู่โดยนักวิจัยบางท่าน หากกำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาสภาพความรู้สึกนึกคิดทั้งก่อนการกระทำผิดและหลังการกระทำผิด ตลอดจน เหตุผลในการกระทำผิด และไม่กระทำผิดของเขาวชน

แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่า หากได้ทราบสภาพความรู้สึกนึกคิดของผู้กระทำผิดกฎหมายโดยตรงแล้ว การป้องกันมิให้เขาวชนทั่วไปกระทำความผิดกฎหมาย ก็ย่อมจะกระทำได้ง่ายและถูกต้องยิ่งขึ้น ปัจจุบัน การแก้ปัญหาต่าง ๆ มักกระทำไม่ตรงจุดกระทำโดยยึดถือความรู้สึกนึกคิดของตัวผู้แก้ปัญหาเป็นสำคัญ การศึกษาสภาพความรู้สึกนึกคิดของผู้กระทำผิดโดยตรง โดยวิธีทบทวนย้อนหลัง จะทำให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้กระทำผิดดีขึ้น ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่ต้องสำหรับการหามาตรการป้องกันเขาวชนผู้ยังมิได้กระทำความผิดกฎหมาย กับทั้งการหาวิธีปรับปรุงแก้ไข พัฒนาบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเขาวชนผู้กระทำผิดเสียใหม่ ให้เป็นคนที่ของสังคมต่อไป ~

8. นินยามปฏิบัติการ

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรที่ต้องการศึกษาอยู่หลายตัวแปร บางตัวแปรเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย เพราะมีนิยามอันเป็นที่เข้าใจต้องกันอยู่แล้ว แต่มีตัวแปรอีกหลายตัวที่เพิ่งเริ่มใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดนิยามปฏิบัติการไว้ดังต่อไปนี้ (ดูรายละเอียดเรื่องเครื่องมือ.)

ก. การกระทำผิดกฎหมาย หมายถึงความหนักเบาของการกระทำผิดกฎหมายที่เยาวชนกระทำ ซึ่งพิจารณาจากระยะเวลาที่เยาวชนเข้ารับการอบรม โดยคำพิพากษาของศาลคดีเด็กและเยาวชน ให้เข้ารับการฝึกอบรม ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนกลาง ซึ่งมีระยะเวลาตั้งแต่ สามเดือน จนถึงสองปีหกเดือน คะแนนการกระทำผิดกฎหมายแบ่งเป็นแปดระดับคะแนน ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการกระทำผิดกฎหมายมาก ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แสดงว่ากระทำผิดกฎหมายน้อย (ภาคผนวก ๗ ข้อ 29)

ข. ตัวแปรหมวดบุคลิกภาพ

1) ความรู้สึกต่อตน หมายถึงความรู้สึก ทำที่ ที่เยาวชนมีต่อตนเอง และการประเมินค่าของตนตามความรู้สึกของเยาวชนเอง ลักษณะดังกล่าววัดได้โดยแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมี คำถามจำนวน 10 ข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับการประเมินค่าตนเองสามข้อ เกี่ยวกับการที่ที่สังคมมีต่อตนสามข้อ คุณค่าของความหมายที่ตนมีต่อครอบครัวสี่ข้อ คำถามเหล่านี้แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน ผู้ที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่ามีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง (ภาคผนวก ๗ ข้อ 21, 21.1 – 21.10)

2) ความมุ่งหวังในชีวิต หมายถึงทัศนคติหรือความมุ่งหวังในชีวิตและความเป็นอยู่ในอนาคต ซึ่งเยาวชนคิดฝันว่าจะได้บรรลุ ลักษณะดังกล่าววัดได้จากแบบสัมภาษณ์ที่ประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน เป็นคำถามเกี่ยวกับความมุ่งหวังทางด้านเศรษฐกิจสองข้อ ด้านการงานและอาชีพสองข้อ เรื่องครอบครัวและบุตรสามข้อ เรื่องชื่อเสียงและเกียรติยศในสังคมสามข้อ ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีความมุ่งหวังในชีวิตสูง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่ามีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ

ชีวิตต่ำ (ภาคผนวก ฅ ข้อ 22, 22.1 – 22.10)

3) การเคารพกฎหมาย หมายถึง การมีความเชื่อ ทำที่ และแนวโน้มที่จะประพฤติปฏิบัติ ตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งวัดได้โดยแบบสัมภาษณ์ ที่ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องกฎหมาย สองข้อ ทักษะหรือท่าทีที่มีต่อกฎหมายสามข้อ ทักษะหรือท่าทีที่มีต่อผู้รักษากฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ หนึ่งข้อ แนวโน้มในการปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับสี่ข้อ ผู้ใดคะแนนสูง แสดงว่า เป็นผู้เคารพกฎหมาย ผู้ใดคะแนนต่ำ แสดงว่าไม่เคารพกฎหมาย (ภาคผนวก ฅ ข้อ 23, 23.1 – 23.10)

4) ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล หมายถึง ความเชื่อ ความรู้สึก และท่าทีที่เยาวชนมีต่อสกุล อันเป็นเครื่องหมายแห่งวงศ์ตระกูลของตน ลักษณะดังกล่าววัดได้โดยแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับชื่อเสียงและความ ภูมิใจในวงศ์ตระกูลสี่ข้อ เกี่ยวกับเศรษฐกิจของวงศ์ตระกูลสองข้อ เกี่ยวกับความอบอุ่น และ ความผูกพันที่มีต่อวงศ์ตระกูลสี่ข้อ ผู้ที่ใดคะแนนสูง แสดงว่ามีทัศนคติไม่ดีต่อวงศ์ตระกูล ผู้ใด คะแนนต่ำ แสดงว่ามีทัศนคติที่ดีต่อวงศ์ตระกูล (ภาคผนวก ฅ ข้อ 24, 24.1 – 24.10)

5) ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หมายถึง ความเชื่อ ความรู้สึก ทำที่ และ แนวทางปฏิบัติอันเกี่ยวข้องกับโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ลักษณะดังกล่าววัดได้โดยแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีข้อคำถาม 12 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์สี่ข้อ เกี่ยวกับ ท่าทีและความรู้สึกที่มีต่อเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตน ในเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ห้าข้อ ผู้ที่ใดคะแนนสูง แสดงว่ามีความเชื่อในโชคชะตาและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาก ผู้ใดคะแนนต่ำ แสดงว่ามีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อย (ภาคผนวก ฅ ข้อ 25, 25.1 – 25.12)

ค. การแปรทวาทนุหลังและกรอกรั่ว

1) การมีชีวิตของบิดา หมายถึง การที่บิดายังมีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตไปแล้ว ถ้ายังมี ชีวิตอยู่ให้หนึ่งคะแนน ถ้าเสียชีวิตแล้วให้สองคะแนน (ภาคผนวก ฅ ข้อ 6.1)

2) ฐานะของครอบครัว หมายถึง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งวัดโดยใช้รายได้ต่อปีของครอบครัวเป็นเกณฑ์ ถ้ารายได้ต่ำกว่า 2000 บาท ให้หนึ่งคะแนน รายได้ตั้งแต่ 2001 บาท ถึง 7000 บาท ให้สองคะแนน รายได้ตั้งแต่ 7001 บาทขึ้นไป ให้สามคะแนน ผู้ใดคะแนนน้อยแสดงว่าฐานะไม่ดี คะแนนมากแสดงว่าฐานะดี (ภาคผนวก ๗ ข้อ ๖)

3) สถานภาพของครอบครัว หมายถึง สถานภาพทางสังคมของครอบครัว ซึ่งวัดโดยใช้ถืออาชีพของบิดาเป็นเกณฑ์ ในการวิจัยนี้แบ่งอาชีพออกเป็นห้าระดับ ระดับสูงสุดให้หนึ่งคะแนน ระดับต่ำสุดให้หกคะแนน ผู้ใดคะแนนมากแสดงว่ามีสถานภาพของครอบครัวต่ำ ผู้ใดคะแนนน้อยแสดงว่ามีสถานภาพของครอบครัวสูง (ภาคผนวก ๗ ข้อ ๗)

4) จำนวนพี่น้อง หมายถึง จำนวนพี่น้องในครอบครัว ซึ่งมีตั้งแต่หนึ่งคนไปจนถึงเจ็ดคน ถ้ามีหนึ่งคนให้หนึ่งคะแนน ถ้ามีเจ็ดคนขึ้นไปให้แปดคะแนน ผู้ใดคะแนนต่ำมีพี่น้องน้อย ผู้ใดคะแนนสูงมีพี่น้องมาก (ภาคผนวก ๗ ข้อ 11)

5) สถานภาพสมรสของบิดามารดา หมายถึง การอยู่ด้วยกันหรือการหย่าร้างของบิดามารดา ถ้าอยู่ด้วยกันให้หนึ่งคะแนน ถ้าแยกกันอยู่ให้สองคะแนน ถ้าหย่าร้างกันให้สามคะแนน (ภาคผนวก ๗ ข้อ 13)

6) การมีภรรยาใหม่ของบิดา หมายถึง การที่บิดาไปมีภรรยาใหม่หรือไม่ ถ้าบิดาไม่มีภรรยาใหม่ให้หนึ่งคะแนน ถ้าบิดามีภรรยาใหม่ให้สองคะแนน (ภาคผนวก ๗ ข้อ 14)

7) ปัญหาในครอบครัว หมายถึง ความกลุ้มใจ ความคับข้องใจ หรือปัญหาในครอบครัวที่เยาวชนประสบ สมัยที่ยังอยู่ในวัยเด็ก อายุประมาณ 5 - 12 ปี ปัญหาในครอบครัวนี้วัดได้โดยแบบสัมภาษณ์ จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบควมกราสามระดับคะแนน เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนกับบิดามารดาและญาติพี่น้องสองข้อ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดาสองข้อ ปัญหาเศรษฐกิจในครอบครัวหนึ่งข้อ ปัญหาเกี่ยวกับวินัยในครอบครัวสองข้อ และข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ สามข้อ ผู้ใดคะแนนมาก แสดงว่าเป็นผู้มีปัญหามาก ผู้ใดคะแนนน้อย แสดงว่ามีปัญหาน้อย (ภาคผนวก ๗ ข้อ 17, 17.1 - 17.10)

๗. การประเมินผลการศึกษาอบรม

๑) การศึกษาอบรม หมายถึง การศึกษาอบรมที่เยาวชนได้รับ ทั้งที่เป็นการศึกษาในโรงเรียน การฝึกอบรมนอกโรงเรียน ตลอดจนการศึกษาที่เยาวชนได้รับจากสิ่งแวดล้อมโดยสังคมประกิต เช่น จากตัวแบบในสังคม การศึกษาจากสื่อมวลชน การศึกษาและการอบรมเลี้ยงดูที่ได้รับจากครอบครัว เป็นต้น

โดยเหตุที่การศึกษาอบรมมีนัยกว้างขวาง วิธีการในการรับการศึกษาอบรมเป็นไปทั้งอย่างมีระบบและไม่มีระบบ แหล่งที่ให้การศึกษามีมากมายหลายแหล่ง ไม่สามารถระบุให้แน่นอนลงไปได้ว่า เยาวชนได้รับการศึกษาโดยวิธีการใด มากน้อยเพียงใด เช่นนี้จึงเป็นการยากที่จะสอบวัดเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง แม่นยำ เพื่อหลีกเลี่ยงข้อจำกัดดังกล่าว การวิจัยครั้งนี้จะไม่คำนึงถึงวิธีการ ปริมาณการศึกษา หรือแหล่งการศึกษาของเยาวชน แต่จะมุ่งพิจารณาถึงการศึกษาและอบรมในสองลักษณะ คือ

ก) ระดับชั้นที่เยาวชนได้เข้าศึกษาในโรงเรียน (ไม่ว่าเยาวชนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ก็ตาม)

ข) คุณค่าบางประการทางการศึกษาที่มีอยู่ในตัวของเยาวชน ผู้วิจัยเชื่อว่า คุณค่าดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นความรู้ ความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม ตลอดจนแนวทางแห่งการประพฤติปฏิบัติ เป็นผลของการศึกษาอบรมที่เยาวชนได้รับ ไม่ว่าจะเป็นจากแหล่งใด โดยวิธีการใด หรือมีผลมากน้อยเพียงใดหรือไม่ก็ตามที่ คุณค่าทางการศึกษาเหล่านี้ได้แก่ ทศนคติต่อโรงเรียน ความมุ่งหวังทางการศึกษา ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน

๒) ระดับการศึกษาของเยาวชน หมายถึง ระดับการศึกษาที่เยาวชนได้รับ ซึ่งแบ่งเป็นแปดระดับ ตั้งแต่ไม่ได้อ่านเขียนเลยจนถึงได้รับประกาศนียบัตรวิชาเฉพาะหรืออนุปริญญา ไม่ได้อ่านเขียนเลยให้หนึ่งคะแนน ได้รับประกาศนียบัตรวิชาเฉพาะหรืออนุปริญญาให้แปดคะแนน คะแนนน้อย หมายถึง การศึกษาต่ำ คะแนนมาก หมายถึง การศึกษาสูง (ภาคผนวก ๗ ขอ ๔)

๓) ระดับการศึกษาของบิดา หมายถึง ระดับการศึกษาที่บิดาของเยาวชนได้รับ ซึ่งแบ่งเป็นแปดระดับ ตั้งแต่ไม่จบชั้นประถมศึกษาจนถึงจบชั้นปริญญา หรือเทียบเท่า ไม่จบชั้นประถมปีที่สี่ให้ศูนย์คะแนน จบชั้นปริญญา หรือเทียบเท่าให้เจ็ดคะแนน คะแนนน้อยหมายถึงการศึกษาต่ำ คะแนนสูง หมายถึง การศึกษาสูง (ภาคผนวก ๗ ขอ ๕)

4) ระดับการศึกษาของมารดา เช่นเดียวกับระดับการศึกษาของบิดา (ภาคผนวก ฅ ข้อ 10)

5) ความมุ่งหวังทางการศึกษา หมายถึง ปณิธานหรือความมุ่งมั่นทางการศึกษาที่เยาวชนเคยมุ่งหวังที่จะบรรลุ ลักษณะจึงกล่าวได้จากแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีข้อความทั้งสิ้น 10 ข้อ เป็นข้อความเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการศึกษาลึกซึ้ง ความมั่นคงจิตใจที่มีต่อการศึกษาลึกซึ้ง และความพร้อมที่มีต่อการศึกษาลึกซึ้ง แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน ผู้ใดคะแนนมาก แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความมุ่งหวังทางการศึกษาคำ ผู้ใดคะแนนน้อย แสดงว่ามีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง (ภาคผนวก ฅ ข้อ 18, 18.1 – 18.10)

6) ทัศนคติต่อโรงเรียน หมายถึง ความรู้สึก ท่าทีที่เยาวชนมีต่อโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ซึ่งได้แก่ ครู เพื่อน ระเบียบข้อบังคับ กิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนบรรยากาศในโรงเรียน ลักษณะจึงกล่าวได้จากแบบสัมภาษณ์ ซึ่งประกอบด้วยข้อความ 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน เป็นข้อความเกี่ยวกับท่าทีและความรู้สึกที่มีต่อครู เพื่อน-นักเรียน และโรงเรียน ลึกซึ้ง เกี่ยวกับการเรียน กิจกรรมต่าง ๆ และบรรยากาศในโรงเรียน สามข้อ เป็นข้อความเกี่ยวกับวินัยและระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน สามข้อ (ภาคผนวก ฅ ข้อ 19, 19.1 – 19.10)

7) ความล้มเหลวและความสำเร็จในโรงเรียน หมายถึง ความล้มเหลวและความสำเร็จที่เยาวชนได้รับเมื่อครั้งที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน ลักษณะจึงกล่าวได้จากแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีข้อความ 10 ข้อ เป็นข้อความเกี่ยวกับความล้มเหลวหรือความสำเร็จทางด้านการศึกษาลึกซึ้ง ความสัมพันธ์ในโรงเรียน เช่น ความสัมพันธ์กับครู เพื่อนนักเรียน เป็นต้น สองข้อ สภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมเกี่ยวกับการเรียน สามข้อ ข้อความเกี่ยวกับปัญหาทางด้านการวินัยในโรงเรียน หนึ่งข้อ ข้อความทั้งหมดกล่าวแต่ละข้อ ประกอบด้วยมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน ผู้ใดคะแนนสูง แสดงว่าเป็นผู้ประสบความล้มเหลวในโรงเรียน ผู้ใดคะแนนต่ำ แสดงว่า เป็นผู้ประสบความสำเร็จในโรงเรียน (ภาคผนวก ฅ ข้อ 20, 20.1 – 20.10)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ได้มีการศึกษาและวิจัยกันอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ สำหรับในประเทศไทยนั้น มีหน่วยงานหลายแห่งที่ได้ให้ความสนใจและส่งเสริมการศึกษาวิจัย ในปัญหาดังกล่าว เช่น สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย กรมราชทัณฑ์ ศาลเด็กและเยาวชน คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ เป็นต้น งานวิจัยของสถาบันต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานั้น ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเบื้องต้น ที่ใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาวิจัย เพื่อค้นหาแนวทางแห่งการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนต่อไป

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่เห็นว่าจะมีส่วนผลักดันให้เยาวชนกระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งได้แก่ ปัจจัยทางค่านิยมหลังและครอบครัว การศึกษาอบรม และปัจจัยทางค่านิยมบุคลิกภาพ เพื่อความเข้าใจในปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยใคร่เสนอผลงานการศึกษาวิจัย ตลอดจน ทฤษฎีและหลักการ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ โดยจำแนกเป็นสี่หมวดใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. หมวดการกระทำผิดกฎหมาย
2. หมวดบุคลิกภาพ
3. หมวดค่านิยมหลังและครอบครัว
4. หมวดการศึกษอบรม

1. หมวดการกระทำผิดกฎหมาย

ก. ทัศนคติและพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย

ในการแก้ปัญหการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนนั้น ได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางถึงสาเหตุของการกระทำผิดกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อต้องการ

× แก่ทีมนอของปัญหา สำหรับสาเหตุใหญ่ ๆ ของการกระทำผิดกฎหมายนั้น จำแนกได้เป็น 3 ส่วน คือ สาเหตุทางครอบครัว สาเหตุด้านบุคลิกภาพ และสาเหตุทางสังคม ซึ่งรวมถึงการศึกษาอบรมและสภาพแวดล้อมทางสังคม ผู้สนใจทางสังคมวิทยาได้ให้ความสนใจในสาเหตุทุกด้านดังกล่าวมาแล้ว ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ดี การเป็นเด็กเกเรที่ดี มิใช่เกิดจากสาเหตุด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น แต่หากเกิดจากสาเหตุหลายด้านประกอบกัน เกี่ยวกับเรื่องนี้ แอลเบรชท์ (Albrecht. 1974 : 7414) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมการเกเรของเด็กที่กระทำผิดกฎหมายเป็นครั้งแรก ทั้งที่เป็นพฤติกรรมที่รุนแรงและไม่รุนแรง ผลการศึกษาปรากฏว่า ตัวแปรเกี่ยวกับ เพศ เชื้อชาติ ความหนาแน่นของประชากร สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ตลอดจนแบบแผนของการกระทำผิดจะส่งผลถึงพฤติกรรมการเกเรของเด็กที่กระทำผิดกฎหมายเป็นครั้งแรก อย่างไรก็ตาม ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ไม่อาจใช้เป็นตัวทำนายพฤติกรรมการเกเรของเด็กที่กระทำผิดกฎหมายเป็นครั้งแรกได้

ได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดของเด็กเมื่ออยู่ในโรงเรียน กับพฤติกรรมของเด็กเกเร ทั้งนี้ เพื่อต้องการศึกษาว่าการกระทำผิดเมื่ออยู่ในโรงเรียนจะมีความเกี่ยวข้องกับการเกเรของเด็กมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ เพื่อหาวิธีป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดของเด็กเสียแต่เมื่อเด็กยังอยู่ในโรงเรียน เกี่ยวกับเรื่องนี้ แอนดรูคิวิช (Andrukiewicz. 1976 : 2446) ได้ศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กระดับมัธยมศึกษาในชุมชนแห่งหนึ่ง โดยวิธีให้เด็กเป็นผู้รายงานการกระทำผิดของตนเอง ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.7) กระทำผิดโดยการดื่มเบียร์ เหล้าองุ่น และน้ำเมาอื่น ๆ ส่วนน้อย (ร้อยละ 1.4) รายงานว่า เคยขโมยของมีค่า เด็กในโรงเรียนมัธยมของรัฐมีการกระทำผิดแตกต่างจากเด็กในโรงเรียนมัธยมของเอกชน อย่างมีนัยสำคัญ เด็กชายมีการกระทำผิดมากกว่าเด็กหญิงเป็นสองเท่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการกระทำผิดระหว่างเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีระดับเศรษฐกิจและสังคมต่ำ กับเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีระดับเศรษฐกิจและสังคมสูง ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

กล่าวคือ เด็กที่มาจากครอบครัวทั้งสองระดับ มีการกระทำผิดในอัตราใกล้เคียงกัน

✳เกี่ยวกับเรื่องสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของครอบครัว ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง
ที่นักสังคมวิทยา อาชญาวิทยา และจิตวิทยา ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพราะถือว่า
สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย
ทั้งของเด็กและผู้ใหญ่ เรื่องนี้ คาร์ดาเรลลี (Cardarelli. 1974 : 2412)
ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวผู้กระทำผิด
กฎหมาย ทั้งในเด็กและอาชญากร ผลปรากฏว่า ผู้กระทำผิดที่มาจากครอบครัวที่มี
สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีการกระทำผิดและถูกจับกุมมากกว่าผู้มาจาก
ครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ✳

การแก้ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน โดยวิธีแก้ที่สภาพทาง
เศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวนั้น กระทำได้ไม่ง่ายนัก หากจะให้ได้ผล ต้องกระทำ
ติดต่อกันเป็นเวลานาน ซึ่งได้แก่ การให้การศึกษากับเด็กและผู้ใหญ่ ทั้งที่เป็นการศึกษา
ในระบบและนอกระบบ การให้การศึกษาค้นคว้า เพื่อยกระดับเศรษฐกิจและสังคม
ของครอบครัว ซึ่งทางโรงเรียนกระทำได้ก็คือ การศึกษาถึงสถานภาพทางเศรษฐกิจและ
สังคมของเด็กแต่ละคน แล้วให้การศึกษาค้นคว้าให้สอดคล้องกับพื้นเพของเด็ก
ช่วยให้เด็กมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองที่ถูกต้อง ช่วยให้เด็กมองผู้อื่น มองสิ่งแวดล้อม
มองปัญหา ตลอดจน มองการกระทำของตนเองอย่างเข้าใจถูกต้องและถูกต้องแท้ การกระทำ
ดังกล่าว จะเป็นการช่วยลดการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อันจะนำไปสู่การกระทำที่
ผิดกฎหมายได้อีกทางหนึ่ง

นอกจากสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม จะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย
ของบุคคลแล้ว ระดับชั้นทางสังคม ซึ่งเป็นตัวกำหนดสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของ
ครอบครัว ยังมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการกระทำผิดกฎหมายอย่างสำคัญ เกี่ยวกับเรื่องนี้
ฟิเอโน (Fieno. 1974 : 2413) ได้ศึกษาทัศนคติต่อกฎหมาย และอาชีพที่เกี่ยวข้อง
กฎหมายของบุคคลที่อยู่ในระดับชั้นทางสังคมต่างกัน ผลการศึกษาปรากฏว่า ความแตกต่าง
ในเรื่องระดับชั้นทางสังคม จะส่งผลให้เกิดความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อกฎหมายและ

มีทัศนคติต่อผู้มีอาชีพทางกฎหมาย อย่างมีนัยสำคัญ บุคคลที่มีระดับชั้นทางสังคมสูง มีทัศนคติ
ตอกฎหมายและอาชีพ เกี่ยวกับกฎหมายดีที่สุด บุคคลที่มาจากระดับชั้นทางสังคมปานกลาง
มีทัศนคติดีปานกลาง และผู้ที่มาจากระดับชั้นทางสังคมต่ำ มีทัศนคติไม่ดีที่สุด ผู้ที่มีทัศนคติ
ที่ดีตอกฎหมาย จะมีทัศนคติที่ดีต่อผู้มีอาชีพเกี่ยวกับกฎหมายด้วย

๗. ตัวแบบกับการกระทำผิดกฎหมาย

การมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน พฤติกรรมเกเร ตลอดจน การกระทำผิดกฎหมาย
ของเด็กและเยาวชน มีพื้นฐานมาจากความผูกพันทางด้านอารมณ์ เด็กมีตัวแบบ ซึ่งส่วนแต่
เป็นตัวแบบหรือตัวอย่างที่มีทั้งดีและไม่ดี ถ้าเป็นตัวแบบที่ดี เด็กจะแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน
ไปจากตัวแบบดังกล่าว ถ้าหากเป็นตัวแบบที่ไม่ดี เด็กจะกระทำตามตัวแบบนั้น การกระทำ
ตามตัวแบบที่ดี หรือการกระทำที่เบี่ยงเบนไปจากตัวแบบที่ดี ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ
ซึ่งได้แก่ ความใกล้ชิดระหว่างเด็กกับตัวแบบ ความประทับใจ (ทั้งส่วนดีและไม่ดี) ของ
ตัวแบบที่มีต่อเด็ก ดังนั้น ในการให้การศึกษาและอบรมเด็ก จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงตัวแบบ
ซึ่งได้แก่ ครู ผู้ปกครอง เพื่อนของเด็ก ตลอดจน ตัวอย่างในสังคม เกี่ยวกับความสัมพันธ์
ระหว่างผู้แสดงพฤติกรรมกับตัวแบบ ลินเดน (Linden. 1975 : 5544) ได้ศึกษาถึง
ความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงพฤติกรรมเกเรของเด็กกับตัวแบบ โดยเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับ
ความเกเรที่มีชื่อว่า ทฤษฎีความผูกพันทางอารมณ์ อธิบายว่า พฤติกรรมเกเรมีพื้นฐาน
มาจากความผูกพันทางอารมณ์ที่บุคคลมีต่อการกระทำตาม และการกระทำที่เบี่ยงเบนจาก
ผู้อื่น

การมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากตัวแบบที่ดี เป็นการกระทำที่แตกต่างไปจาก
ปทัสถานของสังคม จัดว่าเป็นการกระทำที่ผิดปกติ ส่วนการกระทำที่แตกต่างไปจากตัวแบบ
ที่ไม่ดี จัดว่าเป็นการกระทำที่เป็นปกติวิสัย หากใช้เป็นการกระทำที่เบี่ยงเบนไว้ ที่เป็น
เช่นนี้เพราะเหตุว่า ความเบี่ยงเบนก็คือ การแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากปทัสถานของ
สังคม อันเป็นผลมาจากการที่บุคคลเกิดสับสนในเรื่องสถานภาพของตนเอง ตลอดจน
ความต้องการที่จะแสดงเหตุผลในพฤติกรรมของตนว่า พฤติกรรมที่แสดงไปนั้นเป็นพฤติกรรม

ที่ถูกต้อง แม้จะมีความเบี่ยงเบนไปจากปทัสถานของสังคมก็ตาม เมื่อพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้รับการยอมรับระหว่างผู้แสดงกับผู้อื่น การถ่ายทอดพฤติกรรมดังกล่าว ก็จะถ่ายทอดถึงกัน และกัน เมื่อกระบวนการถ่ายทอดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนดำเนินไปโดยสมบูรณ์ อาชญากรรมจึงเกิดขึ้น

ในช่วงที่เกิดความสับสนทางด้านการเมืองในสังคม มักมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางด้านการเมืองเกิดขึ้นแก่เยาวชน พฤติกรรมดังกล่าวเป็นไปในลักษณะของอาชญากรรมทางการเมือง อันจะเป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม ดังจะเห็นได้จากการที่เด็กเกรวี่ยุรุ่น ตกเป็นเครื่องมือของกลุ่มการเมือง ที่ประกอบอาชญากรรมการเมือง สร้างความเดือดร้อนแก่สังคมอยู่เนือง ๆ โดยปกติ กลุ่มการเมืองจะสร้างกฎของตนเองขึ้นเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มปฏิบัติตาม กฎเกณฑ์ของกลุ่ม ส่วนใหญ่จะเป็นไปตามปทัสถานของสังคม แต่ก็มีไม่น้อย ที่กฎเกณฑ์ของกลุ่มการเมืองบางกลุ่มเบี่ยงเบนไปจากปทัสถานของสังคม กลุ่มการเมืองทุกกลุ่มต้องการเผยแพร่วัฒนธรรมของกลุ่มเข้าไปในกลุ่มการเมืองกลุ่มอื่น ต้องการแสวงหาสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้น ต้องการขยายอิทธิพลให้เป็นที่ประจักษ์แก่กลุ่มการเมืองกลุ่มอื่น เพื่อความยิ่งใหญ่แห่งกลุ่มของตน การกระทำทุกวิถีทางของกลุ่มการเมืองบางกลุ่ม เป็นการแสวงหาอำนาจ แสวงหาความยิ่งใหญ่ และเป็นการสร้างไว้ซึ่งเสถียรภาพของกลุ่มการเมืองของตน การใส่เยาวชนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และมีความเชื่อมั่นใส่ในกลุ่มการเมืองนั้น ๆ เป็นเครื่องมือก่อความวุ่นวายให้แก่กลุ่มการเมืองฝ่ายตรงข้าม จัดเป็นความเบี่ยงเบนทางการเมือง ที่สร้างความสับสนให้แก่วงการการเมืองและสังคม ถือว่าเป็นอาชญากรรมทางการเมืองที่กระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม เกี่ยวกับความเบี่ยงเบนทางด้านการเมืองนี้ แมคเกอจ (McGeorge. 1974 : 7981) ได้สำรวจทฤษฎีต่าง ๆ ทางสังคมวิทยา ที่เกี่ยวกับความเบี่ยงเบน สำรวจพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในกลุ่มชนชั้นกลาง และได้สร้างแบบแผนพฤติกรรมของความเบี่ยงเบนทางด้านการเมืองขึ้น เพื่อนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางด้านการเมืองของเยาวชนที่เป็นเด็กเกร

พฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ซึ่งบุคคลแสดงออกไม่ว่าจะเป็นผลเนื่องมาจากสังคม

หรือตนเองก็ตาม ยอมบอกความไม่เรียบร้อยให้แก่สังคมได้ทั้งสิ้น ได้มีการศึกษาบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน จะคิดว่าตนเอง มีลักษณะที่เป็นแบบแผนของเขาเอง ซึ่งผู้นั้นจะต้องรู้จักและยอมรับ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน จะมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนต่ำกว่าบุคคลทั่วไป เกี่ยวกับเรื่องนี้ เลเยอร์ (Leger, 1974 : 4080) ได้ศึกษาผู้ต้องขังเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังด้วยกัน ผลการศึกษาปรากฏว่า ผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นผู้ที่มีมองพฤติกรรมของตนว่ามีความสัมพันธ์กับบทบาทที่มีต่อกลุ่ม การประเมินผลความเบี่ยงเบนของตนเอง มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการแสดงปฏิกิริยาต่อผู้อื่น เช่นนี้ จึงเป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในระหว่างผู้ต้องขังด้วยกัน

ได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางถึงสาเหตุของการก่ออาชญากรรมในผู้ใหญ่ และการมีพฤติกรรมเกรงของเด็ก เพื่อหาทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว มีผู้พบว่า การที่บุคคลใดเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางกฎหมายอยู่เสมอ เช่น ถูกจับกุม ถูกสอบสวน ต้องขึ้นศาล ถูกปรับ เป็นต้น เหล่านี้ ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมตอบโต้กับกฎหมายไปในทางลบ ซึ่งได้แก่การละเมิดกฎหมาย เกี่ยวกับเรื่องนี้ อาเจตัน (Ageton, 1975 : 8038) ได้ศึกษาโดยวิธีหาความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทางกฎหมายกับการมุ่งก่อการก่ออาชญากรรม ทั้งนี้ เพราะมีความเชื่อในทางทฤษฎีที่ว่า การที่ได้มีโอกาสเกี่ยวข้องกับระบบการควบคุมทางสังคม จะผลักดันให้เด็กมองตนเองว่ามีพฤติกรรมในทางเกรง ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กกลุ่มที่เคยมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางกฎหมาย มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเกรงเพิ่มขึ้น เด็กที่ไคเคแน "การมุ่งต่อความเกรง" สูง จะมีพฤติกรรมเกรงเพิ่มขึ้น วย จากผลการวิจัยดังกล่าว ทำให้มองเห็นช่องทางในการป้องกันการประพฤติกเกรงของเด็กได้ประการหนึ่ง คือ ทางบ้านและโรงเรียนควรร่วมมือกันจัดการป้องกันและแก้ไขเด็กเสียแต่คนมื่อ ไม่เปิดโอกาสให้เด็กต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางกฎหมายของบ้านเมือง เช่น ถูกตำรวจจับกุม ขึ้นศาลคดีเด็กและเยาวชน ถูกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก เป็นต้น ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ของเด็ก ควรร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่ตำรวจและศาลคดีเด็ก หาวิธีป้องกันและแก้ปัญหาคเด็กเกรงเสียแต่คน

การที่เด็กได้มีโอกาสเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตำรวจ และศาลคดีเด็ก จะทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ที่เคยมีความผิด คิดความแล้วประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ทำให้เด็กได้มีประสบการณ์ทางกฎหมาย รู้จัก ทางหน้าที่ไต่ถามขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ โอกาสที่เด็กจะกระทำความผิดในครั้งต่อไป จึงมี นานกว่าเด็กที่ไม่เคยผ่านกระบวนการทางกฎหมายมาก่อน ด้วยเหตุนี้ เด็กที่เคยกระทำความ ผิดมาแล้ว มีเป็นจำนวนมากที่มีการกระทำผิดเป็นครั้งที่สองและที่สามเสมอ นักวิชาการได้ให้ ความสนใจในสาเหตุที่เด็กซึ่งเคยผ่านกระบวนการทางศาลคดีเด็กและเยาวชนมาแล้ว กระทำความผิดรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

การกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน มีปัจจัยหลายด้าน การแก้ปัญหา จึงต้องกระทำโดยการศึกษาปัจจัยด้านต่าง ๆ ให้เข้าใจ และแก้ไขตรงจุด ปัจจัยสำคัญ ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคคลิกภาพ ปัจจัยทางด้านสังคม และปัจจัยด้านวัฒนธรรม ปัจจัยเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนอย่างยิ่ง มีนักวิชาการจำนวนไม่น้อย ที่ให้ความสนใจในความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดกฎหมายกับปัจจัยด้านต่าง ๆ เพื่อ ต้องการทราบว่า จะใช้ปัจจัยด้านต่าง ๆ เป็นตัวทำนายพฤติกรรมของการกระทำผิดกฎหมาย ได้อย่างแม่นยำเพียงใด เรื่องนี้ วาเชอแมน (Wasserman, 1976 : 6990) ได้ศึกษา ถึงอิทธิพลของปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่ส่งผลถึงการกระทำผิด กฎหมาย โดยใช้เด็กระดับมัธยมศึกษาในประเทศญี่ปุ่นเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษา ปรากฏว่า ปัจจัยทางสังคมเป็นตัวทำนายการกระทำผิดกฎหมายของเด็กได้แม่นยำ การควบคุมอย่างใกล้ชิดของครอบครัวจะช่วยลดพฤติกรรมของการกระทำผิดกฎหมายได้เป็น อย่างดี การควบคุมทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเยาวชนวัยรุ่นเป็นอันมาก

จากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมกับพฤติกรรมของการกระทำผิด กฎหมาย ทำให้ทราบว่า ปัจจัยทางสังคมส่งผลต่อพฤติกรรมของการกระทำผิดกฎหมายมากกว่า ปัจจัยด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมก็คือ ความไม่เป็น ระเบียบของสังคมก็คือ ก่อให้เกิดความขัดแย้งในสถานภาพทางสังคมของเด็ก ก่อให้เกิด ความไม่มั่นใจในสถานภาพของตนเอง วันจะนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายในที่สุด แม้ว่า

ปัจจัยทางค่านิยมจะเป็นปัจจัยที่ควบคุมได้ยากกว่าปัจจัยทางค่านิยมหลักภาพที่ตาม นักวิชาการส่วนมากก็ให้ความสนใจและศึกษาถึงปัจจัยทางค่านิยมกันอย่างกว้างขวาง เช่น กรุห์น (Krohn, 1974 : 6259) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความไม่เป็นระเบียบของสังคม กับการก่ออาชญากรรมและการฆ่าตัวตาย ผลปรากฏว่าการก่ออาชญากรรมและการฆ่าตัวตาย มีความสัมพันธ์กับระดับการพัฒนาของสังคม การก่ออาชญากรรมและการฆ่าตัวตาย มีความสัมพันธ์สูงกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความไม่เป็นระเบียบของสังคม

การก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน แม้จะมีพฤติกรรมของผู้ใหญ่ หากก่อความเสียหายให้แก่สังคมได้ เช่น เกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมของผู้ใหญ่เช่นกัน แต่โดยเหตุที่เด็กหรือเยาวชนผู้กระทำผิดเป็นผู้เยาว์ทั้งในด้านร่างกายและความคิด การจัดการกับเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำผิด จึงเป็นไปในลักษณะที่แตกต่างไปจากอาชญากรผู้ใหญ่ ได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางถึงวิธีการจัดการกับเด็กหรือเยาวชนผู้มีพฤติกรรมเกเร เพื่อแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหาเด็กเกเร พบว่า การจัดการกับเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายโดยใช้วิธีการทางศาล เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม แม้ว่าจะเป็นศาลสำหรับคดีเด็กและเยาวชนก็ตาม ทั้งนี้เพราะเหตุว่า แม้เด็กหรือเยาวชนจะไต่สวนกระบวนการทางกฎหมาย เช่น คำร้อง ศาล การคุมประพฤติ การฝึกอบรม เป็นต้น แล้วก็ตาม เด็กจะยิ่งกลับมีพฤติกรรมเกเรมากขึ้นกว่าเดิม ทั้งในด้านความดีและความรุนแรง เด็กหาได้เข็ดหลาบหรือกลับตัวเป็นคนดีไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระบวนการทางศาลคดีเด็กและเยาวชนที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน เป็นการดำเนินงานที่ไม่เหมาะสมถูกต้องตามหลักทางสังคมวิทยาทัณฑ์วิทยา และอาชญาวิทยา เรื่องนี้ได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางในต่างประเทศ ผู้สนใจในเรื่องนี้ ได้แก่ โคเฮน (Cohen, 1975 : 5542) ได้ศึกษาถึงบทบาทของศาล ในฐานะที่เป็นสถาบันทางสังคมที่ทำหน้าที่ให้เข้าไปตามกฎหมาย ผลการศึกษาปรากฏว่าปฏิบัติการของศาลในการทำหน้าที่รักษากฎหมาย เป็นการใช้อำนาจของศาลเพื่อบทบาททางกฎหมายมากกว่าบทบาททางสังคม เมื่อเป็นเช่นนั้น แทนที่ศาลจะเป็นแหล่งแก้ปัญหาเด็กเกเร กลับเป็นแหล่งที่ส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมเกเรเพิ่มขึ้น โคเฮน ได้เสนอแนะแนวทางการ

ปฏิบัติของศาลคดีเด็กและเยาวชนเสียใหม่ โดยให้เน้นที่สถานภาพของผู้กระทำผิด ซึ่งได้แก่ เด็กและเยาวชน มากกว่าการเน้นที่ตัวกฎหมาย ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่เด็ก และเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มากกว่าผลที่จะเกิดแก่ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายเป็นสำคัญ

ได้มีการศึกษาถึงภูมิหลังของเด็กและเยาวชน ผู้กระทำผิดกฎหมาย เพื่อค้นหา ลักษณะที่สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายที่แม่นยำ ปรากฏว่า ยังไม่สามารถ หาลักษณะใดของบุคคลที่สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายได้อย่างแม่นยำ เช่น ระดับสติปัญญา พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในโรงเรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของครอบครัว เป็นต้น เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำ หรือเด็กที่เคยมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน เมื่ออยู่ในโรงเรียน ใจว่าจะเป็นเด็กที่มีการกระทำผิดกฎหมาย หรือเป็นเยาวชนอาชญากร เสมอไป แต่เด็กที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ มีระดับสติปัญญาต่ำ และเคยมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนเมื่ออยู่ในโรงเรียน เกี่ยวกับเรื่องนี้ เทอร์เนอร์ (Turner, 1976 : 4410) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการทางทักษะของเด็กเกเร ผลปรากฏว่า เด็กเกเรได้คะแนนในการ ประเมินพัฒนาการทางทักษะต่ำ แสดงว่า เด็กเกเรเริ่มพัฒนาการทางทักษะต่ำกว่าเด็กปกติ โดยทั่วไป

✧ การกระทำผิดซ้ำเป็นตัวแทนที่น่าเชื่อถือในการบ่งชี้พฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย เด็กที่มีการกระทำผิดซ้ำ แสดงให้เห็นว่ากระบวนการทางกฎหมายก็ดี กระบวนการทาง สังคมก็ดี ไม่สามารถแก้ไขการทำความผิดของเด็กได้ กระบวนการดังกล่าวจึงเป็น กระบวนการที่ไร้ประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาคriminalization ของเด็ก เรื่องนี้ ไรซ์ (Rice, 1976 : 6990) ได้ศึกษาถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการ กระทำผิดซ้ำ ผลปรากฏว่า ตัวแปรต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ สภาพทางสังคม ความภูมิใจใน อาชีพ ขนาดของชุมชน ช่วงเวลาที่ถูกตัดสินให้เข้ารับการอบรม และเหตุผลในการ ก่ออาชญากรรม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเด็ก

✧ ในการเสาะแสวงหาตัวทำนายที่สามารถบ่งชี้พฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย ของเด็ก ได้มีผู้เสนอทฤษฎีสำคัญ ๆ หลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎีโครงสร้าง ทฤษฎีความ สัมพันธ์ที่แตกต่างกัน เป็นต้น ทฤษฎีเหล่านี้เน้นถึงสาเหตุของการก่อความวุ่นวายและการ

กระทำผิดกฎหมายว่า เป็นพฤติกรรมที่ขึ้นอยู่กับ การตอบสนองต่อค่านิยมของสังคม หรือการมี ความค่อยในเรื่องโอกาสที่จะบรรลุถึงค่านิยมของสังคม เกี่ยวกับเรื่องนี้ เรททิก (Rettig. 1974 : 8042) ได้ศึกษาพฤติกรรม การก่อความวุ่นวายของเด็กใน โรงเรียน กับเด็กที่ละเมิดกฎหมาย และเคยผ่านการพิพากษาของศาลคดีเด็กและเยาวชน มาแล้ว ผลการศึกษาปรากฏว่า การก่อความวุ่นวายเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในโรงเรียน แต่การกระทำผิดกฎหมายไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในโรงเรียน การสูบบุหรี่ การ ดื่มสุรา เป็นเพียงการกระทำผิดในโรงเรียนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย จึงไม่สามารถใช้เป็นเครื่องทำนายการกระทำผิดกฎหมายของเด็กได้ สถานภาพทาง เศรษฐกิจของครอบครัว ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายของเด็กได้ แต่สถานภาพของเด็กที่โรงเรียน (ความสำเร็จและความล้มเหลว) ก่อให้เกิดพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาทางสังคมได้

ในทฤษฎีดังกล่าวนั้น การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็มิได้ การกระทำผิดกฎหมายก็มิ ได้รับอิทธิพลจากสังคมประกิต (Socialization) แต่จากการศึกษาของ เรททิก พบว่า ความสัมพันธ์ภายในโรงเรียน สถานภาพของเด็กเมื่ออยู่ในโรงเรียน เป็นตัวการ สำคัญที่ส่งผลถึงการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนที่เป็นชาย เด็กที่ประสบความล้มเหลว ในโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดกฎหมายมากกว่าเด็กที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน

ได้มีการศึกษาถึงปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลถึงการกระทำผิดกฎหมายของเด็ก และเยาวชน โดย คอห์น เฮาเซอร์ (Kornhauser. 1976 : 4748) ได้ศึกษา ปัจจัยการกระทำผิดกฎหมาย 2 แนว คือ ปัจจัยทางด้านความเบี่ยงเบนทางวัฒนธรรม กับ ความไม่เป็นระเบียบของสังคม สำหรับปัจจัยด้านความเบี่ยงเบนทางวัฒนธรรม ผู้วิจัย พบว่า การกระทำผิดกฎหมายเกิดจากการขัดแย้งของวัฒนธรรมรองในสังคม การปฏิบัติ ตามปทัสถานของวัฒนธรรมรอง ซึ่งขัดแย้งกับปทัสถานของสังคมส่วนรวม เป็นการกระทำ ที่ขัดกับกฎหมาย แต่ที่บุคคลใดกระทำลงไปนั้นก็เนื่องมาจากการที่มีองค์การที่มีอำนาจเหนือกว่า ควบคุมอยู่ ปทัสถานของวัฒนธรรมรอง ซึ่งแม้จะขัดกับกฎหมายก็ได้รับการยอมรับและปฏิบัติ ตาม อีกแนวทาง ได้แก่ ปัจจัยด้านความไม่เป็นระเบียบของสังคม ระเบียบของสังคมนี้

พื้นฐานมาจากการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน การก้าวภายในผลประโยชน์
 ของกันและกัน จะก่อให้เกิดความขัดแย้ง การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน
 จึงเสมือนหนึ่งการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกันนั่นเอง แต่โดยเหตุที่มนุษย์ไม่สามารถ
 จะมีการสังคมประภคิตได้โดยสมบูรณ์ และในส่วนของสังคมนั้น สภาพของสังคมก็ไม่สามารถ
 รวมตัวกันเป็นระบบได้โดยสมบูรณ์เช่นกัน เมื่อสมาชิกในสังคมยังขาดการสังคมประภคิต
 ที่สมบูรณ์แบบ และสังคมขาดความเป็นระบบที่มีระเบียบโดยสมบูรณ์ เช่นนี้ จึงเป็นเหตุ
 ให้เกิดการกระทำที่ผิดกฎหมายขึ้นในสังคม เพราะโครงสร้างที่อ่อนแอ ไม่เป็นระเบียบ
 ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้ง่าย

จากการศึกษาของ กอร์นเฮาเซอร์ เกี่ยวกับปัจจัยของการกระทำผิดกฎหมาย
 ในสองแนว ได้แก่ ปัจจัยด้านความเบี่ยงเบนทางวัฒนธรรม และปัจจัยด้านความไม่เป็น
 ระเบียบของสังคม เป็นการศึกษาที่สอดคล้องกับทฤษฎีการเกิดของอาชญากรรม ของ เอมีล
 เคอร์ไคม์ (Durkheim)

โดยเหตุที่พฤติกรรมการเถเรของเด็ก บางอย่างเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย
 บางอย่างเป็นพฤติกรรมที่ไม่ผิดกฎหมาย แม้พฤติกรรมการเถเรของเด็กที่จัดว่าผิดกฎหมาย
 เป็นอาชญากรรม และเรียกเด็กที่ก่ออาชญากรรมว่าเป็นเยาวชนอาชญากรก็ตาม ในทางสังคม
 วิทยา และพันธุวิทยา จัดว่าการกระทำผิดของเด็กยังไม่ควรเรียกว่าเป็นอาชญากรรม
 บางแห่งเรียกพฤติกรรมการเถเรของเด็กว่า ทุษฐกรรม (Delinquency) และเรียก
 เด็กผู้ก่ออาชญากรรมว่า ทุษฐ การจัดการกับเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ก็
 กระทำในลักษณะที่แตกต่างไปจากอาชญากรผู้ใหญ่ เช่น จัดให้มีศาลคดีเด็กและเยาวชน
 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นต้น ที่กระทำเช่นนี้เพราะเหตุว่า โดยเหตุที่
 เด็กและเยาวชนเป็นผู้เยาว์ทั้งในลัษณะร่างกาย ความกิด อารมณ์ และประสบการณ์ การแก้
 ปัญหา จึงต้องกระทำในลักษณะสร้างสรรค์ มีการฝึกอบรมเพื่อแก้ไขนิสัยให้กลับตนเป็นคนดี
 มากกว่าการกระทำอันเป็นการลงโทษให้หลบจำและทดแทนในการกระทำผิด การที่
 เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดได้รับการปฏิบัติด้วยวิธีการที่นุ่มนวลเช่นนี้ เนื่องจาก
 พฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน แตกต่างจากพฤติกรรมการกระทำความผิดของ

ผู้ใหญ่ เรื่องนี้ ไซเฟิน (Faine. 1974 : 4212) ได้ศึกษาพฤติกรรมของยูวาทูอากร ผลปรากฏว่า พฤติกรรมการเกาะของเด็กชาย ได้แก่ การทำลาย การโจรกรรม การต่อสู้ การพูดตลกคะนอง และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน พฤติกรรมของเด็กหญิง ได้แก่ พฤติกรรมที่เบี่ยงเบน การทำลาย การลักขโมย การพูดตลกคะนอง การกอดกวน พฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่เด็ก ซึ่งกระทำความผิดเป็นนัยงานเอง นอกจากนี้จากการศึกษาของ ยานเคเซล่า (Janckssela. 1976 : 4787) ได้ศึกษาถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแบ่งได้เป็นสองลักษณะ คือ การกระทำผิดในลักษณะของอาชญากร กับการกระทำผิดในลักษณะของเยาวชน ซึ่งได้แก่ การกอดความรุนแรงความแค้นของวัยรุ่น ผู้ที่ศึกษาลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอีกคนหนึ่ง ได้แก่ แพดดอก (Paddock. 1974 : 8041) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในครอบครัวระดับกลาง ผลปรากฏว่า พฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนได้แก่ การดื่มสุรา เล่นการพนัน ทำลายทรัพย์สิน เรวอน จรจัด หยิบของตามร้านค้า ประพฤติไม่เรียบร้อย สุกัญชา เยาวชนชายมีความประพฤติเกเรมากกว่าเยาวชนหญิง เยาวชนที่มีอายุมากมีความประพฤติเกเรมากกว่าเยาวชนที่มีอายุน้อย

ค. การป้องกันการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน

สังคมมีหน้าที่โดยปริยายในการควบคุมอุปนิสัยของสมาชิกในสังคมนั้น ๆ ให้อยู่ในระดับมาตรฐานของสังคม ในสังคมที่มีการรวมตัวกันเป็นปึกแผ่นแล้ว ค่านิยมก็คืปทัสถานของสมาชิกในสังคมก็คื จะเป็นไปตามค่านิยมหรือปทัสถานของสังคมโดยส่วนรวม หรืออย่างน้อยก็ไม่ขัดแย้งกับค่านิยมหรือปทัสถานของสังคมส่วนใหญ่

พฤติกรรมที่บุคคลในสังคมแสดงออกมานั้น มีส่วนหนึ่งที่เป็นอุปนิสัยของบุคคลรวมอยู่ด้วย อุปนิสัยจะต้องสอดคล้องกับค่านิยมของสังคม ไม่ขัดแย้ง ละเมิด หรือฝ่าฝืนปทัสถานของสังคมส่วนใหญ่ แต่ในทางตรงข้าม พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกมานั้น ถ้าหากปราศจากอุปนิสัยที่ดี ซึ่งเป็นที่ต้องการของสังคมแล้ว ก็มักจะเกิดการขัดแย้งหรือ

ต่อต้านค่านิยมของสังคม และเกิดการละเมิดหรือฝ่าฝืนปทัสฐานที่สำคัญ ๆ ของสังคมด้วยการสร้างอุปนิสัยที่ดีให้แกสมาชิกในสังคม จึงมีความจำเป็น

มักมีข้อข้องใจ ที่ยกขึ้นมาถามกันเสมอว่า อะไรเป็นสาเหตุของอุปนิสัยที่ไม่ดี หรือ เมื่อไรที่สังคมจะตัดสินว่าอุปนิสัยที่ไม่ดีของบุคคล เป็นมาตรฐานรองของสังคมนั้น ๆ สิ่งที่ทำให้เกิดอุปนิสัยที่ไม่ดีขึ้นในบุคคล เรื่องนี้ ทักคิร อลิซjahbana (S.Takdir Alisjahbana. 1974 : 50 - 84) นักสังคมวิทยาที่มีชื่อเสียงของอินโดนีเซีย ได้จำแนกไว้เป็น หกประการ

- 1) อวิชชา คือ ความไม่รู้ ไม่รู้ว่าอุปนิสัยใดดีหรือไม่ดีอย่างไร
- 2) ความอ่อนแอ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำตามมาตรฐานของสังคมไม่ได้
- 3) อาชญากรรม ก่อให้เกิดอุปนิสัยที่ไม่ดีในบุคคล
- 4) การยึดถือค่านิยมและปทัสฐานที่ผิดแผกไปจากทรรศนะของสังคมโดยส่วนรวม
- 5) การข่มขู่บังคับ เมื่อถูกข่มขู่ บุคคลยอมยกตัวเกรง แสดงอุปนิสัยที่ไม่ดีออกมา
- 6) ความผิดปกติทางจิตใจ หรือโรคภัยไข้เจ็บ มีส่วนทำให้บุคคลมีอุปนิสัยที่ไม่ดี

ได้กล่าวแล้วว่า สังคมมีหน้าที่โดยปริยายในการควบคุมสมาชิกของสังคม ให้มีพฤติกรรมที่อยู่ในมาตรฐานของสังคมได้ วิธีการควบคุม ได้แก่ การลงโทษด้วยวิธีต่าง ๆ แก่ผู้ที่ฝ่าฝืน สำหรับสาเหตุสำคัญ ๆ ที่ทำให้บุคคลมีอุปนิสัยที่ไม่ดีดังได้กล่าวมาแล้ว เช่น อวิชชา ความอ่อนแอ อาชญากรรม การมีค่านิยมและปทัสฐานที่ผิดเป็นต้น เหล่านี้ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม สังคมสามารถลงโทษบุคคลผู้มีพฤติกรรมเหล่านี้ได้ เพราะผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว และเป็นผู้ละเมิดมาตรฐานของสังคม สามารถหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนดังกล่าวได้

อาชญากรรม หรือการกระทำผิดกฎหมายนั้น จัดว่าเป็นอุปนิสัยที่ไม่ดี

ที่ผู้ประพฤติดังกล่าวได้รับการคำเหน็ดเหนื่อย หรือลงโทษจากสังคม เพราะเป็นการละเมิดค่านิยม และปทัสถานของสังคม ทั้งเป็นอันตรายต่อสังคมส่วนรวมด้วย เป็นความหวังของสังคม ที่ว่า การคำเหน็ดเหนื่อยก็ดี การลงโทษก็ดี สำหรับผู้กระทำผิดกฎหมายหรือผู้ที่ก่ออาชญากรรม จะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนนิสัยของบุคคลให้ดีขึ้นสู่ระดับมาตรฐานของสังคม นั่นก็คือ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลให้เข้ากับมาตรฐานและความต้องการของสังคม การติเตียนและการลงโทษของสังคมนั้น สังคมต้องการให้เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายของสังคมจากพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน อันเนื่องมาจากอุปนิสัยที่ไม่ดี ถ้าหากว่า บุคคลปรับปรุงแก้ไขตนเอง ให้เป็นไปตามความต้องการของสังคมไม่ได้ และสังคมเห็นว่า บุคคลผู้นั้นจะเป็นอันตรายต่อสังคมแล้ว สังคมก็ต้องแยกเขาออกไปไว้ต่างหาก และเมื่อถึงจุดหนึ่งที่เขาเป็นจริง ๆ แล้ว สังคมก็จะต้องทำลายเขา

การสร้างอุปนิสัยที่ดี มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับบุคคล สังคมมีสถาบันหลายสถาบันที่ทำหน้าที่สร้างอุปนิสัยที่ดี เช่น ครอบครัว ศาสนา โรงเรียน เป็นต้น อุปนิสัยที่ดี เป็นเครื่องป้องกันไม่ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีออกมา ซึ่งเป็นการละเมิดค่านิยมและปทัสถานของสังคม อุปนิสัยที่ดี เป็นพลังสำคัญในอันที่จะให้บุคคลบรรลุดุจจุดหมายปลายทาง ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่ง สังคมจึงมีความมุ่งหวังที่จะใช้การศึกษาและประสบการณ์เป็นเครื่องมือในการสร้างอุปนิสัยที่ดีให้แก่บุคคลในสังคม

การป้องกันการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนวิธีหนึ่ง ได้แก่ การควบคุมพฤติกรรม เรื่องนี้มีทฤษฎีการควบคุม (Containment Theory) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพฤติกรรมที่เป็นไปตามแบบแผน และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน เจ้าของทฤษฎีนี้เป็นชาวอเมริกัน ชื่อ วอลเตอร์ ซี. เรคเลส (Reckless, 1962 : 131 - 134) ทฤษฎีการควบคุม มีการศึกษาถึงการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสองลักษณะ

- 1) การควบคุมภายใน
- 2) การควบคุมภายนอก

การควบคุมภายใน ได้แก่ การควบคุมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล ไม่ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่สมควร คุณสมบัติที่ก่อให้เกิดการควบคุมภายในตัวบุคคล ได้แก่ การ

ควบคุมตนเอง การมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคนที่ดี การมีพลังใจ การมีซูเปอร์อีโก
ที่พัฒนาแล้ว การมีความอดทนต่อความคับข้องใจ การมีความต้านทานต่อความเบี่ยงเบน
การมีความรับผิดชอบสูง การมีความมุ่งมั่นที่จะบรรลุจุดหมายปลายทาง ความสามารถ
ที่จะหาสิ่งทดแทนที่พอใจ การหาวิธีลดความตึงเครียดได้อย่างเหมาะสม คุณสมบัติดังกล่าวนี้
หากมีในบุคคลแล้ว จะเป็นเครื่องป้องกันมิให้กระทำสิ่งที่ไม่ดีได้

การควบคุมภายนอก ได้แก่ ลักษณะของสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีส่วนผลักดัน
มิให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม สิ่งแวดล้อมภายนอกเป็นเครื่องบังคับให้บุคคล จำเป็น
ต้องมีอุปนิสัยที่ดี และแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมให้ปรากฏแก่สังคม คุณสมบัติที่บุคคลจะต้องมี
ได้แก่ การมีจริยธรรมต่อผู้อื่น การมีทัศนคติที่ควบคุมโดยสถาบันทางสังคม การมีความ
มุ่งหวังและจุดหมายปลายทาง การแสดงเหตุผลต่อความมุ่งหวังของสังคม การนิเทศที่มี
ประสิทธิภาพและการมีวินัย การมีกิจกรรมที่เหมาะสม และมีความรับผิดชอบ โอกาสใน
การยอมรับ การเป็นตัวของตัวเอง และการมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ

การควบคุมพฤติกรรมของบุคคลนั้น หากเป็นการควบคุมภายในจะมีประโยชน์
ที่สุด นาย (Nye. 1958 : 43 - 50) กล่าวว่า การควบคุมการกระทำผิดกฎหมาย
ของเด็กนั้น มีอยู่สี่ลักษณะ ได้แก่ 1) การควบคุมโดยตรง ได้แก่ การใช้กฎหมาย
กฎข้อบังคับ การลงโทษ และระเบียบวินัย 2) การควบคุมภายใน เป็นการควบคุม
จิตสำนึก ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ซึ่งเกิดภายในตัวบุคคล 3) การควบคุมทางอ้อม
ได้แก่ ความคิดที่ไม่อยากทำร้ายผู้อื่น ความรู้สึกไม่อยากขัดขวางความต้องการของบิดา
มารดา หรือบุคคลอื่นที่เด็กยึดเป็นแบบอย่าง 4) การมีทางเลือกที่จะให้บรรลุจุดหมาย
ปลายทาง

ทฤษฎีการควบคุม เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงการให้สถานของพฤติกรรมในการ
ต่อต้านพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน

2. หมวดบุคลิกภาพ

การศึกษาบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย นับเป็นสิ่งสำคัญที่จะ
ทำให้เข้าใจถึงปัจจัยของการกระทำผิดได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากปัจจัยด้านบุคลิกภาพ

กับพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย มีความเกี่ยวข้องกัน บุคลิกภาพบางประการ มีส่วนผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ซึ่งอาจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายในที่สุด และการที่จะให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ได้ถูกต้อง จำเป็นต้องศึกษาบุคลิกภาพอันเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้น ๆ ✕

นักอาชญาวิทยาคนสำคัญ ที่ได้ศึกษาความสำคัญของบุคลิกภาพที่มีต่อพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย ได้แก่ ไอเซนค เขาได้ศึกษาบุคลิกภาพของอาชญากร เปรียบเทียบกับบุคลิกภาพของผู้ที่มีใจกระทำผิดกฎหมาย ผลปรากฏว่า บุคลิกภาพและพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พฤติกรรมทางอาชญากรรม มีความเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของอาชญากรอย่างใกล้ชิด (Eysenck. 1970 : 36 - 37)

ไอเซนค ได้อ้างถึงงานวิจัยที่นักวิจัยในสมัยต่าง ๆ ได้ศึกษา และปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างสูงระหว่างบุคลิกภาพของอาชญากรกับพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย ขอนำมาอ้างต่อไปนี้

<u>ชื่อนักวิจัย</u>	<u>กลุ่มตัวอย่าง</u>	
Gibben, T.C.N. 1963	ยุวอาชญากรชาย	107 คน
Glueck, S., Glueck, E. 1950	ยุวอาชญากรชาย	500 คน
Little, A. 1963	ยุวอาชญากรชาย	290 คน
Peterson, D.R. 1959, 1961	ยุวอาชญากรชาย	116 คน
Pierson, G.R., Kelly, R.F. 1963	ยุวอาชญากรชาย	970 คน
Price, J.R. 1968	อาชญากรหญิง	100 คน
Bartholomew, A.A. 1957	ผู้กระทำผิดชาย 48 คน หญิง 24 คน	(อังกฤษ)
Bartholomew, A.A. 1957	ผู้ทำผิดชาย	100 คน
		(อังกฤษ)
Bartholomew, A.A. 1963	ผู้ทำผิดชาย 150 คน หญิง 159 คน	(ออสเตรเลีย)

ชื่อนักวิจัยกลุ่มตัวอย่าง

Field, J.G. 1960	ผู้ทำผิดชาย	369 คน (อังกฤษ)
Fitch, J.H. 1962	ผู้ทำผิดชาย	700 คน (อังกฤษ)
Syed, I. 1964	ผู้ทำผิดหญิง	100 คน (อังกฤษ)
Warburton, F.W. 1965	อาชญากรจิตเภท	38 คน (อเมริกัน)

(Eysenck. 1970 : 194)

งานวิจัยของกลุ่กส์ ซึ่งกระทำกับกลุ่มตัวอย่างบุรุษอาชญากรชาย จำนวน 500 คน ที่ ไอเซนค ได้อ้างถึงนั้น ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างสูง ระหว่าง พฤติกรรมทางอาชญากรรม กับบุคลิกภาพบางประการ ที่มีผลมาจากสภาพภายในครอบครัว ที่แตกแยกกัน ครอบครัวที่ขาดความรักความอบอุ่นระหว่างบิดามารดากับบุตร ครอบครัวที่ขาดความดูแลเอาใจใส่บุตร และชาควินัย

✗ไอเซนค (Eysenck. 1970 : 130 - 149) ได้ศึกษามุขลักษณะของผู้กระทำผิดกฎหมาย หรืออาชญากร รายงานว่า ผู้กระทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่จะมีบุคลิกภาพแสดงตัว (Extraversion) และมีการแสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรง ✗

ไพน์ (Fine. 1969 : 25 - 28) ได้ใจนิตชั้นปีที่หนึ่ง ของมหาวิทยาลัย มีนีสโซ่ จำนวน 993 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรก เป็น นิสิตที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว กลุ่มที่สอง เป็นนิสิตที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว และกลุ่มที่สามมีบุคลิกภาพปานกลาง ไม่เบี่ยงเบนไปทางหนึ่งทางใด ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า ผู้ที่ถูกให้อภัยโทษ เหตุทางการจรรยาอยู่เสมอนั้น มีบุคลิกภาพเช่นไร ผลปรากฏว่า นิสิตกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว ให้อภัยโทษ เหตุทางการจรรยา มากกว่าอีกสองกลุ่ม ทั้งในด้านอัตราการกระทำผิด และความรุนแรง ✗

บิชิวเวล และไวท์ (Biesheuvel and White. 1970 : 120 - 146) จากสถาบันแห่งชาติ เกี่ยวกับการวิจัยบุคคล แห่งอาฟริกาใต้ ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพ ของนักบินสองกลุ่ม ซึ่งอยู่ระหว่างการฝึกหัดขั้นต้น จนถึงขั้นก้าวหน้า กลุ่มหนึ่งเป็นนักบิน ที่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุเลย จำนวน 400 คน กับอีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้ที่ประสบอุบัติเหตุ อยู่เสมอ จำนวน 400 คนเช่นกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักบินกลุ่มที่ประสบอุบัติเหตุ อยู่เสมอ เป็นผู้ที่มีอารมณ์รุนแรง ถูกรบกวนอารมณ์ได้ง่าย ควบคุมอารมณ์ยาก ซาก ความระมัดระวัง ชักนำให้ออกนอกทางได้ง่าย และเป็นพวกที่ประสบอุบัติเหตุอยู่เนื่อง ๆ ลักษณะเช่นที่กล่าวนี้ เป็นบุคลิกภาพแสดงตัว ความทงษฏีของไอเซนค์

ไอเซนค์ ได้อ้างถึงการวิจัยของ ซิคอด (Syed) ซึ่งศึกษาบุคลิกภาพของ นักโทษหญิง ในกรุงลอนดอน ผลปรากฏว่า นักโทษหญิงส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแสดงตัว มีอารมณ์รุนแรง และเป็นคนคิดมาก

กิบเบินส์ (Gibbens. 1963 : 132 - 136) แห่งโรงพยาบาลม็อคเลย์ ในกรุงลอนดอน ได้ศึกษาเยาวชนชายอายุระหว่าง 16 - 21 ปี ซึ่งกระทำผิดกฎหมาย โดยก่ออาชญากรรมอย่างรุนแรง จำนวน 200 คน เยาวชนเหล่านี้ถูกตัดสินให้เข้ารับ การอบรมพิเศษ ณ สถานบอร์สตาล ผลการศึกษาปรากฏว่า เยาวชนเหล่านี้มีบุคลิกภาพ แสดงตัว กิบเบินส์ ได้ศึกษาบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และมีได้กระทำผิด กฎหมาย มีบุคลิกภาพแสดงตัว มากกว่าเยาวชนที่ไม่มีได้กระทำผิดกฎหมาย

เกี่ยวกับเรื่องบุคลิกภาพของอาชญากรหรือผู้กระทำผิดกฎหมาย ได้มีการศึกษา ค้นคว้ากันอย่างกว้างขวางในต่างประเทศ เพื่อหาข้อยุติว่า อาชญากรส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพ เช่นไร เรื่องนี้ ไอเซนค์ และ ไอเซนค์ ได้อ้างทฤษฎีของ เชลดอน (Sheldon) ที่กำหนดบุคลิกภาพของมนุษย์ ไว้เป็นสามแบบดังนี้ แบบวิสเชโรโทนิค (Viscerotonic) เป็นประเภทที่ชอบปล่อยตัวตามสบาย นิยมการรับประทาน ชอบพักผ่อน มีปฏิริยาตอบสนอง ช้า ชอบงานพิธีที่สุภาพ ชอบเข้าสังคม ต้องการความรัก ต้องการการยอมรับ ชอบ แสดงตัว แบบโซมาโตโทนิค (Somatotonic) เป็นประเภทที่นิยมการใช้กำลังกาย ชอบ เผชิญภัย ชอบออกกำลังกาย มีพลังงานมาก ชอบการเสี่ยง การก้าวร้าว มีความกล้าหาญ

เป็นคนใจเหี้ยม ปราศจากความเมตตา ไม่คำนึงถึงความเจ็บปวด ชอบส่งเสียงดัง ชอบแสดงตัว แบบเซอโรโบรโทนิค (Cerebrotonic) เป็นประเภทที่ไม่ชอบเกี่ยวข้องกับผู้อื่น คิดถึงตนเองมาก ไม่ชอบงานสังคม ชอบบังคับตนเอง มีความวิตกกังวล เจ็บปวดกาย นอนหลับยาก ชอบแยกตัวอยู่ตามลำพังเมื่อมีความทุกข์ ชอบเก็บตัว

ฮูตัน (Hooton. 1956 : 135 - 150) นักมานุษยวิทยา ชาวอเมริกัน ได้ศึกษานักโทษจำนวน 17,000 คน โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับประเภทของการก่ออาชญากรรม ผลปรากฏว่า นักโทษที่มีรูปร่างสันตัก โคสติกส่วน ชอบแสดงตัว ส่วนใหญ่กระทำความผิดโดยการข่มขืน กระทำความผิดในเรื่องเพศ มีเพียงส่วนน้อยที่กระทำความผิดกรรม นักโทษที่มีรูปร่างลำสัน ร่างกายแข็งแรง ส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับฆาตกรรม การปล้น การทำร้ายร่างกาย มีเพียงส่วนน้อยที่ลักขโมย ข่มขืน และการกระทำความผิดทางเพศ

ไอเซนค ได้อ้างถึงการศึกษาของนักมานุษยวิทยา ชาวอเมริกันสองคน คือ กลูค และ กลูค จากสำนักกฎหมายแห่งฮาวาร์ด ซึ่งศึกษาเยาวชนอาชญากรที่มีอายุระหว่าง 11 - 18 ปี จำนวน 500 คน เปรียบเทียบกับเด็กปกติที่มีใจกระทำความผิดกฎหมาย จำนวน 500 คน ทั้งนี้ โดยการจับคู่เด็กตามระดับอายุ เชื้อชาติ และภูมิลาเนา ผลการศึกษาปรากฏว่า ขนาดของร่างกายและรูปร่างของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่กลุ่มอาชญากรส่วนใหญ่มีรูปร่างสันตักอย่างนักกีฬา มีส่วนน้อยที่มีรูปร่างบอบบาง นอกจากนั้น กลูค ยังได้ศึกษาบุคลิกภาพของเยาวชนอาชญากร พบว่า ส่วนใหญ่เป็นพวกที่มีกำลังงานเหลือ เป็นคนหุนหัน ใจร้อน ชอบแสดงตัว ก้าวร้าว ชอบทำลาย เป็นพวกที่มีอารมณ์รุนแรง

ไอเซนค (Eysenck. 1964 : 198) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของอาชญากร กับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ผลปรากฏว่า อาชญากรหรือผู้กระทำความผิดกฎหมาย มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปทัสถานของสังคม พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนเหล่านั้น ได้แก่ 1) เอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่ ไม่สนใจการดำเนินชีวิตของผู้อื่น 2) ชอบก่อความยุ่งยาก อยู่เสมอ 3) มีใจคอโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม 4) เป็นคนเฉยเมย ขาดความรู้สึกนึกคิด

5) ชอบแสงหาสิ่งเร้าที่รุนแรง 6) โหลร้ายต่อผู้อื่น มีนิสัยก้าวร้าว 7) ชอบสิ่งแปลก
ประหลาดที่ผิดธรรมชาติ 8) มีนิสัยขี้บ่น ไม่เกรงกลัวอันตราย 9) ชอบทำให้อื่น
ได้รับความอับอาย

บุคลิกภาพของบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างใกล้ชิด บุคลิกภาพ
บางประการของบุคคลย่อมมีส่วนผลักดันอย่างสำคัญในอันที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่
เบี่ยงเบนได้ พฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ได้แก่ พฤติกรรมที่ผิดแผกไปจากปทัสถานของกลุ่ม
เด็กเกเรหรือเยาวชนอาชญากร ส่วนใหญ่เคยแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนมาแล้ว ทั้งเมื่ออยู่ใน
ครอบครัว และอยู่ที่โรงเรียน เช่น สุ่มหุน รั้งแก้อื่น ลักขโมย วิวาทกับครู เป็นต้น
จากการศึกษาบุคลิกภาพของเด็กเกเร แบริกซ์ตัน (Braxton. 1975 : 5913) พบว่า
มีความสัมพันธ์กันในทางบวกระหว่างเด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน กับเด็กเกเร กล่าวคือ
เด็กเกเรกว่าร้อยละ 70 เคยมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนมาก่อน เด็กที่มีความมุ่งหวังต่อ
โรงเรียนต่ำ ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน และเป็นเด็กเกเร มีความสัมพันธ์
กันในทางลบระหว่างสถานภาพทางครอบครัวของเด็ก กับความมุ่งหวังทางการศึกษา เด็ก
ที่มาจากครอบครัวกรรมกร มีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำกว่าเด็กที่มาจากครอบครัว พ่อค้า
ข้าราชการ) จากผลการวิจัยดังกล่าวมาแล้ว ทำให้พิจารณาได้ว่า การแก้ปัญหาเด็กเกเรนั้น
จำเป็นต้องแก้ไขพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของเด็ก การแก้ไขจะต้องกระทำพร้อม ๆ กันไป
ทั้งในครอบครัวและโรงเรียน สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนนั้น ทางโรงเรียน
ต้องสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็ก สร้างบรรยากาศในโรงเรียนให้เด็กมีความรู้สึก
โรงเรียนเป็นสถานที่ที่มีความหมายสำหรับเด็ก เป็นสถานที่ที่มีคุณค่า และมีความจำเป็น
ต่อชีวิตของเด็ก เช่นเดียวกับครอบครัว

โดยปกติแล้ว โรงเรียนจะจัดสภาพแวดล้อมให้ออกดอกการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก
ให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ สภาพแวดล้อมของโรงเรียนจึงมีลักษณะคงที่สำหรับเด็กทุกคน
แต่การตอบสนองต่อโรงเรียนของเด็กแต่ละคนนั้นแตกต่างกัน บางคนเห็นว่าโรงเรียนเป็น
สถานที่ที่มีความหมายแก่ตน บางคนเห็นว่าโรงเรียนเป็นเสมือนหนึ่งที่คุมขังผู้กระทำผิดที่เป็น
เช่นนี้เพราะเหตุว่า เด็กแต่ละคนมีการรับรู้ต่างกัน ดังนั้น ในการให้การศึกษอบรมแก่เด็ก

จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กเป็นสำคัญ ลักษณะการรับรู้ของเด็กแต่ละคน ทำให้เด็กมองของสิ่งเดียวกันแตกต่างกันออกไป เรื่องนี้ (ทิลแมน

(Tillman. 1973 : 822) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจสภาพสังคมระหว่างเด็กปกติ กับเด็กเกเร ผลปรากฏว่า เด็กเกเรมีความเข้าใจในสภาพของสังคมแตกต่างไปจากเด็กปกติ อย่างมีนัยสำคัญ)

การที่เด็กต่างคนต่างมองสิ่งเดียวกัน แตกต่างกันไปนั้น สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญได้แก่ การรับรู้ ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละคน นอกจากนั้น การมองตนเอง การเข้าใจตนเอง หรือที่ภาษাজิตวิทยาเรียกว่า ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเอง ก็เป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กมองสิ่งเดียวกัน แตกต่างกันไป เกี่ยวกับเรื่องนี้ ไฮเดิล (Haidle. 1974 : 1979) ได้ศึกษาถึงการรับรู้ของเด็กวัยรุ่นที่เป็นเด็กเกเรกับเด็กวัยรุ่นปกติ ที่มีค่านิยมการคบหา ครอบครัวยาน และ การมองตนเองของเด็ก ผลปรากฏว่า เด็กวัยรุ่นโดยทั่วไป จะมองค่านิยมการคบหา ครอบครัวยาน และตนเองแตกต่างไปจากเด็กเกเรวัยรุ่น สำหรับเรื่องการมองตนเองนั้น ปรากฏว่า การมองตนเองที่ดี การมองพฤติกรรมของตนเองที่ดี มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเด็กปกติกับเด็กเกเร เด็กเกเรส่วนใหญ่จะให้เหตุผลในการกระทำความคิดเข้ากับตนเอง อยู่ตลอดเวลา คิดว่าการกระทำของตนเองเป็นฝ่ายถูกอยู่เสมอ เรื่องนี้ เป็นสิ่งที่ผู้มีหน้าที่ให้การศึกษอบรมจะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ ทั้งนี้ เพราะเหตุว่ามีเด็กเกเรเป็นจำนวนมาก ที่กระทำผิดกฎหมายเพราะคิดว่า สิ่งใดกระทำลงไปนั้นไม่ผิด เรื่องนี้ มาร์ควอท (Marquart. 1975 : 2428) ได้ศึกษาถึงการให้เหตุผลในการกระทำของเด็ก กับความนิยมในตนเองของเด็กเกเร ผลปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างการให้เหตุผลในการกระทำของตนกับความนิยมตนเอง เด็กเกเรที่เคยกระทำความคิดต่ำ มีความเห็นว่า การกระทำผิดของตนมีความถูกต้อง มากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยกระทำผิดซ้ำ ทุกรายก็ตาม ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เกี่ยวกับความนิยมในตนเอง

ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งได้แก่ การเข้าใจตนเองของเด็ก มีส่วนอย่างยิ่งที่ทำให้การรับรู้ของเด็กในสิ่งเดียวกัน แตกต่างกัน การสร้างความคิดรวบยอด

เกี่ยวกับตนเองที่ถูกต้อง สามารถป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน อันจะนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายได้ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของครอบครัวและโรงเรียน ในอันที่จะสร้างความศรัทธาเกี่ยวกับ ตนเองที่ถูกต้องให้แก่เด็ก เพราะเมื่อเด็กมีความเข้าใจตนเองถูกต้องแล้ว การรับรู้ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ในการกระทำของตนเองที่ดี จะเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง

✕ ความศรัทธาเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ ความเข้าใจตนเองโดยทั่ว ๆ ไป ความเข้าใจตนเองในฐานะที่เป็นบุคคล ความเข้าใจในจริยธรรมของตน ความเข้าใจในครอบครัว ความเข้าใจในสังคม และความเข้าใจในบุคลิกลักษณะของตน ความศรัทธาเกี่ยวกับตนเอง มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อบุคลิกลักษณะของมนุษย์ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่มีความศรัทธาเกี่ยวกับตนเองที่ไม่ถูกต้อง จึงทำให้การรับรู้ในสิ่งต่าง ๆ ตลอดจน การกระทำของตนเองผิดพลาดไปด้วย ถ้าหากสามารถสร้างความศรัทธาเกี่ยวกับตนเองที่ถูกต้องให้แก่เด็กได้แล้ว ย่อมเป็นเครื่องประกันได้ว่า ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนจะลดลง การสร้างความศรัทธาต่อตนเองที่ถูกต้องนั้น เป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ เรื่องนี้ (พีค (Peek. 1975 : 793) ได้ศึกษาถึงผลของการฝึกอบรมกับความศรัทธาเกี่ยวกับตนเองของเด็กเกรเร ผลปรากฏว่าการให้การฝึกอบรมที่เหมาะสมแก่เด็กเกรเรที่กระทำผิดกฎหมาย มีส่วนช่วยให้เด็กมีความศรัทธาเกี่ยวกับตนเองได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของเด็กปกติกับเด็กเกรเรที่กระทำผิดกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาข้อแตกต่างและหาวิธีสร้างบุคลิกลักษณะที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่เด็ก เรื่องนี้ ซีรอก (Serok. 1975 : 5554) ได้ศึกษาดังข้อแตกต่างในการเล่นเกมและการเลือกเกมส ของเด็กปกติกับเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย ผลปรากฏว่า เด็กเกรเรไม่ชอบเกมที่ต้องใช้ทวิวิธีเพื่อเอาชนะ แต่ชอบเกมที่มีการเสี่ยง ชอบเกมที่มักถูกเกณฑ์น้อย ที่เป็นเช่นนี้เพราะไม่ชอบทำตามแบบแผน เกมที่มักถูกเกณฑ์น้อย ทำให้ผู้เล่นมีโอกาสการวางใจง่าย เนื่องจากการควบคุมน้อย เด็กเกรเรมักขาดความอดกลั้นต่อความผิดพลาดของผู้อื่น ชอบโกง ไม่ยอมรับผิดชอบต่อความผิดพลาดของตนเอง

ในการแข่งขัน พอใจที่จะเล่นต่อไปเมื่อตนได้เปรียบ และพยายามยุติเกมส์เมื่อตนเสียเปรียบ กล่าวได้ว่า การเล่นเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาการของเด็ก และเป็นประสบการณ์อันเกิดจากการเรียนรู้ ลักษณะการเลือกเกมส์ที่ดี การเล่นเกมที่ดี แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเด็กเกเรและเด็กปกติได้อย่างชัดเจน

เด็กเกเรที่กระทำผิดกฎหมายส่วนมากเป็นผู้ที่มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองไม่ถูกต้อง อันเป็นผลให้มองชีวิตเป็นสิ่งไร้ค่า ปราศจากความหมายสำหรับตน ซึ่งจะเป็นปัจจัยให้เด็กมีพฤติกรรมในการกระทำผิดกฎหมายได้ง่ายขึ้น เกี่ยวกับเรื่องนี้ แฟมิลเลตตี (Familetti. 1975 : 1825) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างในเรื่อง ความหมายในชีวิต ความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเด็กเกเรกับเด็กปกติ ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องความหมายในชีวิต และความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเด็กเกเรกับเด็กปกติ เด็กปกติเข้าใจความหมายในชีวิตถูกต้อง มีความมุ่งหวังในชีวิตสูงกว่าเด็กเกเรทั้งนี้เป็นไปในทุกกรณี ไม่ว่าจะเป็นการเปรียบเทียบโดยอายุ ระดับสติปัญญา เชื้อชาติ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง หรือสถานภาพสมรสของบิดาก็ตาม

สิ่งที่เป็นตัวกำหนดที่สำคัญของความหมายในชีวิต และความมุ่งหวังในชีวิต ได้แก่ การศึกษาและการอาชีพ บุคคลที่มีความต้องการที่จะได้รับการศึกษาสูง ต้องการมีอาชีพที่มั่นคง แสดงว่า เป็นผู้ที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูง ได้มีการศึกษาถึงการวางแผนการศึกษา และการอาชีพของเด็กเกเรกับเด็กปกติ โดย อาซุมา (Azuma. 1974 : 5525) ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เกี่ยวกับการวางแผนการศึกษาและการวางแผนในด้านการอาชีพ เด็กปกติมีการวางแผนทางด้านการศึกษาและการอาชีพที่รอบคอบ มีนัย และรัดกุม มากกว่าเด็กเกเร

เรื่องของวัฒนธรรม เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ เพราะวัฒนธรรมเป็นเครื่องกำหนด ทัศนคติ แนวความคิด ตลอดจนแนวการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์ มนุษย์อยู่ในสังคมใด ย่อมตกอยู่ใต้อิทธิพลแห่งวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ ทุกสังคม มีวัฒนธรรมหลักที่คนส่วนใหญ่ยึดถือ และมีวัฒนธรรมรองแฝงอยู่

ในวัฒนธรรมของสังคมส่วนใหญ่ วัฒนธรรมรองถึงกล่าว เป็นที่ยึดถือของกลุ่มคนส่วนน้อย โดยเหตุที่วัฒนธรรมของสังคมส่วนใหญ่เป็นอย่างหนึ่ง วัฒนธรรมย่อยเป็นไปอีกอย่างหนึ่ง เช่นนี้ จึงก่อให้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างผู้ที่ยึดถือวัฒนธรรมรองกับวัฒนธรรมของสังคมโดยรวม ความขัดแย้งจึงเกิดขึ้นในสังคม เช่น สังคมส่วนใหญ่ตำหนิการลักขโมยว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี ไร้เกียรติ แต่ในสังคมย่อยบางแห่งยกย่องการลักขโมยว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี ไร้เกียรติ แต่ในสังคมย่อยบางแห่ง ยกย่องการลักขโมยว่าเป็นพฤติกรรมที่มีเกียรติ (จากเจ้าของจับไม่ได้) ดังนั้นเป็นต้น จากตัวอย่างถึงกล่าว แสดงให้เห็นว่า ไ้ก่อให้เกิดความขัดแย้งกันขึ้นแล้ว ระหว่างวัฒนธรรมสองวัฒนธรรม

เซลลิน (Sellin. 1968 : 17 - 32) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมสองวัฒนธรรม ดังต่อไปนี้ 1) เมื่อวัฒนธรรมหลายวัฒนธรรมใกล้ชิดติดต่อกัน 2) เมื่อวัฒนธรรมของท้องถิ่นหนึ่งแพร่เข้าไปในอีกท้องถิ่นหนึ่ง ทำให้วัฒนธรรมใหม่กับวัฒนธรรมเดิมเกิดขัดแย้งกัน โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับกฎหมาย 3) เมื่อสมาชิกของวัฒนธรรมหนึ่งอพยพเข้าไปอยู่ในท้องถิ่นที่มีวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่ง

๔. หมวดภูมิหลังและครอบครัว

๖ ครอบครัวเป็นสถาบันเบื้องต้นที่มีความสำคัญยิ่งในการปลูกฝังบุคลิกภาพและอุปนิสัยใจคอของบุคคล จากการศึกษาดังภาวะครอบครัวของผู้ต้องขัง อรัญ สุวรรณบุบผา (อรัญ สุวรรณบุบผา 2516 : 12 - 15) รายงานว่า ภาวะเศรษฐกิจของผู้ต้องขังก่อนต้องโทษเป็นผู้มีรายได้น้อย มีอาชีพเป็นกรรมกรไร้แรงงานเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากมีการศึกษาค่ำ เกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว อรัญ พบว่า เด็กมีท่าทีไม่เคารพ เป็นปฏิปักษ์ และมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับบิดามารดา แต่กลับมีความสัมพันธ์ที่ดีสนิทสนมกับเพื่อนบ้าน เด็กยึดถือทั้งรุ่นเดียวกันหรือโตกว่าเป็นที่พึ่ง

๗ จากการศึกษารอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ซึ่งบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เคยมีประวัติต้องโทษ อรัญ พบว่า ร้อยละ 45.50 แยกกันอยู่กับคู่สมรส ส่วนใหญ่ประสบปัญหาด้านอาชีพและรายได้ ในด้านการอบรมเลี้ยงดูบุตร บิดามารดา

ไม่สามารถปกครองหรืออบรมเลี้ยงดูบุตรได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ร้อยละ 30 ปล่อยให้มารดาเลี้ยงดูบุตรตามคำสั่ง การที่มารดาของบุตรเลี้ยงดูบุตรคนเดียว และต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เนื่องจากความจำเป็นทางงานเศรษฐกิจ ทำให้มารดาไม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดูและเอาใจใส่บุตรอย่างเพียงพอ บุตรมักมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับบิดามารดา มีการแสดงตนเป็นปฏิปักษ์ และชอบโต้แย้ง เมื่อบังเกิดความไม่พอใจ

เกี่ยวกับการออกไปทำงานนอกบ้านของมารดา ซึ่งมีส่วนผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายนั้น เชลดอน และกลูค (Sheldon and Glueck, 1962 : 110 - 115) รายงานว่า การที่มารดาต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านเพื่อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว ทำให้ไม่มีโอกาสได้เอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างใกล้ชิด เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กคบเพื่อนไม่ดี และกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

จากการศึกษาของ เบคเกอร์ (Becker, 1972 : 122 - 125) พบว่า บิดามารดาของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย มักแสดงให้เห็นว่า ไม่ได้ให้ความสัมพันธ์ที่อบอุ่นแก่ครอบครัว และที่สำคัญได้แก่ การใช้วิธีการในการสร้างวินัยที่ไม่ถูกต้องแก่เด็ก ในครอบครัวระดับกลาง บิดามารดามักใช้คำพูดและใช้เหตุผลในการสร้างวินัย ส่วนในครอบครัวระดับต่ำ บิดามารดานิยมใช้การลงโทษในเชิงกาย ใช้มาตรการทางการแก้ไขมากกว่าการให้รางวัล

การเป็นตัวแทนของบิดามารดาคือ มีผลอย่างสำคัญในการสร้างอุปนิสัยที่ดีให้แก่เด็กและเยาวชน เรื่องนี้ แบนดูรา และ วอลเตอร์ (Bandura and Walter, 1963 : 18 - 25) รายงานว่า การแสดงตัวอย่างให้ปรากฏแก่เด็กในลักษณะที่ขัดแย้งกัน ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของเด็กได้ แบนดูรา ได้แสดงตัวอย่าง บิดาที่เป็นนักดื่มสุรา แต่ในขณะที่เดียวกันกลับสอนบุตรไม่ให้ดื่มสุรา เพราะการดื่มสุราเป็นสิ่งที่ไม่ดี ผลการควบคุมของบิดา ปรากฏว่า เด็กมีความโน้มเอียงไปในทางที่ชอบดื่มสุรา แทนที่จะเกลียดการดื่มสุราที่เป็นเช่นนั้น เพราะเด็กได้เห็นบิดาดื่มสุราอยู่เป็นประจำ การกระทำดังกล่าวของบิดาเป็นตัวแทนที่ชัดเจนและประทับใจมากกว่าการสอนไม่ให้ดื่มสุราของบิดา

ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็ก เด็กที่มี

ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ชอบกาวภายในกิจการของผู้อื่น มักมาจากครอบครัวที่มีปัญหาเด็กเกเร เรื่องนี้ ทัยรัตน์ (Jayaratne, 1975 : 6964) ได้ศึกษาถึงผลของพฤติกรรมการกาวภายในกิจการของผู้อื่น จากครอบครัวที่มีปัญหาเด็กเกเร จำนวนทั้งสิ้น 28 ครอบครัว เด็กในกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กในระดับมัธยมศึกษาทั้งสิ้น ผลปรากฏว่าครอบครัวที่ไม่มีการส่งเสริมให้มีการติดต่อสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมภายในครอบครัว เป็นปัจจัยสำคัญของปัญหาเด็กเกเร การส่งเสริมความสัมพันธ์ที่เหมาะสมจะก่อให้เกิดความนับถือซึ่งกันและกัน ส่งเสริมให้การตัดสินใจภายในครอบครัวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การที่สมาชิกในครอบครัวได้มีโอกาสพบปะสนทนากันอย่างสม่ำเสมอ เป็นโอกาสให้สมาชิกได้มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน เป็นการขจัดปัญหาการกาวภายในกิจการของผู้อื่น จึงเห็นได้ว่า ครอบครัวมีส่วนสำคัญในการสร้างคุณสมบัติที่ต้องการให้แก่เด็ก อันได้แก่การยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน ไม่กาวภายในกิจการของผู้อื่น อันจะเป็นทางป้องกันมิให้เกิดการประพฤติผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนได้อีกทางหนึ่ง

อรัญ สุวรรณบุบผา (อรัญ สุวรรณบุบผา 2516 : 12 - 15) ได้รายงานว่าการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่มีปัจจัยสำคัญอันเนื่องมาจากการเสียสัมพันธภาพภายในครอบครัว เกิดความเบื่อนายในสภาพที่เป็นอยู่แล้ว หา ทางออกโดยการคบเพื่อน โดยที่เด็กขาดที่พึ่ง ขาดที่ปรึกษาในปัญหาต่าง ๆ ตลอดจน ขาดที่ระบายความคับข้องใจ คำแนะนำของเพื่อนจึงช่วยให้เด็กเกิดความพอใจ รู้สึกอบอุ่นเป็นสุขใจ โอกาสเช่นนี้ทำให้เด็กถูกชักนำให้กระทำความผิดกฎหมายได้ง่าย จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเด็กผู้กระทำความผิดกฎหมาย กับบิดามารดา พบว่า ร้อยละ 20 ของเด็กที่กระทำความผิดมีการติดต่อกับบิดามารดานาน ๆ ครั้ง และร้อยละ 25 ทางฝ่ายตาอยู่ ไม่มีโอกาสได้พบปะติดต่อกัน

เฮเธริงตัน และคนอื่น ๆ (Hetherington and others. 1971 : 160 - 176) ได้ศึกษาถึงการปฏิบัติต่อกันระหว่างเด็กกับบิดามารดาในสภาพการณ์ปกติทางสังคม ภายในครอบครัว ผลปรากฏว่า มีการเกี้ยวข้อง การร่วมมือกัน ตลอดจนการตัดสินใจร่วมกันอย่างมาก ระหว่างเด็กกับบิดามารดา ซึ่งเด็กที่มาจากครอบครัวที่มี

ลักษณะดังกล่าว เป็นเด็กที่มีปัญหาความประพฤติไม่เป็นระเบียบ *

ได้มีการศึกษาคนควาอย่างกว้างขวางถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ในครอบครัว กับปัญหาความประพฤติไม่เป็นระเบียบของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่สรุปผลว่า เด็กและเยาวชนที่มีปัญหาความประพฤติไม่เป็นระเบียบ เป็นผู้ที่ขาดการเอาใจใส่ในการ อบรมเลี้ยงดูอย่างพอเพียงจากบิดามารดา ขาดประสบการณ์ทางสังคมประกิตในครอบครัว อย่างพอเพียง

เฮวิตต์ และเจนกินส์ (Hewitt and Jenkins. 1976 : 8 - 17) ได้ รายงานว่า เด็กและเยาวชนที่มีความประพฤติไม่เป็นระเบียบ ส่วนใหญ่มาจากครอบครัว ที่บิดามารดาทอดทิ้งเด็กมากเกินไป

เฮเซล (Hazel. 1978 : 8 - 17) รายงานว่า จากการสอบถามถึง ความเป็นไปในสมัยที่เ็นเด็ก โดยวิธีตรวจสอบย้อนหลัง (Retrospection) ในเด็ก และเยาวชนเหล่านี้ ในสมัยที่เป็นเด็ก มีความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้ง มีอุปนิสัยมั่วร้าย และ เป็นศัตรู เรื่องนี้สอดคล้องกับรายงานของ เมกการ์กี้ และ โกลเดน (Megargee and Golden. 1973 : 427 - 439) ที่ว่า เด็กและเยาวชนที่มีปัญหา ความประพฤติ ไม่เป็นระเบียบ มีความรู้สึกที่เป็นศัตรูต่อบิดามารดา

จากการศึกษาคนควาตามที่โลกกล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีปัญหาความ ประพฤติไม่เป็นระเบียบมาก ๆ มาจากครอบครัวที่ขาดความรัก ความอบอุ่น ขาดความ สัมพันธ์ที่แนบแน่นระหว่างบุตรกับบิดามารดา รวมทั้ง บุคคลอื่น ๆ ในครอบครัวด้วย ลักษณะดังกล่าวทำให้เด็กไม่ได้รับประสบการณ์ที่จำเป็นสำหรับการเกี่ยวกับการควบคุม ภายใน และการตอบสนองต่อการควบคุมทางสังคม

* ความประพฤติไม่เป็นระเบียบ (Conduct disorder) เป็นลักษณะหนึ่งของ พฤติกรรมที่เป็นปัญหา อันจะนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน

ในด้านความสัมพันธ์กับมารดา นั้น เฮเธริงตัน และผู้ร่วมงานคนอื่น ๆ (Hetherington and others. 1971 : 160 - 176) รายงานว่า ทั้งเด็กเกรที่มีปัญหาบุคลิกภาพไม่เป็นระเบียบ* และพี่น้องในครอบครัว เป็นพวกที่ถูกมารดาควบคุมมากเกินไป ทั้งยังมีการขัดแย้ง ไม่ลงรอยกันระหว่างมารดากับบุตรอีกด้วย คณะผู้วิจัยได้รายงานต่อไปอีกว่า เด็กเกรที่หนังสือพิมพ์ จะมีการขัดแย้งกับมารดาผู้ชอบควบคุมและชอบกวดภายในกิจการของบุตรมากเกินไป

บุคลิกภาพที่ไม่เป็นระเบียบนั้น มีความเกี่ยวข้องกับการควบคุมมากเกินไป และการยับยั้งมากเกินไปของลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การควบคุมและการยับยั้งมากเกินไปของมารดา จะมีผลต่อการติดตอสัมพันธ์ของเด็กกับบุคคลอื่นด้วย

▼ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเด็ก ครอบครัวใดที่บิดามารดาให้ความรักความอบอุ่นแก่บุตร เด็กจะได้รับการปลูกฝังแนวความคิดในการมองโอกาส และค่านิยมเกี่ยวกับความต้องการความสำเร็จ ซึ่งลักษณะดังกล่าวมีความจำเป็นต่อการพัฒนาการของเด็ก เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า เด็กที่ได้รับการรักความอบอุ่นในครอบครัว (ซึ่งแสดงออกโดยการให้ความรักความเอาใจใส่ของบิดามารดา) จะมีความต้องการความสำเร็จสูง แต่หากขาดความรักความอบอุ่นเมื่อใด ความต้องการความสำเร็จก็จะค่อยลดน้อยลง และกลายเป็นการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน อันนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมาย ดังนั้น จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่บิดามารดาจะต้องให้ความอบอุ่นแก่บุตร โดยการให้ความรักความเอาใจใส่อันเป็นเสมือนรางวัลที่เด็กต้องการมากที่สุด +

การสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีอิทธิพลอย่างยิ่งในการสร้างความผูกพัน

*บุคลิกภาพไม่เป็นระเบียบ (Personality disorder) เป็นอีกลักษณะหนึ่งของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา อันจะนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน

ให้เกิดขึ้นในครอบครัว ทำให้เด็กมีความรักและภูมิใจในบ้าน ไม่เกิดความเบื่อหน่ายบ้าน เด็กที่ประสบปัญหาในครอบครัว จะเกิดความเกลียดชังบ้านและสมาชิกในบ้าน พยายามหนีออกจากบ้าน เพื่อไปแสวงหาความรักความอบอุ่นนอกบ้าน อันจะเป็นทางหนึ่งที่ชักนำเด็กและเยาวชนไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมายได้

ความสัมพันธ์ในครอบครัวจะส่งผลถึงพฤติกรรมทุกด้านของเด็ก เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนอันเนื่องมาจากสังคมประเทานั้น มีสาเหตุมาจากการความสัมพันธ์ที่แตกแยกกันในครอบครัว เรื่องนี้ เฮวิตต์ และ เจนกินส์ (Hewitt and Jenkins. 1976 : 8 - 17) รายงานว่า ลักษณะเบี่ยงเบนโดยสังคมประเท * เป็นพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีความรักเกิดความแตกแยกกัน บิดามารดาเป็นผู้ที่ขาดลักษณะความเป็นบิดามารดา เด็กและเยาวชนในครอบครัวดังกล่าว อยู่ในสภาวะที่ถูกละเลยมากกว่าถูกทอดทิ้ง เด็กและเยาวชนจะถูกละเลยให้เตร็ดเตร่อยู่วิถีถนนกับเพื่อน และจะถูกสังคมประเท โดยวิถีชีวิตของเด็กเกเรตามท้องถนน

เมกการ์กี และ โกลเดน (Megargee and Golden. 1973 : 427 - 439) รายงานว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยสังคมประเท จะมีพฤติกรรมในทางลบต่อบิดา การไม่ลงรอยกันผู้เป็นบิดา มีส่วนผลักดันให้เด็กหนีออกจากบ้าน ไปใช้ชีวิตตามท้องถนน การปฏิบัติตัวของบิดา ส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กเป็นอันมาก เฮเธริงตันกับผู้ร่วมงานคนอื่น ๆ (Hetherington and others. 1971 : 160 - 176) รายงานว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยสังคมประเท มาจากครอบครัวที่มีบิดาเข้มงวดกวดขัน และควบคุมบุตรมากเกินไป การปฏิบัติตนของมารดาที่ไม่ถูกต้องบุตร จะส่งผลถึงพฤติกรรมของบุตรยิ่งขึ้น คณะผู้วิจัยรายงานว่ โดยปกติเด็กจำเป็นต้องได้รับความรักความเอาใจใส่จากบิดาและมารดาเท่า ๆ กันทั้งสองฝ่าย การที่เด็ก

* ลักษณะเบี่ยงเบนโดยสังคมประเท (Socialized deviance) เป็นอีกลักษณะหนึ่งของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา อันจะนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน

เข้ากับบิดาไม่ได้ และไม่ได้รับความเอาใจใส่จากบิดา แต่ได้รับการเลี้ยงดูจากมารดาเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ ทำให้เด็กขาดความรักความอบอุ่นที่สมบูรณ์ในครอบครัว ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน

การควบคุมของบิดามารดา มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของบุตร บิดามารดาที่ควบคุมบุตรไม่ได้ จะเนื่องด้วยขาดความรู้ความเข้าใจที่ดี หรือเนื่องด้วยบุคลิกลักษณะของบิดามารดาเอง เช่น ขาดความคงเส้นคงวา ขาดศักดิ์ศรี เป็นต้นที่ดี จะทำให้เด็กเป็นผู้ไม่มีวินัย เมื่อเด็กขาดวินัยที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนแล้ว โอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนก็มีได้มาก การควบคุมของบิดามารดา กระทำได้ในหลายลักษณะ การเป็นตัวแบบที่ดีแก่บุตร ก็เป็นการควบคุมอย่างหนึ่ง บิดามารดามีโอกาสที่จะเป็นตัวแบบให้แก่บุตร ทั้งในทางดีและทางไม่ดี หากบิดามารดาซึ่งเป็นตัวแบบที่มีอิทธิพล แสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายให้ปรากฏแก่เด็กอยู่เสมอ เด็กก็จะได้ตัวอย่างและติดนิสัยในพฤติกรรมดังกล่าว ในทางตรงข้าม ถ้าบิดามารดาแสดงตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก เด็กจะมีทัศนคติต่อต้านพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือผิดกฎหมายครอบครัวใดที่บิดามารดาให้การควบคุมที่เข้มแข็งและสม่ำเสมอ ทั้งในด้านการจัดสิ่งแวดล้อมและการสร้างค่านิยมที่ถูกต้อง เด็กจะพัฒนาทัศนคติเกลียดชังพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือการกระทำผิดกฎหมาย วิธีการควบคุมโดยการแสดงตัวอย่างที่ดี กระทำอย่างสม่ำเสมอ ไม่ขัดแย้งกัน จัดว่าเป็นการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

เกี่ยวกับเรื่องความรักความอบอุ่น และสัมพันธภาพภายในครอบครัวนี้ แอนดราย (Andry. 1962 : 342 - 352) ได้ศึกษาเด็กจากสถานฝึกอบรมบ้านร็อมันด์ โดยเปรียบเทียบกับเด็กปกติ และศึกษาสภาพครอบครัวของเด็กทั้งสองกลุ่มด้วย รายงานว่าความสัมพันธ์ทางด้านการรัก ระหว่างบุตรกับบิดามารดา มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการอบรมเลี้ยงดู ผลการวิจัยปรากฏดังต่อไปนี้

- 1) เด็กเกเรมีความรู้สึกรักเขามากที่สุด ส่วนเด็กปกติมีความรู้สึกรัก ทั้งบิดามารดารักเขาเท่า ๆ กัน เด็กเกเรมีความรู้สึกรักบิดาไม่รักเขาเลย
- 2) เด็กเกเรมีความรู้สึกรักว่า บิดาจะต้องรักเขาให้มากกว่าเดิม

3) ทั้งบิดาและมารดาของเด็กเกร เรายังสงสัยคล่องกับความรู้สึก ทั้งสองประการข้างตน

4) เด็กเกรมีความรู้สึกว่ามีบิดามารดา (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ บิดา) ไม่กล้าแสดงออกว่าตนรักลูก

5) เด็กเกรมีความรู้สึกว่า บิดามารดามีความโหดร้ายต่อเขา

6) เด็กเกรมีความรู้สึกว่า ตัวเขาถ่ายแบบมาจากมารดามากกว่าบิดา
เด็กปกติมีความรู้สึกว่า เขาถ่ายแบบอย่างจากบิดาและมารดาทั้งสองคน ในด้าน
แนวการประพฤติปฏิบัติ ตลอดจน อุปนิสัยและทัศนคติต่าง ๆ

โบลบี (Bowlby, 1946 : 35 - 48) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็กเกรและ
เด็กปกติ รายงานว่า เด็กเกรมีความรู้สึกขาดความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว
เด็กเกรมีความรู้สึกในทางลบต่อบทบาทของบิดามารดา ส่วนเด็กปกติ จะมีความรู้สึก
ในทางบวก เด็กเกรรับรู้ในความบกพร่องของบทบาทของบิดามารดา มารดา
จะรู้สึกว่า มารดาคือบิดา

การอบรมเลี้ยงดูเด็กในเยาว์วัย มีความสำคัญยิ่งต่อการสร้างอุปนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก
การสร้างอุปนิสัยที่ไม่ดีและสุขภาพจิตที่ไม่ดี จะนำไปสู่การทำลายความสัมพันธ์อันดีระหว่าง
บิดากับบุตร ในทางตรงกันข้าม สัมพันธภาพที่ไม่ดีระหว่างสองฝ่าย จะนำไปสู่การสร้าง
อุปนิสัยและสุขภาพจิตที่ไม่ดีได้เช่นกัน การที่เด็กได้รับการอบรมที่ถูกต้อง จะทำให้เด็ก
ได้รับความรักความอบอุ่น จากบิดาและมารดาเท่า ๆ กัน ถ้าหากในครอบครัวขาด
ความสมดุลย์ในด้านความรักความอบอุ่นแล้ว โครงสร้างเกี่ยวกับความรักในครอบครัว
จะเสียไป กล่าวคือ หากมารดาารู้สึกว่าเด็กขาดความรักจากบิดา ผู้เป็นมารดาที่จะ
ทุ่มความรักให้เด็ก จนกลายเป็นการตามใจ ซึ่งอาจทำให้เด็กหลงใหล

เด็กที่รู้สึกขาดความรักจากบิดาเป็นเวลานาน ๆ เด็กจะมีความรู้สึกเป็น
ศัตรูต่อบิดา และจะแสดงความเป็นศัตรูต่อบุคคลอื่นด้วย เด็กปกติจะเหินห่างตนเองกับ
เครื่องหมายของความเป็นบิดาในทางบวก เช่น เด็กมักจะเอาอย่างบิดาในด้านความดี
ความเก่งกล้า ความเฉลียวฉลาด เป็นต้น เด็กที่ขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับบิดาจะไม่สามารถ

เทียบตนเองกับเครื่องหมายของบิดาได้ ซึ่งจะนำไปสู่การขัดแย้งภายในครอบครัว เด็กไม่สามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการขัดแย้งในครอบครัวได้ เช่น แสดงการต่อสู้กับบิดาของตน เป็นต้น ในขั้นนี้ เด็กจึงต้องแสดงออกโดยการต่อสู้กับคนเพศเดียวกับบิดา หรือต่อสู้กับเครื่องหมายของบิดา หรือต่อสู้กับเครื่องหมายของแหล่งอำนาจในสังคมแทนเครื่องหมายบิดา ซึ่งเป็นแหล่งอำนาจในครอบครัว ความรู้สึกดังกล่าวในเด็กชาย นักจิตวิทยา กล่าวว่า เนื่องมาจากลักษณะทางจิตลักษณะหนึ่งที่เรียกว่า ปมออดิปัส (Oedipus complex) <

ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland. 1968 : 171 - 188) ได้กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมในครอบครัวที่ส่งผลไปถึงการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนไว้อย่างกว้างขวาง โดยสรุป ครอบครัวซึ่งเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายเป็นสมาชิกอยู่นั้น จะมีลักษณะประการใดประการหนึ่ง หรือหลายประการ ดังต่อไปนี้

- 1) สมาชิกคนอื่น ๆ ของครอบครัวเป็นอาชญากร ไร้อริยธรรมหรือผิดสุรรา
- 2) ขาดบิดามารดาคนใดคนหนึ่ง หรือขาดทั้งสองคน โดยการตาย การหย่าร้าง หรือการทอดทิ้งกัน
- 3) ขาดการควบคุมดูแลของบิดามารดา ซึ่งอาจเป็นเพราะความโง่เขลา เบาปัญญา ความบกพร่องทางร่างกาย หรือความเจ็บไข้ได้ป่วย
- 4) ความไม่ปกติภายในบ้าน เช่น การแสดงอำนาจของสมาชิกคนใดคนหนึ่ง ในครอบครัว แสดงความรักและตามใจ หรือโอบอ้อมเกินไป เคร่งครัด เข้มงวดกวดขันเกินไป อิงฉฉวย หรือมีความขัดแย้งกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว
- 5) ความแตกต่างกันในเรื่องเชื้อชาติหรือศาสนา ของสมาชิกในครอบครัว ความแตกต่างกันในเรื่องมาตรฐานของสมาชิกในครอบครัว
- 6) ความกดดันในทางเศรษฐกิจ เช่น ไม่มีงานทำ รายได้ไม่เพียงพอ การออกทำงานนอกบ้านของมารดา เป็นต้น

การที่เด็กต้องอยู่ในครอบครัวที่มีสมาชิกเป็นอาชญากร ก็เป็นปัจจัยอีกอย่างหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้เด็กกระทำผิดกฎหมาย กลูก (Glueck. 1934 : 174 - 175) รายงานว่า ร้อยละ 84.8 ของเด็กที่ถูกปล่อยมาจากสถานฝึกอบรมในรัฐแมสซาชูเซต

เคยได้รับการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัวที่มีสมาชิกเป็นอาชญากร ร้อยละ 86.7 ของเด็กเกรเซชาย และร้อยละ 80.7 ของเด็กเกรเซหญิง ในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา มาจากครอบครัวที่มีลักษณะดังกล่าว กลุ่ม รายงานต่อไปว่า การดื่มสุรา อาชญากรรม และการกระทำที่ไร้อารยธรรมร่ายา เป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้น ถึงร้อยละ 90.4 ในครอบครัวของเด็กเกรเซชาย และเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 54 ในบ้านของเด็กทั่วไป

การเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดขึ้นในครอบครัว อันได้แก่ การตาย การหย่าร้าง การทอดทิ้ง เหล่านี้ เชื่อกันว่า มีส่วนเกี่ยวข้องกัน การเกรเร และกระทำผิดกฎหมายของเด็กเรื่องนี้ จากผลงานวิจัยของโมนาฮาน (Monahan. 1957 : 251 - 258) ปรากฏว่า ร้อยละ 30 - 60 ของเด็กเกรมาจากครอบครัวที่แตกแยก อัตราส่วนของเด็กเกรหญิง มาจากครอบครัวที่แตกแยก มีมากกว่าเด็กเกรชาย เด็กเกรผิวขาว มาจากครอบครัวที่แตกแยกมากกว่าเด็กเกรผิวขาว

ชอว์ และ แมคเคย์ (Shaw and McKay. 1937 : 261 - 284)

เปรียบเทียบเด็กเกรกับเด็กปกติในโรงเรียน ที่อยู่ในระดับอายุเดียวกัน ผลปรากฏว่า ร้อยละ 42.5 ของเด็กเกร กับร้อยละ 36.1 ของเด็กปกติในโรงเรียน มาจากครอบครัวที่มีสภาพแตกแยก ผู้วิจัยได้รายงานต่อไปว่า มีอัตราส่วนเพียง 1.18 : 1 เท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สภาพแตกแยกในครอบครัวมีได้เกี่ยวข้องกับความเกรของ เด็กชายเลย จากการศึกษาที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งกระทำกับเด็กเกรหญิงในชิคาโก ปรากฏว่า ร้อยละ 66.8 ของเด็กเกรหญิง กับร้อยละ 44.8 ของเด็กหญิงในโรงเรียน มาจากครอบครัวที่มีภาวะแตกแยก คิดเป็นอัตราส่วนเพียง 1.49 : 1 เท่านั้น แสดงให้เห็นว่า ภาวะครอบครัวที่แตกแยกมีอิทธิพลต่อเด็กเกรหญิงมากกว่าเด็กเกรชาย

จากการศึกษาวิจัยในหลายแห่ง สรุปผลสอดคล้องกันว่า ครอบครัวที่มีสภาพแตกแยก ไม่ส่งผลต่อเด็กเกรชายมากกว่าเด็กเกรหญิง เด็กและเยาวชนหญิงที่มาจากครอบครัวซึ่งมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดี จะได้รับการดูแลเอาใจใส่ให้การแนะนำที่ดี ส่วนเด็กและเยาวชนหญิงที่มาจากครอบครัวที่ขาดระเบียบวินัย มีการแตกแยกกันในครอบครัว มักจะได้รับการชักจูงให้กลายเป็นเด็กเกรได้ง่ายกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่จัดระบบดี

ครอบครัวที่มีการจัดระบบที่ดี ย่อมจะมีส่วนในการสร้างวินัยให้เด็ก การมีวินัยในตนเอง เป็นมาตรการหนึ่งของการควบคุมภายใน อันมีส่วนในการป้องกันการเกเรของเด็ก จากการศึกษาของเบอร์ท (Burt. 1944 : 173 - 180) จึงสรุปว่า ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างพฤติกรรมเกเรกับไม่เกเรของเด็ก ขึ้นอยู่กับการสร้างวินัยภายในบ้าน สถานะการไร้วินัยในบ้านของเด็กเกเร จะนับมากเป็น 6.9 เท่าของบ้านเด็กปกติ

สภาพการไร้วินัยภายในบ้าน ปรากฏให้เห็นในลักษณะต่อไปนี้

1) การที่บิดามารดาเคยเมตตาระเบียบวินัย ความค้อยทางจริยธรรมของ บิดามารดา ความบกพร่องของสภาพร่างกายและจิตใจ เหล่านี้ทำให้เกิดภาวะการขาด ความมีระเบียบวินัยภายในบ้าน

2) การขาดบิดามารดาเพราะการตาย หย่าร้าง ทอดทิ้ง จะก่อให้เกิดภาวะ ไร้วินัยในบ้าน

3) ความไม่ลงรอยกันระหว่างบิดากับมารดาหรือกับญาติผู้ใหญ่ในครอบครัว เกี่ยวกับการควบคุมดูแลเด็ก

4) การมีระเบียบวินัยที่เข้มงวดเกินไป

สภาพการไร้วินัยมีความสำคัญ ซึ่งจะส่งผลไปถึงความเกเรของเด็กมากกว่า ความยากจนในบ้าน จากการศึกษาของ กลูค (Gleuck. 1950 : 113 - 131) สรุปว่า เด็กเกเรได้รับการแนะนำที่ไม่เหมาะสมถึงร้อยละ 64 ส่วนเด็กปกตินั้น ได้รับการแนะนำที่ไม่เหมาะสมเพียงร้อยละ 13 เท่านั้น ผู้วิจัยพบว่า เด็กเกเรนั้นมีถึงร้อยละ 57 ที่มีมารดาเป็นคนขาดระเบียบวินัย ส่วนเด็กปกติ นั้น มีเพียงร้อยละ 12 เท่านั้น ที่ มารดาเป็นคนไร้ระเบียบวินัย

สาเหตุสำคัญที่ทำให้วินัยภายในบ้านประสบความล้มเหลวนั้น เกิดจากความเคยเมย หรือความไม่เอาใจใส่ของบิดามารดา บางบ้านบิดามารดาใช้เวลาเป็นส่วนใหญ่ในการอบรม คุดูแลบุตรของตน เมื่อเด็กมีความเจริญในด้านต่าง ๆ ออกงานขึ้น เช่น ทางด้านร่างกาย เป็นต้น เด็กจะถูกปล่อยปละละเลยให้ออกไปแสวงหาแหล่งที่จะสร้างพฤติกรรมตามความพอใจของตน ซึ่งเด็กอาจถูกชักจูงโดยเพื่อน สุ่มวลชน หรือสิ่งแวดล้อมทั่ว ๆ ไป การ

ละเลยต่อการอบรมสั่งสอนบุตรของบิดามารดา มักจะเนื่องมาจากการที่บิดามารดามีพฤติกรรมเป็นอาชญากร และพฤติกรรมดังกล่าวมักเกิดแก่ผู้ที่มีที่พักอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมมากกว่าในย่านของชนระดับกลาง

สภาพภายในบ้านมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อพฤติกรรมของเด็ก เด็กอาจถูกซึมหรือรับการถ่ายทอดภายในบ้าน โดยการรับเอาทัศนคติ ค่านิยม แนวการประพฤติปฏิบัติ จากบิดามารดา หรือญาติพี่น้อง ทั้งนี้ รวมไปถึงการรับเอากระบวนการของพฤติกรรมเกเรไว้ด้วยการที่เด็กได้เรียนรู้ และรับเอาพฤติกรรมเกเรเข้าไว้นั้น ทำให้เด็กกลายเป็นเด็กเกเรไป พฤติกรรมดังกล่าวเด็กได้เรียนรู้จากในบ้านนั่นเอง โดยเหตุที่บ้านมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้ง ความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติ ตลอดจน พฤติกรรมให้แก่เด็ก แต่เมื่อในบ้านเป็นแหล่งที่ส่งเสริมพฤติกรรมเกเรแล้ว เด็กจะรับเอาลักษณะดังกล่าวไว้ได้โดยง่ายดาย

นอกจากบิดามารดาแล้ว เด็กในวัยและเพศเดียวกัน อยู่ในสถานภาพเดียวกัน ยังมีความสำคัญมากขึ้น ในการสร้างกระบวนการของพฤติกรรมให้แก่เด็ก ทั้งนี้ แล้วแต่ว่ากระบวนการเหล่านั้น ๆ เป็นไปในทางที่จะส่งเสริมความเกเรหรือส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีพึงประสงค์

สถานที่ตั้งของบ้านและสถานภาพของครอบครัวในชุมชนมีความสำคัญในการสร้างพฤติกรรมให้แก่เด็ก สถานที่ตั้งของบ้านมีความสำคัญในอันที่จะกำหนดประเภทของพฤติกรรมซึ่งเด็กจะต้องได้พบเห็น เด็กที่อยู่ในบ้านที่ตั้งอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม ย่อมจะได้เห็นและรับการถ่ายทอดของคนในละแวกนั้น ถ้าหากว่าบ้านของเด็กอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมที่มีอัตราการเกเรของเด็กสูง โอกาสที่เด็กจะได้พบเห็นกระบวนการของพฤติกรรมเกเรก็มีมากกว่าบ้านที่อยู่ในละแวกที่มีอัตราการเกเรต่ำ ในทำนองเดียวกัน เด็กที่มีบ้านอยู่ในละแวกที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมต่ำ เด็กจะได้รับการถ่ายทอดกระบวนการของพฤติกรรมต่าง ๆ ในละแวกนั้น ซึ่งมีส่วนทำให้เด็กปฏิบัติหรือนิยมที่ดี เป็นโอกาสให้เด็กมีพฤติกรรมเกเรได้ง่าย

บ้านเป็นแหล่งที่ทำให้การเรียนรู้ที่ดีที่สุดแก่เด็ก ที่สำคัญได้แก่ การเรียนรู้ในการประเมินคนด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น จากการแต่งกาย ภาษา อาชีพ การประพฤติปฏิบัติ เป็นต้น

ความสามารถในการประเมิน ซึ่งเด็กได้เรียนรู้จากบ้านเป็นเบื้องต้น จะส่งผลไปถึงการยอมรับหรือไม่ยอมรับกระสวนแห่งพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งเด็กจำเป็นต้องได้พบเห็นในโอกาสหลังอีกควย ที่สำคัญคือ เด็กจะได้เรียนรู้และยอมรับในความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมที่เอื้อต่ออาชญากรรมหรือต่อต้านอาชญากรรม ถ้าหากบ้านไม่สามารถให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจำแนกความดีความชั่ว ความถูกผิดได้แล้ว เด็กก็อาจตกเป็นเหยื่อของการถูกชักจูงให้กระทำผิดได้ง่าย

ลักษณะของครอบครัวที่เอื้อต่อการเกเร และการทำผิดกฎหมายของเด็กอีกประการหนึ่งได้แก่ ครอบครัวที่ไม่สามารถอบรมให้เด็กปฏิบัติตามกฎหมายได้ เด็กได้เห็นตัวอย่างของการกระทำที่ผิดกฎหมายภายในบ้านจนเคยชิน จากบิดามารดาและญาติพี่น้อง เด็กได้เห็นพฤติกรรมเกเรของพี่น้องภายในบ้าน เหล่านี้ทำให้เด็กได้เรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว ถ้าหากบิดามารดาเคยเมตตาพฤติกรรมของเด็ก ไม่ปฏิเสธหรือยับยั้ง แต่กลับส่งเสริม เด็กจะรับเอาพฤติกรรมนั้นไว้ด้วยความมั่นคง เป็นการสอนให้เด็กมีพฤติกรรมเกเรโดยตรง ด้วยวิธีสังคมประกิตภายในครอบครัวนั่นเอง ในทางตรงกันข้าม การที่บิดามารดาเข้มงวดเกินไป โดยที่ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้ตัดสินใจด้วยตนเองว่า พฤติกรรมใดผิด พฤติกรรมใดถูก ก็เป็นเหตุให้เด็กกลายเป็นคนต่อต้านความเป็นไปนอกครอบครัวได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม การที่เด็กจะเข้าใจและยอมรับพฤติกรรมที่เหมาะสมนั้น เด็กจะต้องได้เห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งดีและชั่ว ทั้งในบ้านและนอกบ้าน

วิธีการให้การอบรมของบิดามารดา มีความสำคัญและส่งผลถึงพฤติกรรมของเด็ก เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูสมัยใหม่ เด็กมักไม่ค่อยเชื่อฟัง และนิสัยไม่เชื่อฟังหรือหัวดื้อ เมื่อประกอบเข้ากับความบกพร่องในการทำหน้าที่บิดามารดาแล้ว จะก่อให้เกิดนิสัยเกลียดชังแหล่งอำนาจภายในบ้าน การควบคุมดูแลที่ไม่ทั่วถึง ความไม่คงเส้นคงวาของระเบียบต่าง ๆ ภายในบ้าน ทำให้การฝึกอบรมล้มเหลว อีกประการหนึ่งที่สำคัญ ได้แก่ ปมต่าง ๆ ในเด็ก เช่น ปมอดิปุส เป็นต้น เด็กที่มีปมดังกล่าวจะมีความเกลียดชังผู้เป็นบิดา ผู้ซึ่งเด็กถือว่าเป็นผู้แย่งความรักจากมารดาของตนไป การที่บิดาซึ่งเป็นแหล่งอำนาจในบ้าน และใช้อำนาจต่าง ๆ ภายในบ้านอย่างเต็มที่ เมื่อเด็กจัดการกับแหล่งอำนาจภายในบ้านไม่ได้

จะกลายเป็นเด็กต่อต้าน ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน เด็กเหล่านี้เมื่อออกไปอยู่กับเพื่อนนอกบ้าน หรือไปอยู่ที่โรงเรียน เด็กจะมีความประพฤติดีขึ้น

๖ โดยเหตุที่ครอบครัวเป็นแหล่งของความรักความอบอุ่น เมื่อการกระจายความรักความอบอุ่นในบ้านเป็นไปอย่างไม่ยุติธรรม เช่น บิดามารดาให้ความรักความเอาใจใส่แก่ลูกมากน้อยไม่เท่ากัน เนื่องจากมีสาเหตุหลายอย่าง เป็นต้น เช่นนี้ ก่อให้เกิดความเครียดทางจิตวิทยา และอารมณ์ไม่มั่นคงแก่เด็ก ที่คิดว่าตนไม่ได้รับความรักความอบอุ่นเท่า ๆ กับพี่น้องคนอื่น การที่บิดามารดาแสดงความรุนแรงต่อเด็ก แสดงความเกลียดชัง มีผลให้เด็กเกิดความคับข้องใจ มีอารมณ์ไม่มั่นคง รู้สึกขาดความมั่นคง ลักษณะดังกล่าวนำไปสู่การเป็นเด็กเกเร จากการศึกษาวิจัยปรากฏว่า เด็กเกเรส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่สมาชิกมีอารมณ์ไม่มั่นคง โกรธง่าย ปฏิบัติต่อกันด้วยความรุนแรง ขยายกระด้าง เมื่อเด็กประสบภาวะเช่นนี้ภายในครอบครัว เด็กจะเกิดความเบื่อหน่าย เมื่อทนภาวะดังกล่าวไม่ได้ เด็กอาจหนีออกจากบ้าน เพื่อไปแสวงหาความพอใจจากนอกรบ้าน โอกาสเช่นนี้ทำให้เด็กกลายเป็นเด็กเกเรได้ง่าย เกี่ยวกับการหนีออกจากบ้านนี้ สลอร์สัน (Slawson, 1962 : 212 - 230) รายงานว่า ร้อยละ 54 ของเด็กเกเรเป็นเด็กที่หนีออกจากบ้านสำหรับเด็กหญิง ซึ่งขาดความรักความอบอุ่นภายในบ้าน อาจแสวงหาการทดแทน โดยการคบกับเด็กชาย หรือทำกิจกรรมเพื่อเป็นการทดแทนในโรงเรียน

สภาพครอบครัวสามารถส่งผลอย่างใหญ่หลวงถึงพฤติกรรมของเด็ก สภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เช่น มีการสูญเสียบิดามารดา ไม่ว่าจะเป็นการตาย การหย่าร้าง การแยกกันอยู่ การอยู่ห่างจากกันนาน ๆ หรือครอบครัวอยู่ในภาวะตกต่ำ เป็นต้น เหล่านี้ ยังผลให้เกิดความกระตือรือร้นต่อพัฒนาการของเด็ก เมื่อเด็กขาดบิดา เด็กจะถูกละทิ้งให้อยู่ในสภาพที่คอยทางเศรษฐกิจ เกิดความคับข้องใจ มีปัญหาในการปรับตัว และเกิดความไม่สมบูรณ์ทางด้านสังคม เด็กที่ขาดทั้งบิดามารดา จะมีความรู้สึกว่าขาดความรักความอบอุ่นในชีวิต

เด็กโดยปกติต้องการการควบคุมทั้งภายในตนเองและการควบคุมโดยทางสังคม ต้องการตัวอย่าง ต้องการการแนะนำสั่งสอน จากบิดามารดาหรือผู้ใหญ่ในครอบครัว หากเด็กขาดบิดาทั้งสองคน เด็กจะขาดสังคมประเพณีที่สมบูรณ์แบบภายในครอบครัว

การที่บิดามารดาหย่าร้างกันก็ดี หรือแยกกันอยู่ก็ดี ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ เนื่องจากปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ในครอบครัวได้ยาก เด็กที่อยู่กับมารดา ซึ่งบิดาหย่าร้างไปก็ดี หรือเลิกราไปก็ดี เด็กถือว่าบิดาใหม่ไม่ใช่เป็นสมาชิกของครอบครัว หรือกว่าเด็กจะปรับตัวได้ก็ต้องใช้เวลาาน อย่างไรก็ตาม ใจเด็กนั้นไม่ยอมรับว่าบิดาใหม่เป็นสมาชิกของครอบครัว ประกอบกับความรู้สึกของสังคมไม่ยอมรับครอบครัวที่มีการหย่าร้าง มีการแยกกันอยู่ หรือการที่บิดามารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายจากกันไป ด้วยเหตุผลทางจิตวิทยา เด็กจะเกิดความคับข้องใจ นอกจากนั้น เด็กจะขาดสังคมประภคที่สมบูรณ์ในครอบครัว ทำให้ทัศนของเด็กลดลง

การหย่าร้างนั้น แม้จะได้รับการยอมรับทางค่านิยมก็ตาม แต่โดยทั่วไปแล้ว ในทางสังคมยังไม่เป็นที่ยอมรับกัน การที่สังคมมองครอบครัวที่มีการหย่าร้างด้วยสายตาที่เหยียดหยาม ด้วยความกดดันทางสังคม ประกอบกับสภาวะนิคปกติทางจิตใจ ทำให้เด็กขาดการปรับตัวที่ดีทางสังคม

สภาพแตกแยกของครอบครัว มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำนิคกฎหมายของเด็ก และเยาวชนอย่างใกล้ชิด ได้มีการศึกษาคนควากันอย่างกว้างขวางถึงสภาพครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำนิคกฎหมาย เกี่ยวกับเรื่องนี้ บอนเซอร์ (Bonser. 1918 : 36 - 40) รายงานว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำนิคกฎหมาย มาจากครอบครัวที่แตกแยก มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีใดกระทำนิคกฎหมายถึงสองเท่า วิคแมน และ ฮัฟแมน (Wittman and Huffman. 1945 : 167 - 182) ได้ศึกษาเด็กวัยรุ่นในมลรัฐอิลลินอยส์ พบว่า เด็กเเรที่เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมนั้น มาจากครอบครัวที่แตกแยก มากกว่าเด็กปกติที่อยู่ในเขตเดียวกัน

คาร์-ซอนด์ (Carr-Suanders. 1962 : 39 - 45) ได้ศึกษาเด็กและเยาวชนในประเทศอังกฤษ พบว่า เด็กเเรมาจากครอบครัวที่แตกแยก มากกว่าเด็กปกติ ผู้วิจัยไกรายงานต่อไปว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่แตกแยกนั้น ส่วนใหญ่เนื่องมาจากการที่บิดามารดาแยกกันอยู่บาง หรือหย่าร้างกันบาง

โมนาฮาน (Monahan. 1957 : 251 - 258) รายงานว่า สภาพครอบครัว

ของเด็กเกเรนั้น ส่วนใหญ่มีความบกพร่อง ขาดศีลธรรมจรรยา หรือไม่มีความสมบูรณ์ทั้งทางกาย เศรษฐกิจและสังคม มากกว่าครอบครัวของเด็กปกติทั่วไป อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ชี้ให้เห็นว่า ยังมีเด็กอีกเป็นจำนวนมากที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก แต่เด็กเหล่านั้น ไม่กลายเป็นเด็กเกเร และในทางตรงกันข้าม มีเด็กเกเรอีกเป็นจำนวนมากเช่นกัน ที่มีไ้มาจากครอบครัวที่แตกแยก -

เคิร์คแพทริก (Kirkpatrick. 1937 : 356 - 360) ระบุว่าสภาพครอบครัวที่แตกแยกอาจเป็นเพียงปัญหาปลายเหตุ เด็กอาจขาดการแนะนำที่ดี ขาดการควบคุมภายในครอบครัว จึงทำให้เด็กมีความประพฤติไม่ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก มักมีการกระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กเกเรที่มาจากครอบครัวปกติ

➔ การกระทำผิดซ้ำของเด็กที่เข้ารับการอบรมนั้น ส่วนใหญ่มักเกิดกับเด็กที่มาจากครอบครัว ซึ่งมีภูมิหลังไม่ดี เด็กหญิงที่อยู่กับมารดา มักกระทำผิดซ้ำน้อยกว่า เด็กหญิงที่อยู่กับบิดา เด็กที่บิดามารดาเสียชีวิตทั้งสองคน มีการกระทำผิดซ้ำมากกว่าเด็กที่บิดามารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต เด็กที่ต้องอาศัยอยู่กับครอบครัวของผู้อื่น และขาดบิดามารดาทั้งสองคน มีการกระทำผิดซ้ำมากที่สุด -

✕ ครอบครัวจึงควรเป็นสถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ตั้งแต่เกิดจนเติบโต มีความสำคัญต่อการสร้างกระบวนการพัฒนาให้แก่เด็กตั้งแต่เล็กจนโต ครอบครัวถูกกำหนดให้เป็นสถานที่ให้การอบรมสั่งสอนเด็กในหลายด้าน การอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้น ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัวว่าจะต้องปฏิบัติอย่างนั้นอย่างนี้ และก็การอบรมเลี้ยงดูเด็กในสมัยก่อนนั้นดูมีไ้เป็นงานยาก แต่ปัจจุบัน การกิจก้งกลายเป็นงานยากสำหรับชีวิตสมัยใหม่ เนื่องจาก ปัจจุบันสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปมาก แต่ก่อนเด็กจะได้รับการสร้างอุปนิสัยและแนวการประพฤติปฏิบัติไปในทิศทางที่ต้องการ จะมีแต่ความขัดแย้งเพียงเล็กน้อย เท่านั้น ในสังคมยุคปัจจุบัน ผู้ที่ให้การอบรมสั่งสอนเด็กจะกระทำดังเดิมนคงไม่ได้ เพราะสภาพสังคมปัจจุบันมีความกดดันรอบด้าน ทั้งทางกาย เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม บิดามารดานั้น นอกจากจะเกิดความขัดแย้งกันในบางโอกาสแล้ว ยังขัดแย้งกับบุคคลอื่น ๆ อีก เช่น บุคคลในครอบครัว ครู สมาชิกในสังคม

การสื่อสารมวลชน เป็นต้น ด้วยความขัดแย้งในรอมกานดั่งกล่าวเช่นนี้ บิดามารดาจึง
 เหมือนหนึ่งคอยอำนาจในการควบคุมเด็ก เพราะไม่สามารถสร้างความคงเส้นคงวาให้
 เกิดขึ้นได้ แม้กระทั่งกับตนเอง เช่น วันนี้อายุอย่างหนึ่ง วันรุ่งขึ้นอาจต้องเปลี่ยนไปอีก
 อย่างหนึ่ง เป็นต้น การขาดความคงเส้นคงวา ในการปฏิบัติกันดั่งกล่าว มีผลอย่างยิ่ง
 ต่อความเชื่อฟัง ซึ่งบิดามารดาต้องการให้บุตรมี

การควบคุม มีบทบาทสำคัญในการสร้างอุปนิสัยและแนวการประพฤติปฏิบัติของเด็ก
 ทั้งการควบคุมภายในในตัวเด็กเอง และการควบคุมภายนอก จากบิดามารดาและสังคม
 บิดามารดาต้องการควบคุมบุตรหลายของตนไม่ให้ออกนอกถนนนอกทาง การควบคุมก็คือ
 การเชื่อฟังก็คือ สองประการนี้ จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วย "ศักดิ์ศรี" ของบิดามารดา ศักดิ์ศรี
 นั้นจะเกิดขึ้นได้ก็โดยการปฏิบัติของบิดามารดาในครอบครัว และการยอมรับของสังคม
 ความคงเส้นคงวาในการออกคำสั่ง มีความจำเป็นต่อการสร้างศักดิ์ศรีของบิดามารดาใน
 ครอบครัว สิ่งที่สามารถทำลายศักดิ์ศรีของบิดามารดาในสังคม ได้แก่ ความยากจน
 สภาพร่างกาย ความสามารถในการแข่งขัน ความสามารถในการยกระดับชีวิต ภาษา
 และสถานภาพทางสังคม ของบิดามารดา เมื่อเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่เด็กรู้จักและคุ้นเคย
 เหล่านี้ อาจเป็นเครื่องทำลายศักดิ์ศรีของบิดามารดาให้หมดสิ้นไป เมื่อบิดามารดาจะ
 ออกคำสั่ง หรือแสดงกระสวนของพฤติกรรมอะไรออกมา จึงไม่มีผลต่อการสร้างพฤติกรรม
 ให้แก่เด็กเลย

การสร้างอุปนิสัยที่ดีในตัวเด็ก เป็นเสมือนการสร้างภูมิคุ้มกันให้เกิดขึ้นแก่เด็ก
 ซึ่งเป็นความจำเป็นเบื้องต้นสำหรับการแก้ปัญหาเด็กเกเรหรือการกระทำผิดกฎหมายของ
 เยาวชน การอบรมสั่งสอนที่ถูกต้องเหมาะสมจากบิดามารดา ความตั้งใจที่จะอบรมสั่งสอน
 ด้วยทัศนคติที่เป็นปกติ จากบิดามารดา การให้ความรักและความอบอุ่นภายในครอบครัว
 แก่เด็ก เด็กต้องการสิ่งเหล่านี้มากที่สุด จากครอบครัว ครอบครัวใดที่ขาดคุณลักษณะ
 ดังกล่าวแล้ว การสร้างอุปนิสัยที่ดีขึ้นในตัวเด็กก็จะได้ผล เมื่อเด็กมีอุปนิสัยไม่ดีเป็น
 พื้นแล้ว โอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมเกเร หรือการกระทำผิดกฎหมาย ย่อมเป็นไปได้ง่าย
 อุปนิสัยที่ดีในตัวเด็ก เป็นเสมือนเกราะป้องกันมิให้เด็กละเมิดปทัสถานของสังคม อันเป็น

การสร้างความปั่นป่วน เกือบรื้อนให้แก่วัยรุ่น การสร้างอุปนิสัยที่ดีในเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญ

เรคเลส และผู้ร่วมงานคนอื่น ๆ (Reckless and others. 1956 : 744 - 746) ได้ศึกษาอุปนิสัยของเด็กจำนวน 125 คน เปรียบเทียบกับเด็กไม่ก่ จำนวน 192 คน โดยการศึกษาภูมิหลังทางครอบครัว ศึกษาบุคลิกภาพและอุปนิสัย ของเด็ก ผลปรากฏว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กดีนั้น มีลักษณะดังนี้ 1) ปฏิบัติตาม กฎหมายอย่างเคร่งครัด 2) เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา ครูอาจารย์ 3) เคร่งครัด ในเรื่องความถูกต้อง ความยุติธรรม 4) หลีกเลี่ยงความยุ่งยากต่าง ๆ 5) ยึดมั่นใน การปฏิบัติตามความมุ่งหวังของบิดามารดา ครูอาจารย์ และบุคคลอื่น ๆ

การที่เด็กดี มีคุณลักษณะตามที่กล่าวมาแล้วนั้น เรคเลสได้รายงานไว้ เป็นเพราะ บิดามารดาได้เอาใจใส่อบรมเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิด ทำให้เด็กรู้สึกได้รับความรักความอบอุ่น รู้สึกว่าชีวิตในครอบครัวเป็นชีวิตที่มีความสุข จากการสัมภาษณ์บิดามารดา ของเด็กดีเหล่านั้น ในเรื่องเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของบิดามารดานั้น เรคเลส รายงานว่า จากการที่ ได้ศึกษาเด็กและสัมภาษณ์ผู้ปกครองของเด็กที่มีความประพฤติดี ผลปรากฏว่า เด็กเหล่านี้ ได้รับการปลูกฝังเกี่ยวกับแบบแผนของมิตรภาพที่ถูกต้อง มีกิจกรรมในการพักผ่อนที่เหมาะสม รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และมีความรับผิดชอบต่อการกิจที่ได้รับมอบหมาย ภายในบ้านได้อย่างครบถ้วน ไม่บกพร่อง

สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่เด็กได้รับการปลูกฝังจากบิดามารดา จนกลายเป็นค่านิยม ค่านิยมของเด็ก ซึ่งเป็นเครื่องผลักดันไม่ให้เด็กกระทำในสิ่งที่ไม่สมควร สิ่งนั้นได้แก่ ความกระตือรือร้นในค่านิยมของความไม่เกร และการกระทำที่สอดคล้องกับความมุ่งหวังที่ดี ของผู้อื่น ที่มีความสำคัญ เช่น บิดามารดา ญาติผู้ใหญ่ ตลอดจน ครูอาจารย์ เป็นต้น

✓ ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตน ก็มีความสำคัญไม่น้อย เพราะใช้เป็นเครื่องผลักดัน ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อันเป็นอันตรายต่อสังคม ในการสร้างความคิด รวบยอดเกี่ยวกับตน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปนั้น สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการสร้างความคิด รวบยอดเกี่ยวกับตน ได้แก่ เครื่องหมายในสิ่งแวดล้อมทางสังคม เช่น มารดา บิดา ญาติพี่น้อง พระ ครู พนักงาน เป็นต้น นอกจากนี้แล้ว ผลพลอยได้อันเกิดจากสังคมประเพณีที่มี

ประสิทธิภาพ ก็ช่วยสร้างความคิดรวบยอดที่ถูกต้องเกี่ยวกับตน ให้แก่เด็กได้เช่นกัน
 ประสบการณ์ทางสังคมที่เด็กได้ค้นพบใหม่ ๆ ก็ดี หรือ เพื่อนบ้านที่ดีก็ดี เหล่านี้มีส่วนช่วย
 อย่างสำคัญ ในการสร้างความคิดรวบยอดที่ถูกต้องเกี่ยวกับตนให้แก่เด็ก โดยเหตุที่ความคิด
 รวบยอดเกี่ยวกับตน มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประพฤติเกร และการกระทำผิดกฎหมายของ
 เยาวชน การสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนที่ถูกต้อง ช่วยป้องกันมิให้เกิดมีพฤติกรรม
 ที่เกร หรือกระทำผิดกฎหมาย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ครอบครัว มีความสำคัญในการอบรมบ่มนิสัยให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรม
 ที่ต้องการ แต่ตัวจักรสำคัญของครอบครัว ได้แก่ บิดามารดา บิดามารดาสามารถอบรม
 บ่มนิสัยบุตรของตนให้มีความรู้ความสามารถ มีความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจน
 แนวการประพฤติปฏิบัติ ให้เป็นไปตามความต้องการของครอบครัวและของสังคมได้ แต่
 การอบรมบ่มนิสัยของบิดามารดา จะมีประสิทธิภาพ หรือบรรลุผลเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ
 ภูมิหลัง หรือการอบรมบ่มนิสัยที่บิดามารดาได้เคยรับมาก่อน หรือระดับการศึกษาที่บิดามารดา
 ได้รับมาจากโรงเรียน เหล่านี้เป็นปัจจัยในตัวของบิดามารดาเอง นอกจากนั้น ยังขึ้น
 อยู่กับสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัว และสิ่งแวดล้อมในสังคม ซึ่งจัดว่าเป็นภูมิหลังที่มีความ
 สำคัญไม่น้อย ถ้าหากบิดามารดามีภูมิหลังดี มีการศึกษาสูง มีสิ่งแวดล้อมในครอบครัวและ
 สิ่งแวดล้อมในสังคมที่ดี เหล่านี้ย่อมเป็นเครื่องประกันได้ว่า การอบรมบ่มนิสัยบุตรให้เป็น
 คนที่มีศีลธรรม ย่อมจะประสบผลสำเร็จอย่างแน่นอน

ครอบครัวที่มีส่วนผลักดันให้เด็กกลายเป็นเด็กเกร หรือประพฤติผิดกฎหมายนั้น
 ส่วนใหญ่บิดามารดามีการศึกษาน้อย มีสุขภาพทางกายและสุขภาพจิตไม่ปกติ ซึ่งเป็นทาง
 ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบิดามารดาเสื่อมทรามลง

ได้มีการศึกษาวิจัยกันอย่างกว้างขวางถึงลักษณะของบิดามารดาที่ส่งผลไปถึงการ
 เกรของเด็ก ดูด (Duke, 1976 : 65 - 85) ได้ศึกษานักเรียนระดับมัธยมสองกลุ่ม
 คือ กลุ่มเด็กที่มีปัญหามาก กับกลุ่มเด็กที่ไม่มีปัญหา ผลปรากฏว่า การเข้าเรียนของบิดา
 มารดา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับเด็กสองกลุ่ม เด็กจากครอบครัวที่บิดา
 เรียนไม่จบมัธยมต้น มีปัญหา (ซึ่งวัดด้วยรายการปัญหาของมุนนี) มากกว่าเด็กที่มาจาก

ครอบครัวที่บิดาเรียนจบชั้นมัธยมต้น

สตาบีนัว และ พอลลิน (Stabenau and Pollin. 1968 : 84 - 92) รายงานว่า บิดาของเด็กแรกเริ่มใช้เวลาในการศึกษา 10.0 ปี ซึ่งน้อยกว่าบิดาของเด็กที่เป็นจิตเภท (12.6 ปี) และน้อยกว่าบิดาของเด็กปกติ ซึ่งใช้เวลาในการศึกษา 13.6 ปี นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังรายงานต่อไปว่า มารดาของเด็กแรกเริ่มและเด็กจิตเภท มีแนวโน้มในลักษณะของการถูกเคียดแค้น มีความรู้สึกผิด และในระยะที่เล็ก (ซึ่งกลายเป็นเด็กแรกเริ่ม) เกิดใหม่ ๆ ผู้เป็นมารดาที่มีความรู้สึกว่า ตนยังไม่พร้อมที่จะมีบุตร

เคอร์ และคุรุวิลลา (Query and Kuruville. 1975 : 294 - 312) รายงานว่า ระดับการศึกษาของมารดาและอาชีพของมารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางด้านการวิชาการของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย

อามินี และผู้ร่วมงานคนอื่น ๆ (Amini and others. 1976 : 281 - 299) ได้ศึกษาเด็กที่ติดยาเสพติด รายงานว่า บิดามารดาของเด็กกลุ่มนี้มีอารมณ์ที่ยังไม่พร้อมที่จะทำหน้าที่บิดามารดา

เฟลลิตซ์ และออฟฟอร์ด (Felice and Offord. 1972 : 375 - 389) รายงานว่า บิดาที่ติดสุรา กับเด็กที่มีความรู้สึกต่อต้านสังคม มักจะมาจากครอบครัวเดียวกัน บิดาเหล่านั้น เป็นผู้ที่มีความตกต่ำในการทำงานและสังคม

4.1.3 คุณภาพของการเป็นบิดามารดา หรืออีกนัยหนึ่ง ประสิทธิภาพของการทำหน้าที่บิดามารดา ของผู้ที่เป็นบิดามารดา มีความสำคัญต่อการอบรมเลี้ยงดูเด็กเป็นอันมาก คุณภาพของการทำหน้าที่บิดามารดา ประกอบด้วยคุณสมบัติหลายประการ ที่สำคัญที่สุดได้แก่ การทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่ดีให้แก่บุตร การสั่งสอนอบรมบุตรจะได้ผลมิใช่เพียงเป็นการอบรมควยวาวจา หากอยู่ที่การกระทำเป็นสำคัญ บิดามารดาจะต้องกระทำตัวอย่างที่ดีให้แก่บุตร ในทางตรงกันข้าม ตัวอย่างที่ไม่ดี ก็มีอิทธิพลต่อการสร้างนิสัยให้แก่เด็กเช่นกัน การที่จะทำหน้าที่ของบิดามารดาได้สมบูรณ์ จะต้องประกอบด้วยการทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่ดี คุณสมบัติอีกประการหนึ่งของการทำงานที่บิดามารดาที่ดี ได้แก่ การให้ความรัก ความอบอุ่น แก่บุตร เรื่องนี้ ผู้เป็นบิดามารดาทุกคนทราบดี แต่โดยสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ประกอบกับ

ฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว ทำให้บิดามารดาไม่สามารถให้ความรักความอบอุ่น แก่บุตรได้โดยสมบูรณ์ จึงเห็นได้ว่า บิดามารดาผู้ที่ให้การอบรมสั่งสอนบุตรให้เป็นคนดีได้ จะต้องเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ของบิดามารดาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้มีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ ระหว่างการทำหน้าที่บิดามารดา กับการเกเรของเด็ก พบว่า การเพิ่มอัตราการเกเร ของเยาวชนในครอบครัวชั้นกลาง เนื่องมาจากการที่บิดามารดาใช้บุตรของคนเป็นเครื่องมือ ทดแทนความต้องการของตน ความต้องการดังกล่าวก็เป็นความต้องการจำลอง เช่น เมื่อ บิดามารดาเป็นคนอ่อนแอ ไม่มีอำนาจ บิดามารดามักจะยู่ให้บุตรเป็นคนก้าวร้าว รุนแรง กับเพื่อน เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อทดแทนความถ้อยของตน

➤ เจนคินส์ และ บอยเออร์ (Jenkins and Boyer. 1967/68) ได้รายงาน ผลการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ วินเนอร์ (Wiener. 1975) ที่ว่า การทอดทิ้ง ของบิดามารดา ก่อให้เกิดปัญหาทางจิตกรรมของเด็ก

➤ โนแลนด์และเชอร์รี่ (Noland and Sherry. 1967) รายงานว่า เด็กหญิง ที่มีครรภ์ในระหว่างที่เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยม มาจากครอบครัวที่บิดาและมารดาขาดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

➤ รีจ (Riege. 1972 : 55 - 73) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับ เด็กเกเรหญิง ผลปรากฏว่า เด็กหญิงที่เกเร มีความรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการยกย่องอย่าง เพียงพอจากบิดา

สตาบีนเนา และ พอลลิน (Stabenau Pollin. 1968 : 84 - 92) รายงานว่า มีสหสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงระหว่างบิดามารดากับความเกเรของเด็ก กล่าวคือ เด็กที่เกเรส่วนใหญ่จะมีบิดาที่ทำหน้าที่บิดาไม่สมบูรณ์

➤ คอนเยอร์ (Conyers. 1977 : 647) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการ อบรมเลี้ยงดูของบิดา กับการเกเรของเด็กหญิง ผลปรากฏว่า เด็กเกเรหญิง โดยเฉพาะ พวกที่มีการกระทำความผิดซ้ำ มาจากครอบครัวที่มารดามีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับเด็ก และใช้เวลา อยู่กับเด็กน้อยเกินไป *

ได้มีการศึกษาเด็กที่มีปัญหารุนแรงทางพฤติกรรม พบว่า ส่วนใหญ่มาจากครอบครัว

ที่บิดามารดาทอดทิ้งบุตรมากเกินไป หรือเอาใจใส่มากเกินไป

เชินเฟลด์ (Schcenfeld. 1971 : 469 - 480) รายงานว่า เยาวชนที่
ทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาขาดความเกรงใจในกฎเกณฑ์ของสังคม
หรือมาจากครอบครัวที่บิดามารดาถ่ายทอดพฤติกรรมที่แสดงความเคารพกฎหมายจนเกินสมควร

กลูค และ กลูค (Glueck and Glueck. 1968 : 257 - 262) ได้ศึกษา
ถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเกเรของเด็ก กับการเข้มงวดและการปล่อยปละละเลยของ
บิดามารดาในเรื่องวินัย ผลการวิจัยสอดคล้องกันว่า เด็กเกเรมาจากครอบครัว
ที่บิดามารดาไม่มีความเข้มงวดเกินไปทางวินัย หรือปล่อยปละละเลยเกินไป เรื่องนี้
กิลเบิร์ต (Gilbert. 1972 : 325 - 356) รายงานว่า การควบคุมทางวินัยที่
หย่อนยานของมารดา มีผลต่อปัญหาทางวินัยของบุตร การควบคุมทางวินัยที่ไม่
สม่ำเสมอ เป็นตัวทำนายที่สำคัญของการเป็นเด็กเกเร

คอนเยอร์ (Conyers. 1977 : 647) ได้ศึกษาเด็กที่มีปัญหาทางวินัย
รายงานว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่ไม่เคร่งครัดในเรื่องระเบียบวินัย มีแนวโน้มที่จะขาด
โรงเรียนมาก ได้คะแนนต่ำ รังแกผู้อื่น ถูกภาคทัณฑ์บ่อยครั้ง และต้องออกจาก
โรงเรียนก่อนเรียนจบ เรื่องนี้ เชินเฟลด์ (Schoenfeld. 1971 : 469 - 480)
ได้รายงานว่า เด็กเกเรจะมีความรู้สึกว่า บิดามารดาได้ใช้ความพยายามอย่างมากในการ
จัดการเกี่ยวกับวินัยภายในครอบครัว แต่ส่วนใหญ่กระทำไม่สำเร็จ

ช่วงเวลาของการเกิดปัญหาในครอบครัว จัดว่ามีความสำคัญต่อพฤติกรรมของ
เด็กเช่นกัน ปัญหาใดที่เกิดขึ้นระหว่างที่เด็กกำลังอยู่ในวัย หรือในช่วงวิกฤตของพัฒนาการ
ปัญหานั้นจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็กอย่างรุนแรง เกี่ยวกับเรื่องนี้ สตาบีนเนา
และ พอลลิน (Stabenzu and Pollin. 1968 : 84 - 92) ได้รายงานว่า
วิกฤตการณ์ของครอบครัวที่เกิดขึ้นในช่วงแรก ๆ ของพัฒนาการ มีความสัมพันธ์กับการเกเร
ของเยาวชน ความเห็นดังกล่าวแย้งกับงานวิจัยของ กิลเบิร์ต (Gilbert. 1972)
ซึ่งได้ศึกษาเด็กเกเรในอังกฤษและเวลส์ ผลปรากฏว่า ประสบการณ์จากการที่บิดามารดา
แยกทางกันในช่วงที่เด็กกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมตอนปลาย มีความเกี่ยวข้องอย่างยิ่งกับ

พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของเด็กหญิง

เรื่องขนาดของครอบครัวก็มีความสัมพันธ์กับการเกเรของเด็ก เด็กเกเรส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีขนาดใหญ่ มีพี่น้องมาก ซึ่งทั้งนี้ อาจมีปัจจัยอื่นประกอบ เช่น สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว สิ่งแวดล้อมของครอบครัว และระดับการศึกษาของบิดามารดา เป็นต้น ได้มีการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์สูง ระหว่างขนาดของครอบครัวกับการเกเรของเด็ก เด็กเกเรส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวใหญ่

ลำดับการเกิดก็มีความสัมพันธ์กับการเกเรของเด็ก เด็กที่เกิดในช่วงที่เศรษฐกิจของครอบครัวยังไม่ดี บิดามารดากำลังอยู่ในระหว่างเริ่มสร้างครอบครัวใหม่ยังไม่มีเวลาเอาใจใส่บุตรอย่างพอเพียง มีโอกาสที่จะกลายเป็นเด็กเกเรได้ง่าย ซาบาติโน (Sabatino. 1973) รายงานว่า บุตรคนหัวปีที่เป็นหญิง มักเป็นเด็กที่มีปัญหาและมีความยากลำบากในการเผชิญปัญหาสำคัญ ๆ มากกว่าบุตรคนรอง ๆ

4. การศึกษาและการฝึกอบรม

การศึกษาในที่นี้ หมายถึง การศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและการศึกษานอกระบบโรงเรียน รวมทั้งการศึกษาที่ช่วยให้คนเป็นคนดีมีศีลธรรม และการเรียนรู้ที่ทำให้คนกลายเป็นอาชญากร สำหรับการศึกษาในส่วนที่ช่วยให้คนเป็นคนดีนั้น เป็นที่ตระหนักดีอยู่แล้วว่า สถาบันที่ให้การศึกษากับคน คือ บ้าน โรงเรียน และสังคม สถาบันทั้งสามนี้จะให้การศึกษากับคน โดยการให้ความรู้ ปลูกฝังทัศนคติ กานนิยม ทักษะ ตลอดจนอุปนิสัยที่ต้องการ ครอบครัวที่ดี โรงเรียนที่ดี ตลอดจนสถาบันทางศาสนาก็เป็นแหล่งสำคัญที่ให้การศึกษากับคน เพื่อให้คนมีคุณสมบัติตามความต้องการของสังคมโดยรวม

โรงเรียนเป็นสถาบันสำคัญนอกเหนือไปจากครอบครัวและสถาบันอื่น ๆ ที่ให้การศึกษากับคน โรงเรียนมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการให้ความรู้ ทักษะ ทัศนคติ ตลอดจนอุปนิสัย อันจะส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กได้อย่างสำคัญ โรงเรียนจึงมีบทบาทอย่างสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ โดยเฉพาะต่อเด็กและเยาวชน อย่างไรก็ตาม มีผู้เห็นว่า โรงเรียนเป็นแหล่งที่ได้ทั้งคุณและโทษ เป็นทั้งแหล่งที่ป้องกันการกระทำความผิด และส่งเสริมให้กระทำความผิด เกี่ยวกับ

เรื่องนี้ เอชฮอร์น (Eichorn. 1965) ได้กล่าวไว้ว่า โรงเรียนอาจเป็นแหล่งป้องกันไม่ให้เด็กกระทำผิดความผิด แต่ในขณะเดียวกัน โรงเรียนก็ส่งเสริมให้เด็กกระทำผิดด้วย นอกจากนั้น โรงเรียนยังอาจเป็นสถานที่ที่ช่วยให้เด็กที่เคยกระทำผิดบาปแล้ว ให้กลับตัวเป็นคนดีได้เช่นกัน

สถาบันครอบครัวก็คือ สถาบันอื่น ๆ ในสังคม เช่น ระบบสื่อสารมวลชนเป็นต้นก็ไม่นอกจากจะช่วยป้องกันไม่ให้บุคคลกระทำผิดกฎหมายแล้ว ในทางตรงข้าม ก็มีบางส่วนส่งเสริมให้บุคคลกระทำผิดกฎหมายได้อย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งของการกระทำผิดกฎหมาย หรือการก่ออาชญากรรมก็คือ การเรียนรู้ ในครอบครัวนั้น ถ้าหากบิดามารดามีนิสัยชอบลักขโมย ดื่มยาเสพติด หรือกระทำผิดกฎหมายอื่น ๆ เด็กในครอบครัวนั้นจะเรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวจากบิดามารดา ซึ่งเป็นตัวแบบของพฤติกรรมขั้นต่อไป เด็กจะมีพฤติกรรมตามที่ได้เรียนรู้มาจากบิดามารดาดังกล่าวแล้ว

ซิคส์ และ มัทซา (Sykes and Matza. 1957 : 664 - 670) ได้กล่าวถึงการเรียนของอาชญากรหรือเด็กที่กระทำผิดกฎหมายไว้ว่า พฤติกรรมในการละเมิดกฎหมายก็เช่นเดียวกับพฤติกรรมทางสังคมด้านอื่น ๆ กล่าวคือ พฤติกรรมนั้นย่อมเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และการเรียนรู้ในการประกอบอาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมาย ก็เป็นไปในลักษณะของกระบวนการสังคมปฏิสัมพันธ์ (social interaction) เรื่องนี้ ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland. 1968 : 74 - 81) ได้ตั้งทฤษฎี "ความสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน" (Theory of Differential Association) อธิบายว่า อาชญากรรมเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ในเวลาและความสม่ำเสมอที่ต่างกัน การเรียนรู้ดังกล่าวเป็นการเรียนรู้ถึงกลวิธีในการก่ออาชญากรรม การเรียนรู้ถึงเหตุผล ทัศนคติ แรงขับ และแรงกระตุ้น จะนำไปสู่พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎหมาย โดยทั่วไปแล้ว บุคคลจะเรียนรู้ถึงวิธีการที่จะละเมิดกฎหมายไ้ได้ง่ายกว่าการเรียนรู้เพื่อจะปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย

ซัทเธอร์แลนด์ กล่าวว่า การเรียนรู้ถึงวิธีการในการประกอบอาชญากรรมก็คือ วิธีการประกอบอาชญากรรมที่ดี มีลักษณะที่เอื้อต่อการที่จะรับรู้ได้ง่าย ง่ายกว่าการเรียนรู้ในพฤติกรรมที่ดี อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบสองประการดังกล่าวนี้ ย่อมขึ้นอยู่กับ

โครงสร้างทางสังคมของชุมชนที่อาชญากรรมนั้น ๆ เกิดขึ้นด้วย และโครงสร้างทางสังคม
 นี้เองจะส่งผลถึงความพอใจที่จะเรียนรู้และความพอใจที่จะก่ออาชญากรรมของอาชญากรด้วย
 ความพอใจดังกล่าวนี้เอง เป็นปัจจัยสำคัญของการเกิดแก๊งอาชญากรรมหรือการละเมิดกฎหมาย
 ของเด็กและเยาวชน เช่นนี้จึงเห็นได้ว่า การเรียนรู้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้เกิด
 อาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมาย จะเห็นได้ว่า ครอบครัวใดที่หัวหน้าครอบครัว
 เป็นผู้กระทำผิดกฎหมายอยู่เสมอ สมาชิกในครอบครัวย่อมมีโอกาสได้เรียนรู้วิธีการกระทำ
 ผิดกฎหมาย ได้รับการถ่ายทอดทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจนทักษะและนิสัยคิดตัวมาด้วย
 ความโน้มเอียงที่จะประกอบอาชญากรรมของผู้ที่อยู่ร่วมกับอาชญากร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 อาชญากรที่เป็นบิดามารดาหรือญาติพี่น้อง จะมีมายากวามกลอื่น ๆ ที่ไม่ได้มีโอกาสติดต่อ
 สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับตัวอาชญากร การเรียนรู้ถึงวิธีการประกอบอาชญากรรมก็คือ การรับ
 การถ่ายทอดทัศนคติ และนิสัยก็เกิดจากตัวอาชญากรโดยตรง เป็นการเรียนรู้จากตัวแบบ
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากตัวแบบที่เร้นบิดามารดาและญาติพี่น้องของตนเอง ผลที่ได้รับ
 จึงเป็นผลที่มั่นคง อารมณ์ และติดตัวผู้เรียนจนกลายเป็นนิสัย ยากที่จะแก้ไขได้

นอกจากครอบครัว สถาบันที่มีหน้าที่จัดการศึกษาในระบบ ได้แก่ เด็ก ใต้แก่
 โรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่ให้ความรู้ สร้างทัศนคติ สร้างค่านิยมที่ถูกต้อง
 สร้างอุปนิสัยให้แก่เด็ก ดังนั้น การชักนำเด็กให้ได้เข้ามาอยู่ในบรรยากาศที่อบอุ่นของ
 โรงเรียน จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น การที่เด็กเกิดความเบื่อหน่ายโรงเรียนนั้น เป็นเพราะ
 เด็กไม่สามารถทนต่อสภาพของโรงเรียนได้ จึงมีปฏิกิริยาตอบโต้โดยการแสดงพฤติกรรม
 ต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสม เช่น การทะเลาะวิวาทกับครู เพื่อน การฝ่าฝืนระเบียบของ
 โรงเรียน การทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน เป็นต้น เช่นนี้ จะทำให้เด็กหมดโอกาส
 ที่จะได้รับการปลูกฝังในสิ่งที่ดีงาม เด็กที่ทนต่อสภาพของโรงเรียนไม่ได้ และแสดงออก
 โดยการหนีโรงเรียนนั้น ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีบุคลิกภาพแตกต่างไปจากเด็กทั่ว ๆ ไป
 เรื่องนี้ มอลแฟร์ (Maulfair, 1974 : 4717) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของเยาวชน
 เกเรที่ไม่เคยหนีโรงเรียน เปรียบกับเยาวชนทั่วไปที่เคยหนีโรงเรียน และไม่เคยหนี
 โรงเรียน ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

ทั้งสามกลุ่ม เกี่ยวกับบุคลิกภาพ 14 อย่าง แต่ละกลุ่มไค้คะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน สำหรับในเรื่องระดับสติปัญญานั้น ผลการศึกษาปรากฏว่า เยาวชนที่ไม่เคยหนีโรงเรียนเลย ไค้คะแนนระดับสติปัญญาสูงสุด เยาวชนที่เคยหนีโรงเรียนไค้คะแนนระดับสติปัญญารองลงมา และเยาวชนเกเรที่ไม่เคยหนีโรงเรียนไค้คะแนนระดับสติปัญญากว่าที่สุด สำหรับทางด้านทัศนคตินั้น ปรากฏว่า เยาวชนที่ไม่เคยหนีโรงเรียนมีทัศนคติเป็นไปทางบวก เยาวชนที่เคยหนีโรงเรียน และเยาวชนเกเรมีทัศนคติเป็นไปทางลบ จากผลการศึกษาปรากฏว่า เยาวชนที่ไม่เคยหนีโรงเรียน มีความรู้สึกชอบโรงเรียน เห็นว่าโรงเรียนมีความจำเป็นต่อตน พยายามกระทำความดีอยู่ตลอดเวลา ให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ เป็นอย่างดี สำหรับเยาวชนเกเรที่ไม่เคยหนีโรงเรียน และที่เคยหนีโรงเรียน จะมีความรู้สึกไม่ชอบโรงเรียน ทั้ง ๆ ที่ตระหนักว่าโรงเรียนมีความจำเป็นต่อตน เยาวชนกลุ่มนี้จะไม่พยายามกระทำความดี ไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน

การหนีโรงเรียนก็คื การหนีออกจากบ้านก็คื ตลอดจน การหลบหน้บุคคลก็คื เป็นปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อโรงเรียน บ้าน บุคคล หรือสถานการณ์ ซึ่งบุคคลไม่สามารถยอมรับได้ การหนีโรงเรียน การหนีออกจากบ้าน ตลอดจน การไม่ยอมคบปะบุคคลที่มีหน้าที่ให้การศึกษอบรม อันได้แก่ ครู อาจารย์ บิดามารดา ญาติพี่น้อง ยอมทำให้เด็กหมดโอกาสที่จะได้รับการอบรมสั่งสอน การปลูกฝังอุปนิสัยที่ดีงาม เช่นนี้ โอกาสที่จะถูกชักนำให้กระทำผิดกฎหมายจึงมีไค้จาย

การสร้างบรรยากาศในโรงเรียนให้เป็นที่น่ารมณ์ ไม่ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายแก่เด็ก ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการสอนของครูไค้น้อย ครูที่สวนโดยการแสดงพฤติกรรมอื่นมากกว่าการใช้แต่เพียงคำพูด จะช่วยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ครัมป์ (Crump. 1975 : 3559) ได้ศึกษาพฤติกรรมที่เป็นคำพูดและไม่ใช้คำพูดของครูที่สอนเด็กเกเร ในสถานฝึกอบรมเด็กเกเรสองแห่ง ในมลรัฐนอร์ทแคโรไลนา ผลปรากฏว่า การสื่อสารที่ไม่ใช้คำพูดช่วยให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมากกว่าการสื่อสารโดยใช้คำพูด พฤติกรรมของครูไค้ันแปรไปตามประสบการณ์ที่ครูมี

พฤติกรรมทั้งที่เป็นคำพูดและไม่ใช้คำพูด จะผันแปรไปตามเชื้อชาติ เพศของนักเรียน ความเข้าใจระหว่างครูกับนักเรียน ขวัญให้การเรียนของนักเรียนดีขึ้น ซึ่งมีส่วนทำให้บรรยากาศในโรงเรียนดีขึ้นด้วยเช่นกัน

ความล้มเหลวที่เด็กได้รับจากโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นผลมาจากการสื่อสารของครู ขาดประสิทธิภาพ หรือการขาดความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน หรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียนก็ตาม จะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในเด็ก เรื่องนี้ ฟิลิปส์ (Philips. 1975 : 5545) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความล้มเหลวในโรงเรียนกับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ทั้งนี้ ตามทฤษฎีวิวัฒนาการของ แอลเบิร์ต โคเฮน ผู้วิจัยได้แบ่งตัวแปรออกเป็นสี่ตัวแปร ได้แก่ สถานภาพทางโรงเรียน (ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียน) ความรู้สึกที่มีต่อโรงเรียน (ความชอบหรือไม่ชอบโรงเรียน) การเกี่ยวข้องกับกลุ่มย่อยที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (การมีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน) และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน (การหนีโรงเรียน การถูกไล่ออกจากห้องเรียน การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา และการแสดงพฤติกรรมเกร) ผลการศึกษาปรากฏว่า ทั้งสถานภาพทางโรงเรียน ประกอบกับความรู้สึกที่มีต่อโรงเรียน จะส่งผลถึงความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับกลุ่มย่อยที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน อันจะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในที่สุด ผู้วิจัยพบว่า ระดับชั้นทางสังคมมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างมาก ยิ่งเมื่อคำนึงถึงสถานภาพทางโรงเรียนด้วยแล้ว จะเห็นได้ว่า ระดับชั้นทางสังคมแทบจะไม่ส่งผลถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนเลย

บรรยากาศในโรงเรียนมีส่วนสร้างความประทับใจให้แก่เด็กได้เป็นอันมาก เรื่องนี้ ไพรซ์ (Price. 1976 : 111) ได้ศึกษาเยาวชนหญิงที่เป็นเด็กเกร เกี่ยวกับการประเมินโรงเรียนที่เด็กเหล่านี้เคยเข้ารับการศึกษ ผลปรากฏว่า มีเพียงส่วนน้อยที่รู้สึกว่าโรงเรียนมีส่วนในการที่ทำให้เขากระทำความผิด เด็กเกรจากกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีทัศนคติทางลบต่อโรงเรียน แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เกี่ยวกับทัศนคติต่อโรงเรียน ระหว่างเด็กที่ต้องการกลับไปอยู่โรงเรียนเดิม กับเด็กที่ไม่ต้องการกลับไป จากผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กเกรจากกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ไม่ดีกับครู

ในโรงเรียนที่เด็กเคยเรียนอยู่ และมีความต้องการให้ผู้ดูแลแสดงความเห็นใจตน จึงเห็นได้ว่า แม่เด็กจะไม่รู้สึกว่า โรงเรียนเป็นสาเหตุที่ทำให้ตนต้องกลายเป็นเด็กเกเร แต่เด็กส่วนใหญ่ที่เป็นเด็กเกเร มักมีทัศนคติไม่ถือโรงเรียน ซึ่งทำให้เป็นที่น่าสังเกตว่า นอกจากโรงเรียนจะเป็นสถานที่ปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน ให้แก่นักเรียนแล้ว ในทางกลับกัน โรงเรียนอาจสร้างทัศนคติที่ไม่ถือโรงเรียน ให้แก่นักเรียนได้อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เป็นเด็กเกเร

✓ โรงเรียน นอกจากจะเป็นแหล่งปลูกฝังทัศนคติ สร้างค่านิยม สร้างความคิดรวบยอดที่ถูกต้อง สร้างนิสัยที่ดี ให้เกิดขึ้นในเด็กแล้ว โรงเรียนยังเป็นสถานที่ให้ความรู้ทางวิชาการแก่เด็กอีกด้วย ภารกิจด้านวิชาการนี้ โรงเรียนโดยทั่วไป ได้ให้ความสนใจมากกว่าด้านอื่น อย่างไรก็ตาม เด็กที่ประสบความล้มเหลวทางด้านวิชาการ บินแวโนน ที่จะกระทำความผิด และกลายเป็นเด็กเกเรไ้มากกว่าเด็กที่ได้รับความสำเร็จทางวิชาการ เรื่องนี้ วาซุง (Wasung. 1975 : 7177) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการประพฤติกเร กับระดับสติปัญญา ความสามารถทางการอ่าน และความสามารถทางคณิตศาสตร์ โดยใช้เด็กเกเรที่เข้ารับการอบรมจำนวน 200 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการก่ออาชญากรรมกับความล้มเหลวทางการศึกษาในโรงเรียน โดยเฉพาะความล้มเหลวในการเรียนอ่านและคณิตศาสตร์ พฤติกรรมการกระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นการกระทำที่เกี่ยวกับตนเอง เช่น การหนีออกจากบ้านหนีโรงเรียน การกระทำเกี่ยวกับยาเสพติด (ยกเว้น เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำกว่า 80) เด็กเกเรที่มีระดับสติปัญญาต่ำมาก ๆ ส่วนใหญ่กระทำความผิดที่รุนแรง ได้แก่ ฆาตกรรม ทำร้าย ปล้น ข่มขืน และวางเพลิง

ในด้านการสร้างทัศนคติและค่านิยมที่ถูกต้องให้แก่นักเรียน ซึ่งถือว่าเป็นภารกิจที่สำคัญของโรงเรียนนั้น โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ประสบผลสำเร็จในการกระทำหน้าที่ดังกล่าว ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า เด็กส่วนใหญ่ไม่ได้รับการปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้อง เรื่องนี้ วิเทคเคอร์ (Whitaker. 1975 : 5757) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างค่านิยมและแบบแผนของพฤติกรรมของเยาวชนสามกลุ่ม คือ เยาวชนที่ไม่เกเร เยาวชนที่เริ่มเกเร

และเยาวชนที่เกาะ เยาวชนทั้งสามกลุ่มนี้มีอายุระหว่าง 14 - 16 ปี ผลการศึกษา
ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับค่านิยมด้านต่าง ๆ ระหว่าง
กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม สำหรับแบบแผนแห่งพฤติกรรมของเยาวชนทั้งสามกลุ่มนี้ ปรากฏว่า
ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พฤติกรรมดังกล่าว เช่น การอ่าน การใช้
เวลากับเพื่อน การดูโทรทัศน์ การใช้เวลากับเพื่อนหญิงเป็นต้น สำหรับพฤติกรรมที่มี
ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม ได้แก่
การไปโบสถ์ การสูบบุหรี่ การสูบบุหรี่ การคบกับผู้มีปัญหา การถูกจับกุม การ
กระทำผิดกฎหมาย

๖ พื้นฐานในการสร้างทัศนคติและค่านิยม ได้แก่ การสร้างการรับรู้ การรับรู้ที่ถูกต้อง
จะช่วยสร้างทัศนคติและค่านิยมที่ถูกต้องด้วย กิจกรรมทางด้านการรับรู้มีความเกี่ยวข้อง
อย่างมากกับบรรยากาศแห่งความเข้าใจ ระดับสติปัญญา ตลอดจนความมั่นคงทางอารมณ์
เกี่ยวกับเรื่องนี้ เบคาอูซ (Bekacuche. 1975 : 6466) ได้ศึกษาเด็กเกาะที่
กระทำผิดกฎหมาย โดยวิธีการให้การฝึกอบรมในด้านการรับรู้ ผู้วิจัยได้แบ่งการฝึก
ออกเป็นสามวิธีในช่วงเวลาต่าง ๆ กัน ผลการทดลองปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างผลการทดลองทั้งสามวิธี ที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยรายงานว่า ขึ้นอยู่กับ
ปัจจัยหลายประการ ที่สำคัญได้แก่ นิสัยของผู้รับการอบรมและสิ่งแวดล้อมภายในสถานฝึกอบรม
ในเรื่องเดียวกันนี้ แรทเทรย์ (Rattray. 1975 : 1278) ได้เสนอวิธีการอบรม
เพื่อให้เด็กเกาะเปลี่ยนพฤติกรรม วิธีการอบรมมุ่งแก้ไขเด็กที่มีความคิดรวบยอดไม่ถูกต้อง
ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และใจเร็ว ผู้วิจัยได้เสนอโครงการให้การศึกษาที่เรียกว่า
"การสร้างชีวิตใหม่" สำหรับเด็กเกาะ ทั้งนี้ โดยการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของสถานฝึกอบรม
เพื่อปรับปรุงขอบบพร่องของพฤติกรรมของเด็กเกาะ ที่จะเข้ารับการอบรมต่อไป

นอกจากการรับรู้แล้ว การเรียนรู้ก็เป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างหนึ่งในการ
บ่มเพาะทางจิตใจ การเรียนรู้โดยผ่านประสบการณ์ตรงจะได้ผลยิ่งยกว่าการเรียนรู้โดย
ผ่านทางสังคม และการเรียนรู้ทางวิชาการ ได้มีการศึกษาถึงการแนะแนวเป็นกลุ่ม โดย
การให้ความรู้โดยผ่านประสบการณ์ตรง ผู้วิจัย ได้แก่ คาร์สเวล (Carswell.

1975 : 7201) ซึ่งทำการทดลองให้การแนะแนวแก่เด็กเกรที่ได้รับการฝึกอบรมในสถานฝึกและบริการเยาวชนแห่งมลรัฐเซาท์แคโรไลนา โดยใช้แบบจำลองการเรียนรู้ โดยประสบการณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้คิดขึ้น สำหรับเป็นเครื่องมือในการแนะแนว ผลปรากฏว่า เด็กเกรที่ผ่านการแนะแนวโดยใช้แบบจำลองการเรียนรู้ โดยประสบการณ์ จะได้คะแนนสูงในแบบสอบวัดเกี่ยวกับการวิจารณ์ตัวเอง จากการทดสอบก่อนการทดลอง ปรากฏว่า เด็กส่วนใหญ่มีนิสัยชอบตำหนิผู้อื่นอยู่เสมอ และคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ หลังการทดลอง เด็กเข้าใจตนเองดีขึ้น แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลอง เด็กจะรู้จักวิจารณ์ตนเองมากขึ้น การเรียนรู้โดยประสบการณ์ จะช่วยให้เด็กเข้าใจตนเองมากกว่าการเรียนรู้จากการบอกเล่า การอ่านจากตำรา และการท่องจำ ผู้วิจัยได้เสนอให้ใช้วิธีการแนะแนวโดยผ่านประสบการณ์ เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจตนเองที่ถูกต้องเป็นสำคัญ และเชื่อว่าการที่เด็กเข้าใจตนเองดีแล้ว ย่อมมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำการอันฝ่าฝืนกฎหมาย

นักสังคมวิทยาและอาชญาวิทยาเชื่อว่า ปัญหาการประกอบอาชญากรรม หรือ ปัญหาเด็กเกร เป็นปัญหาหลายปัจจัย ดังนั้น วิธีที่จะแก้ปัญหา จำเป็นต้องกระทำในหลายด้านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไฟเวอร์ (Faiver. 1974 : 2766) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะช่วยแก้ปัญหาเด็กเกร อันได้แก่ ความอบอุ่น การเปรียบเทียบตนเองกับเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย และความเข้าใจสถานการณ์ โดยเหตุที่การประกอบอาชญากรรมมีปัจจัยหลายปัจจัย ดังนั้น การแก้ปัญหาจึงต้องแก้ที่หลายสาเหตุ ผู้วิจัยได้ทดลองให้การศึกษาอบรมแก่เด็กเกร โดยใช้วิธีฝึกอบรมเป็นกลุ่ม กิจกรรมที่ใช้ในการฝึก ได้แก่ การกระทำกิจกรรมที่ส่งเสริมสังคมภายในกลุ่มและนอกกลุ่ม การลดพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคม และพฤติกรรมที่ไม่เกี่ยวกับสังคม ผลการศึกษาปรากฏว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมสังคมสามารถฝึกอบรมให้แก่เด็กได้ และกิจกรรมดังกล่าวสามารถช่วยให้เด็กเข้าใจตนเอง และเข้าใจผู้อื่นดียิ่งขึ้น ทำให้เด็กเห็นแก่ส่วนรวมมากขึ้น การที่เด็กมีความรู้สึกเห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าตนเอง จะช่วยแก้ปัญหาเด็กเกรได้เป็นอย่างดี เรื่องนี้สอดคล้องกับการศึกษาของแคริก (Craig. 1975 : 5938) ซึ่งรายงานว่า หลังการทดลองให้การฝึกอบรมเจ็ดวิธี เด็กเกรจะมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองถูกต้องยิ่งขึ้น มีอัตราการกระทำผิดซ้ำลดลง นอกจากนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการจะสูงขึ้นด้วย

ก. การอบรมผู้กระทำผิดกฎหมาย

ได้มีการศึกษากันอย่างกว้างขวาง เพื่อแสวงหาวิธีการฝึกอบรมเด็กที่กระทำผิดกฎหมายให้กลับตนเป็นคนดี เพื่อจะได้ไม่กระทำผิดซ้ำในคราวต่อไป เรื่องสำคัญสำหรับการฝึกอบรมได้แก่ การสร้างความคิดรวบยอดที่ถูกต้องเกี่ยวกับคนไข้แก่เด็ก เพราะการเข้าใจตนเองเป็นปัจจัยสำคัญต่อการระบวนการเรียนรู้ ประสบการณ์ที่เด็กได้รับจากบ้านที่ดี จากโรงเรียนที่ดี มีผลอย่างสำคัญต่อการสร้างความคิดรวบยอด เกี่ยวกับคนอย่างถูกต้อง ทางโรงเรียนนั้น กลไกสำคัญได้แก่ ตัวครู เรื่องนี้ เวกก์แลนด์ (Weggeland. 1976 : 7362) ได้ศึกษาบทบาทของครูและบุคลิกภาพในการสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคนที่ถูกต้องให้แก่เด็ก ทั้งนี้ โดยไซ กรูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ ครูทั่วไป และเจ้าหน้าที่แนะแนว เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ในการสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคน และทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน ในระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสี่กลุ่ม

การฝึกอบรมทางด้านอาชีพ จัดว่าเป็นการให้การอบรมที่มีความสำคัญในอันที่จะแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน และช่วยให้สามารถกลับตนเป็นคนดีได้อย่างมีประสิทธิภาพ การฝึกอบรมด้านอาชีพ นอกจากจะช่วยให้ผู้กระทำผิดมีอาชีพติดตัวแล้ว ยังเป็นการสร้างนิสัยรักการทำงาน สร้างทัศนคติและค่านิยมที่ถูกต้องแก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมอีกด้วย เรื่องนี้ แอลเลแมง (Allemang. 1975 : 5803) ได้ศึกษาเกี่ยวกับโครงการเตรียมอาชีพแก่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งรับการฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกอบรมด้านอาชีพ โดยมีสมมติฐานว่า หากผ่านการฝึกอบรมตลอดหลักสูตรแล้ว ผู้ผ่านการอบรมจะมีความเปลี่ยนแปลงทางบวกเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการ ความเข้าใจตนเอง ทัศนคติต่องานและโรงเรียน ผู้ผ่านการอบรมตลอดหลักสูตร สามารถปรับตัวทางสังคมได้ดี และไม่มีอาการกระทำผิดซ้ำ

การนำเด็กเกรงที่กระทำผิดมาซึ่งรวมกัน โดยให้การอบรมที่ไม่ถูกต้อง จัดว่าเป็นการกระทำที่เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะมีสาเหตุเป็นการแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำผิดแล้ว ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้มีโอกาสเรียนรู้พฤติกรรมและการกระทำผิดกฎหมาย

ที่รุนแรงขึ้นกว่าเดิม ซึ่งเมื่อได้รับการปล่อยตัวออกไปแล้ว จะมีโอกาสกระทำผิดซ้ำได้มากขึ้น การนำเด็กที่กระทำผิดมาฝึกตั้งรวมกัน เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ซึ่งจัดว่าโดยฉนวน ในการป้องกันอาชญากรรม โดยเหตุที่สถานฝึกอบรมเด็กเกรไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร อัฟเซอร์ (Upshur. 1975 : 3530) ได้เสนอให้เปิดสถานฝึกอบรมเด็กเกรในมลรัฐแมสซาชูเซต แล้วเสนอโครงการอบรมใหม่ที่มีชื่อว่า "The Field City Girls Center" การดำเนินการของศูนย์นี้ให้อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานหลายหน่วย มีหน่วยงานของราชการ เอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ กิจกรรมของศูนย์นี้ได้แก่ การให้การศึกษา การทำงาน เพศศึกษา บทบาทของสตรี สันติภาพ การบริการชุมชน จากการทดลอง ผลปรากฏว่า ศูนย์ดังกล่าวช่วยลดการกระทำผิดซ้ำของเด็กได้มากขึ้น เด็กและเยาวชนมีโอกาสกลับมานิยามในเวลาเพียง 4 - 8 เดือน สามารถสร้างงานและให้การศึกษาแก่เด็กและเยาวชนสตรีที่เข้ารับการอบรมได้ผลเป็นอย่างดี และที่สำคัญ ได้แก่ ความสามารถในการเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับบทบาทของสตรี ให้แก่ผู้เข้ารับการอบรมนิยามในเวลาอันรวดเร็ว

การให้การแนะแนวจึงมีความสำคัญในการอบรมเด็กเกร ทั้งนี้ เพราะสามารถสร้างความเข้าใจในตนเองให้แก่เด็กเกรผู้กระทำผิดได้อย่างดี นอกจากการให้การฝึกอบรมเด็กหญิงที่กระทำผิดถึงคุกมาแล้ว ได้มีการทดลองให้การอบรมเด็กเกรที่เป็นชาย ซึ่งกระทำโดย วอชิงตัน (Washington. 1974 : 2703) การทดลองกระทำโดยการแนะแนวเป็นกลุ่ม ซึ่งเน้นที่การส่งเสริมการแสดงตามบทบาท ทั้งนี้ เพื่อสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนที่ถูกต้อง ผลการทดลองปรากฏว่า การแนะแนวแบบเป็นกลุ่ม โดยวิธีแสดงตามบทบาทจะช่วยให้เด็กเกรที่เข้ารับการอบรมมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนถูกต้องยิ่งขึ้น ได้มีการทดลองเพิ่มเติมโดยการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมและวิธีดำเนินงานให้ดีขึ้นกว่าเดิม เกี่ยวกับการให้การอบรม ผู้ทดลองเรื่องนี้ ได้แก่ บลัม (Blum. 1976 : 6466) ผู้ทดลองได้ประเมินผลโครงการ "The Community Attention Home" ซึ่งเป็นสถานฝึกอบรมเยาวชนแนวใหม่ ผลปรากฏว่า การฝึกอบรมแนวใหม่นี้ได้ผลดี พฤติกรรม

ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นไปในทางที่ดี ทั้งนี้ ในช่วงเวลาการฝึกอบรมเพียง 12 สัปดาห์ เท่านั้น

ได้มีการทดลองวิธีการแก้ปัญหาเด็กเกร่ออีกวิธีหนึ่ง ซึ่งเป็นการ "กันไว้ดีกว่าแก้" หลักการสำคัญได้แก่ การพยายามศึกษาเด็กที่มีท่าทีส่อว่าจะเป็นเด็กเกร่อในอนาคต ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา หลังจากนั้น จึงให้ศูนย์ ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับการป้องกัน ยาอาชญากร ทำหน้าที่ประสานงานกับทางบ้านและทางโรงเรียน ผู้วิจัยเรื่องนี้ได้แก่ โดโนฮิว (Donohue. 1975 : 3544) ได้ศึกษาวิธีป้องกันไม่ให้เกิดปัญหายาอาชญากร โดยการจัดตั้งศูนย์การประเมินผล ซึ่งทำหน้าที่ศึกษาเด็กที่มีปัญหาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา แล้วติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียน ทางบ้าน และหน่วยงานต่าง ๆ ในชุมชน การให้การแนะแนวแก่เด็กที่มีปัญหาทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ผลการทดลองปรากฏว่า ศูนย์การประเมินผลมีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาอาชญากร ไม่แตกต่างไปจากการทดลองแบบอื่น ๆ ที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยรายงานว่า เนื่องจากช่วงเวลาในการทดลองสั้นเกินไป แบบทดสอบที่ใช้วัดไม่มีความแม่นยำ พอที่จะทำนายพฤติกรรมก่อนการเกร่อของเด็กได้อย่างไรก็ตาม โครงการดังกล่าว มีหลักการที่สามารถนำมาใช้ในการป้องกันปัญหาเด็กเกร่อได้

การแก้ปัญหาผู้กระทำความผิดโดยการฝึกอาชีพ จัดว่าเป็นวิธีการใหม่ที่ได้รับ ความสนใจอย่างกว้างขวาง จัดว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะเป็นที่เชื่อกันว่า การฝึกอาชีพให้แก่ผู้กระทำความผิดจะสามารถช่วยแก้ไขพฤติกรรมของผู้ที่เคย กระทำความผิดได้ เรื่องนี้ คลาร์ค (Clark. 1974 : 2658) ได้ศึกษาผลการฝึกอบรมด้าน อาชีพแก่ผู้ต้องขัง โดยใช้ผู้ต้องขัง จำนวน 1,808 คน แห่งเรือนจำฟลอริดาเป็นกลุ่ม ตัวอย่าง ผลการศึกษาปรากฏว่า ตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลถึงการอบรมด้านอาชีพ ได้แก่ เพศของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ประเภทของอาชีพ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับประเภท ของอาชีพ สำหรับเรื่องอายุและเชื้อชาตินั้น ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับผลของการฝึกอบรม การฝึกอบรมเป็นรายบุคคลก็ดี การให้ความช่วยเหลือทางการเงิน การเงินก็ดี ตลอดจน เครื่องมือในการให้การฝึกอบรมก็ดี มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วย

ให้การฝึกอบรมใดผลดี ผู้ต้องขังชายที่เข้ารับการอบรม ประสพความสำเร็จมากกว่าผู้ต้องขังหญิง ทั้งนี้ อาจเป็นกวยวาระบบการอบรมเอื้อต่อผู้ต้องขังชายมากกว่าผู้ต้องขังหญิงก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม การให้การฝึกอบรมทางอาชีพแก่ผู้ต้องขัง เป็นวิธีการอบรมแนวใหม่ ที่ช่วยแก้ปัญหาอาชญากรรมได้เป็นอย่างดี

ในการให้การฝึกอบรมแก่เด็กเกเรนั้น ส่วนใหญ่มุ่งที่การฝึกอาชีพ แต่หลังจากที่ได้ผ่านการอบรมไปแล้วไม่ได้มีการติดตามผลเท่าที่ควร ผู้ผ่านการอบรมส่วนใหญ่ แม้จะมีความรู้ความสามารถในด้านงานอาชีพก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเท่าที่ควร การอาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมมาจึงไม่มีความหมายเรื่องนี้ได้มีการทดลองติดตามผลการฝึกอบรมหลังจากที่เด็กออกจากสถานฝึกอบรมไปแล้ว โดย ฟิชแมน (Fishman. 1974 : 5543) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้เคยเข้ารับการฝึกอบรม และได้รับการปลดปล่อยไปแล้ว เรื่องที่ศึกษาได้แก่ การปรับตัวต่อสังคม การปรับตัวต่องานใหม่ พัฒนาการส่วนบุคคล การพึ่งพาหน่วยงานของรัฐสวัสดิการ สถานภาพหลังการปลดปล่อย พฤติกรรมทางอาชญากรรม ผลการศึกษาปรากฏว่า ได้มีการกระทำผิดซ้ำเกิดขึ้น แต่อยู่ในอัตราต่ำมาก มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกระทำผิดของเด็ก การยอมรับของสถานฝึกอบรมและการปรับตัวทางสังคม จะเห็นได้ว่า แม้หลังการปลดปล่อยแล้วก็ตาม ผู้ได้รับการปลดปล่อยยังต้องการการแนะแนว ความช่วยเหลือจากสถานฝึกอบรม หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน ประชาชนทั่วไปอยู่เป็นอันมาก ในการที่จะช่วยให้ผู้รับการปลดปล่อยสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้เหมือนกับเด็กอื่น ๆ โดยทั่วไป

จ. โรงเรียนกับการฝึกอบรม

โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อชีวิตของเด็ก เช่นเดียวกับครอบครัว เพราะเป็นสถาบันที่ทำหน้าที่สังคมประสิทธิ์แก่บุคคล นับแต่เกิดจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เด็กได้ใช้เวลาวันหนึ่งอย่างน้อยหกชั่วโมงอยู่ที่โรงเรียน ต้องติดตอสัมพันธ์กับทั้งเพื่อนนักเรียน ครู ตลอดจน เจ้าหน้าที่ในโรงเรียน ดังนั้น

โรงเรียนจึงเป็นสถานที่ที่มีอิทธิพลในการสร้างความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม อุปนิสัย ตลอดจน พฤติกรรมต่าง ๆ ให้แก่เด็ก เด็กมีสังคมปฏิสัมพันธ์ (social reaction) ที่โรงเรียนเนื่องจากได้รับอิทธิพลมาจากการอบรมสั่งสอน ตัวอย่าง การชักนำ ทั้งที่เป็น ปรากฏการณ์และจินตนาการ จากการที่เด็กได้รวมกิจกรรมในโรงเรียน ได้อยู่ใน บรรยากาศของโรงเรียน อันมีลักษณะแตกต่างไปจากสังคมนอกโรงเรียน ด้วยประการนี้ สังคมปฏิสัมพันธ์ของเด็กจึงเกิดขึ้น

สังคมปฏิสัมพันธ์ประกอบด้วย ความคิด ความรู้สึก ตลอดจน พฤติกรรม ที่ได้รับอิทธิพลมาจากการกระทำ จินตนาการ และตัวอย่างที่ปรากฏจากบุคคลอื่น (Allport. 1968) ดังนั้น สังคมปฏิสัมพันธ์ จึงมีส่วนอย่างสำคัญในการกำหนดบุคลิกภาพ ของบุคคล แต่เดิมนั้น เป็นที่เชื่อกันว่า บุคลิกภาพ ซึ่งประกอบด้วย นิสัย ทศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม นั้น มีความมั่นคงติดตัวบุคคลอยู่ตลอดเวลา บุคลิกภาพเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ในปัจจุบัน เชื่อกันว่า พฤติกรรมมีความแน่นอนตามสิ่งแวดล้อม บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ สิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยสม่ำเสมอตลอดเวลาก็ตกเมื่อมีตัวอย่างของพฤติกรรมนั้น ๆ ปรากฏเป็น เครื่องจูงนาอยู่ (Mischel. 1971) การที่โรงเรียนเป็นแหล่งที่มีอิทธิพลต่อสังคม ปฏิสัมพันธ์ของเด็กก็เพราะเหตุว่า เมื่อสิ่งแวดล้อมได้สนองตอบพฤติกรรมของบุคคล อย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน บุคคลจะมีกระบวนของปฏิกิริยาตอบสนอง ที่มั่นคงต่อสิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นด้วย (Mischel. 1968)

เมื่อเด็กเข้าโรงเรียน สิ่งที่เด็กได้เรียนรู้จากโรงเรียน ได้แก่ 1) การ เข้ากับเพื่อน 2) บทบาทที่มีต่อกันระหว่างเพศ 3) ทศนคติของตน 4) ความคิดรวบยอด เกี่ยวกับโลก 5) ค่านิยมและจริยธรรม 6) เสรีภาพ 7) ทศนคติที่มีต่อผู้อื่นและสถาบัน รวมความว่า เด็กได้เรียนรู้ค่านิยมทางสังคมและทักษะในโรงเรียน ซึ่งจัดว่ามีความจำเป็น สำหรับบทบาทในสังคม (Havighurst. 1953) สิ่งสำคัญที่สุดทางสังคมที่เด็กได้เรียนรู้ จากโรงเรียน ได้แก่ ทักษะทางจริยธรรม นอกเหนือไปจากทักษะทางความรู้ (Parson. 1959) ด้วยเหตุนี้ โรงเรียนจึงเป็นแหล่งของการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งเด็ก จะได้รับการฝึกอบรมเพื่อการปรับตัวให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมได้

โดยเหตุที่โรงเรียนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็ก การที่โรงเรียนมีสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป จึงทำให้พฤติกรรมทางสังคมของเด็กแตกต่างกันไปด้วย อิทธิพลของโรงเรียนส่งผลต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของเด็กแตกต่างกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และภูมิหลังของเด็กแต่ละโรงเรียนอยู่ที่ผลทางสังคมมากกว่าผลทางวิชาการ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเหตุว่า สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลกระทบต่อการมองเห็นตนเองของเด็ก ทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจน การเรียนรู้ และบทบาทของเด็กแต่ละคน เป็นอันมาก

สังคมปฏิสัมพันธ์ ซึ่งโรงเรียนมีส่วนอย่างสำคัญในการสร้างสถานการณ์ดังกล่าวให้แก่เด็กนั้น มีองค์ประกอบสองส่วนใหญ่ ๆ คือ ส่วนที่เกี่ยวกับตนเอง และส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ ส่วนที่เกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมทางสังคม ส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ได้แก่ ปฏิริยาต่อตนเอง ปฏิริยาต่อผู้อื่น ตลอดจน ปฏิริยาที่มีต่อสิ่งของและสิ่งแวดล้อม ความเชื่อก็คือ ทัศนคติก็คือ ค่านิยมก็คือ ตลอดจน พฤติกรรมทางสังคมก็คือ ของบุคคลหนึ่งบุคคลใด มีส่วนสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างแยกไม่ไ้ ในโรงเรียน ถ้าหากเด็กเชื่อว่าครูของตนเป็นคนเกียจคร้าน มีอคติ และเฉยเมยต่อตน เด็กจะรู้สึกไม่ชอบ แสดงอาการเกลียดชัง และไม่ให้ความเคารพนับถือ แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อที่บุคคลสร้างขึ้นนั้น จะส่งผลไปถึงทัศนคติ (Fishbein. 1967) และพฤติกรรมด้วย (Bem. 1970) ที่ว่าโรงเรียนมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงความเชื่อของบุคคลได้นั้น ก็เนื่องมาจากโรงเรียนมีสิ่งแวดล้อมบรรยากาศที่มีอิทธิพลในการอบรมสั่งสอน ในการปลูกฝังความรู้ ความเข้าใจใหม่ ๆ ให้แก่เด็กได้ เช่น โรงเรียนอาจเปลี่ยนความเชื่อในเรื่องศาสนา ลัทธิการเมือง ตลอดจน บทบาทของลูกที่มีต่อพ่อแม่ได้ เป็นต้น ทางด้านทัศนคติก็เช่นกัน ทัศนคติคือสิ่งต่าง ๆ หลากอย่าง เด็กก็เรียนรู้ได้จากโรงเรียน ครูก็ดี เพื่อนก็ดี สถานการณ์ต่าง ๆ ในโรงเรียนก็ดี เป็นผู้อบรมสั่งสอนให้แก่เด็ก ในขณะเดียวกัน โรงเรียนสามารถเปลี่ยนทัศนคติเก่า ๆ ที่เด็กได้รับการสร้างสมมาจากทางครอบครัวด้วย สำหรับทางด้านพฤติกรรมทางสังคมนั้น ประสพการณ์ที่โรงเรียนสามารถกล่อมเกลาพฤติกรรมทางสังคม

ของเด็กได้เป็นอันมาก ทั้งทางบวกและทางลบ เช่น การก้าวร้าว การให้ความร่วมมือ การกระทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม เป็นต้น จึงกล่าวได้ว่า โรงเรียนเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญในการสร้างความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม ตลอดจน พฤติกรรมทางสังคม ให้แก่เด็ก ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้มีส่วนในการพัฒนาบุคคลเพื่อให้มีทศนคติ ค่านิยม และ พฤติกรรม ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมาย

สังคมปฏิสัมพันธ์ของเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น ความเข้าใจในตนเองของเด็กจะส่งผลไปถึงการมองผู้อื่นด้วย ดังนั้น การมองตนเอง หรือ การมีปฏิสัมพันธ์ต่อตนเอง จึงประกอบด้วย ความเชื่อในตน ทศนคติต่อตนเอง และพฤติกรรมที่เด็กกระทำต่อตนเองทั้งในทางตรงและทางอ้อม ประสิทธิภาพในโรงเรียนมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการเข้าใจตนเองของเด็ก ความเข้าใจตนเอง ประกอบด้วย การรับรู้ ความรู้สึก การประเมินตนเอง ตลอดจน การประเมินพฤติกรรมของตนเอง โรงเรียนซึ่งเป็นสถาบันเบื้องต้นในการสร้างประสิทธิภาพทางวิชาการและทางสังคมให้แก่เด็ก จึงมีอิทธิพลในการสร้างพัฒนาการเกี่ยวกับตนเองให้แก่เด็กได้เป็นอันมาก

ปฏิสัมพันธ์ต่อตนเอง มีส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อื่น ปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งของ ตลอดจนปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งแวดล้อมอยู่เป็นอันมาก ปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อื่น ได้แก่ ความเชื่อ ทศนคติ และพฤติกรรม ซึ่งเด็กมีต่อผู้อื่น ทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม ทั้งทางตรงและทางอ้อม ประสิทธิภาพที่โรงเรียนมีอิทธิพลต่อปฏิสัมพันธ์ที่เด็กมีต่อผู้อื่นเป็นอันมาก เด็กจะพัฒนาความเชื่อ ทศนคติ และพฤติกรรมต่อเพื่อน ต่อครู และบุคคลอื่น ให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ สำหรับปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งของต่าง ๆ อันได้แก่ ความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมที่เด็กมีต่อสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรมนั้น ประสิทธิภาพทางโรงเรียนมีส่วนช่วยพัฒนาได้มาก โรงเรียนจะช่วยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งของต่าง ๆ ทั้งที่จับต้องได้ และทั้งที่เป็นสัญลักษณ์ แนวความคิด เช่น ประชาธิปไตย ความดีความชั่ว ความร่วมมือ เป็นต้น

โรงเรียนนอกจากจะเป็นสถานที่ที่ให้ความรู้ทางด้านวิชาการแล้ว โรงเรียนยังเป็นสถาบันทางสังคมที่ทำหน้าที่กล่อมเกลอบุคลิกภาพให้แก่บุคคลได้อย่างสำคัญ ทั้งนี้

เพราะเหตุว่า ความเชื่อที่ดี หัตถ์คดีที่ดี ตลอดจน พฤติกรรมที่ดี ในส่วนที่ป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดกฎหมายนั้น โรงเรียนเป็นสถานที่ที่สามารถพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่บุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่าสถานอื่น เช่น ครอบครัว ศาสนา และกฎหมาย เป็นต้น โดยเหตุที่ ความเชื่อ หัตถ์คดี และพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงไปได้ตามสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การจัดโรงเรียนให้มีความรู้ทางวิชาการ ในการปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีงามให้แก่เยาวชน จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะจะได้เป็นเครื่องประกันได้ว่า ไม่ว่าเด็กจะมีพื้นฐานทางครอบครัวมาอย่างไรก็ตาม โรงเรียนสามารถลบล้างลักษณะนิสัยที่ไม่พึงประสงค์ออกไป และปลูกฝังความเชื่อ หัตถ์คดี ตลอดจน พฤติกรรมที่เหมาะสมให้แก่เด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอลเลียต (Elliott. 1952 : 347 - 382) รายงานว่า ความสัมพันธ์ของเด็กที่มีต่อกลุ่ม มีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมของเด็ก เด็กทุกคนจะต้องปรับตัวเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ กลุ่มคน สถาบัน ซึ่งเด็กจะต้องมีการฝึกอบรมเกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวก่อน เป็นพื้นฐาน เช่น กับบิดามารดา ญาติพี่น้อง เป็นต้น ถ้าหากว่าความสัมพันธ์เป็นไปในทางที่ไม่ดี เด็กจะรู้สึกคับข้องใจ และแสดงพฤติกรรมต้านสังคม ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ นอกครอบครัวก็เช่นกัน เมื่อเด็กจำเป็นต้องเข้าร่วมในกิจกรรมของกลุ่ม หรือต้องพบปะบุคคลอื่น ความตระหนักในเรื่องความสัมพันธ์ที่เด็กได้รับการฝึกอบรมมาจากครอบครัว จะทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ไม่แสดงออกซึ่งอารมณ์ที่ถูกกดขี่ อันเนื่องมาจากได้รับการฝึกอบรมอย่างไม่ถูกต้องมาจากครอบครัวในวัยเด็ก

✓ ความสัมพันธ์ต่อบุคคลหรือกลุ่มคน อันมีผลต่อการสร้างพฤติกรรมที่เอื้อสังคม หรือพฤติกรรมต้านสังคม (รวมทั้งการละเมิดกฎหมายด้วย) ของบุคคล ได้แก่ความสัมพันธ์ของบุคคลต่อกันต่อไปนี้ 1) ความสัมพันธ์กันในครอบครัวหรือระหว่างเครือญาติ 2) ความสัมพันธ์กับเพื่อนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน 3) ความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศกัน 4) ความสัมพันธ์กับมิตรและศัตรู 5) ความสัมพันธ์กับบุคคลเชื้อชาติและวัฒนธรรมเดียวกัน 6) ความสัมพันธ์กับกลุ่มอาชีพ 7) ความสัมพันธ์กับประชา

เพื่อนบ้านซึ่งมีวัฒนธรรมเดียวกัน หรือต่างวัฒนธรรมกัน 8) ความสัมพันธ์กับสมาชิกในชุมชนต่าง ๆ ในโรงเรียน หรือสมาคมต่าง ๆ นอกโรงเรียน

ค. การศึกษาเกี่ยวกับอาชญากรรม

การศึกษายอบรม นอกจากจะเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจการก่ออาชญากรรมในเด็กและเยาวชนแล้ว ในทางตรงข้าม การได้รับการอบรมในทางที่ไม่ถูกต้อง จะเป็นเครื่องกระตุ้นหรือส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนก่ออาชญากรรมขึ้นด้วย เด็กและเยาวชนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายมาแล้ว จะมีความชำนาญเพิ่มขึ้น โดยรู้จักแสวงหาวิธีการที่แนบเนียนในการประกอบอาชญากรรม รู้จักทางหนีทีไล่ เพื่อให้รอดพ้นจากการถูกจับกุม หรือแม้เมื่อถูกจับกุมแล้ว ก็จะมีวิธีการอื่น ๆ เพื่อให้รอดพ้นจากการถูกลงโทษ เช่น การให้สินบนเจ้าหน้าที่ตำรวจ อัยการ พยาน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้กระทำผิดเอาตัวรอดได้ จึงเห็นได้ว่า เมื่อผู้กระทำผิดได้รับความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดมากขึ้น โอกาสที่จะประกอบอาชญากรรมก็จะมีมากขึ้นด้วย

จากการศึกษาของ เออร์ลิช (Ehrlich, 1970) พบว่า อาชญากรที่มีประสบการณ์และมีความชำนาญมากมักไม่ถูกจับกุมมากเท่ากับอาชญากรที่กระทำผิดในบางโอกาส และมีความชำนาญน้อย ประสบการณ์และความชำนาญ ซึ่งเป็นผลมาจากการฝึกอบรมเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้บุคคลประกอบอาชญากรรมมากขึ้น มีปัญหาถกเถียงกันอยู่เสมอว่าจริงหรือที่การเรียนรู้เป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญในการกระทำใ้บุคคลกระทำผิดกฎหมายเรื่องนี้ ถ้าหากวิเคราะห์การกระทำผิดกฎหมายหรือการก่ออาชญากรรมในแง่เศรษฐกิจจะเห็นได้ว่า การก่ออาชญากรรมกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้และความพอใจ กิจกรรมที่ผิดกฎหมายก็เช่นกัน บุคคลกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้และความพอใจเช่นเดียวกันเมื่อบุคคลไม่สามารถประกอบกิจกรรมที่มีรายได้และความพอใจได้ เขาก็จะหันไปก่ออาชญากรรม ซึ่งเห็นได้ว่าได้รับผลตอบแทนสูงกว่าทั้งรายได้และความพอใจ แม้จะเป็นการกระทำที่ต้องเสียก็ตามที่ ตอบคำถามที่ว่า การเรียนรู้ช่วยให้บุคคลก่ออาชญากรรมหรือไม่ คำตอบก็คือ ขึ้นอยู่กับลักษณะของการเรียนรู้ที่บุคคลได้รับ ถ้าหากการเรียนรู้มุ่งไปที่การ

ส่งเสริมให้บุคคลบรรลุจุดหมายปลายทาง ซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งได้แก่ การมีอาชีพที่ได้รับผลตอบแทนสูงกว่าผลตอบแทนของการก่ออาชญากรรมแล้ว กาสหสัมพันธ์ระหว่างการเรียนกับการก่ออาชญากรรม จะเป็นไปได้ในทางลบ

การศึกษา ซึ่งรวมทั้งการเรียนในโรงเรียน การฝึกอบรม ตลอดจน การได้รับความรู้และประสบการณ์มาในลักษณะใด ๆ ก็ตาม เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผลผลิตทั้งในทางที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย เพิ่มมากขึ้น การศึกษาจะช่วยเพิ่มผลผลิตในการแสวงหาช่องทางในการก่ออาชญากรรมอีกด้วย

จากผลการวิจัยของ เออร์ลิช พบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ ได้รับการฝึกอบรมน้อย และผู้ที่มีรายได้โดยถูกกฎหมายต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยปานกลาง จะมีอัตราการก่ออาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินสูง ในทางตรงข้าม ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีแรงกระตุ้นในการก่ออาชญากรรมต่ำกว่าผู้ก่ออาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอายุน้อย ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่า การที่ไม่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนก็ดี หรือการไม่ได้รับการฝึกอบรมก็ดี มิได้เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการก่ออาชญากรรม แต่เพราะเหตุที่การประกอบอาชีพส่วนใหญ่ ต้องการผู้ที่มีอายุค่อนข้างสูง ผู้ที่มีอายุน้อย จึงยังไม่มีโอกาสประกอบอาชีพ ซึ่งจะทำให้เขามีรายได้ เมื่อไม่มีอาชีพที่ถูกกฎหมาย แต่บุคคลจำเป็นต้องมีรายได้ ดังนั้น เขาจึงต้องประกอบอาชญากรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ แม้จะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายก็ตาม

บุคคลที่กำลังเล่าเรียนอยู่ในโรงเรียนก็ดี หรือผู้ที่ออกจากโรงเรียนไปแล้ว แต่ยังคงได้รับการฝึกอบรมอยู่ก็ดี มีแรงกระตุ้นที่จะก่ออาชญากรรมน้อย ทั้งนี้ เพราะเหตุว่าบุคคลเหล่านี้ได้ผลผลิตในอนาคตมากกว่าผลผลิตในปัจจุบัน กล่าวคือ แม้ปัจจุบันบุคคลเหล่านี้ยังไม่มีรายได้ เขาก็จะไม่ก่ออาชญากรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้และความพอใจที่จะรอคอยผลผลิตของการศึกษาที่จะได้รับในอนาคตเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม การประกอบอาชญากรรมของบุคคลย่อมขึ้นอยู่กับผลตอบแทนหรือรายได้จากการก่ออาชญากรรมเป็นสำคัญ อาชญากรรมบางประเภทให้ผลตอบแทนสูง เช่น การปลอมปนสินค้า การค้าสินค้าหนีภาษี การค้ายาเสพติด เป็นต้น ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาย่านกลาง มีแนวโน้ม

ที่จะประกอบอาชีพการงานประเภทนี้สูงกว่าการประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ในค่านอายุของอาชญากรก็เช่นกัน ผู้ประกอบอาชญากรรมที่ให้ผลตอบแทนสูง ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอายุมาก ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเหตุว่า นอกจากจะได้รับการศึกษาในโรงเรียนมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ยังได้รับการอบรมอื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีกด้วย จนกระทั่งมีความชำนาญในกานอาชีพพอเพียงและสามารถประกอบอาชีพในทางที่ถูกกฎหมายได้ แต่โดยเหตุที่อาชีพดังกล่าวให้ผลตอบแทนต่ำ บุคคลจึงหันไปก่ออาชญากรรมประเภทที่ให้ผลตอบแทนสูง กิจกรรมดังกล่าวนี้เกิดขึ้นภายหลังการประกอบอาชีพโดยสุจริตแล้ว ด้วยเหตุนี้ ผู้กระทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับการค้าสินค้าหนีภาษี การปลอมปนสินค้า ส่วนใหญ่จึงมีอายุเฉลี่ยสูงกว่าผู้กระทำผิดกฎหมายประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน

ประเภทของโรงเรียนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องแก่การศึกษา ทั้งนี้ เพราะว่าแม้โรงเรียนทุกประเภทจะมุ่งอบรมให้บุคคลเป็นคนดีมีศีลธรรมก็ตาม แต่สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนก็มีอิทธิพลไม่น้อยในการชักจูงให้บุคคลกระทำผิดกฎหมายได้มากเช่นกัน เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายจำนวนไม่น้อยที่ได้รับการรู้และประสบการณ์ในการกระทำผิดกฎหมาย จำนวนไม่น้อย ที่ได้รับการรู้และประสบการณ์ในการกระทำผิดกฎหมายมาจากเพื่อนที่โรงเรียน เรื่องที่ต้องแก่การศึกษาได้แก่ ประเภทของโรงเรียน เช่น โรงเรียนเอกชน โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนประจำ โรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนสามัญศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา เป็นต้น เหล่านี้มีความสัมพันธ์กับประเภทของอาชญากรรมที่เด็กและเยาวชนประกอบเพียงใด สมมติว่า เด็กและเยาวชนจากโรงเรียนเอกชน มีอัตราการก่ออาชญากรรมสูงกว่าเด็กและเยาวชนจากโรงเรียนของรัฐบาล และเป็นอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อร่างกาย ก็จะได้อศึกษาต่อไปถึงวิธีการฝึกอบรม ที่โรงเรียนเอกชนจัดให้แก่เด็กและเยาวชนในโรงเรียนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้กลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งได้รับการฝึกอบรมอยู่ ณ สถานฝึกอบรม เป็นกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนั้น ยังได้ศึกษา กลุ่มเยาวชนผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ ซึ่งกระทำการเปรียบเทียบ ในบางประเด็นที่น่าสนใจเท่านั้น สำหรับการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว กระทำ โดยการสัมภาษณ์ ซึ่งมีแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือ เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว จึงได้จัดการ วิเคราะห์ข้อมูลตามระเบียบวิธีทางสถิติต่อไป

ในการกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยจะกล่าวไปตามลำดับดังต่อไปนี้

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปร
3. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล (แบบสัมภาษณ์)
4. การรวบรวมข้อมูล
5. ขอสังเกตในการเก็บข้อมูล
6. วิธีการจัดการกระทำกับข้อมูล

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย และ เยาวชนผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งนำมาใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ เพื่อการวิเคราะห์ ในบางประเด็นเท่านั้น เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นประชากรของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เยาวชนผู้เข้ารับการอบรม ณ สถานฝึกอบรมเยาวชน ของศาลคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งกระทำความผิดในคดีต่าง ๆ ได้แก่ คดีลักทรัพย์ คดียาเสพติดให้โทษ คดีทำร้ายร่างกาย คดีขโมยโจร และกระทำความผิดในคดีอื่น ๆ เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดชาย จำนวนทั้งสิ้น 740 คน และเป็นเยาวชนผู้กระทำผิดหญิง จำนวนทั้งสิ้น 260 คน จากเยาวชนผู้กระทำผิด

เหล่านี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสุ่มเพื่อหากลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยต่อไป (ตาราง ก 1)

ก. กลุ่มตัวอย่าง

โดยเหตุที่การวิจัยครั้งนี้ มุ่งไปที่การหาความสัมพันธ์และการวิเคราะห์เชิงทำนาย ภายในกลุ่มผู้กระทำผิดเป็นอันดับแรก ส่วนข้อมูลจากกลุ่มเปรียบเทียบ คือ กลุ่มผู้มีใจกระทำผิดนั้น ได้นำมาวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกันเฉพาะในบางประเด็นที่ผู้วิจัยเห็นวามน่าสนใจเท่านั้น ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จึงมีอยู่สองกลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดกฎหมาย และกลุ่มตัวอย่างผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย

๕) กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดกฎหมาย

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ ได้จากเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งรับการอบรมอยู่ ณ สถานฝึกและอบรมเยาวชน บางนา ซึ่งในขณะที่ทำกรวิจัยนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 740 คน เป็นชายทั้งหมด เยาวชนเหล่านี้ถูกศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ตัดสินให้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเวลาตั้งแต่ ต่ำกว่า 3 เดือน จนถึง 2 ปี 6 เดือน เยาวชนเหล่านี้มีอายุตั้งแต่ 14 ปี จนถึง 20 ปี โดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พุทธศักราช 2494 มาตรา ๕ ระบุว่า เยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่ได้หมายความว่าถึงบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะควยการสมรส แต่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีเยาวชนที่มีอายุเกิน 18 ปี รวมอยู่ในกลุ่มตัวอย่างด้วยที่เป็นเช่นนี้ เพราะเหตุว่า เยาวชนดังกล่าวถูกจับกุมและถูกตัดสินเมื่ออายุ 17 ปี แต่ต้องคำพิพากษาให้เข้ารับการอบรมสองปีบางสามปีบาง ทำให้เยาวชนได้รับการอบรมอยู่จนอายุ 18 - 20 ปี

เยาวชนชายที่ได้รับการฝึกอบรมอยู่ ณ สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนกลางนี้ กระทำความผิดในคดีต่าง ๆ ได้แก่ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ 355 คน กระทำผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดให้โทษ 244 คน กระทำผิดเกี่ยวกับคดีทำร้ายร่างกาย 59 คน กระทำผิดเกี่ยวกับคดีของโจร 30 คน และกระทำความผิดในคดีอื่น ๆ เช่น ความผิดทางเพศ การพนัน อาวุธปืน เป็นต้น จำนวน 52 คน ในการสุ่มเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างสำหรับ

การวิจัย ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มโดยการจำแนกชั้น โดยถือเอาประเภทของการกระทำความคิด เป็นเกณฑ์ การจำแนกชั้น ซึ่งได้แก่ ความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความคิดเกี่ยวกับยาเสพติด ให้โทษ ความคิดเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย ความคิดเกี่ยวกับช่องโหว่ และความคิด ประเภทอื่น ๆ โดยที่ผู้กระทำผิดทั้งหมด มีจำนวน 740 คน ผู้วิจัยต้องการขนาดของ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 38 ของผู้กระทำผิดแต่ละประเภท ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงปรากฏ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	135 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	91 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทำร้ายร่างกาย	22 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับช่องโหว่	12 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดในคดีอื่น ๆ	20 คน
รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิด ชาย	280 คน

การที่ผู้วิจัยใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่เช่นนี้ เพราะเหตุว่า ใน ตัวแปรที่วัดด้วยการกระทำผิดกฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกลึกซึ้งก่อนการ กระทำผิด หลังการกระทำผิด เหตุผลในการกระทำผิด และเหตุผลที่จะไม่กระทำผิดนั้น ในตัวแปรเหล่านี้ ถ้าหากใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดย่อมแล้ว ข้อมูลที่ได้จะขาดความสมบูรณ์ และจำกัดอยู่ในวงแคบ เพียงกลุ่มเล็ก ๆ ของผู้กระทำผิดกฎหมายเท่านั้น

สำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดหญิงนั้น เป็นเยาวชนหญิงที่ถูกตัดสินให้ เข้ารับการฝึกอบรมอยู่ ณ สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนกลาง ปากคลองตลาด ซึ่งมี จำนวนทั้งสิ้น 260 คน เป็นผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน 112 คน กระทำผิดเกี่ยวกับ กติยาเสพติดให้โทษ 127 คน ความคิดเกี่ยวกับคดีทำร้ายร่างกาย 8 คน ความคิด เกี่ยวกับคดีช่องโหว่ 5 คน และความคิดในคดีอื่น ๆ เช่น ความคิดทางเพศ การพนัน เป็นต้น 8 คน ในการสุ่มเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่ม เช่นเดียวกับผู้กระทำผิดชาย โดยใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 47 ของผู้กระทำผิด แต่ละประเภท ขนาดของกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดหญิง ปรากฏดังนี้

กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์	52 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	59 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทำร้ายร่างกาย	4 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดเกี่ยวกับขบถโจร	2 คน
กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดในคดีอื่น ๆ	4 คน
รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดหญิง	121 คน

การที่ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดหญิง ถึงร้อยละ 47 ของผู้กระทำผิดหญิงทั้งหมด ก็เพื่อต้องการให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดชายต่อผู้กระทำผิดชายทั้งหมด

2) กลุ่มตัวอย่างผู้มีโอกาสกระทำผิดกฎหมาย

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่น่าจะยอมไปใช้เปรียบเทียบในบางประเด็น การเลือกกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเปรียบเทียบนี้ ใช้วิธีสุ่มโดยพื้นที่ โดยเหตุที่เยาวชนผู้กระทำผิดส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม หรือแหล่งที่มีลักษณะที่ชักนำไปสู่การกระทำผิดได้ง่าย ดังนั้น ในการเลือกเยาวชนผู้มีโอกาสกระทำผิดมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงต้องการเยาวชนที่มีที่พักอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ มีรายได้น้อยกว่าเดือนละ 2,000 บาท มีอายุตั้งแต่ 14 - 20 ปีขึ้นไป มีระดับการศึกษาตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 7 ลงมา แต่เยาวชนเหล่านี้มิได้กระทำความผิดกฎหมาย

โดยที่แหล่งเสื่อมโทรมย่านท่าเรือคลองเตย เป็นแหล่งเสื่อมโทรมที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ผู้วิจัยจึงเลือกเอาบริเวณแหล่งเสื่อมโทรมย่านท่าเรือคลองเตย บริเวณวัดคลองเตย ในพื้นที่สำหรับเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้แบ่งพื้นที่บริเวณวัดคลองเตยในออกเป็น 11 ส่วน ตามล๊อคที่กรุงเทพมหานครกำหนดไว้ การเลือกกลุ่มตัวอย่าง เลือกตามพื้นที่ กล่าวคือ ในพื้นที่ 11 ส่วนนั้น ผู้วิจัยได้สุ่มเอาส่วนละ 5 หลังคาเรือน ในหนึ่งหลังคาเรือน มีเยาวชนหนึ่งคน ที่ผู้วิจัยได้สุ่มเอาตามที่กำหนดไว้ เป็นผู้ที่ได้รับการเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยประการฉะนี้ จึงได้กลุ่มตัวอย่างผู้มีโอกาสกระทำผิด ซึ่งมีภูมิลำเนาใกล้เคียงกับผู้กระทำผิด จำนวน 55 คน เป็นชาย 29 คน หญิง 26 คน

รายละเอียดเกี่ยวกับการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้มีใจกระทำผิดนี้ เมื่อผู้วิจัยได้หาแผนที่บริเวณที่ใช่เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น 11 เขต ผู้วิจัยได้เดินสำรวจบ้านในเขตต่าง ๆ โดยใช้วิธีเคาะบ้านหลังหนึ่ง เว้นไปหาหลัง แล้วจึงเข้าอีกบ้านหนึ่ง เพื่อสอบถามข้อมูลภูมิหลังของเยาวชนที่จะเลือกไว้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้เยาวชนตามวัตถุประสงค์แล้ว ก็ได้จดบันทึกไว้เพื่อการสัมภาษณ์ในวันหลัง หากบ้านใดที่เขาไปแล้วไม่มีเยาวชนที่มีลักษณะตามความประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยก็เข้าไปอีกบ้านหนึ่งถัดไป กระทำเช่นนี้จนครบทั้ง 11 เขต ได้เยาวชนเป็นกลุ่มตัวอย่าง เขตละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 55 คน เป็นชาย 29 คน หญิง 26 คน

2. ตัวแปร

การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาตัวแปรสี่กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ - ตัวแปรหมวดภูมิหลังและครอบครัว ตัวแปรหมวดการศึกษาอบรม ตัวแปรหมวดบุคลิกภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดให้ตัวแปรทั้งสามกลุ่มนี้เป็นตัวแปรต้น ตัวแปรอีกหมวดหนึ่ง ได้แก่ ตัวแปรหมวดการกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งจัดเป็นตัวแปรตาม การศึกษาตัวแปรย่อยของแต่ละหมวด กระทำในหลายลักษณะ เช่น ในลักษณะของความสัมพันธ์ เป็นต้น ตัวแปรย่อยบางตัวแปร นำมาศึกษาเพื่อนำข้อมูลไปประกอบการบรรยาย เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจในปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนยิ่งขึ้นเท่านั้น สำหรับตัวแปรย่อยในตัวแปรหมวดต่าง ๆ มีดังนี้

ก. ตัวแปรหมวดภูมิหลังและครอบครัว

- 1) เพศของเยาวชน
- 2) อายุของเยาวชน
- 3) ภูมิลำเนาและการย้ายภูมิลำเนา
- 4) ลำดับของการเป็นบุตร
- 5) การมีบุตรกับภรรยาสามีใหม่
- 6) งานอดิเรกของเยาวชน

- 7) เกมส่หรือกีฬาที่ชอบ
- 8) ฐานะของครอบครัว
- 9) สถานภาพของครอบครัว
- 10) สถานภาพสมรสของบิดามารดา
- 11) การมีภรรยาใหม่ของบิดา
- 12) การมีชีวิตของบิดามารดา
- 13) จำนวนพี่น้องในครอบครัว
- 14) ปัญหาในครอบครัว

ตัวแปรอันดับที่หนึ่งถึงเจ็ด นำมาศึกษาเพื่อข้อมูลสำหรับประกอบการบรรยาย
ตัวแปรอันดับที่แปดถึง 14 เป็นการศึกษาความสัมพันธ์กับตัวแปรในหมวดอื่น

ข. ตัวแปรหมวดการศึกษาอบรม

- 1) การฝึกอบรมการอาชีพนอกโรงเรียน
- 2) แหล่งที่ได้รับการฝึกอบรม
- 3) ระดับการศึกษาของเยาวชน
- 4) ระดับการศึกษาของบิดา
- 5) ระดับการศึกษาของมารดา
- 6) ความมุ่งหวังทางการศึกษา
- 7) ทศนคติต่อโรงเรียน
- 8) ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน

ตัวแปรอันดับที่หนึ่งถึงสอง เป็นการศึกษาเพื่อนำข้อมูลไปประกอบการบรรยาย
ตัวแปรอันดับที่สามถึงแปด เป็นการศึกษาความสัมพันธ์กับตัวแปรหมวดอื่น

ค. ตัวแปรหมวดบุคลิกลักษณะ

- 1) ความรู้สึกต่อตน
- 2) ความมุ่งหวังในชีวิต
- 3) การเคารพกฎหมาย

4) ทักษะการคิดอย่างมีตรรกะ

5) ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ตัวแปรหมวดนี้ทั้งหมด เป็นการศึกษากวามสัมพันธ์กับตัวแปรหมวดอื่น

๗. ตัวแปรหมวดการกระทำผิดกฎหมาย

1) ความรู้สึกก่อนการกระทำผิดกฎหมาย

2) ความรู้สึกนึกคิดหลังการกระทำผิดกฎหมาย

3) เหตุผลในการกระทำผิดกฎหมาย

4) เหตุผลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย

5) การกระทำผิดซ้ำ

6) แหล่งเรียนรู้ในการกระทำผิด

7) ประเภทของการกระทำผิด

8) การกระทำผิดกฎหมาย

ตัวแปรย่อยในหมวดนี้ อันตั้งแต่หนึ่งถึงอันดับที่เจ็ด นำมาศึกษาเพื่อข้อมูลสำหรับประกอบการบรรยาย เพื่อความเข้าใจในปัญหา ตัวแปรอันดับที่แปด เป็นการศึกษากวามสัมพันธ์กับตัวแปรหมวดอื่น ๆ โดยเฉพาะ ตัวแปรการกระทำผิดกฎหมายนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นตัวแปรตาม

ระดับการศึกษาของเยาวชน

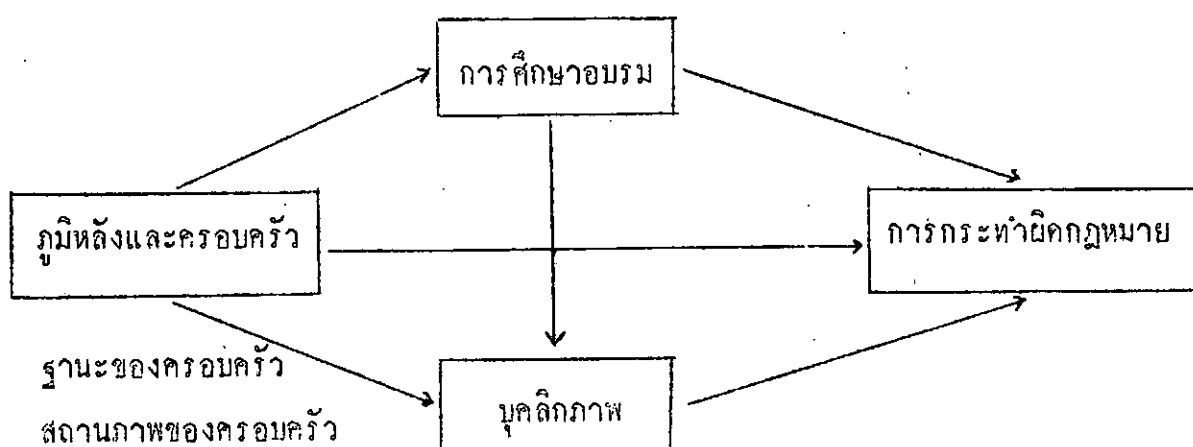
ระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของมารดา

ความมุ่งหวังทางการศึกษา

ทัศนคติต่อโรงเรียน

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน



ฐานะของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว

สถานภาพสมรสของบิดามารดา

การมีชีวิตของบิดามารดา

การมีภรรยาใหม่ของบิดา

จำนวนพี่น้อง

ปัญหาในครอบครัว

ความรู้สึกลดตน

ความมุ่งหวังในชีวิต

การเคารพกฎหมาย

ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล

ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ภาพประกอบ 1 ตัวแปรย่อยเฉพาะที่จะศึกษาความสัมพันธ์

3. เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล (แบบสัมภาษณ์)

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล สำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยได้คิดสร้างขึ้น โดยอาศัยหลักวิชาทางสังคมวิทยา อาชญาวิทยา ศัลยวิทยา จิตวิทยา หลักการวัดและประเมินผล ตลอดจน ประสบการณ์ของผู้วิจัยเป็นพื้นฐาน นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้พบปะกับผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบแนวความคิด และคำวิพากษ์วิจารณ์จากท่านเหล่านั้นอย่างกว้างขวาง

เนื้อหาของแบบสัมภาษณ์ ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็นสี่ส่วนใหญ่ ๆ ได้แก่ ข้อคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังและครอบครัว การศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมาย

ก. คำถามเกี่ยวกับภูมิหลังและครอบครัว

1) คำถามส่วนที่เกี่ยวกับภูมิหลัง มีเนื้อหาเกี่ยวกับ เพศ อายุ ภูมิลำเนา และการโยกย้ายภูมิลำเนา ผู้ประกอบการเลี้ยงดู

2) คำถามส่วนที่เกี่ยวกับครอบครัว มีเนื้อหาเกี่ยวกับการมีชีวิตหรือเสียชีวิตของบิดามารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีภรรยาใหม่ของบิดา จำนวนพี่น้อง ฐานะของครอบครัว และสถานภาพของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว วัดโดยรายได้ต่อปีของครอบครัวเป็นเกณฑ์ ถ้ามีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท ให้หนึ่งคะแนน ถ้ามีรายได้ตั้งแต่ 2,001 บาท ถึง 7,000 บาท ให้สองคะแนน รายได้ตั้งแต่ 7,001 บาทขึ้นไป ให้สามคะแนน ผู้ที่ได้คะแนนน้อย แสดงว่า มีฐานะไม่ดี คะแนนมาก แสดงว่า มีฐานะดี

สถานภาพของครอบครัว วัดโดยอัตราของบิดาเป็นเกณฑ์ ในการวิจัยนี้แบ่งอาชีพของบิดาออกเป็นห้าระดับ ตั้งแต่ระดับสูงสุด เช่น แพทย์ สถาปนิก ข้าราชการทหาร ตำรวจ เป็นต้น ไปจนถึงระดับต่ำสุด เช่น ช่างนา ช่างสวน กรรมกร ทหาร เป็นต้น ถ้าบิดามีอาชีพระดับสูงสุด ให้นับหนึ่งคะแนน ถ้ามีอาชีพระดับต่ำที่สุด ให้นับสามคะแนน ผู้ที่ได้คะแนนน้อย แสดงว่า มีสถานภาพของครอบครัวสูง ผู้ที่ได้คะแนนมาก แสดงว่า มีสถานภาพของครอบครัวต่ำ

3) คำถามเกี่ยวกับปัญหาในครอบครัว เป็นคำถามประเภทอิเคอร์ท สเตล เนื้อหาของคำถามส่วนนี้ เป็นคำถามเกี่ยวกับความกลัว ความคับข้องใจ ตลอดจน ปัญหาต่าง ๆ ในครอบครัว ที่เยาวชนเคยประสบเมื่อครั้งยังอยู่ในวัยเด็ก อายุประมาณ 5 - 12 ปี คำถามเรื่องปัญหาในครอบครัวมีทั้งสิ้น 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วย คำคำถาม และมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน คือ สี่ สาม สอง และหนึ่ง ผู้ที่ไ้คะแนนมาก แสดงว่า เป็นผู้ที่มีปัญหาในครอบครัวมาก ผู้ที่ไ้คะแนนน้อย แสดงว่า มีปัญหาในครอบครัว น้อย

ข้อคำถามเรื่องปัญหาในครอบครัวนี้ แบ่งเป็นสี่เรื่อง เป็นคำถาม เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนกับบิดามารดาและญาติพี่น้องสองข้อ ความสัมพันธ์ ระหว่างบิดากับมารดาสองข้อ ปัญหาเกี่ยวกับวินัยในครอบครัวสองข้อ ปัญหาเศรษฐกิจ ในครอบครัวหนึ่งข้อ และข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหาอื่น ๆ สามข้อ

ข. คำถามเกี่ยวกับการศึกษาอบรม

คำถามส่วนนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับผลของการศึกษาและการฝึกอบรม ซึ่งเยาวชนก็ก่ บิดามารดาของเยาวชนก็ก่ ได้รับทั้งทางตรงและทางอ้อม จากโรงเรียน ครอบครัว และการเรียนรู้โดยวิธีสังคมประกิต คำถามส่วนนี้แบ่งออกเป็นเรื่องย่อย ๆ ดังนี้

1) ระดับการศึกษาของเยาวชน คำถามส่วนนี้แบ่งออกเป็นแปดระดับ คือ ระดับต่ำสุด ไม่เคยเข้าเรียนเลย จนถึงสูงสุด ได้รับประกาศนียบัตรวิชาเฉพาะหรือ อนุปริญญา ผู้ที่ไม่เคยเข้าเรียนเลย จะไ้คะแนนหนึ่งคะแนน ส่วนผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตร หรืออนุปริญญา จะไ้คะแนนแปดคะแนน ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ ไ้คะแนนต่ำ ผู้ที่มี ระดับการศึกษาสูง จะไ้คะแนนสูง

2) ระดับการศึกษาของบิดา คำถามส่วนนี้แบ่งออกเป็นเจ็ดระดับคะแนน คือ ระดับต่ำสุด หมายถึง จบชั้นประถมปีที่สี่ ให้หนึ่งคะแนน ระดับสูงสุด หมายถึง จบชั้น ปริญญาหรือเทียบเท่า ให้เจ็ดคะแนน ผู้ที่ไ้คะแนนสูง แสดงว่า มีระดับการศึกษาสูง ผู้ที่ไ้คะแนนต่ำ แสดงว่า เป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ

3) ระดับการศึกษาของมารดา จักระกัมและโหทะแนเนนเกี่ยวข้องกับ
ระดับการศึกษาของบิดา

4) ความมุ่งหวังทางการศึกษา คำถามชุดนี้เป็นคำถามประเภท ลิเคอร์ท์
สเกล เป็นคำถามที่ใช้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความตั้งใจ ทัศนคติ หรือ ความมุ่งหวังที่เคย
ฝันไว้ว่าจะต้องเรียนให้จบ ตลอดจน ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าทางการศึกษาของเยาวชน
ข้อคำถามชุดนี้ มีทั้งสิ้น 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยตัวคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับ
คะแนน ตั้งแต่สูงสุดสี่คะแนน ไปจนถึงต่ำสุดหนึ่งคะแนน ผู้ที่ได้คะแนนมาก แสดงว่า
มีความมุ่งหวังทางการศึกษาคำ ผู้ที่ได้คะแนนน้อย แสดงว่า มีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง
สำหรับข้อคำถามทั้ง 10 ข้อนั้น ประกอบด้วย คำถามเกี่ยวกับ
ทัศนคติที่เยาวชนมีต่อการศึกษาลีซอ ความมั่นคงจิตใจที่มีต่อการศึกษาลีซอ และความพร้อม
ที่จะได้รับการศึกษาสองข้อ

5) ทัศนคติต่อโรงเรียน คำถามชุดนี้เป็นคำถามประเภทลิเคอร์ท์ สเกล
ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วย ตัวคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับ
คะแนน คือ สูงสุดสี่คะแนน จนถึงต่ำสุดหนึ่งคะแนน ผู้ที่ได้คะแนนน้อย แสดงว่า เป็นผู้ที่มี
ทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน ผู้ที่ได้คะแนนมาก แสดงว่า เป็นผู้ที่มีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียน

คำถามชุดนี้ เป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึก ท่าที ตลอดจน
ทัศนคติที่เยาวชนมีต่อโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน อันได้แก่ ครู กลุ่มเพื่อน
ระเบียบข้อบังคับ กิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจน บรรยากาศในโรงเรียน เป็นคำถามเกี่ยวกับ
ท่าทีและความรู้สึกที่มีต่อครู เพื่อนักเรียน และโรงเรียน จำนวนสี่ข้อ เกี่ยวกับการเรียน
กิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจน บรรยากาศในโรงเรียน จำนวนสามข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับ
วินัยและระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนสามข้อ

6) ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน คำถามชุดนี้ เป็นคำถาม
ประเภท ลิเคอร์ท์ สเกล ที่ถามเกี่ยวกับความสำเร็จ ความล้มเหลวที่เยาวชนได้รับ
เมื่อครั้งที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน คำถามชุดนี้ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อ
ประกอบด้วยส่วนที่เป็นตัวคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน คือ สูงสุดสี่คะแนน และ

คำสุดท้ายคะแนน เป็นคำถามเกี่ยวกับความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางด้านการ
จำนวนสี่ข้อ ความสัมพันธ์ในโรงเรียน เช่น ความสัมพันธ์กับครู เพื่อนักเรียน เป็นต้น
จำนวนสองข้อ สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เกี่ยวกับการเรียนสามข้อ คำถามเกี่ยวกับ
ปัญหาทางด้านวินัยและระเบียบข้อบังคับในโรงเรียนหนึ่งข้อ

เมื่อนำคะแนนในแต่ละข้อมายรวมกันแล้ว ผู้ที่ได้คะแนนสูง
แสดงว่า เป็นผู้ที่เหมาะสมความล้มเหลวในโรงเรียน ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แสดงว่า เป็นผู้
ประสบความสำเร็จในโรงเรียน

ค. คำถามเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ

คำถามส่วนนี้ ประกอบด้วยคำถามห้าชุด ได้แก่ คำถามเรื่องความรู้สึกต่อตน
ความมุ่งหวังในชีวิต การเคารพกฎหมาย ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล และความเชื่อใน
โชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

1) ความรู้สึกต่อตน คำถามชุดนี้เป็นคำถามประเภท ลิเคอร์ท์ สเกล
ที่ประกอบด้วยคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน คือ คะแนนสูงสุดสี่คะแนน จนถึง
คำสุดท้ายหนึ่งคะแนน เมื่อนำคะแนนของแต่ละข้อมายรวมกันทั้งหมดแล้ว ผู้ที่ได้คะแนนสูง
แสดงว่า เป็นผู้ที่มีความรู้สึกที่ดีต่อตน ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ จักว่าเป็นผู้ที่มีความรู้สึกที่ด้อยต่อตน

คำถามเกี่ยวกับความรู้สึกต่อตนชุดนี้ ประกอบด้วย คำถามย่อย
10 ข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับการประเมินค่าของตนเอง จำนวนสามข้อ คำถามเกี่ยวกับ
หาที่ที่สังคมมีต่อตน จำนวนสามข้อ คำถามเกี่ยวกับคุณค่าหรือความหมายที่ตนมีต่อครอบครัว
จำนวนสี่ข้อ คำถามชุดนี้เป็นคำถามที่ถามความรู้สึก หาที่ และทรรศนะที่เขาวางใจต่อตนเอง
ตลอดจน การประเมินค่าของตน ตามความรู้สึกของเขาวางใจเอง

2) ความมุ่งหวังในชีวิต คำถามชุดนี้เป็นคำถามประเภท ลิเคอร์ท์ สเกล
ที่ใช้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปณิธานหรือความมุ่งหวัง ความใฝ่ฝันในชีวิตและความเป็นอยู่ใน
อนาคต ซึ่งเขาวางใจได้เคยคิดฝันไว้ในสมัยที่ยังเป็นเด็ก (อายุประมาณ 5 - 12 ปี)

คำถามชุดนี้ประกอบด้วยคำถามย่อย 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วย
ส่วนที่เป็นตัวคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน สูงสุดสี่คะแนน คำสุดท้ายหนึ่งคะแนน

เมื่อนำคะแนนในแต่ละคำถามมารวมกันทุกคำถามแล้ว ผู้ที่โกะแนนสูง แสดงว่า เป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูง ผู้ที่โกะแนนต่ำ แสดงว่า เป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นในชีวิตต่ำ

คำถามชุดนี้ถามในเนื้อหาสามเรื่องใหญ่ ๆ ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับความมุ่งมั่นทางด้านชีวิตครอบครัวและบุตร จำนวนสามข้อ เรื่องชื่อเสียงเกียรติยศในสังคม จำนวนสามข้อ เรื่องความมุ่งมั่นทางด้านเศรษฐกิจ จำนวนสองข้อ และเป็นคำถามเกี่ยวกับการงานและการอาชีพ จำนวนสองข้อ

3) ทศนคติของวงศ์ตระกูล คำถามชุดนี้เป็นคำถามประเภท ลิเคอร์ท์ สเกล ที่ถามเกี่ยวกับความเชื่อ ทศนคติ ท่าทีที่เยาวชนมีต่อสกุล และการประเมินค่าสกุล อันเป็นเครื่องหมายแห่งวงศ์ตระกูลของตน

คำถามชุดนี้ประกอบด้วยคำถามย่อย จำนวนสิบข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยส่วนที่เป็นตัวคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน เป็นคำถามเกี่ยวกับชื่อเสียงและความภูมิใจในวงศ์ตระกูล จำนวนสี่ข้อ เกี่ยวกับความรัก ความอบอุ่น และความผูกพันต่อวงศ์ตระกูล จำนวนสี่ข้อ เป็นคำถามเกี่ยวกับเศรษฐกิจของวงศ์ตระกูล จำนวนสองข้อ เมื่อนำคะแนนแต่ละข้อมารวมกันแล้ว ผู้ที่โกะแนนสูง แสดงว่า เป็นผู้ที่มีทัศนคติไม่คัดวงศ์ตระกูล ผู้ที่โกะแนนต่ำ แสดงว่า มีทัศนคติที่ดี

4) การเคารพกฎหมาย คำถามชุดนี้เป็นคำถามประเภท ลิเคอร์ท์ สเกล ที่ถามเกี่ยวกับความเชื่อ ทัศนคติ หรือท่าทีที่เยาวชนมีต่อกฎหมาย รวมทั้งแนวโน้มในการปฏิบัติตามกฎหมาย หรือการละเมิดกฎหมาย คำถามชุดนี้มีทั้งสิ้น 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยส่วนที่เป็นคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน คือ สูงสุดสี่คะแนน จนถึงต่ำสุดหนึ่งคะแนน เมื่อนำคะแนนในข้อย่อยมารวมกันทั้งหมดแล้ว ผู้ที่โกะแนนสูง จักว่าเป็นผู้ที่เคารพกฎหมาย ผู้ที่โกะแนนต่ำถือว่าเป็นผู้ที่ไม่เคารพกฎหมาย

ขอคำถามชุดที่ว่าด้วยการเคารพกฎหมายนี้ มีเนื้อหาเรื่องใหญ่ ๆ สี่เรื่อง ได้แก่ เรื่องทัศนคติหรือท่าทีที่เยาวชนมีต่อกฎหมาย มีคำถามสามข้อ เรื่องแนวโน้มในการปฏิบัติตามหรือละเมิดกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับ มีคำถามสี่ข้อ เรื่อง

ความเชื่ออื่นในกฎหมาย มีคำถามสองข้อ และเรื่องทัศนคติหรือท่าทีที่เยาวชนมีต่อผู้รักษา
กฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ มีคำถามหนึ่งข้อ

5. ความเชื่อในโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คำถามชุดนี้มีทั้งสิ้น 12 ข้อ
ในลักษณะของ ลิเคอร์ท สเตล ประกอบด้วย ตัวคำถามและมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน
เป็นคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในเรื่องโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำนวนห้าข้อ คำถาม
เกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำนวนสี่ข้อ คำถามเกี่ยวกับทัศนคติ
ท่าที และความรู้สึกที่มีต่อเรื่องโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำนวนสามข้อ

ในข้อคำถามย่อย จะมีมาตราส่วนสี่ระดับคะแนน คือ สูงสุดสี่คะแนน
ค่าสุกหนึ่งคะแนน เมื่อนำคะแนนในแต่ละขอย่อยมารวมกันแล้ว ผู้ที่ใดคะแนนสูง แสดงว่า
เป็นผู้ที่มีความเชื่อในเรื่องโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาก ผู้ที่ใดคะแนนต่ำ แสดงว่า เป็น
ผู้ที่มีความเชื่อในเรื่องโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อย

จ. คำถามเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมาย

1) คำถามเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายโดยตรง การกระทำผิดกฎหมาย
ถือเอาระยะเวลาที่เยาวชนถูกตัดสินโดยศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง เป็นเกณฑ์ในการ
ประเมินความผิด หากถูกตัดสินให้เข้ารับการอบรมเป็นเวลานาน แสดงว่า มีการกระทำ
ผิดกฎหมายมาก หากถูกตัดสินให้เข้ารับการอบรมในระยะเวลาสั้น แสดงว่า กระทำผิด
กฎหมายน้อย คำถามเรื่องนี้ เป็นคำถามประเภทให้เลือกตอบ ซึ่งแบ่งเป็นแปดระดับ
คะแนน ผู้รับการอบรมต่ำกว่าสามคะแนนจะได้หนึ่งคะแนน ผู้รับการอบรมตั้งแต่สองปี
หกเดือนขึ้นไป ได้แปดคะแนน ผู้ใดคะแนนสูง แสดงว่า กระทำผิดมาก ผู้ใดคะแนนน้อย
แสดงว่า กระทำผิดน้อย

2) คำถามเกี่ยวกับประเภทของการกระทำผิด เป็นคำถามประเภทให้
เลือกตอบ มีความผิดในเรื่องทรัพย์สิน ความผิดเรื่องยาเสพติด ความผิดเรื่องทำร้าย
ร่างกาย ความผิดเรื่องชกใจ และความผิดเรื่องอื่น ๆ เช่น เรื่องเพศ การพนัน
อาวุธปืน เป็นต้น

3) คำถามเกี่ยวกับแหล่งเรียนรู้ในการกระทำผิด เป็นคำถามประเภทให้

เลือกตอบ ซึ่งถามเกี่ยวกับแหล่งที่เยาวชนได้เรียนรู้ถึงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมาย แล้วเยาวชนได้จดจำหรือเลียนแบบมาปฏิบัติ ตัวเลือกในคำถามได้แก่ แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียน เพื่อนนอกโรงเรียน บิดามารดาหรือคนในครอบครัว หนังสือ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ ตัวอย่างที่เห็นในสังคม จากสถานพินิจและคุ้มครอง และจากที่อื่น ๆ

4) คำถามเกี่ยวกับความรู้สึกก่อนการกระทำผิด เป็นคำถามประเภทให้เลือกตอบ ซึ่งถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนก่อนที่จะกระทำผิดกฎหมาย และถูกศาลตัดสินให้เข้ารับการฝึกอบรมในครั้งนี้ ตัวเลือกในคำถามได้แก่ รู้สึกว่าหวาดกลัวที่พึ่งทางใจ รู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม รู้สึกว่าถูกกดขี่เหยียดหยาม รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่มีค่า มีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ รู้สึกว่าไม่ได้รับความสนใจ รู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ มีความรู้สึกเป็นอย่างอื่น และเฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกอย่างใด

5) คำถามเกี่ยวกับความรู้สึกหลังการกระทำผิด เป็นคำถามประเภทให้เลือกตอบ ซึ่งถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนหลังจากที่ได้กระทำผิดกฎหมาย และถูกศาลตัดสินให้เข้ารับการอบรมในครั้งนี้ ตัวเลือกในคำถามนี้ได้แก่ รู้สึกสำนึกบาปที่ได้กระทำลงไป รู้สึกถึงความทุกข์ที่ได้รับ ขณะนี้รู้สึกว่าจะต้องสูญเสียอนาคตไป รู้สึกอยากกลับคนเป็นปกติ รู้สึกว่าสิ่งที่ได้กระทำลงไปนั้นมิใช่อะไร ความผิด รู้สึกอยากกลับไปแก้แค้นคู่อริ รู้สึกอยากบวชเพื่อล้างบาปที่ได้กระทำลงไป มีความรู้สึกอย่างอื่น เฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกอย่างใด

6) คำถามเกี่ยวกับเหตุผลในการกระทำผิดกฎหมาย คำถามข้อนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับเหตุผลที่ผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายในครั้งนี้ เป็นคำถามประเภทให้เลือกตอบ ซึ่งมีตัวเลือกทั้งสิ้นเก้าตัวเลือก ได้แก่ เพราะถูกข่มเหงรังแก ถูกกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ ถูกชักจูงจากผู้อื่น เพราะได้รับการศึกษาน้อย เพราะความไม่รู้ว่าเป็นผิด เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ เพราะหึกห้ามใจไม่ไหว มีเหตุผลอย่างอื่น ไม่มีเหตุผลแต่อย่างใด

7) คำถามเกี่ยวกับเหตุผลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย คำถามข้อนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับเหตุผลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย ถ้าหากมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเครื่องทดแทน เป็น

คำถามประเภทให้เลือกตอบ ซึ่งมีตัวเลือกทั้งสั้นและยาวก็ได้แก่ ถ้ามีบิดามารดาเหมือนผู้อื่น ถ้าบิดามารดารักและเอาใจใส่ ถ้าบิดามารดาให้ความยุติธรรมไม่ลำเอียง ถ้ามีผู้คอยชักชวน ยับยั้งไม่ให้ทำผิด ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่เลวคอยชักชวน ถ้าไม่ถูกออกจากโรงเรียน ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน ถ้าไม่คิดยาเสพติด ไม่ทราบ ไม่มีอะไร

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คิดสร้างขึ้นโดยอาศัยความรู้และแนวทางจากข้อเขียนทางวิชาการ ตัวอย่างแบบสอบถามทางจิตวิทยา ตัวอย่างแบบสอบถาม ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์ จากทั้งของต่างประเทศและของประเทศไทย เช่น แบบสัมภาษณ์ในการสำรวจวิจัยภาวะความเป็นอยู่ของบุตรผดุงครรภ์ (อรรถสุวรรณบุปผา 2516) แบบสอบถามเกี่ยวกับจริยธรรมของเยาวชนไทย (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ 2520) แบบสัมภาษณ์เรื่องค่านิยมของการมีบุตร (สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518) สำหรับตัวอย่างจากต่างประเทศ ได้แก่ ข้อเขียนของ โควิงตัน และเบอรี่ เกี่ยวกับการวัดทัศนคติเกี่ยวกับตน (Covington and Berry. 1967) แบบสัมภาษณ์ในการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาศาสนาของศาสนิกชนชาติของ เจสเซอร์ และคณะ (Jesser and others. 1968) แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับค่านิยมในการมีบุตร ของสถาบันประชากรศาสตร์ อีสต์-เวสต์ (East-West Population Institute. 1975) แบบสอบถามระดับจริยธรรมในบุคคล ของ โคลเบิร์ก (Kohlberg. 1968) แบบสำรวจสภาพการสอนจริยศึกษาในโรงเรียน (May. 1971)

เครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นเครื่องมือประเภทแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีเนื้อหาแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกได้แก่ ส่วนที่เกี่ยวกับภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา ฐานะทางครอบครัว สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม ของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา สถานภาพสมรสของบิดามารดา จำนวนพี่น้อง ส่วนที่เป็นการกระทำผิดกฎหมาย ได้แก่ คดีที่กระทำผิด ระยะเวลาที่เข้ารับการอบรม ความรู้สึกนึกคิดก่อนและหลังการกระทำผิด และเหตุผลในการกระทำผิด และไม่กระทำผิด สำหรับส่วนที่สอง เป็นส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะในตัวบุคคล ซึ่งได้แก่ การศึกษาอบรม และบุคลิกภาพ

ข้อคำถามสำหรับแบบสัมภาษณ์ ในส่วนแรกนั้น เป็นข้อคำถามชนิดที่เลือกตอบ
ให้ตรงกับสภาพของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ ส่วนข้อคำถามส่วนที่สอง เป็นข้อคำถามประเภท
ลิเคอร์ท สเกล ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่เป็นคำถามและส่วนที่เป็นมาตราส่วน ให้ตอบ
การสร้างแบบสัมภาษณ์ชุดนี้ กระทำเป็นสามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงสิ่งที่ต้องการจะเก็บข้อมูลโดยละเอียดแล้ว
จึงสร้างแบบสัมภาษณ์ชุดหนึ่ง ที่ประกอบด้วยเนื้อหาแบ่งออกเป็นสองส่วน ดังที่กล่าว
มาแล้ว การสร้างแบบสัมภาษณ์ชุดนี้กระทำโดยอาศัยข้อมูลจากเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย
เป็นพื้นฐาน หลังจากนั้น จึงนำไปทดลองใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย และได้รับ
การฝึกอบรมอยู่ที่สถานฝึกอบรม บังนา จำนวน 15 คน ข้อคำถามส่วนแรก เป็นคำถาม
เปิด ให้ถูกสัมภาษณ์ตอบได้อย่างกว้างขวาง ผู้สัมภาษณ์เป็นผู้จดบันทึกไว้ สำหรับ
ข้อคำถามส่วนที่สอง เป็นประเภท ลิเคอร์ท สเกล การทดลองใช้แบบสัมภาษณ์ชุดนี้
ได้มีการจดบันทึกข้อบกพร่องทางภาษา การจัดลำดับของข้อคำถาม ระยะเวลาที่ใช้
ในการสัมภาษณ์ ตลอดจน ข้อคำถามที่ไม่จำเป็น ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำแบบสัมภาษณ์
ดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ขั้นที่ 2

นำผลจากการทดลองแบบสัมภาษณ์ชุดแรกมาปรับปรุงใหม่ โดยนำ
คำตอบจากคำถามเปิด ที่ได้จากผู้ตอบ จำนวน 15 คน มาเขียนเป็นตัวเลือก ทั้งนี้
เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติต่อไป สำหรับแบบสัมภาษณ์ส่วนที่สอง
ที่เป็นประเภท ลิเคอร์ท สเกล นั้น แต่เดิมมีมาตราส่วนให้ตอบถึง หกมาตราส่วน แต่
เนื่องจากมีปัญหาสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ในการจำแนกความแตกต่างของ
มาตราเหล่านี้ ผู้วิจัยจึงลดมาตราส่วนลงเหลือเพียงสี่มาตราส่วน

หลังจากที่ได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และจัดทำข้อคำถามเสียใหม่
ในลักษณะที่ให้ เลือกตอบแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวไปปรึกษานักผู้เชี่ยวชาญ

ในคานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาอาชญาวิทยา ศัลยวิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญในด้านการวัดและประเมินผล ผู้เชี่ยวชาญในด้าน สถิติและการวิจัย ผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขแบบ สัมภาษณ์ชุดนี้อย่างใกล้ชิด การปรับปรุงแก้ไขในขั้นนี้ กระทำโดยการตัดและตกแต่งเติม ขอบคำถามต่าง ๆ จากขั้นที่หนึ่งประมาณร้อยละ 30

ขั้นที่ 3

แบบสัมภาษณ์ที่ได้จากการสร้างในขั้นที่สอง เป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีความ สมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปทดลอง (pretest) ได้ ผู้วิจัยได้เลือกเยาวชนใน สถานฝึกอบรมเยาวชนกลาง บางนา จำนวน 60 คน เป็นผู้ทดลองแบบสัมภาษณ์ในขั้นนี้ (แต่มีได้เป็นเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย) ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์เยาวชน เหล่านี้ส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งได้ผู้ช่วยงานวิจัยจำนวนสี่คนเป็นผู้สัมภาษณ์ การสัมภาษณ์ แต่ละคนใช้เวลาทั้งการสร้างความรู้เคยและการสัมภาษณ์จริง โดยเฉลี่ยคนละ 55 นาที เมื่อเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์แล้ว จึงนำข้อผิดพลาดที่ได้มาวิเคราะห์โดย วิธีการทางสถิติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในคำถามส่วนที่สอง ที่ว่าด้วยการศึกษาอบรม และ บุคลิกภาพของผู้กระทำผิดกฎหมาย ปรับปรุงแก้ไข โดยตัดทอนข้อความที่มีลักษณะ บกพร่องออกไปบาง เพิ่มเติมข้อความที่จำเป็นเข้าไปบาง จัดลำดับก่อนหลังของคำถาม เสียใหม่บาง เมื่อแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ได้นำไปปรึกษานักผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ อีกครั้งหนึ่ง จนผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นมีความเห็นในประเด็นต่าง ๆ สอดคล้องตongกัน หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงนำแบบสัมภาษณ์มาจัดทำเป็นแบบสัมภาษณ์ฉบับที่สมบูรณ์ พร้อมทั้งจะ นำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยต่อไป

สำหรับแบบสัมภาษณ์เยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมายนั้น ใช้แบบ สัมภาษณ์ชุดเดียวกันกับแบบสัมภาษณ์เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย แต่มีการเปลี่ยนถ้อยคำ บางแห่งให้เหมาะสม และข้อความในส่วนที่เป็นขอมูลการกระทำผิดกฎหมาย ได้แก่ ประเภทของการกระทำผิดกฎหมาย ระยะเวลาที่เข้ารับการอบรม ความรู้สึกนึกคิด ก่อนและหลังการกระทำผิด ตลอดจน เหตุผลในการกระทำผิด ขอบคำถามส่วนนี้

ไม่มีในแบบสัมภาษณ์เยาวชนผู้ใดกระทำผิดกฎหมาย

ในต่างประเทศ มีเครื่องมือในการเก็บข้อมูลสำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนและการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ที่สามารถนำมาเลือกใช้ให้เหมาะสมกับงานวิจัยได้อย่างกว้างขวาง เครื่องมือเหล่านั้น ได้แก่

1. Activity Vector Analysis (Clarke, Hasler, 1967)
2. Attitudinal Configuration Model (Lowe, 1966)
3. California Psychological Inventory (Liddle 1958)
4. Clark Attitude Toward Legal Institutions Scale (Hraba, et al., 1976)
5. Delinquency Prediction Instrument (Stott, Wilson, 1967/68)
6. Jesness Inventory (Thompson, Lozes, 1976)
7. Kvaraceus Delinquency Proneness Scale and Checklist (Kvaraceus, 1966, Sabatino, 1973)
8. Minnesota Multiphasic Personality Inventory (Kvaraceus, 1966, Panton, 1975, Sabatino, 1973)
9. Porteus Maze Test (Porteus, 1968)
10. Portune Attitude-Toward-Police-Scale (Hraba et al., 1976)
11. School Interest Inventory (Cottle, 1972)
12. Thematic Apperception Test (Kvaraceus, 1966)
13. Wechsler Intelligence Scale for Children (Saccuzzo, Lewandowski, 1976)

4. วิธีดำเนินการในการรวบรวมข้อมูล

โดยเหตุที่การวิจัยครั้งนี้ กระทบกับเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมาย และได้รับการฝึกอบรม ณ สถานฝึกอบรมของทางราชการ ซึ่งสังกัดอยู่กับศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง กระทรวงยุติธรรม ดังนั้น ในการเข้าสัมภาษณ์เยาวชน จึงต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าสังกัดเสียก่อน ในการนี้ ท่านคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ได้มีหนังสือในนามของบัณฑิตวิทยาลัย ไปถึงอธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์เยาวชน ณ สถานฝึกอบรมสำหรับเยาวชน ชายและหญิง

ก่อนที่จะอนุญาต ทางศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ได้ตรวจแบบสัมภาษณ์ และคัดลอกข้อความในแบบสัมภาษณ์หลายแห่ง เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นการกระทบกระเทือนต่อเยาวชน หลังจากนั้น จึงอนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปทำงานได้

ทางหัวหน้าสถานฝึกอบรมเยาวชน ทั้งชายและหญิง ได้อนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์เยาวชน ถึงส่วนในของสถานฝึก โดยปกติแล้ว บุคคลภายนอกจะเข้าไปไม่ได้ จะต้องมี การเบิกตัวเยาวชนออกมาส่วนนอก ต้องมีเจ้าหน้าที่ควบคุมอย่างใกล้ชิด ซึ่งถ้าหากเป็นเช่นนั้น การสัมภาษณ์ก็คงเป็นไปไม่สะดวกนัก แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับอนุญาตให้เข้าไปสัมภาษณ์เยาวชนถึงส่วนในของสถานฝึกอบรม ทำให้สร้างความสัมพันธ์กับเยาวชนได้เป็นอย่างดี ข้อมูลที่ได้จึงถูกต้องกับความจริงยิ่งขึ้น

การเก็บข้อมูล เริ่มแต่เดือนเมษายน พุทธศักราช 2520 เสร็จสิ้นเมื่อเดือนตุลาคม ในปีเดียวกัน ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้นประมาณเจ็ดเดือน เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว ผู้วิจัยได้ทยอยกันตรวจความเรียบร้อย และบรรณาธิกรณ ข้อมูลจนครบ แล้วจึงดำเนินการกับข้อมูลต่อไป

5. ข้อสังเกตในการเก็บข้อมูล (การสัมภาษณ์)

เนื่องจากเยาวชนที่ไ้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นเยาวชนที่มีลักษณะแตกต่างไปจากเยาวชนปกติ ทั้งในด้านภูมิหลัง บุคลิกภาพ และพฤติกรรม ดังนั้น การที่จะเข้าไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว จึงต้องมีการเตรียมการและ

ดำเนินการ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เที่ยงตรง ผู้วิจัยใคร่ขอบันทึกไว้ ณ ที่นี้ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยในโอกาสต่อไป

1) การเข้าไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ต้องแสดงตนว่าเป็นครู มีความเห็นอกเห็นใจกลุ่มตัวอย่าง ต้องการขอยืมไปเพื่อศึกษา และอบรมสั่งสอนเด็กในโรงเรียนต่อไป ไม่ควรทำให้เยาวชนสงสัยว่าเป็นตำรวจ หรือเป็นเจ้าหน้าที่ของทางราชการ เพราะเยาวชนเหล่านี้มีทัศนคติไม่คิดต่อเจ้าหน้าที่ของทางราชการ จึงอาจทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่วางใจ

2) การสื่อสารกับกลุ่มตัวอย่าง ควรใช้ภาษาที่เยาวชนเข้าใจง่าย มีเยาวชนเป็นจำนวนมาก ที่แม้จะเรียนจบชั้นประถมศึกษา แต่ก็ไม่อ่านหนังสือออก ดังนั้น ภาษาที่ใช้จึงต้องใช้ภาษาพูดเป็นส่วนใหญ่ คือ ต้องดัดแปลงภาษาจากที่เขียนไว้ในแบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นภาษาหนังสือ ให้เป็นภาษาสามัญ คำศัพท์ที่ใช้ก็เช่นกัน ต้องเปลี่ยนเป็นศัพท์สามัญที่ใช้กันอยู่ทั่วไป เช่น คำว่าภูมิปัญญา ขบวนการ สามัญญะ ถึงแก่กรรม ละเมิด กฎหมาย เป็นต้น

การใช้สรรพนามแทนตัวผู้สัมภาษณ์ จักว่าเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งในระยะที่มีการทดลองแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยเคยใช้คำเรียกผู้สัมภาษณ์ว่า "ฉัน" เรียกกลุ่มตัวอย่างว่า "เธอ" และต่อมาใช้คำว่า "ผม" และ "คุณ" จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสนิทสนมเป็นกันเองกับกลุ่มตัวอย่างมีน้อย ผู้วิจัยจึงเปลี่ยนไปใช้สรรพนามแทนผู้สัมภาษณ์ว่า "ครู" ใช้สรรพนามแทนเยาวชนในกลุ่มตัวอย่างว่า "นักเรียน" ซึ่งนับว่าได้ผลดี เพราะทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความรู้สึกที่เป็นกันเองกับผู้สัมภาษณ์มากขึ้น

3) การสร้างความเป็นกันเองกับกลุ่มตัวอย่าง เรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายมีความระแวงอยู่เสมอ ไม่ให้ความไว้วางใจแก่ผู้ใด ดังนั้น การสร้างความเป็นกันเองกับเยาวชนเหล่านั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็น นับว่าเป็นความโชคดีที่หัวหน้าศูนย์ฝึกอบรมแห่งนี้สนิทสนมกับผู้วิจัยเป็นการส่วนตัว จึงอนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์เยาวชนถึงชั้นในได้โดยไม่ต้องเบิกตัวเยาวชนออกมาข้างนอก ซึ่งนอกจากจะไม่สะดวกเพราะมีชั้นตอนยุ่งยากแล้ว ยังทำให้เยาวชนมีความรู้สึกว่าเป็นผู้ต้องขังอีกด้วย การที่ผู้สัมภาษณ์ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใน

สถานฝึกและอบรมถึงขั้นในไตรโลกเวลานั้น ทำให้ผู้สัมภาษณ์มีโอกาสสร้างความสนิทสนมกับเขาวจนได้มาก เช่น มีโอกาสเข้าไปเล่นกีฬา พุดใจให้การอบรมจิตใจ เข้าไปพูดคุยกับเขาวจนเป็นการส่วนตัว และแสดงกิจกรรมร่วมกับเขาวจน มีการวาดเขียนและการปั้น เป็นต้น ความสนิทสนมดังกล่าว ทำให้เขาวจนผู้กระทำความผิดกฎหมายใช้สรรพนามเรียกผู้วิจัยว่า "นา" ความสนิทสนมดังกล่าว ทำให้เขาวจนจะให้ข้อมูลที่ถูกต้องยิ่งขึ้น

4) ในการสัมภาษณ์เขาวจนผู้กระทำความผิดกฎหมายนี้ เป็นที่น่าสนใจว่า สิ่งที่เขาวจนไม่ยอมเปิดเผยที่สุด ได้แก่ ประวัติส่วนตัว ทั้ง ๆ ที่ผู้วิจัยไม่ต้องการทราบชื่อของเขาวจนในกลุ่มตัวอย่าง อย่างไรก็ตาม ข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับประวัตินี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าสัมภาษณ์ตอนหลังสุดของการสัมภาษณ์ นอกจากนั้น ข้อความบางตอนที่กลุ่มตัวอย่างไม่ยอมตอบ แสดงอาการอึดอัดนั้น ผู้วิจัยจะไม่เข้าคำถาม ส่วนใหญ่เป็นข้อมูล ส่วนที่เกี่ยวกับสถานภาพสมรสของบิดามารดา เช่น การตาย การแยกกันอยู่ การหย่าขาด

การมีภรรยาสามีใหม่ การมีบุตรไม่มีบุตร กับสามีภรรยาใหม่ เป็นต้น เหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ก็มีความรู้สึกที่ไม่อยากตอบ นอกจากนั้น ข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับประเภทของความผิด ระยะเวลาที่เขารับการอบรม การกระทำความผิดซ้ำ เหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างมักไม่ค่อยอยากเปิดเผยเช่นกัน ผู้สัมภาษณ์จึงระมัดระวัง เพราะถ้าหากถามมากเกินไป จะทำให้กลุ่มตัวอย่างเสียอารมณ์ อาจพลอยทำให้ข้อมูลอื่น ๆ เสียไปด้วย

5) การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาร່วเรื่องราวเกี่ยวกับการกระทำความผิดกฎหมายของเขาวจนอย่างกว้าง ๆ มิได้เจาะลึกไปโดยประเด็นใดประเด็นหนึ่งโดยเฉพาะ จึงมีเรื่องราวที่ต้องศึกษาหลายเรื่อง ด้วยเหตุนี้ แบบสัมภาษณ์ ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จึงมีความยาวมาก ต้องใช้เวลาสัมภาษณ์ประมาณคะ 55 นาที เพื่อป้องกันมิให้เขาวจนเกิดความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า และความเบื่อหน่าย ผู้วิจัยได้แจกทอฟฟี่ให้แกกลุ่มตัวอย่าง คนละหนึ่งห่อ ประมาณ 10 อัน เพื่อให้เขาวจนผู้ถูกสัมภาษณ์ได้รับประทานในขณะสัมภาษณ์ บางครั้งผู้สัมภาษณ์ก็รับประทานด้วย การให้ทอฟฟี่เป็นเครื่องล่อใจนี้ นับว่าเป็นประโยชน์ในทางจิตวิทยา เพราะทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เกรงใจ ไม่กล้าบอกเลิกในขณะที่การสัมภาษณ์ยังไม่เสร็จสิ้น (เรื่องเช่นนี้เคยปรากฏในรว่าที่

ทดลองแบบสัมภาษณ์ครึ่งที่หนึ่ง)

เรื่องความเบื่อหน่ายเนื่องจากการสัมภาษณ์กันเวลานานนั้น ไม่ปรากฏ เพราะเท่าที่ได้สังเกตดูปรากฏว่า เขาชอบที่มีได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง อยากเข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่างกันมาก ทั้งนี้ เพราะนอกจากจะได้รับประทานขนมแล้ว ยังไม่ต่องไปทำกิจกรรมอื่นอีกด้วย ยิ่งกว่านั้น การที่เขาชอบได้มีโอกาสระบายความในใจให้แก่ผู้วิจัยฟัง จักว่าเป็นความสุขอย่างหนึ่ง จึงปรากฏว่า เขาชอบบางคนในกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการสัมภาษณ์เกือบหนึ่งชั่วโมง ส่วนใหญ่เป็นการระบายปัญหาในใจให้ผู้สัมภาษณ์ฟัง

6) สถานที่ที่ใช้ในการสัมภาษณ์ จักว่าเป็นสถานที่ที่เหมาะสม เป็นที่มืดมืด ไม่มีบุคคลอื่นรบกวน ทั้งนี้ เพราะทางสภานิติบัญญัติและอบรม ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี นอกจากนั้น เกี่ยวกับที่นั่งก็มีการถ่ายเทของอากาศที่ดี นับว่าเหมาะสมกับการสัมภาษณ์ เพราะไม่ทำให้เขาชอบผู้ถูกสัมภาษณ์เกิดความเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า อากาศที่นั่งสัมภาษณ์ ก็เป็นการพูดคุยกันธรรมดา ผู้ถูกสัมภาษณ์และผู้สัมภาษณ์นั่งกันตามสบาย ลักษณะจึงกล่าว เชื่อว่าคงไม่ทำให้เขาชอบผู้ถูกสัมภาษณ์เกิดความอึดอัด ไม่สบายใจ อันจะทำให้ข้อมูลที่ได้ ขาดความเที่ยงตรง

6. วิธีการจัดการกระทำกับข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว ก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์ตามกระบวนการที่ได้กำหนดไว้ จำเป็นต้องมีการจัดเตรียมข้อมูลให้พร้อมที่จะนำไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ การจัดเตรียมข้อมูล ได้กระทำเป็นขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ก. การบรรณาธิกรณข้อมูล

ผู้วิจัยได้ตรวจแบบสัมภาษณ์ทุกฉบับ เพื่อสำรวจความเรียบร้อย ในการฉบับที่บก ซึ่งก็ได้กระทำมาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อคราวสัมภาษณ์ อย่างไรก็ตาม อาจมีข้อบกพร่องได้ จึงต้องตรวจความเรียบร้อยอีกครั้งหนึ่ง แบบสัมภาษณ์ที่ได้บันทึกข้อมูลไว้แล้วทั้งสิ้น สำหรับผู้กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 401 ฉบับ สำหรับผู้มีโทษผิดกฎหมาย จำนวน

55 ฉบับ แยกแบบสัมภาษณ์ออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมาย และกลุ่มผู้มีใจ
 กระทำผิดกฎหมาย กลุ่มผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย ยังแยกออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่ม
 กระทำผิดกฎหมายชาย และกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายหญิง ผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย ก็แบ่ง
 ออกเป็น สองกลุ่ม ทานองเดียวกัน ในการจัดลำดับของแบบสัมภาษณ์ จัดในลักษณะดังนี้
 ผู้กระทำผิดกฎหมายชาย ผู้กระทำผิดกฎหมายหญิง ผู้มีใจกระทำผิดกฎหมายชาย ผู้มีใจ
 กระทำผิดกฎหมายหญิง

การลงหมายเลขประจำแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ให้หมายเลขเป็นสามตัว
 อักษร คือ เริ่มตั้งแต่หมายเลข 001 ไปจนถึงหมายเลข 456 เมื่อให้ หมายเลขอันกับ
 ประจำแบบสัมภาษณ์แล้ว ก็พร้อมที่จะถ่ายข้อมูลในแบบสัมภาษณ์เหล่านี้ ลงในแบบถ่ายรหัส
 (data coding form) ต่อไป

๗. การจัดทำสมุดรหัส

สมุดรหัส เป็นสมุดคู่มือสำหรับการที่จะถ่ายข้อมูลในแบบสัมภาษณ์ลงในบัตร
 เพื่อนำไปใช้กับเครื่องคำนวณคอมพิวเตอร์ สมุดรหัสจะบอกให้ทราบว่า ข้อมูลใดตรงกับ
 ตัวเลขใด เช่น เพศชาย มีรหัสเป็นเลขหนึ่ง เพศหญิง มีรหัสเป็นเลขสอง เป็นต้น หรือ
 กระทำผิดเพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ มีรหัสเป็นเลขหก เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การให้
 รหัสที่เป็นตัวเลข กับข้อมูลใด ๆ ในแบบสัมภาษณ์นั้น จะต้องให้สอดคล้องกับบัตรที่ใช้ด้วย

การจัดทำสมุดรหัส สำหรับการวิจัยที่มีตัวแปรหลาย ๆ ตัวแปร มีการศึกษา
 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกันหลาย ๆ ตัวแปร ว่าเป็นเรื่องมีสมุดรหัสไว้เป็นคู่มือ หรือไม่แล้ว จะ
 ทำให้การถ่ายข้อมูลลงในบัตรเป็นไปด้วยความลำบาก และผิดพลาดได้ง่าย อนึ่ง การ
 จัดทำสมุดรหัส นอกจากจะให้สอดคล้องกับสมุดในบัตรที่ใช้แล้ว ยังจำเป็นจะต้องให้
 สอดคล้องกับแบบสัมภาษณ์ด้วย ดังนั้น ในการจัดทำสมุดรหัส จึงต้องมีการทดสอบข้อความ
 ในแบบสัมภาษณ์ กับในสมุดรหัสให้สอดคล้องกัน

ค. การถ่ายข้อมูลลงในแบบถาวรหัตถ์

การถ่ายข้อมูลลงในแบบถาวรหัตถ์ เป็นการกระทำอีกขั้นหนึ่งก่อนที่จะนำข้อมูลไปถ่ายลงในแบบสัณฐานนั้น แม้จะมีการไรท์ดีไวส์แล้วก็ตามในแบบสัณฐาน แต่การที่จะถ่ายข้อมูลลงในบัตรโดยการเจาะที่เดียวนั้น นับว่าเป็นการไม่สะดวก และเกิดความผิดพลาดได้ง่าย เนื่องจากแบบสัณฐานมีความยาวหลายหน้า ในการถ่ายข้อมูลจึงคงมีการพลิกกระดาษหลายครั้ง เพื่อตัดปัญหาดังกล่าว จึงได้มีการถ่ายข้อมูลจากแบบสัณฐานลงในแบบถาวรหัตถ์เสียขั้นหนึ่งก่อน แบบถาวรหัตถ์นั้น มีลักษณะเหมือนบัตรที่นำมาเจาะทุกประการ เพียงแต่ขยายขนาดของสัณฐานต่าง ๆ ให้กว้างขึ้นเท่านั้น

เมื่อถ่ายข้อมูลลงในแบบถาวรหัตถ์แล้ว จำเป็นต้องมีการตรวจสอบเพื่อความถูกต้อง ในการนี้ผู้วิจัยตรวจสอบโดยวิธีสุ่ม 20 เาห์หนึ่ง

ง. การถ่ายข้อมูลลงในบัตร

การถ่ายข้อมูลจากแบบถาวรหัตถ์ลงในบัตร โดยการเจาะบัตรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบัตรของ ไอ บี เอม ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ใช้บัตรสองบัตร ต่อข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างหนึ่งคน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 456 คน จึงใช้บัตรทั้งสิ้นเป็นจำนวน 912 บัตร การถ่ายข้อมูลจากแบบถาวรหัตถ์ ลงในบัตรโดยการเจาะ และการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล กระทำโดยเจ้าหน้าที่ของศูนย์คอมพิวเตอร์ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฉ. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งสิ้น นับแต่การหาความถี่หาการร้อยละ การวิเคราะห์ความแปรปรวน การวิเคราะห์โดยวิธี ที-เทสต์ การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบขั้วมคดา ตลอดจน การหาค่าสหสัมพันธ์แบบพหุคูณ และการวิเคราะห์ถดถอย

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีต่าง ๆ นี้ ใช้โปรแกรมของ SPSS
(Statistical Package for the Social Sciences)

การวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ที่เหมาะสมกับข้อมูล ตัวแปร และสมมติฐาน การวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยวิธีการทางสถิติ ต่อไปนี้

1) การหาค่าความถี่และการยละ ของข้อมูลเบื้องต้น อันเป็นการหาค่าสถิติพื้นฐานเบื้องต้น เพื่อแสดงให้เห็นการกระจายของลักษณะบางประการของกลุ่มตัวอย่าง เช่น การยละของผู้ที่กระทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน การหาค่าการยละของลักษณะต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง ทำให้ทราบแนวโน้มพื้นฐานของข้อมูลได้เป็นอย่างดี

2) การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงเดี่ยว โดยสูตรของ Pearson (Pearson product-moment correlation coefficient) ใช้สูตรดังนี้

$$r = \frac{N\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

(Ferguson. 1971 : 102)

การทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ใช้สูตร

$$t = r \sqrt{\frac{N-2}{1-r^2}}$$

t เป็น ค่าการกระจายของ t

r เป็น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

N เป็น จำนวนคน

df = N - 2

3) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) เป็นวิธีการทางสถิติ ที่มีความละเอียดรอบคอบ ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการศึกษาการกระจายของตัวแปรตาม ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ การกระทำผิดกฎหมาย อันเป็นผลเนื่อง

มาจากความแตกต่างของตัวแปรต้น ซึ่งในการวิจัยนี้ได้แก่ ภูมิหลังและครอบครัว การศึกษาอบรม และบุคลิกภาพ

4) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยวิธีเพิ่มตัวแปรทีละตัวแปร (Stepwise Multiple Regression) ซึ่งมีสมการดังนี้

$$Y' = a + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_kX_k$$

Y' แทน ค่าของ Y ที่ได้จากการทำนาย

a แทน ค่าคงที่หรือค่า intercept

$b_1 \dots b_k$ แทน สัมประสิทธิ์การถดถอย

$X_1 \dots X_k$ แทน ค่าตัวแปรต้นแต่ละตัวแปร

5) การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ใช้สูตร

$$R^2 = \frac{SS_{reg}}{SS_y}$$

R เป็น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

SS_{reg} เป็น ค่าผลบวกกำลังสองของการถดถอย

$$SS_{reg} = b_1 \sum X_1 Y + \dots + b_k \sum X_k Y$$

SS_y เป็น ค่าผลบวกกำลังสองใน Y ทั้งหมด

$$SS_y = \sum (Y - \bar{Y})^2$$

การทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ใช้สูตร

$$F = \frac{R^2/k}{(1 - R^2)/(N - k - 1)}$$

k เป็น จำนวนตัวแปรต้น

N เป็น จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

การที่ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติวิเคราะห์หาคถอยพหุคูณ ก็เพราะสถิติวิเคราะห์หาคถอยพหุคูณสามารถศึกษาอิทธิพลของกลุ่มตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตามได้อย่างถูกต้อง . . . สำหรับการศึกษาครั้งนี้ โดยเหตุที่การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ที่มีใช้การทดลองทั้งมีตัวแปรทั้งประเภทต่อเนื่อง (Continuous Variables) และตัวแปรที่จัดเป็นหมู่เป็นพวก (Categorical Variables) ประกันกันอยู่ในการวิจัย และตัวแปรที่นำมาศึกษาครั้งนี้มีมากกว่าสองตัวแปรขึ้นไป ดังนั้น โดยสภาพของตัวแปรที่นำมาศึกษา มีความเหมาะสมที่จะใช้สถิติวิเคราะห์หาคถอยพหุคูณอย่างยิ่ง

การวิเคราะห์หาคถอยพหุคูณ เป็นเทคนิควิธีที่ขยายจากแนวความคิดเดิมของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น (ตัวแปรอิสระ) และตัวแปรตาม กับการขยายการถ่วงค่าของตัวแปรดังกล่าว จากสมการการถอยหาคถอยที่ได้จากการถอยพหุคูณ ศึกษาถึงบทบาทหรืออิทธิพลและปริมาณของอิทธิพลของตัวแปรต้นมาถ่วงถ่วงเป็นตัวแปรต้นไปที่มีต่อตัวแปรตาม โดยใช้วิธีการหรือหลักความสัมพันธ์ (Correlation) และการถอย (Regression) หน้าที่ประการสำคัญของการถอยพหุคูณก็คือ การช่วย "อธิบาย" ความแปรปรวน หรือการกระจายของตัวแปรตาม โดยประเนนจากการรู้ความแปรปรวนของตัวแปรต้น วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์หาคถอยพหุคูณก็เพื่อที่จะคำนวณค่าน้ำหนักหรือสัมประสิทธิ์การถอย (beta weight หรือ regression coefficient) ของตัวแปรต้นแต่ละตัวแปร ตลอดจน ค่าคงที่เฉพาะของสมการ beta zero หรือ intercept เพื่อให้ได้ผลที่คำนวณได้จากสมการถอย เป็นค่าพยากรณ์ที่มีค่ากำลังสองของความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์น้อยที่สุด (อาร์ุง จันทรวานิช 2518 : 7) ด้วยเหตุผลที่ว่า งานวิจัยครั้งนี้มีลักษณะที่เหมาะสมกับการใช้สถิติวิเคราะห์หาคถอยพหุคูณดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติวิเคราะห์แบบนี้ ในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัญหาใหญ่ที่เกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน สามประการ ประการแรก ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ประการที่สอง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การศึกษา อบรม บุคลิกภาพ กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ประการสุดท้าย ได้แก่การศึกษา ความรู้สึกนึกคิดและเหตุผลในการกระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมายของเยาวชน วิธีการศึกษาปัญหาหลักดังกล่าว ผู้วิจัยกระทำโดยการทดสอบสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้เป็นสมมติฐาน หลักสามประการ ซึ่งได้แก่ สมมติฐานที่หนึ่ง การศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งในสมมติฐานนี้ ยังจำแนกเป็นสมมติฐานย่อย ๆ ลงไปอีก สมมติฐานที่สอง การศึกษาอบรม บุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย สมมติฐานที่สาม เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกนึกคิดและมีเหตุผลในการกระทำ ของตน

ในการวิจัยเพื่อแสวงหาหลักฐานด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มาสนับสนุนหรือ พิสูจน์สมมติฐานดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิจัยในสามลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก เป็นการเสนอข้อมูลเบื้องต้น อันเป็นผลของการวิจัย ที่มีใจเป็นการพิสูจน์สมมติฐาน หากเป็น ความรู้ทั่วไป ที่จะช่วยให้เข้าใจปัญหาลึกซึ้งยิ่งขึ้น ลักษณะที่สอง เป็นการเสนอผลการ วิเคราะห์ เพื่อเป็นการพิสูจน์สมมติฐานที่ใดกำหนดไว้ ลักษณะที่สาม เป็นการเสนอผลการ วิจัยเพิ่มเติม ซึ่งอยู่นอกเหนือสมมติฐานที่ใดกำหนดไว้ แต่ทั้งนี้ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนวิทยาการ ให้แก่วงการในการแก้ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนต่อไป

1. ข้อมูลเบื้องต้น

ข้อมูลเบื้องต้นที่เสนอต่อไปนี้ เป็นผลที่ได้จากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยนำมาเสนอไว้ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับความเข้าใจในปัญหา มิใช่ต้องการใช้ข้อมูลเหล่านี้เพื่อตีความหรือลง ข้อสรุป จากข้อมูลนั้นแต่อย่างใด

ก. ภูมิหลัง

1) เพศ เพศของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเพศชาย จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 69.8 เพศหญิง จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.2 การที่จำนวนเยาวชน ซึ่งกระทำผิดกฎหมาย ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีสัดส่วนแตกต่างกันมากระหว่างเพศชายกับเพศหญิงนั้น เป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่าง ดังกล่าวนี้นี้ ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างจากเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายชาย จำนวนทั้งสิ้น 740 คน และจากเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายหญิง จำนวนทั้งสิ้น 260 คน คิดเป็นอัตราส่วน ร้อยละ 38 และ 47 ตามลำดับ

2) อายุ โดยเหตุที่การวิจัยครั้งนี้กระทำกับเยาวชน ซึ่งมีอายุระหว่าง 14 - 18 ปี แต่โดยเหตุที่เยาวชนบางคนต้องใช้เวลาเข้ารับการอบรมในสถานฝึกอบรม เป็นเวลาสองปีบ้างสามปีบ้าง เยาวชนบางคนในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จึงมีอายุ ตั้งแต่ 18 ปี จนถึง 20 ปีขึ้นไป

เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีอายุดังต่อไปนี้ อายุ 14 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 อายุ 15 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 อายุ 16 ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 อายุ 17 ปี จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 อายุ 18 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.7 อายุ 19 ปี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 อายุ 20 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 อายุ 20 ปี ขึ้นไป จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7

เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ที่มีอายุ 17 ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมา ได้แก่ เยาวชนอายุ 16 ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 เยาวชนที่มีอายุ 18 ปี มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.7 ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง

3) ภูมิลำเนา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายจากกลุ่มตัวอย่าง มีภูมิลำเนา อยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 328 คน คิดเป็นร้อยละ 81.8 มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง (แต่ไม่รวมถึงกรุงเทพมหานคร) จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคเหนือ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จำนวนสองคน คิดเป็นร้อยละ 0.5 เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจำนวนถึง 328 คน คิดเป็นร้อยละ 81.8

4) การโยกย้ายภูมิลำเนา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในภูมิลำเนาเดิม โดยมีโยกย้ายมาจากแหล่งอื่น จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 64.1 เป็นเยาวชนที่โยกย้ายมาจากแหล่งอื่น จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9

5) ระยะเวลาในการเข้ามาอยู่ในภูมิลำเนา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ในกลุ่มตัวอย่าง ย้ายภูมิลำเนาเข้ามายังไมถึงปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 ย้ายเข้ามาเพียงหนึ่งปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ย้ายเข้ามาสองปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ย้ายเข้ามาสามปี จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ย้ายเข้ามาสี่ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 ย้ายเข้ามาห้าปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 ย้ายเข้ามาหกปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 ย้ายเข้ามา เกินหกปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

6) ระดับการศึกษาของเยาวชน เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ที่ไม่เคยเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนเลย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2 เรียนไม่จบชั้นประถมปีที่สี่ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 เรียนจบชั้นประถมปีที่สี่ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 เรียนจบชั้นประถมปีที่เจ็ด จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.2 เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า จำนวนหกคน คิดเป็นร้อยละ 1.5

เป็นที่น่าสนใจอีกว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ผู้ที่ เรียนจบชั้นประถมปีที่สี่ มีจำนวนสูงสุด คือ 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมา ได้แก่ เยาวชนที่เรียนจบชั้นประถมปีที่เจ็ด ซึ่งมีจำนวนถึง 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.2

7) ผู้ประกอบการเลี้ยงดู เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ที่ไม่เป็นผู้ประกอบการเลี้ยงดูที่แน่นอน จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 อยู่ในความอุปการะ ของบิดามารดา จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 55.9 อยู่ในความอุปการะของบิดาคนเดียว จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 อยู่ในความอุปการะของมารดาคนเดียว จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 อยู่ในความอุปการะของญาติผู้ใหญ่ เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ป้า ลุง เป็นต้น

จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 อยู่ในความอุปการะของญาติพี่น้อง เช่น อา น้า พี่ชาย พี่สาว พี่เขย พี่สะใภ้ เป็นต้น จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 อยู่ในความอุปการะของนักบวช จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 อยู่ในความอุปการะของบุคคลอื่นที่มีอิทธิพล จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายที่อยู่ในความอุปการะของบิดาและมารดาทั้งสองคน มีจำนวนมากที่สุด คือ 224 คน คิดเป็นร้อยละ 55.9 รองลงมาได้แก่ เยาวชนที่อยู่ในความอุปการะของมารดาคนเดียว ซึ่งมีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5

8) การมีชีวิตของบิดา เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีบิดาที่ยังมีชีวิตอยู่ จำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 บิดาเสียชีวิตแล้ว จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7

9) การมีชีวิตของมารดา เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีมารดาที่ยังมีชีวิตอยู่ จำนวน 362 คน คิดเป็นร้อยละ 90.3 มารดาเสียชีวิตแล้ว จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

10) รายได้ของครอบครัว รายได้ของครอบครัวถือเป็นเกณฑ์สำหรับตัวแปรฐานะของครอบครัว คือ ถ้ารายได้ต่ำกว่า 2,000 บาทต่อเดือน จัดว่ามีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ รายได้ตั้งแต่ 2,001 บาท ถึง 7,000 บาทต่อเดือน จัดว่ามีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง ถ้ารายได้ตั้งแต่ 7,001 บาทต่อเดือนขึ้นไป จัดว่ามีฐานะทางเศรษฐกิจของสังคมอยู่ในระดับสูง

เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่าเดือนละ 2,000 บาท มีจำนวนถึง 275 คน คิดเป็นร้อยละ 68.6 มาจากครอบครัวที่มีรายได้เดือนละ 2,001 ถึง 7,000 บาท มีจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 มาจากครอบครัวที่มีรายได้เดือนละตั้งแต่ 7,001 บาทขึ้นไป มีจำนวนเพียง 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ คือ มีรายได้เดือนละไม่ถึง 2,000 บาท มีจำนวนสูงสุด คือ 275 คน คิดเป็นร้อยละ 68.6 มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง คือ มีรายได้เดือนละตั้งแต่ 2,001 บาท

ถึง 7,000 บาท มีจำนวน 109 คน หรือร้อยละ 27.2 เท่านั้น

11) อาชีพของบิดา อาชีพของบิดาถือเป็นเกณฑ์สำหรับตัวแปรสถานภาพทางสังคมของครอบครัว ซึ่งจัดไว้เป็น 5 ระดับ ระดับสูงหรือระดับหนึ่ง ได้แก่ ครอบครัวที่บิดามีอาชีพเป็นครู อาจารย์ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ วิศวกร สถาปนิก แพทย์ เกษตรกร หนายความ นักบัญชี นักบริหาร (เช่น ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ เป็นต้น) นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ นักบิน เจ้าของโรงงาน เจ้าของกิจการ ในระดับนี้มีเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 ระดับที่สอง ได้แก่ ครอบครัวที่บิดามีอาชีพพ่อค้าส่ง เจ้าของร้านค้าย่อย นายหน้าหรือตัวแทนจำหน่าย เจ้าของที่ดินให้เช่า เจ้าของสวน เจ้าของนา เจ้าของไร่ ระดับนี้มีเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ระดับที่สาม ได้แก่ พนักงานธุรการ พนักงานพิมพ์ พนักงานการเงิน พนักงานขายของ พนักงานโทรเลข โทรศัพท์ ระดับนี้มีเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 ระดับที่สี่ ได้แก่ ครอบครัวที่บิดาเป็นช่างปั้น ช่างสลัก นักแสดง นักดนตรี ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดรองเท้า ช่างทาสี ช่างไม้ ช่างปูน ช่างฟัด ช่างทำเฟอร์นิเจอร์ ช่างเรียงพิมพ์ ช่างพิมพ์ ช่างตัดผม ช่างถ่ายภาพ ช่างเสริมสวย ระดับนี้มีเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 ระดับที่ห้า ได้แก่ ครอบครัวที่บิดามีอาชีพ เป็นชาวนา ช่างสวน คนรับใช้ คนขายม คนเดินโต๊ะอาหาร ภารโรง คนทำความสะอาด บุรุษไปรษณีย์ คนขับรถ กระเป๋ารถเมล์ คนขายของในร้าน บุรุษพยาบาล หาบเร่ คนรับจ้างทำงานรายวัน ระดับนี้มีเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายเป็นจำนวนมากที่สุด คือ มีถึง 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.4

12) ระดับการศึกษาของบิดา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีบิดาที่เรียนไม่จบชั้นประถมศึกษา มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 บิดาเรียนจบชั้นประถมศึกษา มีจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 บิดาเรียนจบชั้นประถมศึกษา หรือมัธยมปีที่สามเต็ม จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 บิดาเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมปีที่หกเต็ม จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 บิดาเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าหรือมัธยมปีที่แปด จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 บิดาจบชั้นอาชีวศึกษา หรือโรงเรียนฝึกอาชีพ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 บิดาจบชั้นประกาศนียบัตร

วิชาเฉพาะหรืออนุปริญา จำนวนหก คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 บัณฑิตจบชั้นปริญาหรือเทียบเท่า จำนวน สี่ คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ไม่ทราบว่าบิดาของตนจบการศึกษาระดับใด มีจำนวนถึง 172 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9

13) ระดับการศึกษาของมารดา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีมารดาไม่จบการศึกษาระดับประถมปีที่สี่ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 มารดา จบชั้นประถมปีที่สี่ จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9 จบชั้นประถมปีที่เจ็ดหรือมัธยม ปีสี่สาม จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมปีที่หก จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าหรือมัธยมปีที่แปด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 จบชั้นอาชีวศึกษาหรือโรงเรียนฝึกอาชีพ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาเฉพาะหรืออนุปริญา จำนวนสองคน คิดเป็นร้อยละ 0.5 จบชั้นปริญาหรือเทียบเท่า จำนวนหนึ่งคน คิดเป็นร้อยละ 0.2 เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ไม่ทราบว่ามารดาของตนจบการศึกษาระดับใด มีจำนวนถึง 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 ของจำนวนผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด

14) จำนวนพี่น้อง เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง เป็นเยาวชน ที่ไม่มีพี่น้องเลย คือ เป็นบุตรคนเดียว มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 มีพี่น้องหนึ่งคน มีจำนวนหนึ่งคน คิดเป็นร้อยละ 0.2 มีพี่น้องจำนวนสองคน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 มีพี่น้องสามคนมีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 มีพี่น้องสี่คน มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 มีพี่น้องห้าคน มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 มีพี่น้องหกคน มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 มีพี่น้องเจ็ดคน มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 มีพี่น้องเจ็ดคนขึ้นไป มีจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งมีพี่น้องตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป รวมกันแล้วมีจำนวนถึง 208 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9

15) ลำดับของการเป็นบุตร เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง เป็นบุตรคนที่หนึ่งหรือบุตรคนหัวปี มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 เป็นบุตรคนที่สอง จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6 เป็นบุตรคนที่สาม จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.7 เป็นบุตรคนที่สี่ จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 เป็นบุตรคนที่ห้า จำนวน

35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 เป็นบุตรคนที่หก จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 เป็นบุตรคนที่เจ็ด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 เป็นบุตรคนที่เจ็ดขึ้นไป จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0

16) การอยู่ด้วยกันของบิดามารดา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีบิดามารดาที่อยู่ด้วยกัน มีจำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.3 บิดามารดาแยกกันอยู่ มีจำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 บิดามารดาหย่าขาดจากกัน มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5

17) การมีภรรยาใหม่ของบิดา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีบิดามีภรรยาใหม่ มีจำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 67.3 มีบิดาซึ่งมีภรรยาใหม่ จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนซึ่งมีบิดามีภรรยาใหม่ มีจำนวนถึงหนึ่งในสาม

18) การมีบุตรกับภรรยาใหม่ของบิดา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีบิดามีบุตรกับภรรยาใหม่ มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.2 บิดาไม่มีบุตรกับภรรยาใหม่มีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.2

19) การมีสามีใหม่ของมารดา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมารดามีสามีใหม่ มีจำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 73.8 มารดามีสามีใหม่ จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2

20) การมีบุตรกับสามีใหม่ของมารดา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมารดามีบุตรกับสามีใหม่ มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 มารดาไม่มีบุตรกับสามีใหม่ จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7

21) การฝึกอบรมการอาชีพนอกโรงเรียน เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมการอาชีพจากนอกโรงเรียน มีจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 เคยได้รับการฝึกอบรมจากภายนอกโรงเรียน มีจำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 68.6

22) แหล่งที่ได้รับการฝึกอบรม เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง เคยได้รับการอบรมการอาชีพในครอบครัว เป็นจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

เคยได้รับการฝึกอบรมจากห้างร้าน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 เคยได้รับการฝึกอบรมจากโรงงาน จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 เคยรับการฝึกอบรมจากอุทธรณ์ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 เคยรับการฝึกอบรมจากโรงพิมพ์ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 เคยรับการฝึกอบรมจากสถานฝึกอาชีพ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 เคยรับการฝึกอบรมจากแหล่งอื่น ๆ เป็นจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2

23) งานอดิเรก เข้าวชนที่กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีงานอดิเรกทำในเวลาว่าง ดังต่อไปนี้ ไม่ได้ทำอะไรเลย จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 เลี้ยงสัตว์ เช่น สุนัข แมว นก ไก่ หมู เป็นต้น จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 ปลูกพืช เช่น พืชผัก สวนครัว ไม้ดอก ไม้ประดับ เป็นต้น จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 เล่นกีฬา เช่น กีฬาในร่ม กีฬากลางแจ้ง เป็นต้น จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.2 เล่นดนตรี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 อ่านหนังสือ จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 สะสมสิ่งของ เช่น แสตมป์ เหรียญ เป็ลลิกหอย เป็นต้น จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ศิลปะ เช่น วาดเขียน ปั้น ประติมากรรม ไม้ ประติมากรรมวัสดุ เป็นต้น จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 งานอดิเรกอื่น ๆ เช่น ฟังเพลง ชมโทรทัศน์ ข่ายของ เป็นต้น จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

24) เกมสหรือกีฬาที่ชอบและเล่นอยู่เป็นประจำ เข้าวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีเกมสหรือกีฬาที่ชอบและเล่นอยู่เป็นประจำดังนี้ หมายความว่า เช่น หมากรุก หมากรุก หมากรุก หมากรุก เป็นต้น จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ไพ่ เช่น ไพ่รันมี ไพ่ปอก ไพ่เฉ ไพ่ดอง เป็นต้น จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 มวย เช่น มวยไทย มวยสากล มวยปล้ำ เป็นต้น จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 บอล เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แร้งบอล เป็นต้น จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 คายาย เช่น เทนนิส แบดมินตัน ตะกร้อ เป็นต้น จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 กรีฑา เช่น วิ่งต่าง ๆ ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจาน กระโดดไกล เป็นต้น จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 อื่น ๆ เช่น จักรยาน ยิงปืน วายน้ำ เป็นต้น จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5

เป็นที่น่าสังเกตว่า เกมส์หรือกีฬาที่เยาวชนชอบที่สุด ได้แก่ บอล ซึ่งมีจำนวนถึง 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 รองลงมา ได้แก่ โฟล์กซอง ซึ่งมีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7

๗. การกระทำผิดกฎหมาย

1) ประเภทของความผิด เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง กระทำความผิดเรื่องทรัพย์สิน จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 46.6 กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4 กระทำความผิดเรื่องชกโจร จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 กระทำความผิดเรื่องทำร้ายร่างกาย จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 กระทำความผิดเรื่องอื่น ๆ เช่น การพนัน ความผิดทางเพศ เป็นต้น จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0

2) ระยะเวลาในการเข้ารับการอบรม ถือเป็นเกณฑ์ในการกำหนดความหนักเบาของการกระทำผิดกฎหมายด้วย กล่าวคือ ถ้าต้องเข้ารับการอบรมนาน ถือว่ากระทำความผิดกฎหมายมาก ถ้าต้องเข้ารับการฝึกอบรมในระยะเวลาสั้น ถือว่ากระทำความผิดกฎหมายน้อย ในที่นี้ เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง เข้ารับการอบรมดังนี้ ค่ากว่าสามเดือน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 สามเดือน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 หกเดือน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 หนึ่งปี จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 หนึ่งปีหกเดือน จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 สองปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 สองปีหกเดือน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 สองปีหกเดือนขึ้นไป จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0

3) การกระทำผิดซ้ำ เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีการกระทำผิดเป็นครั้งแรก จำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 62.8 กระทำความผิดเป็นครั้งที่สอง จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 กระทำความผิดเป็นครั้งที่สาม จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 กระทำความผิดเป็นครั้งที่สามขึ้นไป จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7

4) แหล่งเรียนรู้ในการกระทำคามผิด เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีแหล่งเรียนรู้ในการกระทำผิดกฎหมายดังต่อไปนี้ ในโรงเรียน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 จากเพื่อนนอกโรงเรียน จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 จากบิดามารดาหรือคนในครอบครัว จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 จากหนังสือหรือหนังสือพิมพ์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 จากภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 จากตัวอย่างที่เห็นในสังคม จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 จากสถานพินิจและคุ้มครอง (สถานฝึกและอบรม) จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 จากที่อื่น ๆ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2

เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายได้รับความรู้ในการกระทำผิดกฎหมายจากเพื่อนนอกโรงเรียน มีจำนวนถึง 188 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 รองลงมา ได้แก่ ตัวอย่างที่เห็นในสังคม ซึ่งมีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5

ด. ความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

1) ความรู้สึกก่อนการกระทำผิด เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีความรู้สึกว้าวุ่น ขาดที่พึ่งทางใจ จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 รู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 รู้สึกว่าถูกคุกคามเหยียดหยาม จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่มีค่า จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 รู้สึกว่าไม่ได้รับความสนใจ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 รู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 มีความรู้สึกอย่างอื่น ๆ เช่น รู้สึกอยากเด่น รู้สึกอยากให้ผู้อื่นยอมรับ เป็นต้น จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 เฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกแต่อย่างใด ก่อนการกระทำคามผิด มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5

2) ความรู้สึกหลังการกระทำคามผิด เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีความรู้สึกนึกคิดหลังจากที่ได้กระทำผิดกฎหมายไปแล้ว ดังต่อไปนี้ รู้สึกสำนึกในบาปที่ได้กระทำลงไป จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 รู้สึกถึงความทุกข์ที่ได้รับขณะที่ต้องเข้ารับการอบรม จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7 รู้สึกว่าต้องสูญเสีย

อนาคตไป จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 รู้สึกอยากกลับตนเป็นคนดี จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 รู้สึกว่าสิ่งที่กระทำลงไปนั้นมิใช่ความผิด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 รู้สึกอยากกลับไปแกแค้นคู่อริ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 รู้สึกอยากบวชเพื่อล้างบาป จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 มีความรู้สึกอย่างอื่น ๆ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 เจย ๆ ไม่มีความรู้สึกแต่อย่างใด จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2

5) เหตุผลในการกระทำความผิด เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีเหตุผลในการกระทำความผิด ดังต่อไปนี้ เพราะถูกข่มเหงรังแก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 เพราะถูกกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 เพราะถูกชักจูงจากผู้อื่น จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 เพราะได้รับการศึกษาน้อย จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 เพราะความไม่รูว่าสิ่งที่กระทำไปนั้นเป็นสิ่งผิด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ จึงได้กระทำลงไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 เพราะหึกห้ามใจไม่ไหว จึงได้กระทำลงไป จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 เพราะเหตุผลอย่างอื่น จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ไม่มีเหตุผลในการกระทำแต่อย่างใด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กระทำไปเพราะถูกชักจูงจากผู้อื่น มีจำนวนสูงที่สุด คือ มีจำนวนถึง 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมาได้แก่ กระทำผิดเพราะหึกห้ามใจไม่ไหว จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0

4) เหตุผลที่จะไม่ตองกระทำผิด เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีเหตุผลที่จะไม่ตองกระทำผิด ดังต่อไปนี้ ถ้ามีบิดามารดาเหมือนกับคนอื่นก็จะไม่ตองกระทำผิด มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 ถ้ามีกามารดารักและเอาใจใส่ ก็จะไม่ตองกระทำผิด จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 ถ้ามีกามารดาให้ความยุติธรรม ไม่ลำเอียง ก็คงไม่ตองกระทำผิด จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ถ้ามีผู้คอยให้คำแนะนำ ตักเตือน ยับยั้ง ไม่ให้กระทำผิด จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่ไม่ดีคอยชักจูง ก็คงไม่กระทำผิด จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 ถ้าไม่ถูกออกจากโรงเรียน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2 ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 ถ้าไม่คิดยาเสพติด จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่

กระทำคามผิด จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7

เป็นที่น่าสนใจกว่า เยาวชนที่ให้เหตุผลในการที่จะไม่กระทำคามผิดว่า ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่ไม่ดีคอยชักจูง มีจำนวนสูงสุดคือ มีถึง 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 รองลงมาได้แก่ เหตุผลที่ว่า ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน ก็คงไม่คงกระทำคามผิด ซึ่งมีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 รองลงมา ได้แก่ เหตุผลที่ว่า ถ้าไม่คิดยาเสพติด ก็คงไม่คงกระทำคามผิด ซึ่งมีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อมูลเบื้องต้น

ก. ภูมิหลัง

1) เพศ เป็นที่น่าสนใจกว่า เยาวชนผู้กระทำผิดเป็นชายมากกว่าหญิง ผู้กระทำผิดชายมีทั้งสิ้น 280 คน คิดเป็นร้อยละ 69.8 ผู้กระทำผิดหญิง มีทั้งสิ้น 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.2 ที่แตกต่างกันมากเช่นนี้เพราะเหตุว่า ประชากรของผู้กระทำผิดที่เป็นชายมีทั้งสิ้น 740 คน หญิง 260 คน ดังนั้น ในการสุ่มเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ขนาดของกลุ่มตัวอย่างระหว่างผู้กระทำผิดชายและหญิง จึงแตกต่างกันมาก ดังกล่าวมาแล้ว

2) อายุ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายที่มีอายุ 17 ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ มีจำนวนถึง 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมา ได้แก่ เยาวชนอายุ 16 ปี ซึ่งมีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 เป็นที่น่าสนใจกว่า ในบรรดาเยาวชนอายุ 17 ปี ที่มีการกระทำผิดมากที่สุดในกลุ่มอายุนี้ รายงานว่า กระทำผิดเพราะถูกเพื่อนนอกโรงเรียนชักนำไป มีจำนวนถึง 74 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 51.75 .รองลงมา ได้แก่ กระทำผิดเพราะได้เห็นตัวอย่างในสังคม ซึ่งมีจำนวนถึง 27 คน คิดเป็นร้อยละ 18.88 ของเยาวชนในกลุ่มอายุนี้นี้ รองลงมา ได้แก่ เยาวชนกลุ่มอายุ 16 ปี รายงานว่า กระทำคามผิดเพราะถูกเพื่อนนอกโรงเรียนชักจูง มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 40.96 กระทำผิดเพราะได้เห็นตัวอย่างในสังคม จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 18.88 จะเห็นได้ว่า

เยาวชนผู้กระทำผิดในกลุ่มอายุ 17 ปี และ 16 ปีนี้ นอกจากจะเป็นกลุ่มอายุที่กระทำผิดกฎหมายมากที่สุดแล้ว ยังถูกชักนำไปให้กระทำผิดไต่กายอีกด้วย เพราะจากการที่เยาวชนไต่กายงานไว่ ปรากฏว่า กระทำผิดเพราะถูกชักจูงโดยเพื่อนนอกโรงเรียน และกระทำผิดเพราะได้เห็นตัวอย่างที่ปรากฏในสังคมโดยทั่วไป (ตาราง ข 1)

3) ภูมิสำเนา จากผลการวิจัยปรากฏว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมีภูมิสำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร มีจำนวนถึง 328 คน คิดเป็นร้อยละ 81.8 ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด ข้อมูลนี้อาจเป็นเครื่องสนับสนุนทฤษฎีสิ่งแวดล้อมที่มีส่วนช่วยให้เยาวชนกระทำผิดไต่กาย ทั้งนี้เพราะเหตุว่า การที่เยาวชนในกรุงเทพมหานครกระทำผิดมากเนื่องจากสิ่งแวดล้อมของกรุงเทพมหานคร มีอิทธิพลที่ชักนำไปให้เยาวชนกระทำผิดมากมาย เช่น แหล่งอบายมุขต่าง ๆ สถานชุมนุมชน ที่มีการขายเหของประชากร ไต่แก ตลาด ท่าเรือ สถานีรถไฟ นอกจากนั้นก็มี แหล่งเสื่อมโทรมต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในกรุงเทพมหานครหลายร้อยแห่ง นอกจากนั้น การหาเลี้ยงชีพที่ยากลำบากในกรุงเทพมหานคร เนื่องจากมีประชากรหนาแน่น สิ้นค้าแพง ผู้คนต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ด้วยความบีบรัดทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของกรุงเทพมหานครดังกล่าวมาแล้ว โอกาสที่เยาวชนในกรุงเทพมหานครจะกระทำผิดกฎหมายจึงมีมากกว่าเยาวชนในจังหวัดเล็ก ๆ

เป็นที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีภูมิสำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครมาตั้งแต่เดิม มิได้โยกย้ายมาจากที่ใด ข้อนี้ อาจแย้งกับทฤษฎีที่ว่า ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้โยกย้ายภูมิสำเนาเข้ามาอยู่ใหม่ แต่เนื่องจากปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเป็นอยู่ ประเพณี และวัฒนธรรมใหม่ไม่ได้ โอกาสที่จะกระทำผิดกฎหมายจึงมีมากกว่าผู้ที่มีภูมิสำเนาอยู่แต่ดั้งเดิม หรือพวกที่เป็นเจ้าของถิ่น จากข้อมูลในเรื่องนี้ เยาวชนที่มีภูมิสำเนาอยู่เดิม มีจำนวนถึง 257 คน คิดเป็นร้อยละ 64.1 ของผู้กระทำผิดทั้งหมด ผู้ที่ย้ายภูมิสำเนามาจากแหล่งอื่น มีจำนวนเพียง 144 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 เท่านั้น

4) ระดับการศึกษาของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีตั้งแต่ไม่เคยได้รับการศึกษาเลย จนถึงเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า จะเห็นได้ว่า เยาวชนที่ได้รับการศึกษาจบชั้นประถมศึกษา มีจำนวนสูงสุด คือ 147 คน

คิดเป็นร้อยละ 36.7 ของผู้กระทำผิดทั้งหมด

ในบรรดาผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ซึ่งมีจำนวนถึง 147 คนนี้ เป็นผู้ที่ได้กระทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวนสูงสุดเช่นกัน คือ มีจำนวนทั้งสิ้น 67 คน คิดเป็นร้อยละของผู้กระทำผิดในเรื่องทรัพย์สิน 35.83 รองลงมา ได้แก่ เยาวชนจบชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีจำนวนถึง 47 คน คิดเป็นร้อยละ 25.13 (ตาราง ข 2) จะเห็นได้ว่า ในบรรดาผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด ผู้เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ กระทำผิดกฎหมายมากที่สุด และในบรรดาการกระทำผิดทั้งหมด เยาวชนผู้เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ กระทำผิดในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด

ความผิดอันดับรองลงมาของเยาวชนระดับประถมศึกษาปีที่สี่ ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีจำนวนถึง 51 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 รองลงมา ได้แก่ เยาวชนระดับประถมศึกษาปีที่เจ็ด กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 31.33 แสดงให้เห็นว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายที่ได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่สี่ และประถมศึกษาปีที่เจ็ด มีการกระทำความผิดกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ได้ข้อสังเกตว่า ในบรรดาผู้กระทำผิดทั้งปวง ซึ่งมีทั้งผู้ไม่ได้รับการศึกษาเลย ได้รับการศึกษาบ้างเล็กน้อย หรือครึ่ง ๆ กลาง ๆ และได้รับการศึกษาค่อนข้างสูง คือ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม และมัธยมศึกษาปีที่ห้า จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการศึกษาร้อย ๆ กลาง ๆ คือ เยาวชนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ และประถมศึกษาปีที่เจ็ด มีการกระทำความผิดกฎหมายสูงสุด ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 62.9 ของเยาวชนผู้กระทำผิดทั้งหมด จากข้อมูลนี้ ทำให้ได้ข้อคิดเป็นสองนัย นัยหนึ่ง เพราะเหตุว่าประชากรในกลุ่มการศึกษาระดับทั้งสองนี้ มีจำนวนมาก จึงมีผู้กระทำผิดมาก หรืออีกนัยหนึ่ง เพราะเหตุว่า การได้รับการศึกษาร้อย ๆ กลาง ๆ ของเยาวชน ทำให้กระทำความผิดกฎหมายได้ง่าย (ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ มีนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 93.94 ชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด มีนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 42.26 ของจำนวนนักเรียนในกลุ่มประชากรวัยเรียน)

5) ผู้ประกอบการเลี้ยงดู เกี่ยวกับเรื่องผู้ประกอบการเลี้ยงดูนี้ ตามหลักวิชาอาชญาวิทยาสมัยใหม่ เชื่อกันว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายนั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีบิดามารดา

หรือมีแต่บิดาหรือมารดาคนเดียว เยาวชนต้องไปอาศัยอยู่กับผู้อื่น ทั้งที่เป็นญาติและมีโซชาติ
เยาวชนในสภาพที่กล่าวมานี้ มีการกระทำผิดกฎหมายไต่ถามกว่าเยาวชนที่มีบิดามารดาทั้งสองคน

แต่จากข้อมูลที่ปรากฏในผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า ในบรรดาเยาวชน
ที่กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด จำนวน 401 คน มีผู้กระทำผิดกฎหมาย ถึง 224 คน หรือคิดเป็น
ร้อยละ 55.9 ที่อยู่กับบิดามารดาทั้งสองคน หรือมีจำนวนกว่าครึ่งของผู้กระทำผิดทั้งหมด
ดังนั้น จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนนั้น คงมิได้เกี่ยวข้องกับ
การที่เยาวชนมีบิดามารดาหรือไม่มีบิดามารดาเสียแล้ว แต่คงเนื่องมาจากสาเหตุอื่นมากกว่า

ตามหลักสังคมวิทยาสมัยใหม่เชื่อว่า แม้เยาวชนจะมีบิดามารดาทั้งสองคน
ก็ตาม แต่สภาพแวดล้อมของครอบครัวอยู่ในลักษณะ "บ้านแตก" เช่น บิดามารดาทะเลาะ
กันบ้าง การมีภรรยาบ่อย การเล่นการพนัน การติดสุรา ดินยาเสพติด เป็นต้น เหล่านี้มีส่วน
ผลักดันที่สำคัญต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน มากกว่าการที่เยาวชนขาดบิดามารดา
เสียอีก อย่างไรก็ตาม การที่เยาวชนมีบิดามารดาอยู่พรอมหน้า แต่บิดามารดาไม่ให้การ
อบรมสั่งสอนที่ถูกต้อง กระทำตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น สภาพความกดดันทาง
สังคมและเศรษฐกิจภายในครอบครัว ยังอาจมีส่วนทำให้บิดามารดาละเลยให้เยาวชนกระทำ
ผิดกฎหมายได้อีกด้วย

จากข้อมูลอีกกระแสหนึ่ง ปรากฏว่า เยาวชนส่วนใหญ่ที่กระทำผิดกฎหมาย
มีบิดามารดาอยู่เป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ มีบิดาที่ยังมีชีวิตอยู่ถึง 334 คน หรือร้อยละ 83.3
มีมารดาที่ยังมีชีวิตอยู่ถึง 362 คน หรือร้อยละ 90.3 จากข้อมูลดังกล่าวนี้ ทำให้เป็นที่
ประจักษ์ชัดว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ มีทั้งบิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา
คนใดคนหนึ่ง มิใช่เป็นเยาวชนที่ไม่มีบิดามารดา ต้องอาศัยอยู่กับผู้อื่นแต่ประการใด

6) รายได้ของครอบครัว หรือฐานะของครอบครัว มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำ
ผิดกฎหมายของเยาวชนไม่น้อย เพราะความบีบคั้นทางด้านเศรษฐกิจของครอบครัว มีส่วน
ผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายไต่ถาม และลักษณะการกระทำผิดส่วนใหญ่ได้แก่ ความผิด
เกี่ยวกับทรัพย์สิน

จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย
จำนวนถึง 275 คน หรือร้อยละ 68.6 มาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี คือ มีรายได้ต่ำกว่า

เดือนละ 2,000 บาท สำหรับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายที่มาจากครอบครัวฐานะปานกลาง มีจำนวนเพียง 109 คน หรือร้อยละ 27.2 เท่านั้น แสดงให้เห็นว่า เยาวชนส่วนใหญ่ที่กระทำผิดกฎหมาย มาจากครอบครัวที่ยากจน ความยากจนเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนา ค่านิยมต่าง ๆ ของชีวิต เริ่มต้นจากความเป็นอยู่ในครอบครัว ความยากจนทำให้สภาพชีวิต ในครอบครัวขาดความสมบูรณ์ ความยากจนเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการศึกษาของเยาวชน สภาพไร้การศึกษา หรือการได้รับการศึกษาเพียงครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทำให้โอกาสที่ได้อาชีพ ที่ค้ำน้อยลง โอกาสที่จะถูกชักจูงไปในทางที่ผิดมีมากขึ้น ดังนั้น จึงไม่ใช่ว่าปัญหาของเด็ก เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ มาจากครอบครัวที่ยากจน

7) อาชีพของบิดา เป็นเครื่องกำหนดสถานภาพทางสังคมของครอบครัว การที่บิดามีอาชีพที่ดี มีเกียรติในสังคม เป็นอาชีพที่เป็นที่ยอมรับของสังคม จัดว่าทำให้ ครอบครัวมีสถานภาพทางสังคมสูง การที่บิดาจะมีอาชีพที่ดีมีเกียรติได้เช่นนี้ ย่อมต้องได้รับการศึกษาสูง มีความรู้พอที่จะให้การอบรมสั่งสอนบุตรให้เป็นคนดีได้ ยิ่งกว่านั้น อาชีพที่ดีมีเกียรติ ทำให้มีรายได้มาก ซึ่งทำให้ฐานะของครอบครัวก็เลย องค์กรประกอบทางค่านิยม เศรษฐกิจที่ดี ทางสังคมที่ดี ขึ้นอยู่กับอาชีพของบิดาเป็นสำคัญ ยิ่งกว่านั้น การที่บิดามีอาชีพที่ดีมีเกียรติ ทำให้ลักษณะทางจิตวิทยาของเยาวชนมีผลในทางบวก คือ เยาวชนจะรู้สึกภูมิใจในบิดาของตน ภูมิใจในตนเองที่มีบิดาเป็นคนเก่ง เช่นนี้ โอกาสที่เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายจึงมีน้อยมาก จากข้อมูลที่ปรากฏในที่นี้ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่ำ เช่น บิดาเป็นชาวนา ชาวไร่ เป็นคนรับจ้างรายวัน เป็นภารโรง เป็นคนรับใช้ เป็นต้น มีจำนวนถึง 218 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 54.4 ของเยาวชนผู้กระทำผิดทั้งหมด

8) ระดับการศึกษาของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา จัดว่ามีความสำคัญยิ่ง และมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน การที่บิดามารดามีระดับการศึกษาสูง ถือว่าเป็นผู้มีความรู้ มีอาชีพที่ดี มีรายได้ดี สามารถทำให้ชีวิต และความเป็นอยู่ในครอบครัวมีความสุขสมบูรณ์ นอกจากนั้น ยังสามารถให้การอบรมสั่งสอน เยาวชนให้เป็นคนดีได้ เช่นนี้ จึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ คือ จำนวน 109 คน หรือร้อยละ 27.2 มีบิดาที่จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา

และจำนวน 128 คน หรือร้อยละ 31.9 มีมารดาที่จบการศึกษาระดับชั้นประถมปีที่สี่
 อย่างไรก็ตาม มีเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายอีกเป็นจำนวนมาก ที่ไม่ทราบว่า บิดามารดา
 ของตน จบการศึกษาระดับใด กล่าวคือ เยาวชน จำนวนถึง 172 คน หรือร้อยละ 42.9
 ไม่ทราบว่า บิดาของตนจบการศึกษาระดับใด เยาวชนจำนวน 153 คน หรือร้อยละ 38.2
 ไม่ทราบว่า มารดาของตนจบการศึกษาระดับใด

9) จำนวนพี่น้อง จากข้อมูลเบื้องต้นปรากฏว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย
 ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีพี่น้องมาก การมีพี่น้องมาก ประกอบกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
 ไม่ดี โอกาสที่เยาวชนจะได้รับการศึกษา ได้รับความดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา จึงมีน้อย
 เยาวชนต้องออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุน้อย ไม่มีอาชีพที่มั่นคง เพราะไม่ได้รับการศึกษา
 อบรมมาก่อน ด้วยปัจจัยเหล่านี้ โอกาสที่เยาวชนจะกระทำผิดจึงมีมากขึ้น จากข้อมูลเบื้องต้น
 เยาวชนที่มีพี่น้องตั้งแต่ 3 คน จนถึงเจ็ดคนขึ้นไป มีจำนวนรวมกันถึง 332 คน หรือคิดเป็น
 ร้อยละ 80.30 แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีพี่น้องมาก

10) ลำดับที่ของการเป็นบุตร อันที่จริงเรื่องลำดับของการเป็นบุตร ไม่น่าจะ
 เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน โดยสภาพทั่ว ๆ ไปของครอบครัว บุตร
 คนแรก ๆ มักได้รับความดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดจากบิดามารดาเป็นพิเศษ การได้รับ
 ความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ไม่น่าเป็นเหตุให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย อย่างไรก็ตาม
 จากข้อมูลเบื้องต้นของการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย เป็น
 บุตรคนหัวปี หรือเป็นบุตรคนแรกของครอบครัว มีจำนวนถึง 82 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4
 เป็นบุตรคนที่สอง จำนวน 78 คน หรือร้อยละ 19.5 เป็นบุตรคนที่สาม จำนวน 75 คน
 คิดเป็นร้อยละ 18.7 จากข้อมูลดังกล่าวนี้ ทำให้เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนที่เป็นบุตร
 คนแรก มีการกระทำผิดเป็นจำนวนมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้ อาจสันนิษฐานได้เป็นสองนัย
 นัยแรก อาจเป็นด้วยเยาวชนได้รับการตามใจมากเกินไป ด้วยเป็นบุตรคนแรก การตามใจ
 เป็นการทำให้เด็กเสียคนได้ง่าย อีกนัยหนึ่ง บุตรคนแรกอาจเกิดในขณะที่ครอบครัวยังไม่พร้อม
 ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและความรับผิดชอบ การที่มีบุตรในขณะที่ครอบครัวยังไม่พร้อม โอกาส
 ที่บุตรจะได้รับความดูแลเอาใจใส่จึงมีน้อย ทำให้กระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

11) สถานภาพสมรสของบิดามารดา เรื่องนี้จัดว่ามีความสำคัญยิ่งต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เพราะความสัมพันธ์ การที่บิดามารดาหย่ากันก็ดี บิดามารดา มีภรรยาสามีใหม่ก็ดี มีส่วนอย่างยิ่งในการผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย เพราะสภาวะดังกล่าว นอกจากจะทำให้บิดามารดาขาดความดูแลเอาใจใส่แก่บุตรอย่างใกล้ชิดแล้ว โดยธรรมชาติ สภาพทางจิตใจของเด็กหรือเยาวชน ไม่ยอมรับสภาวะดังกล่าว นอกจากนั้นสังคมโดยทั่วไปก็ไม่ยอมรับสภาวะดังกล่าวด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ สภาพทางจิตใจของเยาวชนจึงได้รับความบีบคั้นเป็นอย่างยิ่ง เด็กยอมหาทางออกในลักษณะต่าง ๆ หากเป็นไปในลักษณะที่ไม่ถูกต้อง เด็กอาจจะหลงทาง กระทำผิดกฎหมายได้ง่ายขึ้น

แต่ผลจากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า ความสัมพันธ์กับหลักวิชาโดยสิ้นเชิง เพราะจากกลุ่มตัวอย่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ปรากฏว่า เป็นเยาวชนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันถึง 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.3 เป็นเยาวชนที่บิดามารดาแยกกันอยู่เพียง 94 คน คือร้อยละ 23.4 และเป็นเยาวชนที่บิดามารดาหย่าขาดจากกัน เป็นจำนวนเพียง 58 คน หรือร้อยละ 14.5 ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด แสดงว่า ส่วนใหญ่แล้ว เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายกว่าครึ่งที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน แต่จะอยู่ด้วยกันอย่างไรหรือไม่ นั่นคือการศึกษาค้นคว้ากันต่อไป

การมีภรรยาใหม่ของบิดาหรือการมีสามีใหม่ของมารดา ก็เชื่อกันว่าเป็นสาเหตุผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย แต่ผลจากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า ในบรรดาเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด มีเยาวชนถึง 270 คน หรือร้อยละ 67.3 ที่บิดามีภรรยาใหม่ เยาวชนที่บิดามีภรรยาใหม่ มีจำนวนเพียง 127 คน หรือร้อยละ 31.7 เท่านั้น สำหรับ ทางด้านมารดานั้น เยาวชนที่มีมารดาที่มีสามีใหม่มีเพียง 97 คน หรือร้อยละ 24.2 เท่านั้น ส่วนที่ไม่มีสามีใหม่มีถึง 296 คน คิดเป็นร้อยละ 73.8 ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด

การมีบุตรกับภรรยาสามีใหม่ ก็มีผลผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้ง่ายเช่นกัน เพราะโดยธรรมชาติแล้ว บิดามารดาชอบรักและเอาใจใส่บุตรของภรรยาสามีใหม่ มากกว่าบุตรคนเดิม โดยสภาพที่บีบคั้นทางจิตใจเช่นนี้ เยาวชนยอมหาทางออกเพื่อเป็นการชดเชย สิ่งที่ยาวชนสูญเสียไป ซึ่งนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

แต่จากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า ในบรรดาเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีบิดาที่มีบุตรกับภรรยาใหม่เพียง 65 คน หรือร้อยละ 16.2 ไม่มีบุตรกับภรรยาใหม่ ถึง 121 คน หรือร้อยละ 30.2 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า มีเยาวชนที่ไม่ตอบถึง 215 คน หรือร้อยละ 53.6 แสดงว่า คำถามดังกล่าว อาจไปกระตุ้นสิ่งที่เยาวชนไม่ยากเปิดเผยก็ได้ สำหรับการมีบุตรของมารดานั้น จากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า มารดามีบุตรกับสามีใหม่ มีเพียง 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 มารดาไม่มีบุตรกับสามีใหม่ เป็นจำนวนถึง 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 และมีผู้ไม่ตอบคำถามถึง 225 คน หรือร้อยละ 56.1 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเยาวชนไม่ยากเปิดเผย สิ่งที่ไม่พอใจ ดังกล่าวมาแล้ว

12) การฝึกอบรมการอาชีพนอกโรงเรียน ตามหลักวิชา เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่มักเป็นผู้ไม่มีอาชีพ ไม่เคยได้รับการฝึกฝนด้านการอาชีพมาจากโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน ทำให้ไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นหลักฐานได้ เมื่อไม่มีอาชีพ ก็ย่อมต้องอยู่กับงานเฉย ๆ หรือช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ในบ้าน แต่โดยเหตุที่เขารวมมาตั้งอยู่ในวัยรุ่น ต้องใช้จ่ายเงินมาก ประกอบกับความฟุ้งเฟ้อของสังคม ผลักดันให้วัยรุ่นเขาอย่างความเป็นไปในสังคม เช่น การนั่งกางเกงยีนส์ที่มีราคาแพง การนั่งตามคอฟฟี่ชอป การฟังเพลงฝรั่ง เป็นต้น เหล่านี้ทำให้เยาวชนต้องใช้เงิน แต่เมื่อตนเองไม่มีอาชีพ ฐานะทางครอบครัวก็ยากจน วิธีที่จะให้ได้เงินมาใช้จ่ายมีอยู่ทางเดียว คือ การทุจริต ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ที่กล่าวนี้ เป็นไปตามหลักวิชา แต่จากข้อมูลที่ปรากฏในการวิจัยนี้ ปรากฏว่า มีเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมด้านอาชีพมา เพียง 123 คน หรือร้อยละ 30.7 เท่านั้น ส่วนใหญ่ ตอบว่าเคยได้รับการฝึกอบรมด้านอาชีพมาแล้ว ถึง 275 คน หรือร้อยละ 68.6 เยาวชนเหล่านี้ได้รับการฝึกอบรมทางด้านอาชีพมาจากครอบครัว ถึง 80 คน คือ ร้อยละ 20.0 จากโรงงาน มีจำนวน 57 คน หรือร้อยละ 14.2 ได้รับการอบรมจากสถานฝึกอาชีพ มีจำนวน 41 คน หรือร้อยละ 10.2 จึงเห็นได้ว่า แม้เยาวชนส่วนใหญ่จะได้รับการฝึกอบรมงานด้านอาชีพมาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมากระทำผิดกฎหมายได้ หรืออาจสันนิษฐานเอาว่า แม้จะได้รับการอบรมมาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นหลักฐานได้ เพราะได้รับความรู้มาเพียงงู ๆ ปลา ๆ เท่านั้น

13) งานอดิเรก เรื่องงานอดิเรกหรือการใช้เวลาว่างของเยาวชน มีส่วนสำคัญในการป้องกันไม่ให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย การที่เยาวชนมีงานทำเพื่อความเพลิดเพลิน ทำให้ไม่มีเวลาและโอกาสไปหมกมุ่นอยู่กับอบายมุข ทำให้เยาวชนได้มีโอกาสคบเพื่อนที่มีความสนใจในสิ่งเดียวกัน การที่เยาวชนไม่มีงานอดิเรกทำ เมื่อมีเวลาว่างมาก เด็กอาจใช้เวลาว่างไปมีวุ่นวายกับเพื่อน ๆ ที่ว่างด้วยกัน โอกาสที่จะกระทำผิดกฎหมายย่อมมีมากขึ้น ที่กล่าวนี้เป็นหลักวิชา แต่จากข้อมูลที่ปรากฏในผลการวิจัย ปรากฏว่าเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ที่ไม่ได้ทำอะไรเป็นงานอดิเรก มีจำนวนเพียง 84 คน หรือร้อยละ 20.9 เท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วมีงานอดิเรกทำทั้งสิ้น ปรากฏว่า มีจำนวนถึง 317 คน คิดเป็นร้อยละ 79.1

14) เกมสหรือกีฬาที่ชอบและเล่นอยู่เป็นประจำ การเล่นเกมสหรือกีฬา ทำให้เยาวชนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เป็นการใช้กำลัง แรงงานในร่างกายที่ถูกต้อง ไม่ใช้กำลังไปในทางที่ผิด เป็นการลดการผลักดันในร่างกายไปอีกทางหนึ่ง เช่นนี้ การเล่นเกมสหรือกีฬา จึงเป็นการป้องกันมิให้เยาวชนใช้เวลาว่างไปในทางที่ไม่ถูกต้องไปอีกทางหนึ่ง

นอกจากนั้น ลักษณะของเกมสหรือกีฬายังสามารถบ่งบอกลักษณะของผู้เล่นได้ อีกด้วย โดยมากเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มักชอบเกมสหรือกีฬาที่ต้องใช้การเสี่ยงมาก ชอบเกมสหรือกีฬาที่มีกติกาอ่อน เพื่อหาทางโกงหรือเอาเปรียบคู่ต่อสู้ได้ง่าย ชอบเกมสหรือกีฬาที่ใช้ความรุนแรง ใช้กำลังกายมากกว่าความคิด จากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ชอบเล่นไพ่ มีจำนวนถึง 90 คน หรือร้อยละ 22.7 ชอบเล่นเกมสมวยจำนวน 72 คน หรือร้อยละ 18.0 ชอบเล่นบอล มีจำนวนถึง 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 ของเยาวชนผู้กระทำผิดทั้งหมด

๒. การกระทำผิดกฎหมาย

1) ประเภทของความผิด เยาวชนในกลุ่มตัวอย่าง มีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด คือ มีจำนวนถึง 187 คน หรือร้อยละ 46.6 การกระทำผิดครองลงมา ได้แก่ การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีจำนวนผู้กระทำผิดถึง 150 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4 ของเยาวชนผู้กระทำผิดทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า เยาวชนกระทำผิดเพราะต้องการ

ให้ไถ่มาซึ่งทรัพย์สิน จึงแสวงหาทรัพย์สินโดยทางที่ไม่ถูกต้องกฎหมาย การกระทำความผิดอันด้รongsมา
ได้แก่ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ การกระทำความผิดทั้งเกี่ยวกับทรัพย์สินก็ดี ยาเสพติด
ให้โทษก็ดี น่าจะมีความเกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ เขาวชนกียาเสพติดให้โทษ ต้องการ
ใช้เงินเพื่อซื้อยามาบำบัดความต้องการ ต้องแสวงหาเงินให้ไถ่ทางใดทางหนึ่ง เขาวชน
จึงกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน อาจกล่าวได้ว่า การที่เขาวชนกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
เพราะสาเหตุคียาเสพติด มีเป็นจำนวนมาก ทางสถานฝึกอบรมได้ตรวจยาเสพติดใน
ร่างกายของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า กว่าครึ่งเป็นผู้คียาเสพติดมาก่อน

การที่เขาวชนมีการกระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินในอัตราสูงเช่น
นี้อาจเป็นเพราะฐานะทางครอบครัวยากจน เขาวชนไม่มีอาชีพที่มั่นคง มีรายได้เพียงพอ
ที่จะใช้จ่าย ประกอบกับสิ่งยั่วเย้าทางสังคมกระตุ้นให้เขาวชนมีความพึงพอใจเพื่อหา
ต้องการเอาอย่างผู้มีฐานะที่ จึงพยายามหาเงินทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาจับจ่ายใช้สอย
ด้วยเหตุนี้ อัตราการกระทำความผิดของเขาวชนที่เกี่ยวกับทรัพย์สินจึงมีสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
คดีลักทรัพย์สิน และเป็นที่น่าสังเกตว่า เขาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน อยู่ในช่วงอายุ
16 - 18 ปี มากที่สุด

2) ระยะเวลาที่เข้ารับการอบรม ถ้าหากจะกำหนดความหนักเบาของการ
กระทำความผิดกฎหมายของเขาวชน โดยถือเอาระยะเวลาที่ต้องรับการอบรมเป็นเกณฑ์ และ
ถือว่า ถ้าหากรับการอบรมต่ำกว่าหนึ่งปี เป็นความผิดสถานเบา รับการอบรมตั้งแต่หนึ่งปี
ขึ้นไป เป็นความผิดสถานหนักแล้ว เขาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง มีการ
กระทำความผิดกฎหมายสถานเบา เพียง 62 คน หรือร้อยละ 15.5 เท่านั้น สำหรับเขาวชน
ที่กระทำความผิดสถานหนัก ต้องเข้ารับการอบรมเป็นเวลานานตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป มีจำนวนถึง
339 คน คิดเป็นร้อยละ 84.5 ของเขาวชนผู้กระทำความผิดทั้งหมด ในบรรดาผู้กระทำความ
ผิดสถานหนักนี้ เขาวชนผู้กระทำความผิดที่ต้องรับการอบรมเป็นเวลาหนึ่งปี มีจำนวนสูงสุด คือ
มีถึง 132 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 ของเขาวชนผู้กระทำความผิดทั้งหมด สำหรับเขาวชนที่
ต้องรับการอบรมถึงสองปีหกเดือนขึ้นไป มีจำนวนถึง 44 คน หรือร้อยละ 11.0 ของ
เขาวชนผู้กระทำความผิดทั้งหมด

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในบรรดาผู้กระทำผิดทั้งหมด ในกลุ่มตัวอย่าง มีผู้กระทำผิดครั้งแรก เพียง 252 คน หรือร้อยละ 62.8 แต่เป็นผู้ที่เคยกระทำความผิดมาแล้ว หรือมีการกระทำความผิดซ้ำเป็นหนที่สอง ที่สาม และที่สามขึ้นไป มีจำนวนรวมกันแล้วถึง 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.2 ของจำนวนผู้กระทำผิดทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า เยาวชนกว่าหนึ่งในสามของผู้กระทำผิดทั้งหมด เป็นผู้ที่เคยกระทำความผิด เคยถูกจับกุม และเคยได้รับการฝึกอบรมมาแล้ว แต่ยังไม่หลาบจำ หรือกลับคนเป็นเยาวชนที่ดีได้ จึงกลับมากระทำความผิดกฎหมายซ้ำอีก ที่เป็นเช่นนี้อาจพิจารณาได้หลายนัย เยาวชนอาจเป็นผู้กระทำผิดโดยสันดาน คือ สิ่งแวดล้อมในครอบครัวก็ดี หรือสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านของเยาวชนก็ดี มีอิทธิพลที่ทำให้เยาวชนไม่สามารถเลิกกระทำผิดได้ อีกนัยหนึ่ง อาจเป็นเพราะการให้การฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมไม่ได้ผล ไม่ได้ให้การฝึกอบรมที่ถูกต้อง เพียงแต่นำเยาวชนเข้าไปกักขังรวมกันไว้เท่านั้น แทนที่เยาวชนจะได้รับการฝึกอบรมให้รู้ผิดชอบชั่วดี เยาวชนกลับได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ทำให้ความรู้ในการกระทำผิดแตกฉานยิ่งขึ้น ดังนั้น เมื่อได้รับการปลดปล่อยออกมาแล้ว เยาวชนจึงกลับกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำ ทางสถานฝึกอบรมควรปรับปรุงวิธีการฝึกอบรมเสียใหม่ เช่น ควรแยกผู้กระทำผิดประเภทต่าง ๆ ให้เป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกัน ให้การอบรมทางค่านิยมมากขึ้น ฝึกงานด้านอาชีพเพิ่มขึ้น เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้ได้รับการปลดปล่อยออกมาแล้ว ทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ควรติดต่อกับผู้ปกครองเยาวชนอยู่ตลอดเวลา ให้เยาวชนมารายงานตัวเป็นระยะ ๆ ทั้งนี้ เป็นการสอดส่องความประพฤติของเยาวชน เพื่อไม่ให้เยาวชนกระทำผิดซ้ำอีกต่อไป

3) แหล่งเรียนรู้ในการกระทำผิด จากข้อมูลเบื้องต้นของการวิจัย ปรากฏว่า เยาวชนได้มีการเรียนรู้ในการกระทำผิดกฎหมาย จากเพื่อนนอกโรงเรียน มีจำนวนสูงสุด คือ 188 คน หรือร้อยละ 46.9 ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด แหล่งเรียนรู้ในการกระทำผิดกฎหมาย อันดับรองลงมา ได้แก่ ตัวอย่างที่เห็นในสังคม เยาวชนได้เห็นตัวอย่างในการกระทำผิดกฎหมายจากสังคม มีจำนวนถึง 78 คน หรือร้อยละ 19.5 ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด

จากแหล่งเรียนรู้ในการกระทำผิดกฎหมายทั้งสองแห่งนี้ ทำให้เป็นที่น่าสนใจเห็นว่า เพื่อนนอกโรงเรียนก็ดี ตัวอย่างในสังคมก็ดี มีส่วนในการชักนำให้เยาวชนกระทำความผิดกฎหมายได้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนนอกโรงเรียน การที่เยาวชนต้องออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุน้อย ต้องออกจากโรงเรียนก่อนเรียนจบ ทำให้เยาวชนต้องออกไปคบหาสมาคมกับเพื่อนที่อยู่นอกโรงเรียนเช่นเดียวกัน เพื่อน ๆ เหล่านี้ ไม่มีสิ่งใดที่จะประกันได้ว่า เป็นคนดีไปทุกคน การที่เยาวชนอยู่ในโรงเรียน ได้คบหาสมาคมกับเพื่อนนักเรียนในโรงเรียน ใ้คงอยู่ในบรรยากาศที่ดีของโรงเรียน อย่างน้อย เยาวชนก็ยังมีความรู้สึกว่าเป็นนักเรียนอยู่ โอกาสที่จะประพฤติปฏิบัติตนออกนอกทางจึงมีน้อย เพราะต้องหมกมุ่นอยู่กับกิจกรรมการเล่าเรียนเป็นสำคัญ แต่เมื่อเยาวชนต้องออกจากโรงเรียนแล้ว เยาวชนต้องพ้นสภาพจากการเป็นนักเรียน หมกมุ่นเรื่องการศึกษาเล่าเรียน ถ้าหากว่า เยาวชนมิได้ประกอบอาชีพที่แน่นอน เยาวชนก็จะมีเวลาว่างมาก มีการคบหาสมาคมกับเพื่อนนอกโรงเรียน ที่มีคุณสมบัติแตกต่างจากกันหลายระดับ ยิ่งถ้าหากตัวเยาวชนเองมีปัญหาในครอบครัวอยู่ด้วยแล้ว โอกาสที่เพื่อนนอกโรงเรียนเหล่านั้น จะชักนำไปในทางที่ผิด จึงมีมากขึ้น ประกอบกับปัจจุบัน มีผู้ใหญ่บางพวกที่ใช้อย่างเยาวชนเป็นเครื่องมือในการประกอบมิชานาอาชิวะ เยาวชนที่หลงผิดและถูกชักนำให้กระทำความผิดกฎหมายจึงมีเป็นจำนวนมาก วิธีป้องกันที่ได้ผลก็คือ ทางบิดามารดาหรือผู้ปกครองต้องคอยเอาใจใส่เยาวชน อย่าให้คบค้าสมาคมกับเพื่อนที่ไม่ดี และอย่าให้ออกจากโรงเรียนเร็วเกินไป

ค. ความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมาย

การศึกษาความรู้สึกนึกคิดของผู้กระทำความผิดกฎหมาย จะทำให้ทราบสภาพความรู้สึกนึกคิดของเยาวชน ผู้กระทำความผิดกฎหมายได้ดียิ่งขึ้นว่า เขามีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร เพื่อที่จะค้นหาทางป้องกันเยาวชนผู้ที่ยังมิได้กระทำความผิดกฎหมาย ไม่ให้กระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการป้องกันไว้ดีกว่าแก้ และการที่จะป้องกันมิให้เยาวชนกระทำความผิดกฎหมายนั้น การที่ใคร่สภาพความรู้สึกนึกคิดของเยาวชน จึงมีความสำคัญ และจำเป็นที่สุด

1) ความรู้สึกนึกคิดก่อนการกระทำผิด จากข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่า เยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมาย มีความรู้สึกว่ ก่อนที่ตนจะกระทำความผิดกฎหมาย

มีความรู้สึกว่าเขา ซากที่พึ่งทางใจ เขาวชนที่มีความรู้สึกเช่นนี้มีจำนวนถึง 97 คน หรือ ร้อยละ 24.2 ของเขาวชนผู้กระทำผิดทั้งหมด จากข้อมูลดังกล่าว แสดงว่า เขาวชน ผู้จะกระทำผิดกฎหมาย ต้องการที่พึ่งทางใจ บิถัมมารดา ผู้ปกครอง ญาติ พี่น้อง ครูอาจารย์ ตลอดจน เพื่อน ๆ ของเขาวชน ควรเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิด ให้ความช่วยเหลือ ให้ คำปรึกษาหารือ อย่าให้เขาวชนรู้สึกว่าเขา ซากที่พึ่งทางใจ เพราะถ้าหากว่าเขาวชนขาด บิถัมมารดา เพื่อนฝูง หรือครูอาจารย์ เป็นที่พึ่งได้แล้ว เขาวชนก็จะหันเข้าหาเพื่อน นอกโรงเรียนเป็นที่พึ่ง เป็นผู้ที่ให้คำปรึกษาหารือ เขาวชนจะยึดสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือ "ลูกพี่" ที่เขาวชนรู้จัก เป็นสรณะ นอกจากนั้น เขาวชนบางคนยึดเอายาเสพติด ตลอดจน สุรายาเมา เป็นที่พึ่ง เป็นเครื่องระบายความคับข้องใจ เช่นนี้ โอกาสที่เขาวชนจะกระทำผิด กฎหมายจึงมีมาก

นอกจากนั้น เขาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ยังมีความรู้สึกว่า ตนไม่ได้รับความยุติธรรม รู้สึกว่าตนถูกคุกคามเหยียดหยาม รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า ความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้น กับเขาวชน ถึง 118 คน หรือร้อยละ 29.4 เขาวชนที่มีความรู้สึกดังกล่าวนี้ หากได้รับการ สอดส่องดูแลจากบิถัมมารดา ครูอาจารย์ อย่างใกล้ชิด คอยให้คำแนะนำ ปรึกษาหารือ จัดกิจกรรมที่น่าสนใจให้ทำ โอกาสที่เขาวชนจะมีความรู้สึกนึกคิดดังกล่าว อาจจะลดน้อยลง

2) ความรู้สึกนึกคิดหลังการกระทำผิด ความรู้สึกนึกคิดหลังการกระทำผิด กฎหมายนี้ มีประโยชน์ในแง่ที่สามารถนำไปให้การอบรมแก่เขาวชนที่ยังไม่กระทำผิดกฎหมายได้ เพื่อเขาวชนที่ยังมิได้กระทำผิดกฎหมายจะได้ทราบถึงความทุกข์ ความเดือดร้อน ที่จะต้อง ได้รับความทุกข์ทรมาน การที่เขาวชนผู้มิได้กระทำความผิด ได้ทราบความรู้สึกนึกคิด ของเขาวชนผู้ได้กระทำความผิดแล้ว อาจทำให้เขารู้สึกเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำความผิดก็ได้ จากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า เขาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกว่า อยากกลับตนเป็นคนดี มีจำนวนสูงสุดถึง 143 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมาได้แก่ รู้สึกว่าคง สูญเสียอนาคตไป มีจำนวน 78 คน หรือร้อยละ 19.5 ความรู้สึกนึกคิดดังกล่าวเกิดขึ้น หลังจากที่ได้กระทำความผิดไปแล้ว ดังนั้น ถ้ามีผู้คอยตักเตือนเขาวชน และแจ้งให้ทราบว่า ถ้ากระทำความผิดลงไปแล้ว จะต้องมีความรู้สึกเช่นเดียวกับผู้ที่ได้กระทำความผิดไปแล้ว เช่นนี้อาจ ตักเตือนใจไม่กระทำความผิดก็เป็นได้ ประโยชน์ที่จะได้รับอีกแง่หนึ่งของผลการวิจัยข้อนี้ก็คือ

นำไปเป็นข้อมูลสำหรับการให้การฝึกอบรม เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายแล้วต่อไป

3) เหตุผลในการกระทำผิดกฎหมาย การโคตรามเหตุผลของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ในการกระทำผิดลงไป จะช่วยให้เข้าใจสภาพการกระทำผิด และหาวิธีป้องกันแก้ไขการกระทำผิดได้ถูกต้องตามหลักการ และเหมาะสมกับสถานการณ์ได้ดียิ่งขึ้น จากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ให้เหตุผลในการกระทำผิดว่าเป็นเพราะถูกชักจูงจากผู้อื่น มีจำนวนสูงสุด คือ 147 คน หรือร้อยละ 36.7 อันดับรองลงมา ได้แก่ เหตุผลที่ว่า เพราะหึกห้ามใจไม่ได้ จึงกระทำลงไป มีจำนวน 80 คน หรือร้อยละ 20.0 แสดงว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายนั้น กระทำลงไปเพราะถูกชักจูงมากที่สุด ดังนั้น วิธีการที่จะป้องกันไม่ให้เยาวชนกระทำผิดเพราะถูกชักจูงก็คือ บิดามารดา ผู้ปกครอง ตลอดจน ครูอาจารย์ จำเป็นต้องเอาใจใส่ดูแลสอดส่อง อยาให้เยาวชนคบค้าสมาคมกับเพื่อนที่ไม่รู้จักหรือคนแปลกหน้า เพราะเยาวชนอาจถูกบุคคลเหล่านั้นชักนำไปในทางที่ผิดได้ง่าย

สำหรับเหตุผลในการกระทำผิดกฎหมายอันดับรองลงมา ได้แก่ กระทำผิดเพราะหึกห้ามใจไม่ได้ ซึ่งมีเยาวชนอ้างเหตุผลขึ้นถึง 80 คน หรือร้อยละ 20.0 เมื่อทราบเหตุผลข้อนี้แล้ว การที่จะป้องกันมิให้เยาวชนกระทำผิดก็คือ จะต้องจัดสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อมในครอบครัว หรือในสังคม การที่เยาวชนหึกห้ามใจไม่ได้นั้น อาจเป็นควยลักษณะภายในตัวเยาวชนส่วนหนึ่ง เช่น มีจิตใจอ่อนไหวง่าย ถูกชักจูงง่าย เป็นต้น อีกส่วนหนึ่งได้แก่ ความรุนแรงของสิ่งเร้าในสังคม การแก้ปัญหาเรื่องนี้ จะกระทำได้ก็คือ การพัฒนาลักษณะภายในตัวบุคคลของเยาวชน ให้เป็นผู้เข้มแข็ง สามารถเอาชนะสิ่งเย้ายวนต่าง ๆ ที่อาจชักนำไปในทางที่ผิดได้ง่าย สำหรับการแก้ปัญหาโดยการควบคุมสิ่งเร้าในสังคมนั้นก็ทำได้ยาก ดังนั้น วิธีการแก้ไขก็คือ จะต้องแยกตัวเยาวชนออกจากสังคม และจัดสิ่งแวดล้อมให้ใหม่ เช่น แยกจากกลุ่มเพื่อนที่ติดยาเสพติด แยกจากกลุ่มเพื่อนที่เอาแต่เที่ยวเตร่ เสเพล เป็นต้น ทั้งนี้ โดยอาจหากิจกรรมใหม่ ๆ ให้ทำ ให้ได้คบค้าสมาคมกับผู้ที่สนใจในกิจกรรมอย่างเดียวกัน การจัดสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ สร้างภูมิคุ้มกันขึ้นในตัวเยาวชน เป็นทางหนึ่งที่จะช่วยไม่ให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4) เหตุผลที่จะไม่ตองกระทำผิดกฎหมาย เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว เพราะถาวรแล้ว สามารถนำไปเป็นข้อมูลสำหรับการป้องกันการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ได้เป็นอย่างดี จากข้อมูลเบื้องต้นปรากฏว่า เยาวชนให้เหตุผลว่า ถ้าไม่ถูกเพื่อนที่เลวชักจูง มีจำนวนสูงสุด ถึง 109 คน หรือร้อยละ 27.2 เหตุผลรองลงมา ได้แก่ เหตุผลที่ว่า ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน ก็คงไม่ตองกระทำผิด มีจำนวน 64 คน หรือร้อยละ 16.0 เหตุผลอันดับที่สาม ได้แก่ เหตุผลที่ว่า ถ้าไม่ติดยาเสพติด มีจำนวน 59 คน หรือร้อยละ 14.7 ของผู้กระทำผิดทั้งหมด ดังนั้น ในการที่จะป้องกันไม่ให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย สิ่งสำคัญที่จะต้องกระทำก็คือ อย่าให้เยาวชนได้คบค้าสมาคมกับเพื่อนที่เลว จัดสิ่งแวดล้อมภายในบ้านให้อบอุ่น อย่าให้เยาวชนหนีออกจากบ้านได้ และประการสุดท้าย พยายามหาทางป้องกันอย่าให้เยาวชนติดยาเสพติดให้โทษ

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

การวิเคราะห์ความแปรปรวน เป็นการกระจายของตัวแปรตาม อันเป็นผลเนื่องมาจากความแตกต่างของตัวแปรต้น ในการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรต้นได้แก่ ภูมิหลังและครอบครัว การศึกษาอบรม และบุคลิกลักษณะ ตัวแปรตาม ได้แก่ การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน การวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรย่อยในหมวดต่าง ๆ และตัวแปรตามเป็นวิธีการทางสถิติที่จัดว่ามีความรอบคอบ เพราะจะทำให้ทราบว่า ความแปรปรวนของตัวแปรต้น จะทำให้ตัวแปรตามเปลี่ยนแปลงไปได้เพียงใด หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นการศึกษาดังอิทธิพลของตัวแปรต้นที่ส่งผลไปถึงตัวแปรตามนั่นเอง ขอแสดงตัวอย่างจากการวิจัยครั้งนี้ เช่น การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการกระทำผิดกฎหมาย โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ซึ่งแบ่งเป็นแปดระดับ เพื่อศึกษาว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันจะมีผลทำให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายมากน้อยแตกต่างกันหรือไม่ เป็นต้น การศึกษาโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน จะช่วยให้เข้าใจอิทธิพลของตัวแปรต้นที่ส่งผลถึงตัวแปรตามได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ต่อไปนี้เป็นผลของการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนในตัวแปรต่าง ๆ

ก. ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว จำนวนพี่น้องมากหรือน้อย จะส่งผลให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ ผลจากการวิเคราะห์ปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัวมีไคสแควร์ส่งผลทำให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างกันอย่าง

(ตาราง ค 1, $F = 1.511$, $df = 9$, 391 , $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดาว่า การหย่าร้างของบิดามารดาก็ดี การแยกกันอยู่ของบิดามารดาก็ดี จะส่งผลให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดามีไคสแควร์ส่งผลให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนในกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างกันอย่าง (ตาราง ค 2, $F = .290$, $df = 3$, 397 , $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว ว่าสถานภาพทางสังคมของครอบครัวที่สูงก็ดี ปานกลางก็ดี ต่ำก็ดี จะส่งผลถึงคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพทางสังคมของครอบครัวมีไคสแควร์ส่งผลให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนแตกต่างกันเลย (ตาราง ค 3, $F = 1.961$, $df = 5$, 395 , $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดาว่า การที่บิดาได้รับการศึกษาในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับต่ำ คือ ไม่จบชั้นประถมศึกษา ไปจนถึงระดับสูง คือ ระดับปริญญาตรีนั้น จะส่งผลให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ ปรากฏว่า

ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันของบิดา ส่งผลทำให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 4, $F = 2.082$,
 $df = 8, 392, p < .05$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาจากระดับ
 การศึกษาของเยาวชนว่า การที่เยาวชนที่ได้รับการศึกษาสูงก็ได้รับการศึกษาต่ำก็
 มีผลทำให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์
 ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนมีผลทำให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์
 ของเยาวชนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 5, $F = 5.234$,
 $df = 5, 395, p < .01$)

6) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัวของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายว่า
 ครอบครัวที่มีรายได้สูงก็ มีรายได้ปานกลางก็ หรือมีรายได้ต่ำก็ จะส่งผลทำให้
 คะแนนความเชื่อในโชคชะตาของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายแตกต่างกันหรือไม่ ผลการ
 วิเคราะห์ปรากฏว่า ฐานะของครอบครัวไม่มีผลทำให้คะแนนความเชื่อในเรื่องโชคชะตา
 และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชน แตกต่างกันเลย (ตาราง ก 6, $F = .914$,
 $df = 3, 397, p > .05$)

ข. ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดย
 พิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ว่าจำนวนพี่น้องที่มากก็ จำนวนพี่น้องที่น้อยก็
 จะส่งผลให้คะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายแตกต่างกัน
 หรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัวมีได้ทำให้คะแนนทัศนคติ
 ต่อวงศ์ตระกูล แตกต่างกันเลย (ตาราง ก 7, $F = 1.824, df = 9, 391$,
 $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา ว่าการที่มีบิดามารดาแยกกันอยู่ก็ดี อยู่ด้วยกันก็ดี หรือหย่าร้างกันก็ดี จะมีผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดามีผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย แตกต่างกันอย่างใด (ตาราง ก 8, $F = 1.440$, $df = 3$, 397 , $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา ว่าการที่มีบิดามีการศึกษาในระดับสูงก็ดี ปานกลางก็ดี ระดับต่ำก็ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ดี จะส่งผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดาจะส่งผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 9, $F = 2.741$, $df = 3$, 392 , $p < .01$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา ว่าการที่มีมารดาได้รับการศึกษาสูงก็ดี ปานกลางก็ดี ต่ำก็ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ดี จะมีผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของมารดามีผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 10, $F = 2.977$, $df = 8$, 392 , $p < .01$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดยพิจารณาจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อันได้แก่ รายได้ของครอบครัวนั่นเอง การที่ครอบครัวมีรายได้สูงก็ดี ปานกลางก็ดี ต่ำก็ดี จะมีผลถึงทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 11, $F = 6.094$, $df = 3$, 397 , $p < .01$)

6) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย โดยพิจารณาจากสถานภาพทางสังคมของครอบครัวว่าจะ

ส่งผลให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพทางสังคมของครอบครัว มีผลทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 12, $F = 4.415$, $df = 5$, 395 , $p < .01$)

7) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของ เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ว่าระดับ การศึกษาที่ต่างกัน จะส่งผลให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนมีผลให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 13, $F = 7.687$, $df = 5$, 395 , $p < .01$)

ก. การเคารพกฎหมาย

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมายของ เยาวชน โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา ว่าการที่มีบิดามารดาอยู่ ด้วยกันก็ดี แยกกันอยู่ก็ดี หรือหย่าขาดจากกันก็ดี จะมีผลทำให้การเคารพกฎหมายของ เยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา ไม่มีผลทำให้การเคารพกฎหมายของเยาวชนต่างกัน ซึ่งหมายความว่า การที่มีบิดามารดา จะอยู่ด้วยกันก็ดี ไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ดี มิได้ทำให้เยาวชนเคารพกฎหมายหรือไม่เคารพ กฎหมาย (ตาราง ก 14, $F = 1.104$, $df = 3$, 397 , $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมายของ เยาวชน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา ว่าการที่บิดาได้รับการศึกษาสูงก็ดี ได้รับการศึกษาค่ำก็ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ดี จะมีผลทำให้การเคารพกฎหมาย ของเยาวชนต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดามีผลทำให้ การเคารพกฎหมายของเยาวชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 15, $F = 2.587$, $df = 8$, 392 , $p < .01$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดย พิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ว่าการที่มีพี่น้องจำนวนมากหรือน้อยในครอบครัว จะส่งผลให้การเคารพกฎหมายของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์

ปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัวมีผลทำให้การเคารพกฎหมายของเยาวชนแตกต่างกัน (ตาราง ค 16, $F = 1.903$, $df = 9$, 391 , $p < .05$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ว่าการที่เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมาย ได้รับการศึกษาสูงก็ดี ปานกลางก็ดี ค่าก็ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ดี จะมีผลทำให้การเคารพกฎหมายของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน มีผลทำให้การเคารพกฎหมายของเยาวชนต่างกัน (ตาราง ค 17, $F = 3.205$, $df = 5$, 395 , $p < .01$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว ว่าสถานภาพที่ต่างกันของครอบครัวจะมีผลให้การเคารพกฎหมายของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพของครอบครัวไม่มีผลให้การเคารพกฎหมายของเยาวชนแตกต่างกัน (ตาราง ค 18, $F = 1.156$, $df = 5$, 395 , $p > .05$)

ง. ความมุ่งมั่นในชีวิต

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งมั่นในชีวิต โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ว่าจำนวนพี่น้องที่ต่างกัน จะมีผลทำให้ความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัว ไม่ส่งผลให้ความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชนแตกต่างกัน (ตาราง ค 19, $F = .996$, $df = 9$, 391 , $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งมั่นในชีวิต โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา ว่าการที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันก็ดี แยกกันอยู่ก็ดี หรือหย่าร้างกันก็ดี จะส่งผลให้ความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดาส่งผลต่อความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชน ทำให้ความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชน ในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ค 20, $F = 5.337$, $df = 3$, 397 , $p < .01$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว ว่าการที่ครอบครัวมีสถานภาพทางสังคมสูงก็คื ปานกลางก็คื ต่ำก็คื จะส่งผลถึงความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพของครอบครัว มีผลทำให้ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนที่มีสถานภาพของครอบครัวต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ค 21,

$F = 2.649$, $df = 5$, 395 , $p < .05$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา ว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันของบิดา จะส่งผลถึงความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดาไม่ส่งผลถึงความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชน (ตาราง ค 22, $F = 1.108$,

$df = 8$, 392 , $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ว่าการที่เยาวชนได้รับการศึกษาในระดับต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน จะส่งผลให้ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน ยังผลให้ความมุ่งหวังในชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ค 23, $F = 3.700$, $df = 5$, 395 , $p < .01$)

6) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว ว่าฐานะของครอบครัวที่ต่างกัน คือ ฐานะดี ฐานะปานกลาง และฐานะยากจน จะส่งผลไปถึงความมุ่งหวังในชีวิต ทำให้ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ มีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ฐานะของครอบครัว มีผลส่งผลให้ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนแตกต่างกันเลย

(ตาราง ค 24, $F = 2.603$, $df = 3$, 397 , $p > .05$)

จ. ความรู้สึกต่อตน

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตน โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ว่าจำนวนพี่น้องน้อย ปานกลาง หรือมาก จะส่งผลถึงความรู้สึกต่อตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าจำนวนพี่น้องในครอบครัวมีได้ส่งผล ทำให้ความรู้สึกต่อตนของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน (ตาราง ก 25, $F = 1.088$, $df = 9$, 391, $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตน โดยพิจารณาจากสภาพสมรสของบิดามารดา ว่าการที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกันก็ดี แยกกันอยู่ก็ดี หรือหย่าร้างกันก็ดี จะส่งผลให้ความรู้สึกต่อตนของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดาส่งผลให้ความรู้สึกต่อตนของเยาวชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ก 26, $F = 2.808$, $df = 3$, 397, $p < .05$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา ว่าระดับการศึกษาของบิดาที่แตกต่างกัน จะส่งผลให้ความรู้สึกต่อตนของเยาวชนต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดาไม่ส่งผลให้ความรู้สึกต่อตน ของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน (ตาราง ก 27, $F = 0.951$, $df = 8$, 392, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา ว่าระดับการศึกษาของมารดาที่แตกต่างกัน จะทำให้เยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ มีความรู้สึกต่อตน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของมารดาไม่ส่งผลให้ความรู้สึกต่อตน ของเยาวชนแตกต่างกัน (ตาราง ก 28, $F = 1.204$, $df = 8$, 392, $p > .05$)

๗. ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากจำนวนที่นั่งในครอบครัว ว่าจำนวนที่นั่งมากหรือจำนวนที่นั่งน้อย จะส่งผลถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนผู้กระทำนิคกฎหมายหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า จำนวนที่นั่งในครอบครัว มีผลทำให้ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ก 29, $F = 2.362$, $df = 9$, 391 , $p < .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จและความล้มเหลว ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา ว่าการที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันก็ดี แยกกันอยู่ก็ดี หรือหย่าร้างกันก็ดี จะส่งผลถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดาส่งผลถึงความสำเร็จและความล้มเหลวของเยาวชน (ตาราง ก 30, $F = 3.033$, $df = 3$, 397 , $p < .05$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ และความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดาว่า การที่บิดาได้รับการศึกษาสูง ได้รับการศึกษาคำ หรือไม่ได้รับการศึกษาเลย จะส่งผลไปถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดา มีไ้ส่งผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนในกลุ่มตัวอย่าง (ตาราง ก 31, $F = 1.222$, $df = 8$, 392 , $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา ว่าระดับการศึกษาของมารดาจะส่งผลถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของมารดาไม่ส่งผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน (ตาราง ก 32, $F = 0.763$, $df = 8$, 392 , $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว ว่าครอบครัวที่มีรายได้สูง รายได้ปานกลาง รายได้ต่ำ จะส่งผลทำให้ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ฐานะของครอบครัวส่งผลไปถึงความสำเร็จและความล้มเหลวของเยาวชน หมายความว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะต่างกัน จะประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 33, $F = 3.241$, $df = 3$, 397 , $p < .05$)

6) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพทางสังคมของครอบครัว ว่าครอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมสูง ปานกลาง หรือต่ำ จะส่งผลไปถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพของครอบครัวมีไ้ส่งผลทำให้ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน (ตาราง ก 34, $F = 1.752$, $df = 5$, 395 , $p > .05$)

7) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ และความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ว่าการที่เยาวชนได้รับการศึกษาต่างกัน คือ ได้รับการศึกษาสูงก็ดี ปานกลางก็ดี ต่ำก็ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ดี จะส่งผลไปถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนส่งผลทำให้ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ก 35, $F = 5.367$, $df = 5$, 395 , $p < .01$)

๕. ทัศนคติต่อโรงเรียน

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา ว่าการที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันก็ดี แยกกันอยู่ก็ดี

หรือหย่าขาดจากกันก็ดี จะส่งผลไปถึงทัศนคติต่อโรงเรียน ทำให้ทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดามีได้ส่งผลไปถึงทัศนคติต่อโรงเรียน ทำให้เยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ มีทัศนคติต่อโรงเรียน แตกต่างกัน (ตาราง ก 36, $F = 0.925$, $df = 3$, 397 , $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา ว่าการที่มารดาได้รับการศึกษาต่างกัน จะส่งผลไปถึงทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของมารดามีได้ส่งผลไปถึงทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชน (ตาราง ค 37, $F = 1.303$, $df = 8$, 392 , $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ว่าจำนวนพี่น้องมาก ปานกลาง หรือน้อย จะส่งผลไปถึงทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัวมิได้ทำให้ทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน (ตาราง ค 38, $F = 0.960$, $df = 9$, 391 , $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว ว่าสถานภาพทางสังคมของครอบครัวที่สูงหรือต่ำ จะส่งผลไปถึงทัศนคติต่อโรงเรียนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพของครอบครัว มิได้ส่งผลให้ทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน (ตาราง ค 39, $F = 0.922$, $df = 5$, 395 , $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา ว่าการที่บิดามีการศึกษาสูงก็ดี ต่ำก็ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ดี จะมีผลทำให้ทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนกลับต่าง ๆ แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดามีได้ส่งผล ทำให้ทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างใด (ตาราง ค 40, $F = 1.584$, $df = 8$, 392 , $p > .05$)

6) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ว่าการที่เยาวชนได้รับการศึกษาต่างกันนั้น จะส่งผลถึงทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน มิได้มีผลทำให้ทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน (ตาราง ก 41, $F = 1.289$, $df = 5$, 395 , $p > .05$)

7) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว ว่าการที่ครอบครัวมีฐานะดี ฐานะปานกลาง หรือฐานะยากจน จะส่งผลทำให้ทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ฐานะของครอบครัว มิได้มีผลทำให้ทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน (ตาราง ก 42, $F = .891$, $df = 3$, 397 , $p > .05$)

๗. ความมุ่งหวังทางการศึกษา

1) การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัวว่าจำนวนพี่น้องที่มากหรือน้อย จะส่งผลถึงความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัว มิได้มีผลทำให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน (ตาราง ก 43, $F = 1.571$, $df = 9$, 391 , $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา ว่าการที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันก็แยกกันอยู่ก็ดี หรือหย่าร้างกันก็ดี จะส่งผลให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา มิได้มีผลให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างใด (ตาราง ก 44, $F = 2.387$, $df = 3$, 397 , $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา

โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว ว่าการที่ครอบครัวมีสถานภาพทางสังคมสูง ปานกลาง ต่ำ จะส่งผลไปถึงความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ หรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพของครอบครัว จะมีผลทำให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เช่น เยาวชนกลุ่มที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมสูง จะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง เยาวชนกลุ่มที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ จะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำ เป็นต้น (ตาราง ค 45, $F = 5.690$, $df = 5, 395$, $p < .01$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา ว่าระดับการศึกษาของมารดา คือ การที่มารดาได้รับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ หรือไม่ได้รับการศึกษาเลย จะส่งผลให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของมารดาส่งผลให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ค 46, $F = 2.438$, $df = 8, 392$, $p < .05$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ว่าการที่เยาวชนได้รับการศึกษาต่างกันนั้น จะมีผลทำให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน มีผลทำให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนในกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกัน เช่น เยาวชนที่มีการศึกษาสูง จะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง ผู้ที่มีการศึกษาต่ำ จะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำ เป็นต้น (ตาราง ค 47, $F = 13.892$, $df = 5, 395$, $p < .01$)

6) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชน โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว ว่าการที่ครอบครัวมีฐานะดี ฐานะปานกลาง หรือฐานะยากจน จะส่งผลให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ฐานะของครอบครัว จะมีผลทำให้ความ

มุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(ตาราง ค 48, $F = 5.784$, $df = 3$, 397, $p < .01$)

7) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา โดยพิจารณาจากเพศของเยาวชน ทั้งนี้ เพื่อศึกษาว่า เพศหญิงหรือเพศชาย จะส่งผลให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ อีกนัยหนึ่งก็คือว่า ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนชายและเยาวชนหญิง แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ความแตกต่างในเรื่องเพศ ส่งผลให้ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ เยาวชนชายและเยาวชนหญิง มีความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ค 49, $F = 6.228$, $df = 1$, 399, $p < .05$)

ค. ปัญหาในครอบครัว

1) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ว่าครอบครัวที่มีพี่น้องมากหรือมีพี่น้องน้อย จะส่งผลทำให้ปัญหาในครอบครัวของเยาวชนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัวมิได้ส่งผลให้ปัญหาในครอบครัวของเยาวชนแตกต่างกัน (ตาราง ค 50, $F = 0.899$, $df = 9$, 391, $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา ว่าการที่บิดาได้รับการศึกษามาก น้อย หรือไม่ได้รับการศึกษาเลย จะส่งผลทำให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดามีได้ส่งผลทำให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันเลย (ตาราง ค 51, $F = 1.844$, $df = 8$, 392, $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า การที่มารดาได้รับการศึกษาสูงก็ดี ปานกลางก็ดี ต่ำก็ดี หรือไม่ได้รับการศึกษาเลยก็ดี มิได้ส่งผลทำให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกัน (ตาราง ค 52, $F = 1.889$,

$df = 8, 392, p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว ว่าการที่ครอบครัวมีฐานะต่าง ๆ กัน จะมีผลทำให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ฐานะของครอบครัวมีไ้ส่งผลให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง

ค 53, $F = 0.170, df = 3, 397, p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว ว่าครอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมสูง ปานกลาง ต่ำ จะส่งผลให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สถานภาพของครอบครัวมีไ้ส่งผลให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกัน (ตาราง ค 54, $F = 1.707, df = 5, 395, p > .05$)

6) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากเพศของเยาวชนว่า เพศเป็นตัวการที่ทำให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เยาวชนชายและเยาวชนหญิง มีปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ความแตกต่างกันในเรื่องเพศ มีไ้ทำให้เยาวชนมีปัญหาในครอบครัวต่างกัน หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เยาวชนชายก็ไ้ หญิงก็ไ้ มีปัญหาในครอบครัวไม่แตกต่างกัน (ตาราง ค 55, $F = 0.224, df = 1, 399, p > .05$)

7) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชนว่า การที่เยาวชนได้รับการศึกษาสูง ปานกลาง ต่ำ หรือไม่ได้รับการศึกษาเลย จะมีผลทำให้ปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนมีไ้มีส่วนในการทำให้การมีปัญหาในครอบครัวของเยาวชนแตกต่างกัน หมายความว่า เยาวชนที่ไ้ได้รับการศึกษาสูง หรือไม่ไ้ได้รับการศึกษาเลย มีปัญหาในครอบครัวไม่แตกต่างกัน (ตาราง ค 56,

$F = 1.869, df = 5, 395, p > .05$)

๙. อภิปรายผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

การวิเคราะห์ความแปรปรวนเป็นวิธีการทางสถิติ เพื่อศึกษาว่าคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นผลอันเนื่องมาจากคุณลักษณะอีกอย่างหนึ่งหรือไม่ วิธีการดังกล่าวกระทำโดยการ ศึกษาความแปรปรวนของคะแนนของคุณลักษณะใดคุณลักษณะหนึ่ง ว่าคะแนนดังกล่าวจะแปรปรวนมากน้อย ไปตามคุณลักษณะอีกอย่างหนึ่งที่ผันแปรไปหรือไม่ เช่น การศึกษาความแปรปรวนของคะแนนการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ว่าคะแนนดังกล่าวจะผันแปรไปตามระดับการศึกษาของเยาวชนหรือไม่ ดังนั้นเป็นต้น ในการอภิปรายผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนนี้ จะได้แยกกล่าวเป็นเรื่อง ๆ ต่อไป

๑. ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ว่าการที่มีพี่น้องมากหรือน้อย จะส่งผลต่อคะแนนความเชื่อในโชคชะตาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ ผลปรากฏว่า จำนวนพี่น้องมิได้ส่งผลทำให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผันแปรไปตามจำนวนพี่น้อง ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ทำให้ทราบว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชน มิได้ขึ้นอยู่กับจำนวนพี่น้องมากหรือน้อยในครอบครัวแต่ประการใด

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารคาก็ได้ จากสถานภาพของครอบครัวก็ได้ ตลอดจนฐานะของครอบครัวก็ได้ ผลปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา สถานภาพของครอบครัว และฐานะของครอบครัว มิได้ส่งผลทำให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนแตกต่างกันเลย นั่นก็หมายความว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มิได้ขึ้นอยู่กับการที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หรือหย่าขาดจากกัน มิได้ขึ้นอยู่กับเกียรติยศและศักดิ์ศรีของครอบครัว และมีได้ขึ้นอยู่กับความร่ำรวยหรือความยากจนของครอบครัวแต่ประการใด

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชนก็ได้ จากระดับการศึกษาของบิดา

ของเยาวชนก็คื ปรากฏว่า ความแตกต่างในเรื่องระดับการศึกษาของตัวเยาวชนเอง ความแตกต่างในเรื่องระดับการศึกษาของบิดาของเยาวชน มีผลทำให้คะแนนเรื่อง ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผันแปรไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ระดับ การศึกษา ไม่ว่าจะเป็นของเยาวชนเอง หรือระดับการศึกษาของบิดาของเยาวชน มีผล ทำให้ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผันแปรไปได้ เรื่องนี้อาจ อธิบายได้ว่า การศึกษาสามารถทำให้คนเปลี่ยนความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม ตลอดจน แนวทางของการประพฤติปฏิบัติได้ การที่เยาวชนได้รับการศึกษาสูง ย่อมทำให้เป็นคนมี ความรู้ความลึกกว้างขวาง มีเหตุผลยิ่งขึ้น นอกจากนั้น การที่เยาวชนมีบิดาที่มีระดับการ ศึกษาสูง บิดาก็ย่อมจะเป็นผู้ที่มีเหตุผลให้การอบรมสั่งสอน แสดงแบบอย่างที่ดีถูกต้อง ให้ปรากฏแก่เยาวชน ซึ่งเป็นบุตรของตน ด้วยประการนี้ ระดับการศึกษาจึงมีส่วนทำให้ ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างสำคัญ

เรื่องนี้เราจะให้การศึกษาแก่คนในลัทธิซึ่งอ้างว่าว่างต่อไป ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน หาก ขจัดความเชื่อดังกล่าวนี้ออก จะทำให้บ้านเมืองพัฒนาไปได้อีกไม่น้อย

๗. ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล โดย พิจารณาจาก จำนวนพี่น้องในครอบครัวก็คื จากสถานภาพสมรสของบิดามารดาก็คื ผลปรากฏว่า การมีพี่น้องมากหรือน้อย การที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน หรือหย่าร้างกัน ก็ตามที มีได้มีผลทำให้คะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลแปรปรวนไป นั่นหมายความว่า จำนวนพี่น้องก็คื สถานภาพสมรสของบิดามารดาก็คื มีได้ส่งผลต่อทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของเยาวชน ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนจะดีหรือไม่ดีนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น มากกว่า

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ระดับการศึกษาของบิดาของเยาวชน ระดับ การศึกษาของมารดาของเยาวชน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ตลอดจน สถานภาพ

ทางสังคมของครอบครัว ผลปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนเองก็มีความสัมพันธ์กับการศึกษาของบิดามารดาของเยาวชนอีกด้วย สถานะและสถานภาพของครอบครัวก็มีความสัมพันธ์กับความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชน หมายความว่า ระดับการศึกษา สถานะ และสถานภาพของครอบครัว มีส่วนทำให้ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนเปลี่ยนแปลงไปได้

ด. การเคารพกฎหมาย

เรื่องนี้จัดเป็นเรื่องสำคัญ เพราะผู้วิจัยเชื่อว่า ถ้าหากเยาวชนมีการเคารพกฎหมายแล้ว เขาจะไม่กระทำความผิดกฎหมาย เชนนี้ จึงจำเป็นต้องศึกษาว่า การเคารพกฎหมายของเยาวชนนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยอะไรบ้าง ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจาก สถานภาพสมรสของบิดา สถานภาพของครอบครัว ผลปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิดา และสถานภาพของครอบครัว มีอิทธิพลทำให้คะแนนการเคารพกฎหมายแปรปรวนไป หมายความว่า การเคารพกฎหมายของเยาวชน มีอันขึ้นอยู่กับการที่บิดามารดาจะอยู่ด้วยกัน หรือหย่าขาดจากกัน มีอันขึ้นอยู่กับการที่บิดามารดาของครอบครัว หากขึ้นอยู่กับการที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันหรือไม่

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน การเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจาก ระดับการศึกษาของเยาวชน ระดับการศึกษาของบิดา และจำนวนพี่น้องในครอบครัว ผลปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน ระดับการศึกษาของบิดา และจำนวนพี่น้องในครอบครัว จะส่งผลถึงคะแนนการเคารพกฎหมายของเยาวชน หมายความว่า เยาวชนจะเคารพกฎหมายหรือไม่เคารพกฎหมายนั้น ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาของเยาวชนเอง และของบิดาของเยาวชนเป็นสำคัญ นอกจากนั้น ยังขึ้นอยู่กับการที่จำนวนพี่น้องในครอบครัวด้วย แต่สำหรับเรื่องนี้ มีความเชื่อมั่นได้ในระดับ $p < .05$ เท่านั้น

จ. ความมุ่งมั่นในชีวิต

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชน ผู้กระทำความผิดกฎหมาย โดยพิจารณาจาก สถานภาพสมรสของบิดามารดา สถานภาพของ

ครอบครัว ระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า คะแนนความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนแปรปรวนไปตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา สถานภาพของครอบครัว ตลอดจน ระดับการศึกษาของเยาวชน หมายความว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดา สถานภาพของครอบครัว และระดับการศึกษาของเยาวชน มีผลทำให้ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนสูงหรือต่ำได้ เยาวชนที่มีการศึกษาสูง อาจมีความมุ่งหวังในชีวิตสูง เยาวชนที่มีการศึกษาต่ำ อาจมีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ ซึ่งรายละเอียดเรื่องนี้จะต้องศึกษากันต่อไป

สำหรับการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดา และฐานะของครอบครัว ผลปรากฏว่า คะแนนความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนมิได้แปรปรวนตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดา หรือฐานะของครอบครัว หมายความว่า ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนจะสูงหรือต่ำ มิได้ขึ้นอยู่กับว่ามีพี่น้องมากหรือน้อย มิได้ขึ้นกับ บิดา จะมีการศึกษาสูงหรือต่ำ หรือมิได้ขึ้นกับฐานะของครอบครัวว่าร่ำรวยหรือยากจน หากขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ เช่น สถานภาพสมรสของบิดามารดา สถานภาพของครอบครัว และระดับการศึกษาของเยาวชน เป็นต้น

๗. ความรู้สึกต่อตน

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่นำศึกษาอีกเรื่องหนึ่ง เพราะเท่าที่ได้ทราบจากข้อมูลเบื้องต้น ปรากฏว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตน เช่น รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่มีคุณค่า ถึงร้อยละ 11.2 รู้สึกว่าถูกกดขี่เหยียดหยาม ถึงร้อยละ 10.2 รู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม ถึงร้อยละ 8.0 เป็นต้น จากข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ตนเองมีความต่ำต้อย ไม่มีเกียรติ ไม่มีศักดิ์ศรี ดังนั้น จึงอาจทำอะไรได้ตามใจชอบ ไม่มีผู้ใดให้ความสนใจ เช่นนี้ โอกาสที่เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายจึงมีมาก

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความรู้สึกต่อตน โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา ปรากฏว่า คะแนนความรู้สึกต่อตนมิได้แปรปรวนไปตามจำนวนพี่น้อง และระดับการศึกษา

ของบิคารมารคา หมายความว่า ระดับการศึกษาของบิคารมารคาหรือจำนวนพี่น้อง มิได้มีผลให้ความรู้สึกต่อตนของเยาวชนดีหรือไม่ดี ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตน โดยพิจารณาสถานภาพสมรสของบิคารมารคา ระดับการศึกษาเยาวชน ปรากฏว่า สถานภาพสมรสของบิคา คือ การที่บิคารมารคาอยู่ด้วยกันก็ดี แยกกันอยู่ก็ดี ระดับการศึกษาของเยาวชน จะส่งผลให้คะแนนความรู้สึกต่อตนของเยาวชนแปรปรวนไป ซึ่งหมายความว่า การที่เยาวชนจะมีความรู้สึกที่ดีต่อตนหรือไม่ดีต่อตนนั้น ขึ้นอยู่กับสถานภาพสมรสของบิคารมารคา และระดับการศึกษาของเยาวชน เป็นสำคัญ

๓. ความสำเร็จความล้มเหลวในโรงเรียน

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนเช่นเดียวกับตัวแปรอื่น ๆ การที่เยาวชนประสบความสำเร็จในโรงเรียน ย่อมเชื่อได้ว่าโอกาสที่เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายมีน้อยมาก หรือแทบจะไม่มีเลย ในทางตรงข้าม การที่เยาวชนประสบความล้มเหลวในโรงเรียน มักจะเกิดความเบื่อหน่ายโรงเรียน หนีโรงเรียน โอกาสที่จะคบเพื่อนนอกโรงเรียน และกระทำผิดกฎหมาย จึงมีมากขึ้น การศึกษาถึงความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชน จะช่วยให้เข้าใจตัวเยาวชนที่ผิดกฎหมายได้ดียิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว สถานภาพสมรสของบิคารมารคาฐานะของครอบครัว ระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า จำนวนพี่น้องในครอบครัว สถานภาพสมรสของบิคารมารคา ฐานะของครอบครัว ตลอดจน ระดับการศึกษาของเยาวชน ส่งผลไปถึงคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ซึ่งหมายความว่า เยาวชนจะประสบความล้มเหลวหรือความสำเร็จในโรงเรียนขึ้นอยู่กับ จำนวนพี่น้อง เช่น ถ้าพี่น้องมาก อาจประสบความล้มเหลว ถ้าพี่น้องน้อย อาจประสบความสำเร็จ เป็นต้น นอกจากนั้น ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียน ยังขึ้นอยู่กับสถานภาพสมรสของบิคารมารคา เช่น ถ้าบิคารมารคาหย่าร้างกัน หรือแยกกันอยู่ จะทำให้เยาวชนประสบความ

ล้มเหลวในโรงเรียน เป็นต้น เรื่องฐานะของครอบครัวและระดับการศึกษาของเยาวชนก็เช่นกัน ตัวแปรต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ มีผลทำให้เยาวชนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในโรงเรียนได้ทั้งสิ้น

การวิเคราะห์ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดามารดา และสถานภาพของครอบครัว ผลปรากฏว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดา และสถานภาพของครอบครัว มีได้ส่งผลให้คะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน แปรปรวนไปตามลักษณะดังกล่าว ที่เป็นเช่นนี้หมายความว่า การที่บิดามารดามีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำ หรือการที่ครอบครัวมีสถานภาพสูงหรือต่ำก็ตาม มิได้ทำให้เยาวชนประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียนได้เลย

๗. ทัศนคติต่อโรงเรียน

~~ทัศนคติต่อโรงเรียน เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องพิจารณา ทั้งนี้ เพราะ~~
เหตุว่า ทัศนคติต่อโรงเรียน มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนด้วย จากการศึกษาค้นคว้าของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา จำนวนพี่น้องในครอบครัว สถานภาพของครอบครัว ฐานะของครอบครัว และระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า ไม่มีตัวแปรใดที่กล่าวมาแล้ว ที่ส่งผลให้คะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรนั้น ๆ เลย แสดงว่า ทัศนคติต่อโรงเรียนมิได้รับอิทธิพลมาจาก ลักษณะต่าง ๆ ทั้งเจ็ดลักษณะของเยาวชน

๘. ความมุ่งหวังทางการศึกษา

ความมุ่งหวังทางการศึกษา เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง เป็นต้นว่า ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ทัศนคติต่อโรงเรียน ความรู้สึกต่อคนตลอดจน ความมุ่งหวังในชีวิต และที่สำคัญ ความมุ่งหวังทางการศึกษา มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนด้วย ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากมีวิธีสร้างความมุ่งหวังทางการศึกษาให้แก่เยาวชนได้แล้ว เป็นที่เชื่อว่า จะเป็นวิธีป้องกันมิให้เยาวชนกระทำผิด

กฎหมายได้อีกทางหนึ่ง

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชน โดยพิจารณาจาก จำนวนพี่น้องในครอบครัว สถานภาพสมรสของบิดามารดา ผลปรากฏว่า จำนวนพี่น้องก็ดี สถานภาพสมรสของบิดามารดาก็ดี มิได้มีผลทำให้คะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา แปรปรวนไปตามลักษณะความมากน้อยของจำนวนพี่น้อง หรือการที่บิดามารดาหย่าจากกันหรืออยู่ด้วยกัน หมายความว่า ความมุ่งหวังทางการศึกษาจะสูงหรือต่ำ มิได้ขึ้นกับจำนวนพี่น้อง หรือสถานภาพสมรสของบิดามารดา แต่คะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา แปรปรวนไปตามสถานภาพของครอบครัว ระดับการศึกษาของมารดา ฐานะของครอบครัว และระดับการศึกษาของเยาวชน ซึ่งหมายความว่า เยาวชนจะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูงหรือต่ำ ย่อมขึ้นอยู่กับสถานภาพของครอบครัว ระดับการศึกษาของมารดา ฐานะของครอบครัว และระดับการศึกษาของเยาวชน

ฉ. ปัญหาในครอบครัว

ปัญหาในครอบครัว มีความเกี่ยวพันอย่างยิ่งกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน แต่เดิมเชื่อกันว่า การที่เด็กหรือเยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายนั้น สาเหตุสำคัญได้แก่ การขาดบิดามารดาให้ความดูแลเลี้ยงดู ในปัจจุบัน การที่เยาวชนมีทั้งบิดามารดาอยู่พร้อมหน้า ก็ยังกระทำผิดกฎหมายได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่า แม้เยาวชนจะมีทั้งบิดามารดา แต่เยาวชนต้องประสบปัญหาในครอบครัว เกิดความคับข้องใจ แล้วหาทางออกโดยการออกจากรบ้าน ไปคบค้ากับเพื่อนนอกบ้าน ซึ่งจะชักจูงให้กระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว โดยพิจารณาจาก จำนวนพี่น้องในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา ฐานะของครอบครัว สถานภาพของครอบครัว เพศ และระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น มิได้ส่งผลถึงคะแนนปัญหาในครอบครัวเลย หมายความว่า ไม่ว่าจะมีพี่น้องมากหรือน้อย ไม่ว่าระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือของเยาวชนจะสูงหรือต่ำ ไม่ว่าฐานะของครอบครัวจะดีหรือไม่ดี จะไม่ทำให้คะแนนปัญหาในครอบครัว

แปรปรวนไปเลย สำหรับในเรื่องสถานภาพของครอบครัว และเพศนั้น ก็ปรากฏว่า สถานภาพครอบครัวจะสูงหรือต่ำ หรือเยาวชนจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายก็ตาม ไม่ได้ ทำให้คะแนนปัญหาในครอบครัวสูงหรือต่ำ ตามตัวแปรดังกล่าว ซึ่งหมายความว่า ปัญหาในครอบครัว มีไคขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วทั้งหมด เยาวชนผู้มีปัญหาในครอบครัวมากหรือน้อย มีไคขึ้นอยู่กับความร่ำรวยหรือความยากจนของครอบครัว มีไคขึ้น อยู่กับการได้รับการศึกษาสูงหรือต่ำ และมีไคขึ้นอยู่กับเรื่องเพศด้วย เพศหญิงหรือเพศชาย มีโอกาสที่จะมีปัญหาหรือไม่มีปัญหาในครอบครัวใกล้เคียงกัน สรุปแล้ว ไม่ว่าเยาวชนจะมี สภาพเช่นไร ร่ำรวยหรือยากจน ได้รับการศึกษาสูงหรือต่ำ มีโอกาสที่จะมีปัญหาหรือไม่ ปัญหาในครอบครัวได้เหมือนกัน

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธี t -test

การเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธี t -test เป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตามระเบียบวิธีทางสถิติ ความหมายของการวิเคราะห์ดังกล่าว ก็เพื่อเป็นการเปรียบเทียบว่าลักษณะโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มจะแตกต่างกันหรือไม่ ตัวอย่างการวิเคราะห์โดยวิธี t -test ของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูง กับกลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำ ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ กลุ่มใดจะมีปัญหาในครอบครัวมากน้อยกว่ากัน ทั้งนี้ โดยการเอาคะแนนเฉลี่ยมา เปรียบเทียบกันตามวิธีการทางสถิติ

ต่อไปนี้เป็นผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องต่าง ๆ โดยวิธี t -test

ก. ปัญหาในครอบครัว

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัว ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่มีระดับ

การศึกษาค่า เพื่อศึกษาว่า ค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้จะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ ไม่แตกต่างกัน (ตาราง ง 1, $t = -0.69$, $df = 399$, $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวระหว่างเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวสูง และเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวต่ำ เพื่อศึกษาว่า ฐานะทางครอบครัวที่ต่างกันจะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวสูง และเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวต่ำ ไม่แตกต่างกัน (ตาราง ง 2, $t = 0.13$, $df = 399$, $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัว ระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมต่างกัน ทั้งนี้ เพื่อศึกษาว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมของครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ จะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพต่างกัน จะไม่แตกต่างกันเลย (ตาราง ง 3, $t = 0.79$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาต่ำ ว่าเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า เยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาต่ำ จะมีปัญหาในครอบครัวมาก (ตาราง ง 4, $t = -2.05$, $df = 399$, $p < .05$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยใน

เรื่อง ปัญหาในครอบครัว ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมาก และเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย ทั้งนี้ เพื่อศึกษาว่า การที่เยาวชนมีพี่น้องมากน้อยต่างกันนี้ จะมีค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัว แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยในเรื่องปัญหาในครอบครัวของ เยาวชนที่มีพี่น้องมากกับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย ไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง ง 5, $t = 1.26$, $df = 399$, $p > .05$)

๑) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่อง ปัญหาในครอบครัว ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย เพื่อศึกษาว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม จะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย มากก็ดี หรือกระทำผิดกฎหมายน้อยก็ดี ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 6,

$t = 0.88$, $df = 399$, $p > .05$)

ข. ความมุ่งหวังทางการศึกษา

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน เพื่อต้องการศึกษาว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ จะมีค่าเฉลี่ยในเรื่อง ความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า เยาวชนที่มี ระดับการศึกษาสูง จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างไปจากเยาวชน ที่มีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ง 7, $t = -6.89$, $df = 399$, $p < .01$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยใน เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ของเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะต่างกัน เพื่อ ศึกษาว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการ ศึกษา แตกต่างไปจากเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดีหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนที่มาจากครอบครัว

ที่มีฐานะดี และมีฐานะไม่ดี มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ง 8, $t = -4.09$, $df = 399$, $p < .01$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ของเยาวชนที่มาจากรอบครัวที่มีสถานภาพสูง กับครอบครัวที่มีสถานภาพต่ำ ว่าเยาวชนที่มาจากรอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมแตกต่างกันนี้ จะมีค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เยาวชนที่มาจากรอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมสูง จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาสูงไปกว่า (ตาราง ง 9, $t = 3.51$, $df = 399$, $p < .01$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ของเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ว่าการที่บิดามีระดับการศึกษาสูง จะทำให้เยาวชนมีค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาสูงกว่าเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาต่ำหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 10, $t = -1.92$, $df = 399$, $p < .10$)

5) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ของเยาวชนที่มีจำนวนพี่น้องมากน้อยต่างกัน ว่าเยาวชนที่มีพี่น้องมาก จะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างจากเยาวชนที่มีพี่น้องน้อยหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนที่มีพี่น้องมากน้อยต่างกัน จะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ง 11, $t = 2.75$, $df = 399$, $p < .01$)

6) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายต่างกัน ว่าเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก จะมีค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างไปจากเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย

น้อยหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก มีความแตกต่างไปจากค่าเฉลี่ยของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย อย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ง 12, $t = 2.15$, $df = 399$, $p < .05$)

ค. ทัศนคติต่อโรงเรียน

1) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน แตกต่างไปจากเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำหรือไม่วิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง ก็ดี หรือมีระดับการศึกษาค่ำก็ดี ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 13, $t = -0.68$, $df = 399$, $p > .05$)

2) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่มีฐานะของครอบครัวต่างกัน ว่าเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวต่างกัน จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะสูงก็ดี ค่ำก็ดี ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 14, $t = 0.72$, $df = 399$, $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนที่มีสถานภาพของครอบครัวต่างกัน ว่าเยาวชนที่ครอบครัวมีสถานภาพสูง กับเยาวชนที่ครอบครัวมีสถานภาพต่ำ จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน (ตาราง ง 15, $t = 0.02$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกัน ว่าเยาวชนที่บิดา

มีระดับการศึกษาสูง จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนสูงกว่าเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาต่ำหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 16, $t = -1.49$, $df = 399$, $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนที่มีพื้นเมืองมากน้อยต่างกัน ว่าเยาวชนที่มีพื้นเมืองมากจะมีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนมากกว่าเยาวชนที่มีพื้นเมืองน้อยหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนที่มีพื้นเมืองมากก็คี่ มีพื้นเมืองน้อยก็คี่ ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 17, $t = 0.86$, $df = 399$, $p > .05$)

6) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนที่ทำนิติกฎหมายมาก และทำนิติกฎหมายน้อย ว่าจะมีทัศนคติต่อโรงเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน (ตาราง ง 18, $t = 0.24$, $df = 399$, $p > .05$)

๗. ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง และเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม (ตาราง ง 19, $t = -1.85$, $df = 399$, $p < .10$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวของเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวต่างกัน ว่าเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวดี จะมีค่าเฉลี่ยของความสำเร็จ ความล้มเหลวแตกต่างจาก

เยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวไม่ดีหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวของเยาวชนสองกลุ่ม กล่าวคือ เยาวชนที่มีฐานะดี จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว แตกต่างไปจาก เยาวชนที่มีฐานะไม่ดี (ตาราง ง 20, $t = -2.96$, $df = 399$, $p < .01$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวของเยาวชน ที่สถานภาพของครอบครัวต่างกัน ว่า เยาวชนที่สถานภาพครอบครัวสูง จะมีค่าเฉลี่ยความสำเร็จ ความล้มเหลว แตกต่างจาก เยาวชนที่สถานภาพทางครอบครัวต่ำหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างไรในเรื่องค่าเฉลี่ยของความสำเร็จ ความล้มเหลว ในเยาวชนที่บิดามีสถานภาพทางครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่ำ (ตาราง ง 21, $t = 1.08$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวของเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ ว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวของเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง กับ เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง ง 22, $t = -1.11$, $df = 399$, $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนที่มีจำนวนพี่น้องมากน้อยต่างกัน ว่าเยาวชนที่มีพี่น้องมาก จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวต่างจากเยาวชนที่มีพี่น้องมากหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย (ตาราง ง 23, $t = 2.24$, $df = 399$, $p < .05$)

6) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับกระทำ

ฝึกกฎหมายน้อยว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน ค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว ของเยาวชนที่ทำฝึกกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำฝึกกฎหมายน้อย ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 24, $t = 0.68$, $df = 399$, $p > .05$)

จ. ความรู้สึกลดตน

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกลดตน ของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกลดตนของเยาวชนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 25, $t = 0.38$, $df = 399$, $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกลดตน ของเยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะดี กับเยาวชนที่ครอบครัวฐานะไม่ดี ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันเกี่ยวกับค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกลดตนของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ครอบครัวมีฐานะดี กับกลุ่มที่ครอบครัวมีฐานะไม่ดี (ตาราง ง 26, $t = 0.61$, $df = 399$, $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกลดตน ของเยาวชนที่มีสถานภาพของครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มีสถานภาพของครอบครัวต่ำว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความรู้สึกลดตน ระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่ำ (ตาราง ง 27, $t = 0.61$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกลดตน ของเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกันว่าจะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกลดตน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันสำหรับ

ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อคนระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม (ตาราง ง 28, $t = -0.41$, $df = 399$, $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อคน ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย ว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อคน ของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 29, $t = 0.42$, $df = 399$, $p > .05$)

6) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อคน ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อคน ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ไม่มีความแตกต่างกัน แต่อย่างใด (ตาราง ง 30, $t = 0.28$, $df = 399$, $p > .05$)

ค. ความมุ่งหวังในชีวิต

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ว่าค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้จะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง จะแตกต่างจากค่าเฉลี่ยของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ง 31, $t = 3.60$, $df = 399$, $p < .01$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนที่มีฐานะดี กับเยาวชนที่มีฐานะไม่ดี ว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนสองกลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ตาราง ง 32, $t = 2.41$, $df = 399$, $p < .05$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง

ความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพของครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มีสถานภาพของครอบครัวต่ำ ว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

(ตาราง ง 33, $t = -0.88$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตระหว่างเยาวชนที่บิคามีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่บิคามีระดับการศึกษาค่ำ ว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง

ง 34, $t = -0.37$, $df = 399$, $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย ว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ทั้งสองกลุ่มนี้ไม่มีค่าเฉลี่ยในเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตแตกต่างกัน (ตาราง ง 35, $t = -1.75$, $df = 399$, $p > .05$)

6) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ไม่มีความแตกต่างกัน (ตาราง ง 36, $t = -1.03$, $df = 399$, $p > .05$)

๗. การเคารพกฎหมาย

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องการเคารพกฎหมาย ของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ ว่าจะมีค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายแตกต่างกันหรือไม่ หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มใดจะเคารพกฎหมายมากกว่ากัน ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบ

ค่าที่ ของทั้งสองกลุ่ม กลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูง ได้ค่าที่ สูงกว่า แสดงว่า ค่าเฉลี่ย เรื่องการเคารพกฎหมายของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ง 37, $t = 2.69$, $df = 399$, $p < .01$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่อง การเคารพกฎหมาย ของเยาวชนที่มีฐานะครอบครัวดี กับฐานะครอบครัวยากจน ว่ากลุ่มใด จะมีการเคารพกฎหมายมากกว่ากัน ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ในเรื่องการเคารพกฎหมาย ระหว่างเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ (ตาราง ง 38, $t = 0.68$, $df = 399$, $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การเคารพกฎหมายระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มีสถานภาพ ของครอบครัวต่ำ ว่าจะมีค่าแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความ แตกต่างกันในค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้แต่อย่างใด (ตาราง ง 39, $t = -1.53$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การเคารพกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่บิดามีการศึกษาสูง กับเยาวชนที่บิดามีการศึกษาต่ำ ว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม (ตาราง ง 40, $t = 1.20$, $df = 399$, $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การเคารพกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย กับเยาวชนที่มีพี่น้องมาก ว่าจะแตกต่างกัน หรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายของเยาวชนทั้งสอง กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง ง 41, $t = -0.64$, $df = 399$, $p > .05$)

6) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การเคารพกฎหมาย ของเยาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่มีการกระทำผิด

กฎหมายน้อยว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน
 แตอย่างใดในค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมาย ระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม (ตาราง ง 42,
 $t = 0.34, df = 399, p > .05$)

๕. ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
 ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการ
 ศึกษาต่ำว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติ
 ต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูง กับกลุ่มที่มีระดับ
 การศึกษาต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ง 43, $t = -5.04,$
 $df = 399, p < .01$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
 ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของเยาวชนสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีฐานะทางครอบครัวดี กับฐานะทาง
 ครอบครัวไม่ดี ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 เกี่ยวกับค่าเฉลี่ยเรื่อง ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวดี กับ
 เยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวไม่ดี (ตาราง ง 44, $t = -4.08, df = 399,$
 $p < .01$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
 ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มี
 สถานภาพทางครอบครัวต่ำ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
 ระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่ำ
 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ง 45, $t = 3.23, df = 399,$
 $p < .01$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
 ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่บิดามีระดับ

การศึกษาค่า ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันเกี่ยวกับค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนที่มีความรู้ระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีความรู้ระดับการศึกษาต่ำ (ตาราง ง 46, $t = -1.70$, $df = 399$, $p < .10$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ง 47, $t = 2.59$, $df = 399$, $p < .01$)

6) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับกลุ่มที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างในค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากกับกระทำผิดกฎหมายน้อย แต่อย่างใด (ตาราง ง 48, $t = 0.32$, $df = 399$, $p > .05$)

ฉ. ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ทั้งนี้ เพื่อศึกษาว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีค่าเฉลี่ยความเชื่อในเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แตกต่างไปจากเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ของค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม (ตาราง ง 49, $t = -4.66$, $df = 399$, $p < .01$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวดี กับเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวไม่ดี ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างของ

ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนที่มีฐานะดีและไม่ดี
แตกต่างกันใด (ตาราง ง 50, $t = -1.54$, $df = 399$, $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูง กับ
เยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่ำ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อ
ในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด
(ตาราง ง 51, $t = 1.17$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาสูง กับ
เยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาค่ำ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อ
ในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ (ตาราง ง 52, $t = -3.35$, $df = 399$, $p < .01$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
โชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย ว่าเยาวชน
ทั้งสองกลุ่มนี้มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์แตกต่างกันอย่างไร ผลการวิเคราะห์
ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนที่มีพี่น้องมาก แตกต่างจาก
ค่าเฉลี่ยเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
(ตาราง ง 53, $t = 2.27$, $df = 399$, $p < .05$)

6) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง
โชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำ
ผิดกฎหมายน้อย ว่าจะมีค่าแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความ
แตกต่างกันของค่าเฉลี่ยเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิด
กฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย (ตาราง ง 54, $t = 1.63$,
 $df = 399$, $p > .05$)

ญ. การกระทำผิดกฎหมาย

1) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงก็ดี ของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำก็ดี ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง ง 55, $t = -0.83$, $df = 399$, $p > .05$)

2) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะดี กับเยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะไม่ดี ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง ง 56, $t = 0.21$, $df = 399$, $p > .05$)

3) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูง กับเยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่ำ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ของค่าเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย ของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม (ตาราง ง 57, $t = 0.66$, $df = 399$, $p > .05$)

4) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การกระทำผิดกฎหมายระหว่างเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาต่ำ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด (ตาราง ง 58, $t = 0.16$, $df = 399$, $p > .05$)

5) ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมาก กับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย (ตาราง ง 59, $t = 0.82$,

$df = 399, p > .05$)

1. อภิปรายผลการเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้วิธี t-test

การเปรียบเทียบโดยใช้วิธี t-test เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในเรื่องต่าง ๆ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ทั้งนี้ เพื่อต้องการทราบว่าค่าเฉลี่ยในเรื่องนั้น ๆ ของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มใดจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับใด กลุ่มใดมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากว่ากัน ต่อไปนี้จะได้อภิปรายถึงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องต่าง ๆ

ก. ปัญหาในครอบครัว

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัว ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ ระหว่างเยาวชนที่มีฐานะดีกับฐานะไม่ดี ระหว่างเยาวชนที่ครอบครัวยุติธรรมสูงกับสถานภาพทางสังคมต่ำ ระหว่างเยาวชนที่มีพี่น้องมากกับมีพี่น้องน้อย ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากกับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ผลการเปรียบเทียบค่า ทุกค่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงหรือมีระดับการศึกษาค่ำก็ตาม เยาวชนที่มีฐานะร่ำรวย ก็ตาม หรือเยาวชนที่มีฐานะยากจนก็ตาม เยาวชนที่มีพี่น้องมากหรือมีพี่น้องน้อยก็ตาม เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อยก็ตาม มีปัญหาในครอบครัวเหมือน ๆ กัน เยาวชนที่มีฐานะดี อาจมีปัญหาในครอบครัวได้เหมือน ๆ กัน หรือใกล้เคียงกันกับเยาวชนที่มีฐานะไม่ดี เช่น มีปัญหาเกี่ยวกับการทะเลาะกันในครอบครัว ปัญหาบิดามีภรรยาบ่อย มารดาเล่นการพนัน ปัญหายาเสพติด เป็นต้น สำหรับเรื่องสถานภาพของครอบครัว หรือจำนวนพี่น้องในครอบครัวก็เช่นกัน โดยทั่ว ๆ ไป เป็นที่เชื่อกันว่า ครอบครัวที่มีอาชีพที่มั่นคง มีเกียรติในสังคม หรือครอบครัวที่มีพี่น้องน้อย การอบรมเลี้ยงดูย่อมทั่วถึง ปัญหาในครอบครัวก็ย่อมจะไม่มีมาก แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า เยาวชนที่ครอบครัวมีสถานภาพสูงหรือต่ำ เยาวชนที่มีพี่น้องมากหรือน้อย ต่างก็มีปัญหาในครอบครัวได้เหมือน ๆ กัน ซึ่งน่าจะได้มีการศึกษากันให้ลึกซึ้งต่อไป

สำหรับผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัว ระหว่างเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัวแตกต่างจากเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ เรื่องนี้คงกับความเข้าใจของคนทั่วไป เพราะบิดาที่มีการศึกษาสูง นอกจากจะไม่สร้างปัญหาขึ้นในครอบครัวแล้ว ยังรู้จักวิธีการแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องอีกด้วย อย่างไรก็ตาม เรื่องปัญหาในครอบครัวนี้ กระทบกับกลุ่มตัวอย่างเฉพาะผู้กระทำผิดกฎหมายเท่านั้น

๒. ความมุ่งหวังทางการศึกษา

ความมุ่งหวังทางการศึกษา เป็นตัวแปรอีกตัวแปรหนึ่งที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาวัด จะมีความเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดกฎหมาย และภูมิหลังของเยาวชนมากน้อยเพียงใด จากผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ระหว่างเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายกลุ่มต่าง ๆ ได้แก่ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ เยาวชนที่มีฐานะดีกับเยาวชนที่มีฐานะยากจน เยาวชนที่ครอบครัวมีสถานภาพทางสังคมสูงกับเยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ เยาวชนที่มีพี่น้องมากกับเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย และเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายมากกับเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายน้อย ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนทุกกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกคู่ หมายความว่า เยาวชนที่มีการศึกษาสูง จะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่างจากเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ซึ่งเรื่องนี้ไม่มีปัญหาที่น่าอภิปรายต่อไป เพราะเหตุว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงก็ย่อมจะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูงไปด้วย เรื่องฐานะของครอบครัวก็เช่นกัน เยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะดี ย่อมจะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง ส่วนเยาวชนที่มีฐานะยากจนนั้น ความยากจนทำให้ไม่สามารถมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูงไปได้ เพราะปัญหาความยากจนเป็นอุปสรรคสำคัญ เรื่องสถานภาพของครอบครัวก็ดี ระดับการศึกษาของบิดาก็ดี สิ่งเหล่านี้ส่งเสริมให้เยาวชนมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง เพราะการที่บิดามีอาชีพที่มั่นคง

มีเกียรติ และบิดาที่มีระดับการศึกษาสูง ทำให้เขาได้เห็นตัวอย่างที่ดี จึงอยากได้รับการศึกษาสูงเช่นเดียวกับบิดาของตน อีกประการหนึ่ง การที่บิดาได้รับการศึกษาสูง ยอมรับจักหาวิธีการกระตุ้นให้บุตรของตนมีความมุ่งมั่นทางการศึกษาสูงขึ้นด้วย

สำหรับเขาชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ย่อมจะมีความมุ่งมั่นทางการศึกษาแตกต่างไปจากเขาชนที่กระทำผิดกฎหมายมากเป็นธรรมดา แต่ทั้งนี้ ไซ้กลุ่มตัวอย่างเฉพาะผู้กระทำผิดกฎหมายเท่านั้น

ด. ทัศนคติต่อโรงเรียน

เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน เป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษาอีกเรื่องหนึ่ง เพราะเขาชนที่มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน ภูมิใจในชื่อเสียงของโรงเรียน ย่อมตั้งใจเล่าเรียน ประสบความสำเร็จในโรงเรียน ไม่อยากกระทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย เพราะเกรงจะทำให้เสียชื่อเสียงของโรงเรียนที่ตนเคยเล่าเรียนมา

จากผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ระหว่างเขาชนกลุ่มต่าง ๆ ได้แก่ เขาชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเขาชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ เขาชนที่มีฐานะทางครอบครัวดีกับเขาชนที่มีฐานะยากจน เขาชนที่มีสถานภาพทางสังคมสูงและต่ำ เขาชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เขาชนที่มีพี่น้องมากและน้อย เขาชนที่กระทำผิดกฎหมายมากและน้อย ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ระหว่างเขาชนกลุ่มต่าง ๆ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เขาชนจะมีฐานะดีหรือมีฐานะยากจน มีสถานภาพทางสังคมสูงหรือต่ำ ย่อมมีทัศนคติต่อโรงเรียนไม่แตกต่างกัน เขาชนที่ยากจนอาจมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนก็ได้ หรือเขาชนที่มีสถานภาพทางสังคมสูง อาจมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนก็ได้ นอกจากนั้น เรื่องระดับการศึกษาของเขาชนเองก็ดี ระดับการศึกษาของบิดาก็ดี มิได้ทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเขาชนต่างกันเลย เขาชนที่ตนเองมีระดับการศึกษาต่ำ หรือบิดามีระดับการศึกษาต่ำ อาจมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนก็ได้ ในทางตรงกันข้าม เขาชนที่มีระดับการศึกษาสูง หรือบิดามีระดับการศึกษาสูง อาจมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนก็ได้ เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนนี้ น่าจะได้มีการศึกษากันให้ลึกซึ้งต่อไป

๑. ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน เป็นตัวแปรสำคัญที่มีความเกี่ยวพันกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เพราะเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่เป็นผู้ประสบความล้มเหลวในโรงเรียน ทั้งในด้านวิชาการ การปรับตัว และความสัมพันธ์ ดังนั้น การศึกษาเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน กับตัวแปรอื่น ๆ จึงควรแก่การสนใจ

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ ได้แก่ เยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูงและต่ำ เยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากและน้อย ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ระหว่างเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว หมายความว่า เยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูง อาจได้รับความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียนก็ได้ หรือเยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาสูง อาจประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียนก็ได้ สถานภาพทางครอบครัวที่สูงก็ดี ระดับการศึกษาของบิดาที่สูงก็ดี มิใช่จะทำให้เยาวชนประสบความสำเร็จในโรงเรียนเสมอไป ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน จึงมิได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน มีความเกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาของเยาวชนฐานะทางครอบครัว และจำนวนพี่น้อง จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ของเยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวดี และยากจน เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เยาวชนที่มีพี่น้องมากและน้อย ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนของเยาวชนทุกคน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง ย่อมประสบความสำเร็จในโรงเรียนแตกต่างจากเยาวชนผู้มีระดับการศึกษาต่ำ เยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวยากจน ย่อมประสบความล้มเหลวในโรงเรียนมากกว่า เยาวชนที่มีฐานะดี เรื่องนี้สอดคล้องกับความเชื่อของคนโดยทั่วไป

๔. ความรู้สึกต่อตน

✕ การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตน ของเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ เยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะดีและฐานะยากจน เยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมสูงและต่ำ เยาวชนที่มีคามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เยาวชนที่มีพี่น้องมากและเยาวชนที่มีพี่น้องน้อย และเยาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายมากและน้อย ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตนของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมาแล้ว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ไม่ว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำ หรือบิดามีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำก็ตาม จะมีความรู้สึกต่อตนไม่แตกต่างกัน เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงอาจมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตน หรือเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ อาจมีความรู้สึกที่ดีต่อตน ก็อาจเป็นได้ ในเรื่องฐานะและสถานภาพของครอบครัวก็เช่นเดียวกัน มิได้ทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตนของเยาวชนแตกต่างกัน เยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะดีกับเยาวชนที่มีฐานะไม่ดี อาจมีความรู้สึกต่อตนเหมือน ๆ กัน สำหรับเรื่องความรู้สึกต่อตนของเยาวชนที่มีพี่น้องมากหรือน้อย หรือเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อยก็ตาม ไม่มีความแตกต่างกันเลย กล่าวคือ เยาวชนที่มีพี่น้องมากหรือกระทำผิดกฎหมายมาก อาจมีความรู้สึกที่ดีต่อตน เยาวชนที่มีพี่น้องน้อยหรือกระทำผิดกฎหมายน้อย อาจมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนก็ได้ เรื่องความรู้สึกต่อตนของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จึงมิได้มีความเกี่ยวข้องกับระดับการศึกษา ฐานะ จำนวนพี่น้อง หรือสถานภาพทางสังคมของครอบครัวเลย

ความรู้สึกต่อตนนี้ จัดว่าเป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง ทั้งนี้เพราะเหตุว่าความสามารถในการเข้าใจตนเอง การมองตนเองมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การมองผู้อื่นและการเข้าใจผู้อื่นด้วย การมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นนั้น ถ้าจะให้การสังคมสัมพันธ์ดำเนินไปอย่างราบรื่น มีความสัมพันธ์ที่เสมอกันทั้งสองฝ่าย เยาวชนจำเป็นต้องมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเสียก่อน หากไม่แล้วความสัมพันธ์ก็จะรวนเร เนื่องจากมองผู้อื่นไม่ถูกต้อง มองผู้อื่นต่ำกว่าตน หรือเหนือกว่าตน อันจะเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ต่ำกว่าหรือเหนือกว่า ทำให้ความสัมพันธ์ดำเนินไปอย่างไม่ราบรื่น อาจนำไปสู่ปัญหาต่อไป

๔. ความมุ่งหวังในชีวิต

ความมุ่งหวังในชีวิต เป็นตัวแปรที่สำคัญอีกตัวแปรหนึ่ง ที่มีความเกี่ยวข้องกับ การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนโดยตรง และตัวแปรอื่น ๆ ความมุ่งหวังในชีวิต จัดเป็นคุณลักษณะที่มีความสำคัญ ที่ส่งผลถึงแนวความคิด และการประพฤติปฏิบัติของเยาวชน ถ้าหากเยาวชนมีความมุ่งหวังในชีวิตสูง เยาวชนย่อมต้องหลีกเลี่ยงการกระทำ ความชั่ว ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า ความมุ่งหวังในชีวิตเป็นเป้าหมายที่เยาวชนต้องการบรรลุ ถ้าตั้งความมุ่งหวังไว้สูง การประพฤติปฏิบัติเพื่อนำไปสู่ความมุ่งหวังนั้น ก็จะต้องสูงส่งควบ หาไปแล้ว คงไม่อาจบรรลุความมุ่งหวังนั้นได้ เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต จึงเป็นเรื่อง ที่ควรแก่การศึกษาอีกเรื่องหนึ่ง

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ เยาวชนที่มีฐานะดีและ ยากจน ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความมุ่งหวังในชีวิตต่างจากเยาวชนผู้มีระดับการศึกษาค่ำ เยาวชนที่มีฐานะดี มีความมุ่งหวังในชีวิตต่างจากเยาวชนผู้มีฐานะยากจน เรื่องฐานะที่ดี ะดับการศึกษาของเยาวชนก็ดี มีผลทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชน แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของ เยาวชนที่มีสถานภาพของครอบครัวสูงและต่ำ เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เยาวชนที่มีพี่น้องมากและน้อย และเยาวชนที่มี การกระทำผิดกฎหมายมากและน้อย ผลปรากฏว่า ความแตกต่างในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าว มิได้ทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวัง ในชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายแตกต่างกันแต่ประการใด ทั้งนี้ หมายความว่า สถานภาพของครอบครัวก็ดี ระดับการศึกษาของบิดาก็ดี จำนวนพี่น้องก็ดี ตลอดจน การ กระทำผิดกฎหมายก็ดี มิได้มีผลทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนแตกต่าง กันเลย เยาวชนที่มีสถานภาพทางครอบครัวสูงหรือต่ำ อาจมีค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวัง ในชีวิตใกล้เคียงกัน เยาวชนที่บิดามีการศึกษาสูงอาจมีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ หรือ

เขวชนที่มีพี่น้องมาก อาจมีความมุ่งหวังในชีวิตสูง ดังนั้นเป็นต้น แสดงให้เห็นว่า สถานภาพของครอบครัว จำนวนพี่น้อง กับการศึกษาบิดา มีผลถึงถึงความมุ่งหวังในชีวิตเลย

๕. การเคารพกฎหมาย

การเคารพกฎหมาย เป็นตัวแปรสำคัญอีกตัวแปรหนึ่ง ทั้งนี้ ตามความเข้าใจของคนทั่ว ๆ ไปนั้น ย่อมเข้าใจว่า ถ้าหากว่าเขวชนมีการเคารพกฎหมาย ปฏิบัติตามกฎหมาย แล้วไซ้ การละเมิดกฎหมายก็คงไม่มี การเคารพกฎหมาย ประกอบด้วยความเชื่อในกฎหมาย การมีทัศนคติที่ดีต่อกฎหมาย และผู้รักษากฎหมาย การประพฤติปฏิบัติตามกฎหมาย การเคารพกฎหมายจึงเป็นคุณลักษณะสำคัญในตัวบุคคล ซึ่งถ้าหากมีในผู้ใดแล้ว น่าจะเป็นเครื่องประกันได้ว่า บุคคลผู้นั้นจะไม่กระทำความผิดกฎหมาย เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษาอีกเรื่องหนึ่ง เพราะถ้าหากว่า การเคารพกฎหมาย มีองค์ประกอบอะไรบ้าง มีตัวแปรใดที่ส่งผลไปถึงการเคารพกฎหมาย ก็ย่อมไม่เป็นการยากที่จะสร้างคุณลักษณะการเคารพกฎหมายขึ้นในตัวบุคคล

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมาย ระหว่างเขวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเขวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผลปรากฏว่า เขวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายสูงกว่าเขวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ หมายความว่า ระดับการศึกษามีส่วนสำคัญที่ส่งผลให้การเคารพกฎหมายของเขวชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นที่น่าสังเกตว่า การศึกษาไม่ว่าจะเป็นของเขวชนเอง หรือของบิดามารดาก็ตาม ส่งผลไปถึงคุณลักษณะในตัวของเขวชนแทบทุกเรื่อง แสดงว่า การศึกษามีความสำคัญมิใช่น้อย

สำหรับการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายของเขวชนที่มีฐานะดี กับฐานะยากจน มีสถานภาพทางครอบครัวสูงและต่ำ เขวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เขวชนที่มีพี่น้องมากและน้อย เขวชนที่กระทำความผิดกฎหมายมากและน้อย ผลปรากฏว่า ลักษณะดังกล่าวไม่ทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายของเขวชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะก็ดี สถานภาพของครอบครัวก็ดี ระดับการศึกษาของบิดาก็ดี ตลอดจน การกระทำความผิดกฎหมาย ครอบครัวมีฐานะดีหรือฐานะยากจน เขวชนที่มีพี่น้องมาก

หรือน้อย อาจมีการเคารพกฎหมายเหมือน ๆ กัน การเคารพกฎหมายของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มิได้ขึ้นอยู่กับเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวแล้ว

๕. ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล

ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล มีลักษณะคล้ายคลึงกับทัศนคติต่อโรงเรียน เยาวชนที่มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนก็ดี หรือมีทัศนคติที่ด้อยวงศ์ตระกูลก็ดี ก่อนจะคิดจะทำอะไรที่ไม่ถูกต้องไม่ควร เขาขอมจะคิดถึงชื่อเสียงเกียรติยศ คุณธรรมของวงศ์ตระกูล ของโรงเรียน ก่อนเรื่องอื่น ๆ เยาวชนบางคนเห็นว่า วงศ์ตระกูลของคนไม่มีเกียรติ ไม่มีศักดิ์ศรี ฟุ้งในวงศ์ตระกูลก็เคยถูกจับฐานกระทำผิดกฎหมาย ดังนั้น ตนเองจะทำอะไรก็ว่าจะได้ ไม่ว่าในทางดีหรือทางเสื่อมเสีย โดยไม่ต้องหวั่นคำนึงถึงวงศ์ตระกูล ว่าจะถูกตำหนิติเตียนเพราะการกระทำของตน เรื่องนี้ น่าจะไ้มีการศึกษากันให้ลึกซึ้งต่อไป เพราะเรื่องของวงศ์ตระกูล เรื่องของนามสกุลนี้ ช่วยใหบุคคลพยายามทำสิ่งที่ดีงาม เพื่อชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล ละเว้นการกระทำชั่ว เพราะกลัวเสื่อมเสียไปถึงวงศ์ตระกูล ก็มีเป็นอันมาก

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับระดับการศึกษาต่ำ เยาวชนที่มีฐานะทางครอบครัวดีและมีฐานะยากจน ระหว่างเยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมสูงและต่ำ เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เยาวชนที่มีเพื่อนมากและน้อย ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนสองกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกันในตัวแปรต่าง ๆ มีเรื่องฐานะ สถานภาพ จำนวนเพื่อน ระดับการศึกษาของเยาวชนและของบิดา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลแตกต่างจากเยาวชนผู้มีระดับการศึกษาต่ำ เยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมสูง มีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล แตกต่างจากเยาวชนผู้มีสถานภาพทางสังคมต่ำ หรือเรื่องจำนวนเพื่อนก็เช่นกัน เยาวชนที่มีเพื่อนมาก มีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลแตกต่างจากเยาวชนผู้มีเพื่อนน้อย

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมากกับเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย ปรากฏว่า

ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผ. ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นเรื่องที่น่าสนใจ การแก้การศึกษารองเรื่องหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะเหตุว่าความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้ สามารถทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมาย เช่น เพราะเชื่อว่าคนเป็นคนดวงแรง แม้กระทำความผิดก็จะไม่ถูกจับกุม หรือเชื่อว่า ถ้าสักอักขระคาถาแล้ว จะทำให้หนังเหนียว ขึ้นไม่เข้า ถังนี้เป็นต้น ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นเครื่องช่วยให้น้ำใจกล้าหาญ มั่นคง นำไปสู่การกระทำ ความผิดไถ่กาย ในงานพัฒนาถือว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอย่างยิ่ง

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาค่ำ ผลปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนเองก็มีความสัมพันธ์กับการศึกษาของบิดาของเยาวชนก็มีความสัมพันธ์ในการทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากกว่าที่มีระดับการศึกษาสูง เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อยกว่าเยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาค่ำ สำหรับเรื่องจำนวนพี่น้องของเยาวชนก็เช่นกัน จำนวนพี่น้องที่มากหรือน้อย ส่งผลให้ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนแตกต่างกันด้วย

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว สถานภาพของครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ผลปรากฏว่า ตัวแปรเหล่านี้มิได้ทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชน แตกต่างกันแต่ประการใด หมายความว่า เยาวชนที่มีฐานะดีหรือยากจน เยาวชนที่ครอบครัวมีสถานภาพทางสังคมสูงหรือต่ำ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย

มากหรือน้อย มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่แตกต่างกัน

๓๘. การกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย ถือได้เหมือนหนึ่งหัวใจของการวิจัยครั้งนี้ การกระทำผิดกฎหมาย จัดเป็นตัวแปรตามที่ต้องการทราบว่า มีตัวแปรต้นใดบ้าง ที่ส่งผลไปถึงการกระทำผิดกฎหมาย หรือจะพูดกันโดยไม่ใช้ภาษาการวิจัยก็ว่า มีปัจจัยใดบ้าง ที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน แต่ทางภาษาการวิจัย ถ้าใช้คำว่า ปัจจัย ย่อมหมายถึง สาเหตุที่ส่งผลถึงการกระทำผิดกฎหมาย ในทางสถิติระดับนี้ยังไม่ลึกซึ้งพอที่จะศึกษา ความเป็นเหตุและผล ของตัวแปรใด ๆ ได้ หากจะศึกษาให้ลึกซึ้งถึงระดับเหตุและผล จำเป็น ต้องใช้สถิติระดับสูง เช่น ขอบเรสส์คอก โนเคิล (Jöreskog Model) เป็นกัน ซึ่งขณะนี้ โปรแกรมดังกล่าว ยังไม่มีใช้ในประเทศไทย ดังนั้น ในระดับนี้จึงเป็นเพียงศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ขั้นสูงสุด กระทำได้เพียงการวางสมการเท่านั้น และในการศึกษารุ่นนี้กระทำแต่ในกลุ่ม ตัวอย่าง ซึ่งเป็นเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงกับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูงและต่ำ เยาวชนที่มีฐานะดีและยากจน เยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมสูงและต่ำ เยาวชนที่มีพี่น้องมากและน้อย ผลปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนและของบิดา ฐานะและสถานภาพของครอบครัว จำนวนพี่น้อง มิได้ทำให้ค่าเฉลี่ยเรื่องการทำผิดกฎหมายของเยาวชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนที่มีการศึกษาสูงหรือต่ำ หรือบิดามีการศึกษาสูงหรือต่ำ ก็กระทำผิดกฎหมายมากน้อยใกล้เคียงกัน เรื่องสถานภาพและฐานะทางครอบครัวก็เช่นกัน มิใช่ว่าถ้าฐานะดีแล้ว จะกระทำผิดกฎหมายน้อย หากแต่ว่าเยาวชนที่มีฐานะดีหรือไม่ มีสถานภาพทางสังคมสูงหรือต่ำ ก็มีการกระทำผิดกฎหมายได้เท่า ๆ กัน เรื่องการกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ ปรากฏผลเพียงเท่าที่กล่าวมาแล้ว หากจะให้ลึกซึ้ง น่าจะได้วิเคราะห์โดยวิธีอื่น ซึ่งจะกล่าวต่อไป

4. ผลการวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ภาคผนวก จ)

ในการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ จำนวน 19 ตัวแปร ในหมวดภูมิหลัง บุคลิกภาพ การศึกษาอบรม และหมวดการกระทำผิดกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อศึกษาว่า ตัวแปรย่อยบางตัวแปร ที่มีความสำคัญในหมวดต่าง ๆ ที่กล่าวแล้วนั้น มีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะได้นำไปใช้ในการพิสูจน์สมมติฐานต่อไป

สำหรับตัวแปรย่อยที่นำมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังปรากฏผลในภาคผนวก จ ตาราง 1 มีดังต่อไปนี้

ตัวแปรหมายเลข 1	แทน	ระดับการศึกษาของเยาวชน
ตัวแปรหมายเลข 2	แทน	การมีชีวิตของบิดา
ตัวแปรหมายเลข 3	แทน	ฐานะของครอบครัว
ตัวแปรหมายเลข 4	แทน	สถานภาพของครอบครัว
ตัวแปรหมายเลข 5	แทน	ระดับการศึกษาของบิดา
ตัวแปรหมายเลข 6	แทน	ระดับการศึกษาของมารดา
ตัวแปรหมายเลข 7	แทน	จำนวนพี่น้องในครอบครัว
ตัวแปรหมายเลข 8	แทน	สถานภาพสมรสของบิดามารดา
ตัวแปรหมายเลข 9	แทน	การมีภรรยาใหม่ของบิดา
ตัวแปรหมายเลข 10	แทน	การกระทำผิดกฎหมาย
ตัวแปรหมายเลข 11	แทน	ปัญหาในครอบครัว
ตัวแปรหมายเลข 12	แทน	ความมุ่งหวังทางการศึกษา
ตัวแปรหมายเลข 13	แทน	ทัศนคติต่อโรงเรียน
ตัวแปรหมายเลข 14	แทน	ความสำเร็จและล้มเหลวในโรงเรียน
ตัวแปรหมายเลข 15	แทน	ความรู้สึกต่อคน
ตัวแปรหมายเลข 16	แทน	ความมุ่งหวังในชีวิต
ตัวแปรหมายเลข 17	แทน	การเคารพกฎหมาย

ตัวแปรหมายเลข 18 แทน ทักษะการตัดสินใจ

ตัวแปรหมายเลข 19 แทน ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดการศึกษาอบรมกับการกระทำผิดกฎหมาย ปรากฏผลเป็นรายคู่ดังต่อไปนี้

ระดับการศึกษาของเยาวชนกับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .01$

ระดับการศึกษาของบิดากับการกระทำผิดกฎหมาย $r = -.03$

ระดับการศึกษาของมารดากับการกระทำผิดกฎหมาย $r = -.02$

ความมุ่งหวังทางการศึกษากับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .11$

ทัศนคติต่อโรงเรียนกับการกระทำผิดกฎหมาย $r = -.00$

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนกับการกระทำผิด

กฎหมาย

$r = -.03$

ทุกคู่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ (ตาราง จ 1)

2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดบุคลิกภาพกับการกระทำผิดกฎหมาย ปรากฏผลเป็นรายคู่ดังต่อไปนี้

ความรู้สึกต่อตนกับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .00$

ความมุ่งหวังในชีวิตกับการกระทำผิดกฎหมาย $r = -.07$

การเคารพกฎหมายกับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .00$

ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลกับการกระทำผิดกฎหมาย $r = -.01$

ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .07$

ทุกคู่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ (ตาราง จ 1)

3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดภูมิหลังกับการกระทำผิดกฎหมาย ปรากฏผลเป็นรายคู่ดังต่อไปนี้

การมีชีวิตของบิดากับการกระทำผิดกฎหมาย $r = -.03$

ฐานะของครอบครัวกับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .02$

สถานภาพของครอบครัว กับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .04$

จำนวนพี่น้องในครอบครัว กับการกระทำผิดกฎหมาย $r = .04$

สถานภาพสมรสของบิดามารดา $r = -.05$

การมีภรรยาใหม่ของบิดา $r = -.02$

ปัญหาในครอบครัว $r = -.01$

ทุกอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ (ตาราง จ 1)

4) คาสมัประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรหมวดการศึกษาอบรมกับตัวแปรหมวดบุคลิกภาพ ผู้วิจัยจะเสนอผลเพียงบางคู่ที่น่าสนใจเท่านั้น

ระดับการศึกษาของเยาวชน กับการรู้สึกต่อตน $r = .02$

ระดับการศึกษาของเยาวชน กับการมุ่งหวังในชีวิต $r = .17$

ระดับการศึกษาของเยาวชน กับการเคารพกฎหมาย $r = .18$

ระดับการศึกษาของเยาวชน กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล $r = -.25^{**}$

ระดับการศึกษาของเยาวชน กับการเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ $r = -.23^{**}$

ความมุ่งหวังทางการศึกษา กับการมุ่งหวังในชีวิต $r = -.26^{**}$

ความมุ่งหวังทางการศึกษา กับการเคารพกฎหมาย $r = -.29^{**}$

ความมุ่งหวังทางการศึกษา กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล $r = .34^{**}$

ความมุ่งหวังทางการศึกษา กับการเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ $r = .22^{**}$

ทัศนคติต่อโรงเรียน กับการรู้สึกต่อตน $r = .23^{**}$

ทัศนคติต่อโรงเรียน กับการเคารพกฎหมาย $r = -.37^{**}$

ทัศนคติต่อโรงเรียน กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล $r = .33^{**}$

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน กับการรู้สึกต่อตน $r = .23^{**}$

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน กับการเคารพกฎหมาย $r = -.33^{**}$

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน กับทัศนคติต่อ
วงศ์ตระกูล

$$r = .27^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .05$

5) คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดหมู่หลังกับตัวแปรหมวดหมู่การศึกษา
อบรม ผู้วิจัยจะเสนอเพียงบางคู่ที่น่าสนใจเท่านั้น

ปัญหาในครอบครัว กับทัศนคติต่อโรงเรียน $r = .25^{**}$

การมีชีวิตของบิดา กับความมุ่งหวังทางการศึกษา $r = .29^{**}$

สถานภาพของครอบครัว กับความมุ่งหวังทางการศึกษา $r = .24^{**}$

ฐานะของครอบครัว กับความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน $r = -.14$

ฐานะของครอบครัว กับระดับการศึกษาของเยาวชน $r = .25^{**}$

สถานภาพของครอบครัว กับระดับการศึกษาของเยาวชน $r = -.27^{**}$

ปัญหาในครอบครัว กับความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน $r = .19^{**}$

ปัญหาในครอบครัว กับความมุ่งหวังทางการศึกษา $r = .21^{**}$

6) คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรหมวดหมู่หลังกับตัวแปรหมวดหมู่คุณภาพ
ผู้วิจัยจะเสนอเพียงบางคู่ที่น่าสนใจเท่านั้น

ฐานะของครอบครัว กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล $r = -.20^{**}$

สถานภาพของครอบครัว กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล $r = .21^{**}$

ปัญหาในครอบครัว กับความรู้สึกต่อตน $r = .30^{**}$

ปัญหาในครอบครัว กับการเคารพกฎหมาย $r = -.31^{**}$

ปัญหาในครอบครัว กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล $r = .19^{**}$

ปัญหาในครอบครัว กับความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ $r = .24^{**}$

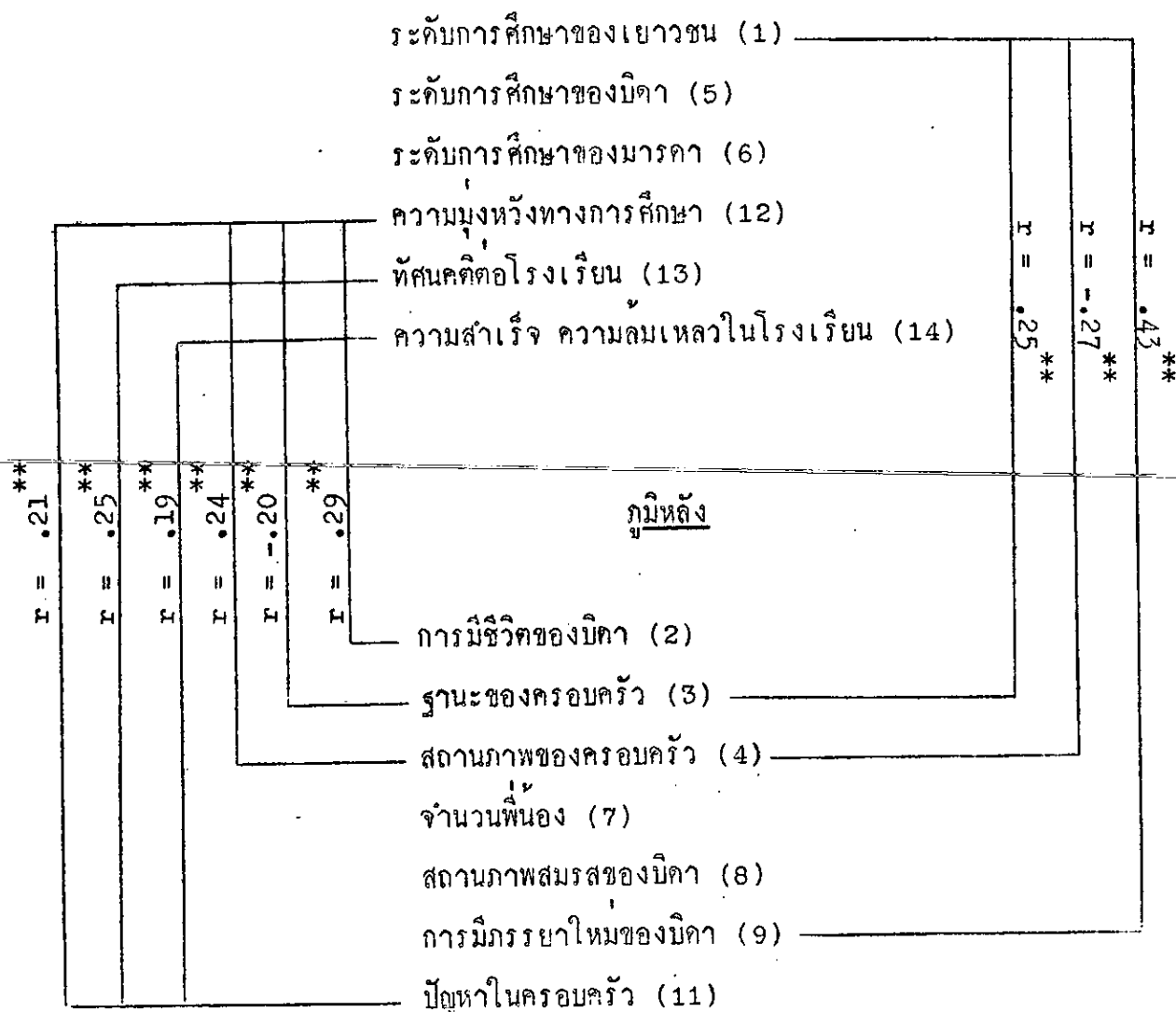
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .05$

การศึกษารอบรม

ระดับการศึกษาของเยาวชน (1)	$r = .01$	การกระทำผิดกฎหมาย
ระดับการศึกษาของบิดา (5)	$r = -.03$	
ระดับการศึกษาของมารดา (6)	$r = -.02$	
ความมุ่งหวังทางการศึกษา (12)	$r = .11$	
ทัศนคติต่อโรงเรียน (13)	$r = -.00$	
ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน (14)	$r = -.03$	
การมีชีวิตของบิดา (2)	$r = -.03$	
ฐานะของครอบครัว (3)	$r = .02$	
สถานภาพของครอบครัว (4)	$r = .04$	
จำนวนพี่น้อง (7)	$r = .04$	
สถานภาพสมรสของบิดา (8)	$r = -.05$	
การมีภรรยาใหม่ของบิดา (9)	$r = -.02$	บุคลิกภาพ
ปัญหาในครอบครัว (11)	$r = -.01$	
ความรู้สึกของตน (15)	$r = .00$	
ความมุ่งหวังในชีวิต (16)	$r = -.07$	
การเคารพกฎหมาย (17)	$r = .00$	
ทัศนคติต่อวงศตระกูล (18)	$r = -.01$	การกระทำผิดกฎหมาย
ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (19)	$r = .07$	

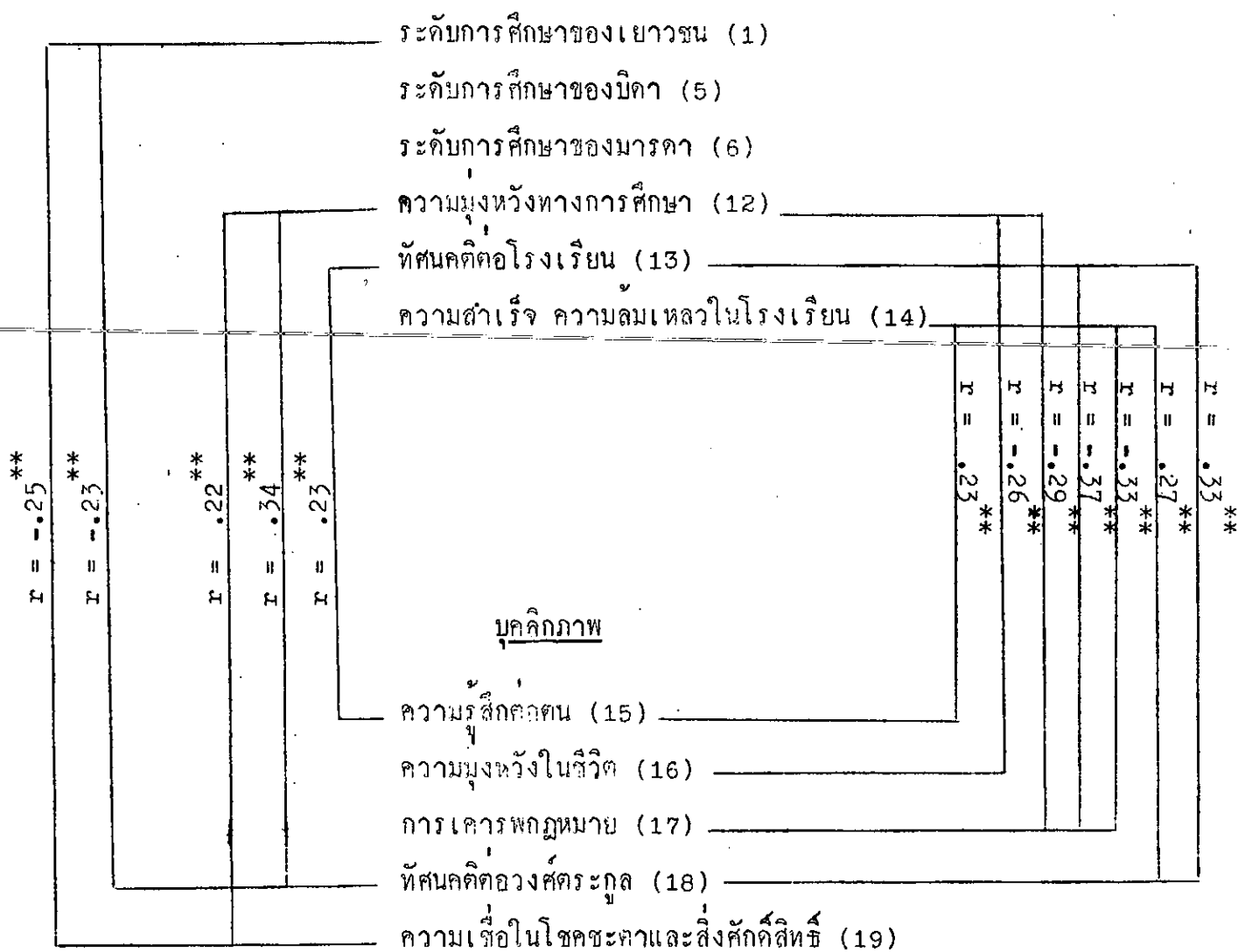
การศึกษาอบรม



** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

ภาพประกอบ 3 คำสมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดภูมิหลังและครอบครัว
กับการศึกษาอบรม

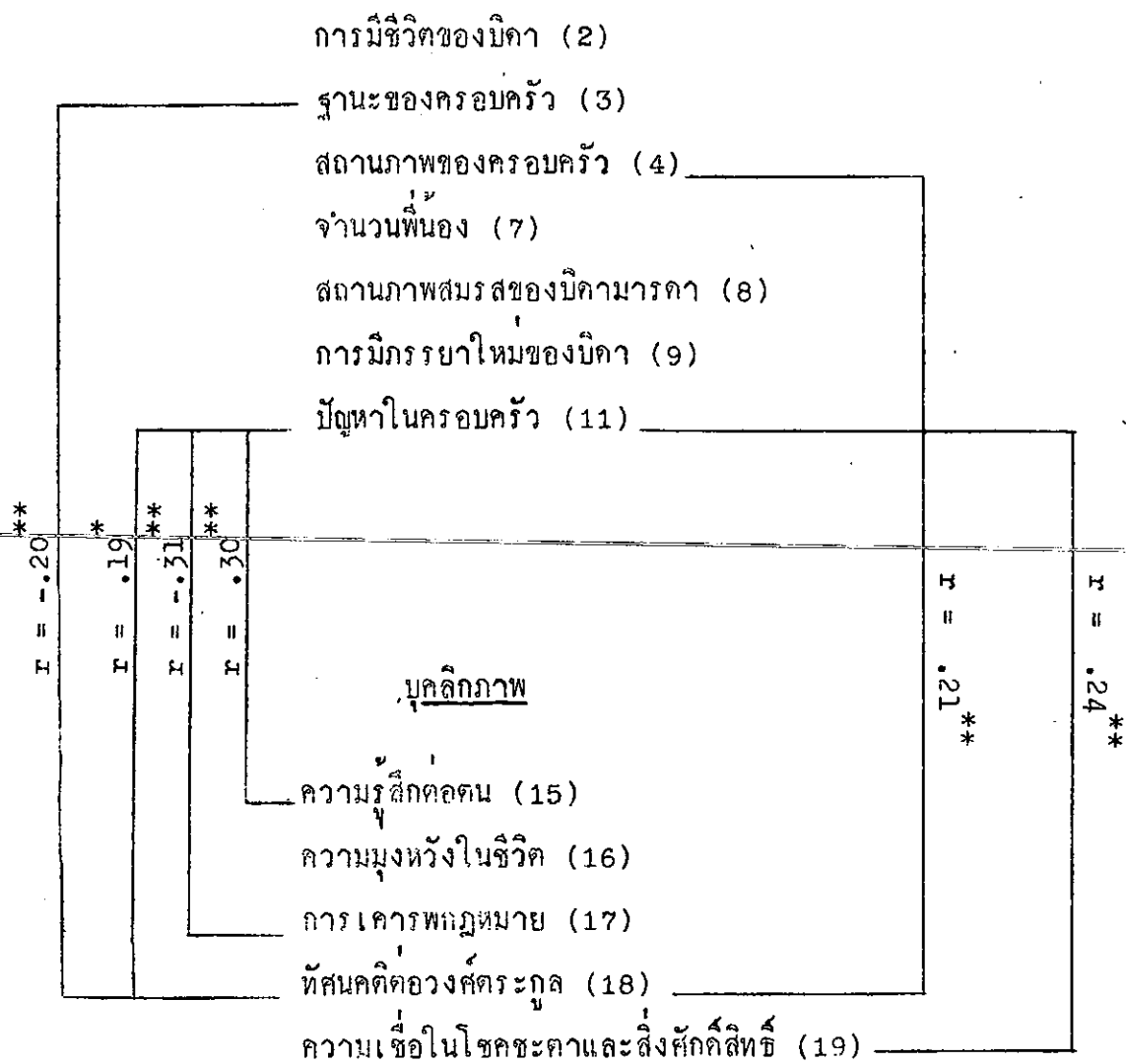
การศึกษาอบรม



****** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

ภาพประกอบ 4 คำสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดการศึกษากับบุคลิกภาพ

ภูมิหลัง



****** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

***** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .05$

ภาพประกอบ 5 คำสัมพันธ์ที่สัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดภูมิหลังและครอบครัว
กับบุคลิกภาพ

การศึกษาอบรม

ระดับการศึกษาของเยาวชน (1) $R = .15^*$

ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน (14) $R = .13^*$

การกระทำ
ผิดกฎหมาย

บุคลิกภาพ

ความมุ่งหวังทางการศึกษา (12) $R = .11^*$

ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (19) $R = .14^*$

ความมุ่งหวังในชีวิต (16) $R = .16^*$

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .05$

ภาพประกอบ 6 ค่าสหสัมพันธ์ของคนของตัวแปรหมวดต่าง ๆ

1. อภิปรายผลการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรในหมวดต่าง ๆ เป็นรายคู่ ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแต่ละคู่ค่อนข้างต่ำ แต่เมื่อนำตัวแปรในหมวดต่าง ๆ นี้ไปเข้าสมการถดถอยวิธีวิเคราะห์หาค่าถดถอยพหุคูณแล้ว ปรากฏว่าตัวแปรทั้งหลายได้สนับสนุนซึ่งกันและกัน ให้ได้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ที่สูง จนถึงนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้

การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรแต่ละคู่ ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ นับว่าเป็นผลดีต่อการวิเคราะห์หาค่าถดถอยพหุคูณ เพราะตามหลักการของการวิเคราะห์หาค่าถดถอยพหุคูณนั้น ถ้าหากตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันสูง แสดงว่า ตัวแปรดังกล่าวมันจะวัดหรืออธิบายในสิ่งเดียวกัน ผลก็คือ ค่าความผิดพลาดในการวัด (standard error) ของสัมประสิทธิ์การถดถอย จะเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน และจะไม่มีความหมายใด ๆ ในการแปลผลการอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตาม ผลอีกประการหนึ่งของการที่ตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระ มีความสัมพันธ์ระหว่างกันสูง ทำให้เกิดปัญหามัลติคออลิเนียร์ตี (multicollinearity) ซึ่งนอกจากจะก่อให้เกิดความลำบากในการอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามแล้ว ยังทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ส่วนย่อย (partial correlation coefficient) ที่ใช้สำหรับการคัดเลือกตัวแปรอิสระ เพื่อเข้าสู่สมการถดถอย เกิดความคลาดเคลื่อนอีกด้วย (อำรุง จันทรวานิช 2518 : 7)

ก. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดการศึกษากับการกระทำผิดกฎหมาย ปรากฏว่า ไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรคู่ใด มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่เชื่อมั่นได้เลย (ตาราง จ 1 และแผนภาพ 1)

ข. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดการศึกษากับภูมิหลัง ปรากฏว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้หลายคู่ เช่น ระหว่างการศึกษากับฐานะของครอบครัว สถานภาพของครอบครัว และการมีภรรยาใหม่ของบิดา นอกจากนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหวังทางการศึกษากับการมีชีวิตของบิดาก็มี กับฐานะและสถานภาพ

ของครอบครัวที่ดี ได้ค่าสูงจนถึงระดับความเชื่อมั่นทุกค่า สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหวังทางการศึกษากับปัญหาในครอบครัวนั้น มีความสัมพันธ์กันมาก มีค่าสูงจนถึงนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ (ตาราง จ 1 และแผนภาพ 2)

ค. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหมวดการศึกษาอบรมกับตัวแปรหมวดบุคลิกภาพ เป็นที่น่าสังเกตว่า ตัวแปรของทั้งสองหมวดนี้มีความสัมพันธ์กัน จนได้ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติ หลายคู่ และเป็นที่น่าสังเกตว่า ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเยาวชนกับความรู้สึกต่อตนเองก็ ความมุ่งหวังในชีวิตที่ดี การเคารพกฎหมายที่ดี มีน้อยมาก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้ ปรากฏว่า มีค่าต่ำจนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหวังทางการศึกษากับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลที่ดี กับความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ดี ได้ค่า $r = .34$ และ $.22$ แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับที่เชื่อมั่นได้ สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโรงเรียน กับความรู้สึกต่อตนเองก็ กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลที่ดี ได้ค่า $r = .23$ และ $.33$ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน กับความรู้สึกต่อตนเองก็ กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลที่ดี ปรากฏว่า ได้ค่า $r = .23$ และ $.27$ ค่า r ที่กล่าวมานี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ (ตาราง จ 1 และแผนภาพ 3)

จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เหล่านี้ แสดงว่า ตัวแปรหมวดการศึกษาอบรมกับหมวดบุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์กัน

ง. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรหมวดภูมิหลังกับบุคลิกภาพ ปรากฏว่ามีหลายคู่ที่ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูง จนมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น มีความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาในครอบครัว กับความรู้สึกต่อตนเอง การเคารพกฎหมาย และทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล เป็นต้น ส่วนฐานะของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล สำหรับปัญหาในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกค่า แม้จะไม่สูงมาก แต่ก็มีความนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อถือได้ทุกค่า (ตาราง จ 1 และแผนภาพ 4)

5. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาอิทธิพลของตัวแปรต้น หรือตัวแปรอิสระตั้งแต่สองตัวขึ้นไป ที่มีต่อความแปรผันของตัวแปรตาม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ เป็นการวิเคราะห์โดยวิธีอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตาม โดยอาศัยความแปรปรวนของตัวแปรอิสระต่าง ๆ อันเป็นการประมาณค่าการให้ผลของตัวแปรต่าง ๆ ไปยังตัวแปรตาม

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดให้ตัวแปรหมวดใหญ่สามหมวด เป็นตัวแปรต้น ซึ่งได้แก่ ตัวแปรหมวดภูมิหลังและครอบครัว ตัวแปรหมวดการศึกษาอบรม และตัวแปรหมวดบุคลิกภาพ สำหรับตัวแปรตามนั้น ได้แก่ การกระทำผิดกฎหมาย ในการวิจัยครั้งนี้ ต้องการศึกษาวว่า ตัวแปรใดในหมวดภูมิหลัง เช่น สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีชีวิตหรือเสียชีวิตของ บิดามารดา เป็นต้น จะส่งผลไปถึงการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนบาง หรือตัวแปรใด ในหมวดบุคลิกภาพ เช่น ความมุ่งมั่นในชีวิต ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น จะส่งผลไปถึงการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนมากน้อยเพียงใด

ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผู้วิจัยได้เลือกตัวแปรย่อยในหมวดต่าง ๆ ได้แก่ หมวดภูมิหลัง บุคลิกภาพ การศึกษาอบรม และการกระทำผิดกฎหมาย มาเข้าสู่ สมการ โดยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยแบบ สเตปไวส์ มัลติเปิล รีเกรสชัน (stepwise multiple regression)

สำหรับตัวแปรที่น่ามาถูกเลือกเข้าสู่สมการ มีทั้งหมด 19 ตัวแปร ตามหมายเลข ดังต่อไปนี้

ตัวแปรหมายเลข	1	แทน	ระดับการศึกษาของเยาวชน
ตัวแปรหมายเลข	2	แทน	การมีชีวิตของบิดามารดา
ตัวแปรหมายเลข	3	แทน	ฐานะของครอบครัว
ตัวแปรหมายเลข	4	แทน	สถานภาพของครอบครัว
ตัวแปรหมายเลข	5	แทน	ระดับการศึกษาของบิดา
ตัวแปรหมายเลข	6	แทน	ระดับการศึกษาของมารดา

ตัวแปรหมายเลข 7	แทน	จำนวนเงิน
ตัวแปรหมายเลข 8	แทน	สถานภาพสมรสของบิดา
ตัวแปรหมายเลข 9	แทน	การมีภรรยาใหม่ของบิดา
ตัวแปรหมายเลข 10	แทน	การกระทำผิดกฎหมาย
ตัวแปรหมายเลข 11	แทน	ปัญหาในครอบครัว
ตัวแปรหมายเลข 12	แทน	ความมุ่งหวังทางการศึกษา
ตัวแปรหมายเลข 13	แทน	ทัศนคติต่อโรงเรียน
ตัวแปรหมายเลข 14	แทน	ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน
ตัวแปรหมายเลข 15	แทน	ความรู้สึกต่อตน
ตัวแปรหมายเลข 16	แทน	ความมุ่งหวังในชีวิต
~~ตัวแปรหมายเลข 17~~	~~แทน~~	~~การควบคุมดูแล~~
ตัวแปรหมายเลข 18	แทน	ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
ตัวแปรหมายเลข 19	แทน	ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เมื่อกำหนดให้การกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม

ถ้ากำหนดให้	Y'	เป็น	การกระทำผิดกฎหมาย
	X_1	เป็น	ระดับการศึกษาของเยาวชน
	X_2	เป็น	การมีชีวิตของบิดา
	X_3	เป็น	ฐานะของครอบครัว
	X_4	เป็น	สถานภาพของครอบครัว
	X_5	เป็น	ระดับการศึกษาของบิดา
	X_6	เป็น	ระดับการศึกษาของมารดา
	X_7	เป็น	จำนวนพี่น้อง
	X_8	เป็น	สถานภาพสมรสของบิดามารดา
	X_9	เป็น	การมีภรรยาใหม่ของบิดา
	X_{10}	เป็น	ปัญหาในครอบครัว

X_{11}	เป็น	ความมุ่งหวังทางการศึกษา
X_{12}	เป็น	ทัศนคติต่อโรงเรียน
X_{13}	เป็น	ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน
X_{14}	เป็น	ความรู้สึกต่อตน
X_{15}	เป็น	ความมุ่งหวังในชีวิต
X_{16}	เป็น	การเคารพกฎหมาย
X_{17}	เป็น	ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
X_{18}	เป็น	ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เขียนสมการทำนายได้ดังนี้

$$Y = 3.8818 + .10X_1 + .50X_{12} - .37X_{14} + .29X_{16} - .29X_{19}$$

(ตาราง ฉ 2)

จากสมการดังกล่าวนี้ ทำให้เห็นได้ว่า ตัวแปรที่ถูกเลือกเข้าสู่สมการ ได้แก่ ความมุ่งหวังทางการศึกษา (หมายเลข 12) ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน (หมายเลข 14) ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (หมายเลข 19) ระดับการศึกษาของเยาวชน (หมายเลข 1) ความมุ่งหวังในชีวิต (หมายเลข 16) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เพิ่มขึ้นตามลำดับตัวแปรที่ถูกเลือกเข้าสู่สมการ ดังนี้

ความมุ่งหวังทางการศึกษา	.107
ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน	.129
ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์	.143
ระดับการศึกษาของเยาวชน	.152
ความมุ่งหวังในชีวิต	.161

ในการคำนวณหาค่า R^2 สะสม ได้ค่าตั้งแต่ .01 ไปจนถึง .02 (ตาราง ฉ 1,

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน มีความสัมพันธ์กับตัวแปรในหมวดต่าง ๆ ที่เป็นตัวแปรหมวดภูมิหลัง และตัวแปรด้านบุคลิกภาพ ซึ่งได้แก่ ความมุ่งหวังทางการศึกษา ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระดับการศึกษาของเยาวชน และความมุ่งหวังในชีวิต

6. ผลการพิสูจน์สมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยประเภทที่เคลื่อนไปสู่การแก้ปัญหาตั้งกล่าวมาแล้ว และเป็นการวิจัยที่ใช้การวิเคราะห์ทางสถิติหลายวิธี มีทั้งวิธีที่เป็นพื้นฐานและวิธีที่มีความลึกซึ้งรอบคอบ การแสดงผลของการวิเคราะห์โดยวิธีต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้น นอกจากจะนำมาใช้อ้างในการพิสูจน์สมมติฐาน ซึ่งจะได้อธิบายต่อไปแล้ว ยังเป็นการช่วยให้เข้าใจปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนได้ลึกซึ้งอีกด้วย

อนึ่ง ผู้วิจัยใคร่ขอทำความเข้าใจร่วมกันเสียก่อนว่า ในการวิเคราะห์บางวิธี ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ขั้นพื้นฐาน ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แต่จากผลการวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติที่ลึกซึ้ง ปรากฏว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ ผู้วิจัยจะถือเอาผลของการวิเคราะห์โดยวิธีหลังเป็นเกณฑ์การพิสูจน์ สมมติฐาน

การพิสูจน์สมมติฐาน ปรากฏผลดังต่อไปนี้

ก. การพิสูจน์สมมติฐานหมวดที่หนึ่ง

ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานที่หนึ่งไว้ว่า "มีความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน" จากสมมติฐานดังกล่าว ผู้วิจัยได้แยกออกเป็นสมมติฐานย่อย ดังต่อไปนี้

- 1) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ
- 2) เยาวชนที่ประสบความล้มเหลวในโรงเรียน มีการกระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน

3) เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก มีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียนมากกว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย

4) เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก มีความมุ่งมั่นทางการศึกษาต่ำกว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย

5) เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาสูง กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่า เยาวชนที่บิดามีระดับการศึกษาต่ำ

6) เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่า เยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะไม่ดี

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย ซึ่งจำแนกออกเป็น 6 สมมติฐาน ปรากฏผลดังนี้

ก) สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง ซึ่งกำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ จากการเปรียบเทียบอัตราการกระจายของคะแนนในเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย ระหว่างกลุ่มเยาวชนผู้มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนผู้มีระดับการศึกษาต่ำ จากการวิเคราะห์โดยการหาค่า F ปรากฏว่า $F = 1.01$, $df = 158, 241$, $p > .05$ แสดงให้เห็นว่า เยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ ไม่มีอัตราการกระจายของคะแนนแตกต่างกัน แต่เป็นไปได้ว่าอย่างสม่ำเสมอ เป็นเอกพันธ์ ฉะนั้น แต่ละกลุ่มจึงควรนำมาเปรียบเทียบกันได้ เพราะถือว่า มาจากประชากรประเภทเดียวกัน (common population)

จากการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย เรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผลปรากฏว่า $t = -0.83$, $df = 399$, $p > .05$ (ตาราง ง 55) หมายความว่า คะแนนเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ไม่ว่าเยาวชนจะได้รับการศึกษาสูงหรือต่ำ มีการกระทำผิดกฎหมายใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณาผลการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอยปรากฏว่า ระดับการ

ศึกษาของเขาวชน (หมายเลข 1) ถูกเลือกเข้าสู่สมการ เป็นอันดับสี่ ค่า $F = 2.357$, $p < .05$ แสดงว่า ระดับการศึกษาของเขาวชนมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย (ตาราง ฉ 1) ผลการพิสูจน์สมมติฐาน สันนิษฐานสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข) สมมติฐานย่อยที่สอง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สอง ที่กำหนดไว้ว่า เขาวชนที่ประสบความสำเร็จและล้มเหลวในโรงเรียน กระทำผิดกฎหมายมากกว่าเขาวชนที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน จากการหาความแตกต่างของเขาวชนทั้งสองกลุ่ม โดยการวิเคราะห์ค่า F ผลปรากฏว่า ค่า $F = 1.17$, $df = 206, 193$, $p > .05$ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้มีอัตราการกระจายเป็นเอกพันธ์ มาจากประชากรเดียวกัน จึงนำมาเปรียบเทียบกันได้

จากการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย ของเขาวชนที่ประสบความสำเร็จ และประสบความสำเร็จและล้มเหลวในโรงเรียน ผลปรากฏว่า ค่า $t = 0.68$, $df = 399$, $p > .05$ (ตาราง ง 24) แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการกระทำผิดกฎหมายของเขาวชนที่ประสบความสำเร็จและล้มเหลวในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน นั่นก็คือ เขาวชนที่ประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในโรงเรียนก็ตาม มีการกระทำผิดกฎหมายใกล้เคียงกัน หรือไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาผลการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ปรากฏว่า ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน (หมายเลข 14) ถูกเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับสอง ค่า $F = 3.379$, $p < .05$ (ตาราง ฉ 2) แสดงว่า ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย เป็นการรับสมมติฐานที่ได้กำหนดไว้

ค) สมมติฐานย่อยที่สาม

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สาม ที่กำหนดไว้ว่า เขาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายมาก มีทัศนคติไม่ถือโรงเรียนมากกว่าเขาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายน้อย จาก

การวิเคราะห์อัตราการกระจายของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยการวิเคราะห์หาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.02$, $df = 206, 193$, $p > .05$ ซึ่งแสดงว่าอัตราการกระจายของคะแนนของทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน สมควรนำมาเปรียบเทียบกันได้

จากการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 0.24$, $df = 399$, $p > .05$ (ตาราง ง 18) แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ของเยาวชนทั้งสองกลุ่มที่มีกระทำผิดกฎหมายมากและกลุ่มที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่าเยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อย ย่อมมีทัศนคติต่อโรงเรียนไม่แตกต่างกัน ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยข้อนี้ จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ได้กำหนดไว้

ง) สมมติฐานย่อยที่สี่

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สี่ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก มีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำกว่าเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย จากการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม โดยการทดสอบหาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.13$, $df = 206, 193$, $p > .05$ นั่นคือ อัตราการกระจายของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ ไม่มีความแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากกับการกระทำผิดน้อย กล่าวคือกลุ่มหนึ่งมีการกระทำผิดกฎหมายมาก กับอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ง 12, $t = 2.15$, $df = 399$, $p < .05$) แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการพิสูจน์สมมติฐานข้อนี้ จึงเป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

๑) สมมติฐานย่อยที่ห้า

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่ห้า ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีค่ามีระดับการศึกษาสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีค่ามีระดับการศึกษาต่ำ จากการวิเคราะห์หัตถการกระจายของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง เยาวชนที่มีค่ามีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีค่ามีระดับการศึกษาต่ำ โดยการหาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.00$, $df = 261, 138$, $p > .05$ หมายความว่า กลุ่มเยาวชนทั้งสองกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกันนี้ มีความคล้ายคลึงกันเป็นเอกพันธ์ คือ ไม่มีความแตกต่างกัน มาจากประชากรเดียวกัน

จากการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนที่มีค่ามีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีค่ามีระดับการศึกษาต่ำ โดยการหาค่า t ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 0.16$, $df = 399$, $p > .05$ (ตาราง ง 58) ซึ่งหมายความว่า ไม่ว่าเยาวชนจะมีค่าที่มีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำก็ตาม มีการกระทำผิดกฎหมายใกล้เคียงกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

๒) สมมติฐานย่อยที่หก

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หก ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี ผลการเปรียบเทียบหัตถการกระจายของคะแนนระหว่างกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม โดยวิธีหาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.00$, $df = 125, 274$, $p > .05$ ซึ่งแสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ มีความเป็นเอกพันธ์ คือ ไม่มีความแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะดีและไม่ดี ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 0.21$, $df = 399$, $p > .05$ (ตาราง ง 56) หมายความว่า เยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะดี มิได้กระทำความผิดกฎหมายแตกต่างไปจากเยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะไม่ดี แต่ประการใด แสดงว่า เยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะแตกต่างกันอย่างไรก็ตาม มีการกระทำผิดกฎหมายใกล้เคียงกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

อันที่จริง ฐานะของครอบครัวก็ดี หรือสถานภาพทางสังคมของครอบครัวก็ดี มิได้มีผลต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนมากนัก แต่ความบกพร่องภายในครอบครัว มีความสำคัญมากกว่า ความบกพร่องในครอบครัว มีผลทำให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้มาก ความบกพร่องในครอบครัว หมายถึง การขาดความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เยาวชนขาดอบรม และให้คำแนะนำ เยาวชนไม่รู้จักใช้เวลาว่าง ขาดการสนับสนุน และการขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในครอบครัว สภาพบ้านแตก และสภาพครอบครัวที่มีความบีบคั้นทางเศรษฐกิจ บิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่ให้การอบรมเลี้ยงดูบุตร เหล่านี้ ยังผลให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

ข. การพิสูจน์สมมติฐานหมวดที่สอง

ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานที่สองไว้ว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ซึ่งแยกออกเป็นสมมติฐานย่อย ได้ดังต่อไปนี้

- 1) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ
- 2) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ น้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ
- 3) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง เคารพต่อกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ
- 4) เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูงกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ
- 5) เยาวชนที่มีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง กระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง
- 6) เยาวชนที่มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่ไม่เชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

7) เยาวชนที่มีความเคารพกฎหมาย กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่ไม่เคารพกฎหมาย

8) เยาวชนที่มีความมุ่งมั่นหวังในชีวิตสูง กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีความมุ่งมั่นหวังในชีวิตต่ำ

ก) สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความรู้สึกที่ดีต่อตน มากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.04$, $df = 158, 241$, $p > .05$ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ ไม่มีความแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตน ของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 0.18$, $df = 399$, $p > .05$ (ตาราง ง 25) แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตน ในเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงก็ดี ต่ำก็ดี ไม่มีความแตกต่างกันแต่ประการใด

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 3.700$, $df = 5, 395$, $p < .01$ (ตาราง ค 23) แสดงว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนมีส่วนอย่างยิ่งในการทำให้คะแนนความรู้สึกต่อตน ของเยาวชนแตกต่างกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน ทำให้เยาวชนมีความรู้สึกต่อตนต่างกัน ผลการวิเคราะห์แสดงว่าสนับสนุนสมมติฐานที่ใดที่กำหนดไว้

ข) สมมติฐานย่อยที่สอง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สอง ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า F ผลปรากฏว่า

ไคสกา $F = 1.13$, $df = 158, 241$, $p > .05$ ซึ่งแสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความเป็นเอกพันธ์ กล่าวคือ มาจากประชากรกลุ่มเดียวกัน ไม่มีความแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ ผลปรากฏว่า ไคสกา $t = -4.66$, $df = 399$, $p < .01$ (ตาราง ง 49) แสดงว่า เยาวชนกลุ่มที่มีระดับการศึกษาค่ำ ได้คะแนนเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงกว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า ไคสกา $F = 5.234$, $df = 5, 395$, $p < .01$ (ตาราง ค 5) แสดงว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนมีส่วนอย่างสำคัญในการทำให้คะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์แตกต่างกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนนั้นจะมีมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาเป็นสำคัญ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สันนิษฐานสมมติฐานที่ไคสกาหนดไว้

ด) สมมติฐานย่อยที่สาม

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สาม ที่ไคสกาหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีการเคารพกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า F ผลปรากฏว่า ไคสกา $F = 1.03$, $df = 158, 241$, $p > .05$ หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ มาจากกลุ่มประชากรเดียวกัน ไม่มีความแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่อง การเคารพกฎหมายระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ ผลปรากฏว่า ไคสกา $t = 2.69$, $df = 399$, $p < .01$ (ตาราง ง 37) หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีคะแนนเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายสูงกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนการเคารพกฎหมาย โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 3.205$, $df = 5$, 395 , $p < .01$ (ตาราง ก 17) แสดงว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนที่แตกต่างกัน ทำให้คะแนนการเคารพกฎหมายของเยาวชนแตกต่างกัน หรืออีกนัยหนึ่ง การเคารพกฎหมายของเยาวชนนั้น จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาเป็นสำคัญ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า สนับสนุนสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

ง) สมมติฐานย่อยที่สี่

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สี่ ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูงกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาคำ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.16$, $df = 158$, 241 , $p > .05$ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ มาจากกลุ่มประชากรเดียวกัน จึงมีความเป็นเอกพันธ์ ไม่มีความแตกต่างกัน สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาคำ ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 3.60$, $df = 399$, $p < .01$ (ตาราง ง 31) แสดงว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีคะแนนเฉลี่ยเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิตมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาคำ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูงกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาคำ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งมั่นในชีวิต โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 3.700$, $df = 5$, 395 , $p < .01$ (ตาราง ก 23) แสดงว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนมีส่วนอย่างยิ่ง ในการทำให้คะแนนความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชนแตกต่างกันไป กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชนจะสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาเป็นสำคัญ ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

๗) สมมติฐานย่อยที่ห้า

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่ห้า ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีความรู้สึกไม่ดีต่อกัน กระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีความรู้สึกดีต่อกัน จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า F ปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.04$, $df = 206, 193$, $p > .05$ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน และมาจากกลุ่มประชากรเดียวกัน

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อกันของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อยต่างกัน ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 0.28$, $df = 399$, $p > .05$ (ตาราง ง 30) แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อกันของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อยนั้น ไม่มีความแตกต่างกัน หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เยาวชนที่มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน นี้จะกระทำผิดกฎหมายน้อย และเยาวชนที่มีความรู้สึกไม่ดีต่อกัน จะกระทำผิดกฎหมายมาก กล่าวโดยสรุปก็คือ เยาวชนจะมีความรู้สึกดีหรือไม่ดีต่อกันก็ตาม มีการกระทำผิดกฎหมายใกล้เคียงกัน ผลการวิเคราะห์จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

๘) สมมติฐานย่อยที่หก

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หก ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาก มีการกระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อย จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า F ปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.13$, $df = 206, 193$, $p > .05$ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้มาจากประชากรเดียวกัน จึงมีอัตราการกระจายของคะแนนเป็นเอกพันธ์ สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 1.63$, $df = 399$, $p < .05$ (ตาราง ง 54) แสดงว่า เยาวชนที่มีความเชื่อในโชคชะตาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากหรือน้อย มีการ

กระทำผิดกฎหมายไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาผลการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย โดยกำหนดให้ การกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม ปรากฏว่า ความเชื่อในโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (หมายเลข 19) ถูกเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับสาม $F = 2.785, p < .05$ (ตาราง จ 1) แสดงว่า การกระทำผิดกฎหมายกับความเชื่อในโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีความสัมพันธ์กัน ผลการวิเคราะห์ในเรื่องนี้ จึงเป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

๔) สมมติฐานย่อยที่เจ็ด

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่เจ็ด ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีความเคารพกฎหมาย มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่ไม่เคารพกฎหมาย จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของเยาวชนทั้งสองกลุ่มที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.10, df = 206, 193, p > .05$ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนั้น มาจากประชากรเดียวกัน จึงไม่มีความแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากกับเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = 0.34, df = 399, p > .05$ (ตาราง ง 42) แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายจะมากหรือน้อยก็ตามมีคะแนนเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายไม่แตกต่างกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากน้อยต่างกันนั้น มีความเคารพกฎหมายไม่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

๕) สมมติฐานย่อยที่แปด

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่แปด ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีความมุ่งมั่นสูง ในชีวิตสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีความมุ่งมั่นในชีวิตต่ำ จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า F ผลปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.01, df = 206, 193, p > .05$ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ มาจากประชากรเดียวกัน จึงไม่มีความแตกต่างกัน สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิต

ของเยาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายมากกับเยาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายน้อย ผลปรากฏว่า ได้ค่า $t = -1.03$, $df = 399$, $p > .05$ ซึ่งหมายความว่า เยาวชนที่มีการกระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อยก็ตาม จะมีคะแนนเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตไม่แตกต่างกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนไม่ว่าจะกระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

เมื่อพิจารณาผลการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ปรากฏว่า ความมุ่งหวังในชีวิต (หมายเลข 16) ถูกเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับห้า ค่า $F = 2.104$, $p < .05$ (ตาราง ณ 1) แสดงว่า ความมุ่งหวังในชีวิตมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์ในเรื่องนี้ จึงเป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

ค. การพิสูจน์สมมติฐานหมวดที่สาม

สมมติฐานข้อนี้กำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาสภาพความรู้สึนึกคิดก่อนและหลังการกระทำผิด ตลอดจน เหตุผลในการกระทำผิดและไม่กระทำผิดของเยาวชน การพิสูจน์สมมติฐานข้อนี้ กระทำโดยวิธีจำแนกหมวดหมู่ของคำตอบ แล้วใช้วิธีเจนนัยเพื่อหาความถี่ และการอยละ

สภาพความรู้สึนึกคิดของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จำแนกออกเป็นหมวดหมู่ใหญ่ ๆ สี่หมวด ดังนี้

- 1) สภาพความรู้สึนึกคิดก่อนการกระทำผิดกฎหมาย
- 2) สภาพความรู้สึนึกคิดหลังการกระทำผิดกฎหมาย
- 3) เหตุผลในการกระทำผิดกฎหมาย
- 4) เหตุผลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย

1) สภาพความรู้สึนึกคิดก่อนการกระทำผิดกฎหมาย เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังต่อไปนี้

รู้สึกว้าวุ่นทางใจ	ร้อยละ 24.2
ไม่มีความรู้สึกอย่างไร	ร้อยละ 19.5
รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า	ร้อยละ 11.2
รู้สึกว่าถูกกลั่นแกล้ง	ร้อยละ 10.2
รู้สึกว่าไม่ได้รับความสนใจ	ร้อยละ 8.2
รู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม	ร้อยละ 8.0
รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ	ร้อยละ 8.0
มีความรู้สึกอย่างอื่น ๆ	ร้อยละ 7.7
รู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ	ร้อยละ 3.0

(ตาราง ข 1)

2) สภาพความรู้สึกนึกคิดหลังการกระทำผิดกฎหมาย เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้

รู้สึกอยากกลับตนเป็นคนดี	ร้อยละ 35.7
รู้สึกว่าต้องสูญเสียอนาคตไป	ร้อยละ 19.5
รู้สึกสำนึกในบาปที่ใคร่กระทำลงไป	ร้อยละ 13.5
รู้สึกอยากบวชเพื่อล้างบาป	ร้อยละ 11.0
รู้สึกถึงความทุกข์ที่ได้รับขณะนี้	ร้อยละ 10.7
เฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกอย่างไร	ร้อยละ 4.2
รู้สึกอยากกลับไปแกแค้นคู่อริ	ร้อยละ 2.7
รู้สึกว่าสิ่งที่ทำไปโหดเหี้ยม	ร้อยละ 1.7
มีความรู้สึกอย่างอื่น ๆ	ร้อยละ 1.0

(ตาราง ข 2)

3) เหตุผลในการกระทำผิด เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย
ดังต่อไปนี้

เพราะถูกชักจูงจากผู้อื่น	ร้อยละ 36.7
เพราะหักห้ามใจไม่ไหว	ร้อยละ 20.0
เพราะเหตุผลอย่างอื่น ๆ	ร้อยละ 11.5
เพราะถูกกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่	ร้อยละ 8.0
เพราะได้รับการศึกษาน้อย	ร้อยละ 7.0
เพราะความไม่รูว่าสิ่งที่ทำนั้นเป็นผิด	ร้อยละ 6.0
ไม่มีเหตุผลแต่อย่างใด	ร้อยละ 5.0
เพราะถูกชมเชยรางวัล	ร้อยละ 4.7
เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ	ร้อยละ 1.2

(ตาราง ข 3)

4) เหตุผลที่จะไม่กระทำผิด เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้	
ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่เลวคอยชักจูง	ร้อยละ 27.2
ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน	ร้อยละ 16.0
ถ้าไม่คิดยาเสพติด	ร้อยละ 14.7
ถ้าพ่อแม่รักและเอาใจใส่	ร้อยละ 9.5
ถ้ามีผู้คอยตักเตือนยับยั้งไม่ให้ทำผิด	ร้อยละ 9.5
ไม่มีเหตุผล	ร้อยละ 7.7
ถ้ามีพ่อแม่เหมือนผู้อื่น	ร้อยละ 6.7
ถ้าไม่ถูกออกจากโรงเรียน	ร้อยละ 5.2
ถ้าพ่อแม่ให้ความยุติธรรมไม่ลำเอียง	ร้อยละ 3.5

(ตาราง ข 4)

4. อภิปรายผลการพิสูจน์สมมติฐาน

ก. การพิสูจน์สมมติฐานที่หนึ่ง

สมมติฐานที่หนึ่ง ซึ่งได้กำหนดไว้ว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษอบรม ภูมิหลัง และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ซึ่งแยกออกเป็นสมมติฐานย่อย ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ถ้าหากสมมติฐานย่อยดังกล่าวได้รับการทดสอบแล้ว ย่อมหมายความว่า สมมติฐานรวมย่อมได้รับการทดสอบไปพร้อม ๆ กัน ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า สมมติฐานย่อยได้จำแนกออกมาจากสมมติฐานรวม ผลการพิสูจน์สมมติฐานปรากฏดังต่อไปนี้

1) สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง ที่ได้กำหนดว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ เรื่องนี้ จากการทดสอบโดยใช้วิธี F-test และการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย โดยใช้วิธี t-test ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างเรื่องของการกระทำผิดกฎหมายระหว่างเยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กับเยาวชนที่มีระดับการศึกษาค่ำ หมายความว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงก็ดี มีระดับการศึกษาค่ำก็ดี มีการกระทำผิดกฎหมายเหมือน ๆ กัน

แต่จากการพิจารณาผลการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชนถูกเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับที่สี่ และจากการทดสอบโดยใช้วิธี F-test ผลปรากฏว่า ค่าที่ได้มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อถือได้ แสดงว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน มีความเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับการกระทำผิดกฎหมาย

2) สมมติฐานย่อยที่สอง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สอง ที่ได้กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่ประสบความล้มเหลวในโรงเรียน กระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน จากการวิเคราะห์ถ้อยตรากการกระจายของคะแนน โดยใช้วิธี F-test และจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยใช้วิธี t-test ผลปรากฏว่า ไม่มีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ ทั้งสองวิธีนั้นแสดงว่า เยาวชนที่ประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลว ในโรงเรียนก็ตาม มีการกระทำผิดกฎหมายใกล้เคียงกัน

จากการพิจารณาผลการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ปรากฏว่า ตัวแปรเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ถูกเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับสอง ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อถือได้ แสดงว่า ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายอย่างใกล้ชิด

3) สมมติฐานย่อยที่สาม

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สาม ที่ได้กำหนดว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก มีทัศนคติไม่ถือโรงเรียน มากกว่าเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย จากการวิเคราะห์หัตถการกระจายของคะแนนโดยวิธี F-test และจากการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยวิธี t-test ผลปรากฏว่า การวิเคราะห์ทั้งสองวิธี ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แสดงว่า การกระทำผิดกฎหมายมิได้เกี่ยวข้องกับการมีทัศนคติ ต่อโรงเรียน ว่าจะดีหรือไม่ดี แต่พบว่า เกี่ยวข้องกับตัวแปรอื่น ๆ มากกว่า

4) สมมติฐานย่อยที่สี่

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สี่ ซึ่งได้กำหนดว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก มีความมุ่งหวังทางการศึกษาค่ำกว่าเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย จากการวิเคราะห์หัตถการกระจายของคะแนน โดยวิธี F-test ปรากฏว่า การกระจายของคะแนนของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ปรากฏว่า เยาวชนที่มีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีความมุ่งหวังทางการศึกษาค่ำ ทั้งนี้ โดยนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้

5) สมมติฐานย่อยที่ห้า

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่ห้า ซึ่งได้กำหนดว่า เยาวชนที่บิคามีระดับ การศึกษาสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่บิคามีระดับการศึกษาค่ำ ผลการ

เปรียบเทียบอัตราการกระจายของคะแนน โดยวิธี F-test ผลปรากฏว่า อัตราการกระจายของคะแนนของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน และจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ก็ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอีก ซึ่งแสดงว่า ระดับการศึกษาของบิดา มิได้มีผลต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน การที่บิดาได้รับการศึกษาสูง มิใช่เป็นเครื่องประกันว่า เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายน้อย หรือไม่ทำผิดกฎหมายเลย อนึ่ง การพิสูจน์สมมติฐานดังกล่าวก็กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายล้วน และการกระทำผิดกฎหมายนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ทั้งทางด้านสังคมวิทยา อาชญาวิทยา และทัณฑวิทยา แล้วว่ามีปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน ในการที่บุคคลจะกระทำผิดกฎหมาย หรือก่ออาชญากรรมหาได้เป็นเพราะปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งแต่อย่างเดียว

6) สมมติฐานย่อยที่หก

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หก ซึ่งกำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี ปรากฏว่า จากการวิเคราะห์อัตราการกระจายของคะแนนโดยวิธี F-test แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการกระทำผิดกฎหมาย ของเยาวชนสองกลุ่ม ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เยาวชนจะมาจากครอบครัวที่มีฐานะดีหรือไม่ดีก็ตาม มีการกระทำผิดกฎหมายไม่แตกต่างกัน ฐานะของครอบครัวมิได้เป็นตัวกำหนดให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อย เพียงตัวเดียว หากต้องมีตัวแปรอื่น ๆ ประกอบกัน

ข. การพิสูจน์สมมติฐานที่สอง

สมมติฐานที่สอง ซึ่งได้ระบุไว้ว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมาย จะเห็นได้ว่า สมมติฐานที่สองนี้ ผู้วิจัยเน้นที่ตัวแปรหมวดบุคลิกภาพว่าจะมีความสัมพันธ์กับตัวแปรหมวดการศึกษาอบรม และการกระทำผิด

กฎหมายหรือไม่เพียงใด จากสมมติฐานรวมนี้ ได้แยกเป็นสมมติฐานย่อย ซึ่งจะได้อภิปราย ผลการพิสูจน์สมมติฐานนั้น ๆ ต่อไป

4) สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หนึ่ง ซึ่งกำหนดว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ปรากฏว่า จากการวิเคราะห์หัตถการกระจายของคะแนนเรื่องความรู้สึกต่อตนเองของเยาวชนสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้น จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความรู้สึกต่อตนเองระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม ผลก็ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นกัน แสดงว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูงก็ดี หรือมีการศึกษาค่ำก็มีความรู้สึกต่อตนเองไม่แตกต่างกัน

แต่จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตนเอง โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน ส่งผลไปถึงความรู้สึกต่อตนเองของเยาวชน ให้มีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อตนเอง ทั้งนี้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อตนเองนี้ ได้อภิปรายมาแล้วครั้งหนึ่งในตอนที่กล่าวถึงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตนเอง ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน และสถานภาพสมรสของบิดามารดา ส่งผลไปถึงความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตนเอง ซึ่งหมายความว่า ความรู้สึกต่อตนเองจะดีหรือไม่ดีนั้น ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาและสถานภาพสมรสของบิดามารดาเป็นสำคัญ

2) สมมติฐานย่อยที่สอง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สอง ซึ่งกำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผลปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเชื่อใน

โชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แตกต่างจากเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้น จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ผลก็ปรากฏอีกว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน ส่งผลไปถึงความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนแตกต่างกัน แสดงว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชน

3) สมมติฐานย่อยที่สาม

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สาม ซึ่งกำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีการเคารพกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ การพิสูจน์สมมติฐานข้อนี้ จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมาย โดยวิธี t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย ผลปรากฏว่า ไคคานันยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ทุกค่า แสดงให้เห็นได้อย่างแน่ชัดว่า ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการเคารพกฎหมายอย่างแยกไม่ออก อย่างไรก็ตาม คุณลักษณะการเคารพกฎหมายนี้ เป็นการเคารพกฎหมายของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

4) สมมติฐานย่อยที่สี่

การพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่สี่ ซึ่งได้กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูงกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผลปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชน การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งมั่นในชีวิตของเยาวชน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน ผลปรากฏว่า ไคคานันยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แสดงให้เห็นว่า ระดับการศึกษาของเยาวชน มีความสัมพันธ์กับความมุ่งมั่นในชีวิต อย่างแยกไม่ได้ ระดับการศึกษาที่สูง จะช่วยให้เยาวชนมีความมุ่งมั่นในชีวิตสูงไปด้วย ในขณะที่เยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ ก็มีความมุ่งมั่นทางการศึกษาต่ำไปด้วย แสดงให้เห็นว่า ความมุ่งมั่น

ในชีวิตของเยาวชนจะสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาเป็นสำคัญ ดังนั้น การที่จะยกระดับความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนให้สูงขึ้น จึงจำเป็นต้องให้การศึกษาแก่เยาวชนเป็นอันดับแรก

5) สมมติฐานย่อยที่ห้า

การพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่ห้า ซึ่งได้กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง กระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ผลปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนสองกลุ่ม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ หมายความว่า เยาวชนที่มีความรู้สึกดีหรือไม่ดีต่อตนเอง มีการกระทำผิดกฎหมายไม่แตกต่างกัน

6) สมมติฐานย่อยที่หก

การพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่หก ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาก มีการกระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อย ผลปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากน้อยต่างกัน ได้ค่าความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แสดงว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายน้อย

จากผลการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย โดยกำหนดให้ การกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม ปรากฏว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ถูกเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับสาม มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แสดงว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน แต่ทั้งนี้ต้องประกอบกับตัวแปรอื่น ๆ ด้วย การกระทำผิดกฎหมาย หาได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อในโชคชะตาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่อย่างเดียวไม่

7) สมมติฐานย่อยที่เจ็ด

การพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่เจ็ด ที่กำหนดไว้ว่า เยาวชนที่เคารพกฎหมาย มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่ไม่เคารพกฎหมาย จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย

ของคะแนนการเคารพกฎหมาย ปรากฏว่า การกระทำผิดกฎหมายมากน้อยต่างกันนั้น มิได้
เป็นเพราะการเคารพกฎหมายมากน้อยต่างกัน เยาวชนผู้เคารพกฎหมายมาก อาจกระทำ
ผิดกฎหมายมากด้วยก็ได้ แสดงว่า การเคารพกฎหมายกับการกระทำผิดกฎหมายมิได้มี
ความเกี่ยวข้องกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่า การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นข้อมูลของเยาวชน
ผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น การที่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่าง
การกระทำผิดกฎหมายกับการเคารพกฎหมาย เรื่องนี้จะเป็นการขัดกับความจริงโดย
ทั่วไป ทั่ว ๆ ไป ที่ว่า ผู้ที่เคารพกฎหมาย ไม่ควรจะเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย อย่างไรก็ตาม
เรื่องนี้กระทำในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมาย การเคารพกฎหมายในเยาวชนกลุ่มนี้จึงไม่
แตกต่างกัน

๘) สมมติฐานย่อยที่แปด

การพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่แปด ซึ่งกำหนดว่า เยาวชนที่มีความมุ่งหวัง
ในชีวิตสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ จากการ
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แต่จากการพิจารณาผลการคัดเลือกตัวแปร เข้าสู่สมการถดถอย
ซึ่งมีการกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม ผลปรากฏว่า ความมุ่งหวังในชีวิต ถูกเลือก
เข้าสู่สมการ อันเป็นอันกับหา แสดงให้เห็นว่า ความมุ่งหวังในชีวิต หากพิจารณารวมกับ
ตัวแปรอื่นๆ ไปด้วย จะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่เชื่อมั่นได้

๙) การพิสูจน์สมมติฐานที่สาม

สมมติฐานที่สามที่กำหนดไว้นี้ เป็นสมมติฐานตัวแปรเดียว เพื่อศึกษาว่า
เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกลึกซึ้งอย่างไรหรือไม่ ทั้งก่อนและหลังการกระทำ
ความผิด นอกจากนั้น เยาวชนมีเหตุผลอย่างไรในการทำความผิดและเหตุผลที่จะไม่
กระทำผิด ผลจากการสำรวจความรู้สึกลึกซึ้งของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ปรากฏว่า

จำแนกได้เป็นหมวดหมู่ดังนี้

1) สภาพความรู้สึกลึกซึ้งก่อนการกระทำผิดกฎหมาย ปรากฏว่า เยาวชนมีความรู้สึกที่พึงพอใจสูงสุด ถึงร้อยละ 24.2 ของบรรดาผู้กระทำผิดทั้งหมด จากข้อมูลดังกล่าว ทำให้เข้าใจได้ว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ ก่อนที่จะกระทำผิดผิดเป็นผู้ที่มีความรู้สึกที่พึงพอใจ อันที่จริง เยาวชนอาจมีที่พึงพอใจอยู่แล้ว เช่น มีบิดามารดา คอยให้ความอุปการะเรื่องการเงิน อาหารการกิน ตลอดจนเครื่องนุ่งห่ม แต่สิ่งที่เยาวชนยังรู้สึกว่าตนขาดอยู่ก็คือ ที่พึงพอใจ ที่พึงพอใจที่เยาวชนจะใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว จักว่าเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในขณะที่เยาวชนประสบปัญหา เช่น ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องวัย ปัญหาการปรับตัว ปัญหาในครอบครัว ปัญหาชีวิต เป็นต้น เรื่องนี้ ถ้าหากว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครอง คอยดูแล เอาใจใส่อย่างใกล้ชิด คอยให้คำแนะนำ เมื่อเยาวชนมีปัญหา เช่นนี้ เยาวชนก็จะรู้สึกว่าตนเองยังมีผู้คอยเอาใจใส่ รู้สึกว่าตนยังมีที่พึ่งทางใจไว้สำหรับยึดเหนี่ยว

เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ รู้สึกว่าตนขาดที่พึ่งทางใจ ทั้งนี้ อาจเป็นได้ว่า บิดามารดาซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะยากจน มีระดับการศึกษาต่ำ ต้องหมกมุ่นอยู่กับการประกอบอาชีพ โดยมีไถ่มีเวลามาเอาใจใส่กับบุตรธิดาของตน เช่นนี้ เมื่อเยาวชนประสบปัญหาดังกล่าว เยาวชนจะหันไปหาเพื่อน ยึดเพื่อนเป็นสรณะ ถ้าไปได้เพื่อนที่ไม่ดี เพื่อนอาจชักนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย มีการเสพยาเสพติดเป็นเบื้องต้นแรกต่อไปก็จะนำไปสู่การโจรกรรม การทำร้ายร่างกาย และตกเป็นเหยื่อของอาชญากร หรือผู้ใหญ่ที่ใช้เยาวชนเป็นเครื่องมือในที่สุด

ข้อมูลอันดับรองลงมา ได้แก่ ความรู้สึกที่ตนเองเป็นบุคคลไม่มีค่า ซึ่งมีร้อยละ 11.2 มีความรู้สึกที่ตนเองถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม ซึ่งมีร้อยละ 10.2 และมีความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้รับความสนใจ ซึ่งมีร้อยละ 8.2 จะเห็นได้ว่า การร้อยละซึ่งแสดงว่า เยาวชนมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตน ซึ่งรวมกันแล้วมีถึงร้อยละ 29.6 ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ มีความรู้สึกที่ตนเองเป็นผู้ที่ไม่มีคุณค่า ทั้งแก่ครอบครัว และแก่สังคม รู้สึกว่าตนเองเป็นคน

เลวทราม คำค้อย ซึ่งเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเขาวชณมีความรู้สึกไปเอง หรือสังคมทำให้เขารู้สึกเช่นนั้นก็ตาม มีส่วนทำให้เขาวชณกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย เพราะการที่เขาวชณมีความรู้สึกว่า ตนเป็นคนเลว เป็นคนไม่ดี เป็นคนไร้ค่า ไม่มีความหมายต่อผู้ใดทั้งสิ้น แม้แต่บิดามารดาหรือผู้ปกครองของตน เมื่อเป็นเช่นนั้น การที่เขาจะกระทำอะไร ไม่ว่าจะเป็นไปในทางดีหรือชั่ว เขาก็จะทำไปทั้งสิ้น โดยมีได้คำนึงถึงความเสี่ยงภัยที่จะเกิดแก่ตัวเขาเอง แก่บิดามารดา และแก่สังคม

การที่จะสร้างความรู้สึกที่ว่า ตนเป็นบุคคลที่มีค่า เป็นสิ่งสำคัญ ที่ทั้งทางครอบครัว และทางโรงเรียน จะต้องเอาใจใส่ สิ่งแรกที่จะต้องกระทำก็คือ ให้เขาวชณทำงานที่ประสบความสำเร็จ และหาบ้าน ทางโรงเรียน จะต้องยอมรับความสำเร็จที่เขาวชณได้กระทำ ความรู้สึกที่ว่าตนเป็นที่ยอมรับของบิดามารดา เพื่อนฝูง ตลอดจน ครูอาจารย์ ทำให้เขาวชณรู้สึกว่า ตนเป็นบุคคลที่มีค่า เมื่อความรู้สึกเช่นนั้นเกิดขึ้น การจะกระทำอะไรที่ไม่ดีไม่งาม เขาวชณจะต้องระมัดระวังและพยายามหลีกเลี่ยง เพราะจะทำให้ความมีค่าของตนเสียไป ด้วยประการฉะนี้ จะเป็นการป้องกันการกระทำผิดกฎหมายของเขาวชณได้ทางหนึ่งด้วย

2) สภาพความรู้สึกนึกคิดหลังการกระทำผิดกฎหมาย ปรากฏว่า เขาวชณที่กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกว่า อยากกลับตนเป็นคนดีมีถึงร้อยละ 35.7 มีความรู้สึกว่าต้องสูญเสียอนาคตไป ถึงร้อยละ 19.5 มีความรู้สึกสำนึกในบาปที่ได้กระทำลงไป ถึงร้อยละ 13.5 ความรู้สึกต่าง ๆ หลังการกระทำผิดกฎหมายนี้ ถ้าหากได้มีการศึกษาให้เข้าใจ จะเห็นว่ามีความมีประโยชน์มาก ในแง่ที่สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการอบรมสั่งสอนเขาวชณที่ยังมิได้กระทำผิดกฎหมาย หรือใช้เป็นข้อมูลในการอบรมสั่งสอนเขาวชณที่กระทำผิดกฎหมายแล้วก็ได้ ทั้งนี้ เพราะการแก้ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายนั้น กระทำได้ทั้งการป้องกันและการแก้ไข การป้องกันนั้นกระทำกับเขาวชณซึ่งยังมิได้กระทำผิดกฎหมาย แต่การแก้ไขนั้น กระทำกับเขาวชณที่กระทำผิดแล้ว และกำลังได้รับการฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกอบรม ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ เป็นครั้งที่สอง ที่สาม

การฝึกอบรมจิตใจของเขาวชณในสถานฝึกอบรม จัดเป็นกิจกรรมที่มี

ความสำคัญยิ่ง ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า การที่จะนำเอาเขาวงกตที่กระทำผิดกฎหมายมาถักขัง
รวมกันไว้ โดยมีใครกระทำความผิดสิ่งใด อันเป็นการพัฒนาทางด้านจิตใจนั้น นับว่าเป็น
อันตรายอย่างยิ่ง การที่เขาวงกตที่กระทำผิดกฎหมายนั้น สภาพจิตใจของเขาอยู่ในสภาพที่
ตกต่ำ ถูกทำลาย หากไม่มีการพัฒนาจิตใจแล้ว เมื่อเขาวงกตกลับออกไปสู่สังคมภายนอก
โอกาสที่จะกระทำความผิดกฎหมายซ้ำอีก จึงมีมากขึ้น การพัฒนาสภาพจิตใจของเขาวงกต
โดยอาศัยข้อมูลจากสภาพความรู้สึกลึกซึ้งหลังการกระทำผิดของเขาวงกต จึงเป็นสิ่ง
จำเป็น

จากข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกลึกซึ้งของเขาวงกตหลังการกระทำผิด
ปรากฏว่า ยังมีบางส่วนที่แสดงว่าเขาวงกตยังไม่ยอมรับในความผิดของตน ยังมีความ
อาฆาตพยาบาทอยู่ เช่นนี้ ผู้ให้การพัฒนาจิตใจเขาวงกต จำเป็นต้องศึกษา เพราะจะ
ทำให้การฝึกอบรมเป็นไปอย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสภาพจิตใจของเขาวงกตแต่ละคน
ซึ่งถ้าหากว่าการฝึกอบรมเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมแล้ว นับว่าจะช่วยป้องกันไม่ให้
เขาวงกตกระทำผิดซ้ำ ได้อีกเป็นอันมาก

3) เหตุผลในการกระทำผิด ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ปรากฏว่า เขาวงกตผู้
กระทำความผิดกฎหมายให้เหตุผลว่า มีการกระทำความผิดกฎหมาย เพราะถูกผู้อื่นชักจูงถึงร้อยละ
36.7 เช่นนี้ ทำให้เราพิจารณาได้ว่า การที่เขาวงกตที่กระทำความผิดกฎหมายส่วนใหญ่ให้
เหตุผลว่า กระทำความผิดกฎหมายเพราะถูกชักจูงจากผู้อื่นนั้น แสดงว่า สิ่งแวดล้อมเป็น
ตัวการสำคัญ สำหรับการกระทำความผิดกฎหมายของเขาวงกต ดังนั้น วิธีการที่จะป้องกันมิให้
เขาวงกตกระทำความผิดกฎหมาย ก็คือ การป้องกันมิให้ถูกผู้อื่นชักจูง ซึ่งอาจทำได้โดยการ
สร้างภูมิคุ้มกันในตัวเขาวงกตเอง เช่น ให้การศึกษาอบรมบาง ให้นมิกิจกรรมอื่น ๆ ที่
เหมาะสมบาง ให้มีเพื่อนที่ดีบ้าง เป็นต้น การควบคุมสิ่งแวดล้อมในสังคมนั้น นับว่าเป็น
งานยาก ซึ่งต้องการความร่วมมือจากหลายฝ่าย แต่การควบคุมตัวเขาวงกต โดยการ
สร้างภูมิคุ้มกันภายในจิตใจ จัดว่าเป็นสิ่งที่มีความเป็นไปได้ ครูอาจารย์ พยายามจะทำให้

โดยธรรมชาติของเขาวงกต ซึ่งกำลังอยู่ในระยะวัยรุ่น เชื่อมีปัญหา
ใด ๆ ก็ตาม หากมีความรู้หรือผู้ปกครองไม่ทำตัวให้เป็นที่พักพิงของเขาวงกตได้ เขาวงกต

มักจะหันไปหาเพื่อน ยึดเพื่อนเป็นสรณะ เพราะเพื่อนสามารถปลอบใจ ช่วยให้เขาคลายจากความคับข้องใจได้ ถ้าหากเขาชวนได้เพื่อนที่ดี ก็คงชักนำไปในทางที่ดี แต่มีไม่น้อยที่ได้เพื่อนไม่ดี ชักนำไปหิมนสุรา เสพยาเสพติด ผลสุดท้าย กระทำการรุนแรงต่าง ๆ ดังปรากฏในผลการวิจัยว่า เขาชวนกระทำความผิดกฎหมายเพราะถูกชักจูง มีถึงร้อยละ 36.7 ของผู้กระทำความผิดทั้งหมด

สำหรับเหตุผลอันับรองลงมา ได้แก่ กระทำความผิดกฎหมายเพราะหักห้ามใจไม่ไหว ซึ่งมีถึงร้อยละ 20.0 แสดงว่า การกระทำความผิด เนื่องจากหักห้ามใจไม่ไหวนี้อาจเป็นความผิดในหลายประเภท ที่สำคัญได้แก่ การติดยาเสพติด เพราะเมื่อติดแล้วมักกระทำซ้ำอีก ค่อยหักห้ามใจไม่ไหว นอกจากนั้น อาจเป็นความผิดเรื่องเกี่ยวกับเพศ หรือเรื่องทรัพย์สินก็ได้ อย่างไรก็ตาม วิธีการป้องกันก็คือ การแยกเขาชวนออกจากสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี ที่ผู้ปกครองเห็นว่า จะชักนำให้เขาชวนกระทำความผิดได้ง่าย การหากิจกรรมใหม่ให้ทำ การให้เขามีโอกาสมีเพื่อนที่ดี เป็นการควบคุมสิ่งแวดล้อมได้ทางหนึ่ง

4) เหตุผลที่จะไปกระทำความผิด ในบรรดาเขาชวนที่กระทำความผิดกฎหมาย มีผู้รายงานว่าตนจะไม่คงกระทำความผิดกฎหมาย ถ้าหากไม่มีเพื่อนฝูงที่ไม่ดี คอยชักจูง มีถึงร้อยละ 27.2 จากข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่า เขาชวนกระทำความผิดกฎหมายเพราะถูกเพื่อนที่ไม่ดี ชักจูงเป็นส่วนใหญ่ การถูกชักจูงนั้น สาเหตุสำคัญได้แก่ การคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูงที่ไม่ดี วิธีป้องกันได้แก่ การจัดกิจกรรมและสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม การให้เขาชวนได้มีงานอดิเรกทำในยามว่าง เช่น การเล่นกีฬา เล่นดนตรี ทำสวนครัว เลี้ยงสัตว์ เป็นต้น ทำให้เขาชวนได้ใช้เวลากระส่ำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ไม่มีโอกาสได้ไปคบหาสมาคมกับเพื่อนที่ไม่ดี เช่นนี้จะช่วยไม่ให้เขาชวนถูกชักจูงได้มาก

เหตุผลอันับรองลงมา ได้แก่ การไม่หนีออกจากบ้าน เขาชวนรายงานว่า ตนจะไม่คงกระทำความผิด หากไม่หนีออกจากบ้าน ซึ่งมีถึงร้อยละ 16.0 สำหรับปัญหาข้อนี้ วิธีการป้องกันก็คือ การจัดสภาพแวดล้อมภายในบ้านให้อบอุ่น โดยการทำกิจกรรมให้ความรักความเอาใจใส่ เพราะจากเหตุผลนี้ประการหนึ่ง เขาชวนรายงานว่า ตนอาจไม่กระทำความผิด ถ้าพ่อแม่รักและเอาใจใส่ ซึ่งมีถึงร้อยละ 9.5 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เขาชวนต้องการความรัก ความเอาใจใส่จากบิดามารดาเป็นอันมาก จากปัจจัยหลายปัจจัยประกอบกัน

ทำให้มันเป็นสถานที่ที่ให้ความสุขแก่เยาวชนได้ เยาวชนก็ลงไปท่องเที่ยวจากบ้าน ซึ่งก็ไม่ต้องมีการกระทำผิดกฎหมาย ตามที่ได้รายงานไว้

เหตุผลอีกประการหนึ่ง ได้แก่ เหตุผลที่ว่า ถ้าหากไม่ศึกษาเสพติด ก็คงไม่ต้องกระทำผิดกฎหมาย เรื่องนี้มีถึงร้อยละ 14.7 ของผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า เยาวชนเป็นจำนวนไม่น้อย ที่กระทำผิดกฎหมาย เพราะติดยาเสพติด ดังนั้น วิธีการป้องกันที่ดีก็คือ พยายามดูแลเอาใจใส่เยาวชนอย่างใกล้ชิด อย่าให้ติดยาเสพติดได้ ปัญหาการคบเพื่อนก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะตัวการที่จะทำให้เยาวชนติดยาเสพติด คือ เพื่อน หรือในกรณีที่เยาวชนติดยาเสพติด หลังจากการเข้ารับการฝึกอบรมออกมาแล้ว ควรบำบัดรักษาให้หายขาด และพยายามแยกตัวเยาวชนจากสิ่งแวดล้อมโดยสิ้นเชิง จะช่วยให้เยาวชนเลิกติดยาเสพติดได้

7. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมายกับผู้ไม่ก่อกระทำผิดกฎหมาย

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายและผู้ไม่ก่อกระทำผิดกฎหมาย ผู้วิจัยจะพิจารณาแค่ในบางประเด็นที่น่าสนใจเท่านั้น คือ เลือกในประเด็นที่จะช่วยในการตรวจสอบสมมติฐานที่ได้รับการทดสอบมาแล้วในตอนแรก เป็นการเพิ่มเติม ทั้งนี้ เพื่อให้แน่ใจว่า ผลการทดสอบในตอนแรก นั้น ถูกต้องจริง อันจะสร้างความมั่นใจในการนำผลการวิจัยไปปฏิบัติต่อไป ประเด็นที่น่าสนใจนั้น ส่วนใหญ่เป็นคุณลักษณะภายในตัวบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรอยู่ในหมวดคุณลักษณะ ตัวแปรเหล่านี้ ได้แก่ ปัญหาในครอบครัว ความมุ่งหวังทางการศึกษา หัตถ์คดีต่อโรงเรียน ความสำเร็จและความล้มเหลวในโรงเรียน ความรู้สึกต่อคน ความมุ่งหวังในชีวิต การเคารพกฎหมาย หัตถ์คดีต่อวงศ์ตระกูล และความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ค. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาครอบครัว ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายกับเยาวชนผู้ไม่ก่อกระทำผิดกฎหมาย ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาครอบครัว ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้ไม่ก่อกระทำผิดกฎหมาย (ตาราง ข 1, $t = 4.89, df = 454, p < .01$)

ข. ผลการวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย ว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีความมุ่งหวังทางการศึกษา แตกต่างจากเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยต่างกัน เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย มีความมุ่งหวังทางการศึกษาค่ากว่าเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย ทั้งนี้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ (ตาราง ข 2, $t = 3.75$, $df = 454$, $p < .01$)

ค. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายจะมีทัศนคติต่อโรงเรียนแตกต่างไปจากเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ข 3, $t = .59$, $df = 454$, $p > .05$)

ง. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนทั้งสองกลุ่มจะมีความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ประสบความสำเร็จในโรงเรียน เยาวชนที่มีใจกระทำผิดกฎหมายประสบความสำเร็จในโรงเรียน (ตาราง ข 4, $t = 2.69$, $df = 454$, $p < .01$)

จ. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องความรู้สึกต่อตน ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนทั้งสองกลุ่ม จะมีความรู้สึกต่อตน แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมีความรู้สึกไม่ดีต่อตน ส่วนเยาวชนผู้มีใจกระทำผิด

กฎหมาย มีความรู้สึกดีต่อตน (ตาราง ข 5, $t = 2.89$, $df = 454$, $p < .01$)

ฉ. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนทั้งสองกลุ่ม จะมีความมุ่งหวังในชีวิตแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนที่มีใจกระทำผิดกฎหมาย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ข 6, $t = 1.49$, $df = 454$, $p > .05$)

ช. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องการเคารพกฎหมาย ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่าเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ มีการเคารพกฎหมายแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย และไม่กระทำผิดกฎหมาย มีการเคารพกฎหมาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ข 7, $t = -2.79$, $df = 454$, $p < .01$)

ค. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนสองกลุ่มนี้มีทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนที่มีใจกระทำผิดกฎหมาย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ข 8, $t = -1.43$, $df = 454$, $p > .05$)

ฅ. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จะมีความเชื่อในเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แตกต่างจาก เยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชน

ที่กระทำผิดกฎหมาย และมีใครกระทำผิดกฎหมาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง ข ๕, $t = 2.56, df = 454, p < .05$)

1. อภิปรายผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมายกับผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย

ก. จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัว ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งปรากฏว่า ไคค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย เป็นผู้ที่มีปัญหาในครอบครัวมากกว่า เยาวชนที่มิได้กระทำผิดกฎหมาย

แต่จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัว ในระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน คือ กลุ่มที่กระทำผิดกฎหมายมากกับกลุ่มที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ผลปรากฏว่า ไคค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมากก็ดี หรือเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายน้อยก็ดี มีปัญหาในครอบครัวเหมือน ๆ กัน หรือมากน้อยใกล้เคียงกัน สำหรับการวิเคราะห์ในข้อนี้ กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น ซึ่งก็ไม่น่าสงสัยที่ เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะกระทำผิดมากหรือน้อย ย่อมจะมีปัญหาในครอบครัวเหมือน ๆ กันได้ ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นผู้ที่กระทำผิดกฎหมายเหมือนกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่า ถ้าหากเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเรื่องปัญหาในครอบครัว ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และเยาวชนผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย ผลกลับปรากฏว่า ไคค่าเฉลี่ยแตกต่างกันมากจนมีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ ทั้งนี้ ย่อมแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ผู้กระทำผิดกฎหมาย กับผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย มีปัญหาในครอบครัวมากกว่ากัน เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีปัญหาในครอบครัวมากกว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งเรื่องนี้สอดคล้องกับหลักวิชาและความเชื่อโดยทั่ว ๆ ไป เพราะการมีปัญหายุงยากในครอบครัว ย่อมมีส่วนผลักดันให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

ข. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการ

ศึกษา ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายกับเยาวชนผู้มีโทษกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า ผู้ที่กระทำผิดกฎหมาย กับผู้มีโทษกระทำผิดกฎหมาย จะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เยาวชนผู้มีโทษกระทำผิดกฎหมาย ได้ค่าเฉลี่ยสูงกว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งแสดงว่า เยาวชนผู้มีโทษกระทำผิดกฎหมายมีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูงกว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

จากผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน คือ ระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมายมาก กับผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย เพื่อทดสอบว่า ทั้งสองกลุ่มจะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาแตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ในสองลักษณะที่ปรากฏผลต่อกันเช่นนี้ แสดงว่า เยาวชนผู้มีโทษกระทำผิดกฎหมาย มีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูงกว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งผลดังกล่าวสอดคล้องกับหลักวิชา และสามัญสำนึกโดยทั่ว ๆ ไป

จากผลการคัดเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอยชุดที่หนึ่ง ซึ่งมีตัวแปรการกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม ปรากฏว่า ตัวแปรเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา ได้รับเลือกเข้าสู่สมการ เป็นอันดับหนึ่ง แสดงว่า ความมุ่งหวังทางการศึกษามีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายอย่างแนบแน่น ดังนั้น มาตรการในการป้องกันมิให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายก็คือ การปลูกฝังให้เยาวชนมีความมุ่งหวังทางการศึกษาที่สูงส่ง เพื่อเขาจะได้ไม่กระทำผิดกฎหมายต่อไป

๑. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีโทษกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนสองกลุ่มนี้มีทัศนคติต่อโรงเรียน แตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีโทษกระทำผิดกฎหมาย มีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน แสดงว่า เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายหรือไม่กระทำผิดกฎหมาย มีทัศนคติต่อโรงเรียนไม่แตกต่างกัน หมายความว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย อาจมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน หรือเยาวชนที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย อาจมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนก็อาจเป็นได้

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนในกลุ่มผู้กระทำผิดด้วยกันเอง คือ ผู้กระทำผิดมาก กับผู้กระทำผิดน้อย เพื่อทดสอบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมาก กับผู้ที่กระทำผิดกฎหมายน้อย จะมีทัศนคติต่อโรงเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ หมายความว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือผู้กระทำผิดกฎหมายน้อยก็มีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อโรงเรียนไม่แตกต่างกัน เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมาก อาจมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย อาจมีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียน ก็อาจเป็นได้.

เรื่องทัศนคติต่อโรงเรียนนี้ เป็นเรื่องที่น่ายกมาอีกเรื่องหนึ่ง เพราะจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรทัศนคติต่อโรงเรียน กับตัวแปรความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ปรากฏว่า มีค่าถึง .42 มีนัยสำคัญทางสถิติที่เชื่อมั่นได้ แสดงว่า ทัศนคติต่อโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน หากมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการกระทำผิดกฎหมายไม่ ดังนั้น การที่จะช่วยป้องกันมิให้เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ควรจะปลูกฝังเยาวชนให้ประสบความสำเร็จในโรงเรียน ซึ่งจะทำให้เยาวชนมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนโดยทางอ้อม

๔. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ประสบความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน แตกต่างกันหรือไม่ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายประสบความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน และเยาวชนที่มีใจกระทำผิดกฎหมายจะประสบความสำเร็จในโรงเรียนหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ระหว่างเยาวชนสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมาย กับกลุ่มผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมายประสบความสำเร็จในโรงเรียน และเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายประสบความสำเร็จความล้มเหลวในโรงเรียนจริงตามที่ได้กำหนดเป็นสมมติฐานไว้

เป็นที่น่าสังเกตว่า จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน ระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมายมากกับผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย เพื่อทดสอบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจะมีค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนแตกต่างกันหรือไม่ แต่ผลกลับปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวของเยาวชนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมาก อาจประสบความสำเร็จในโรงเรียน หรือเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย อาจประสบความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ก็อาจเป็นได้ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ระหว่างผู้กระทำผิดมาก กับผู้กระทำผิดน้อยนี้ อาจไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะเหตุว่า เป็นการเปรียบเทียบในระหว่างผู้กระทำผิดด้วยกันเอง

จากผลการคัดเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ซึ่งมีการกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม ปรากฏว่า ตัวแปรความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน ถูกเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับสอง ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันได้อย่างแน่ชัดว่า ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายอย่างใกล้ชิด

๔. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตน ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกต่อตน แตกต่างจากเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตนของเยาวชนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกต่อตน แตกต่างจากเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกที่ดีต่อตน มากกว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อตน ในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายล้วน ๆ คือ ผู้กระทำผิดกฎหมายมาก กับผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย เพื่อทดสอบว่า ผู้กระทำผิดกฎหมายมาก จะมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตน และผู้กระทำผิด

กฎหมายน้อย จะมีความรู้สึกที่ดีต่อคนหรือไม่ ผลการเปรียบเทียบปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อคนของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ หมายความว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อย มีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อคนเหมือนกัน กล่าวคือ ผู้กระทำผิดกฎหมายมาก อาจมีความรู้สึกที่ดีต่อคน หรือผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย อาจมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อคน ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งสองทาง อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในเรื่องนี้ กระทำเฉพาะในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น ดังนั้น ความรู้สึกต่อคน ของผู้กระทำผิดกฎหมายทุกคน จึงดูไม่ว่าจะแตกต่างกันเท่าใดนัก

อย่างไรก็ตาม จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องความรู้สึกต่อคน ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย และผู้มีใดกระทำผิดกฎหมาย ย่อมเป็นเครื่องยืนยันได้อย่างแน่ชัดว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างความรู้สึกต่อคน กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

น. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง ความมุ่งหวังในชีวิต ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใดกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมีความมุ่งหวังในชีวิต แตกต่างจากเยาวชนผู้มีใดกระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนที่มีใดกระทำผิดกฎหมาย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายหรือมิได้กระทำผิดกฎหมายก็ตาม มีความมุ่งหวังในชีวิต ไม่แตกต่างกัน ผู้กระทำผิดกฎหมายอาจมีความมุ่งหวังในชีวิตสูง ผู้มิได้กระทำผิดกฎหมาย อาจมีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ หรือผู้กระทำผิดกฎหมายอาจมีความมุ่งหวังในชีวิตสูง หรือต่ำก็ได้ การกระทำผิดกฎหมายหรือไม่กระทำผิดกฎหมาย มิได้มีส่วนในการทำให้ความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนแตกต่างกัน

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง ความมุ่งหวังในชีวิต ในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน คือ ผู้ที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับผู้ที่กระทำผิดกฎหมายน้อย เพื่อทดสอบว่า ผู้กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อยมีความมุ่งหวังในชีวิตแตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต ของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

มากหรือน้อย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ผู้กระทำผิดกฎหมายมาก หรือผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย อาจมีความมุ่งหวังในชีวิตใกล้เคียงกันหรือเหมือน ๆ กัน เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมาก อาจมีความมุ่งหวังในชีวิตสูงกว่าเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายน้อยก็ได้ อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์เรื่องนี้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้กระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น และในบรรดาผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน อาจมีความมุ่งหวังในชีวิตไม่แตกต่างกันมากนัก เรื่องนี้น่าจะได้ศึกษาให้ลึกซึ้งต่อไป

จากผลการคัดเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ซึ่งมีการกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม ผลปรากฏว่า ตัวแปรความมุ่งหวังในชีวิต ถูกเลือกเข้าสู่สมการถดถอยเป็นอันดับห้า แสดงให้เห็นว่า ถึงอย่างไร ความมุ่งหวังในชีวิตก็ยังมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายอยู่เป็นอันมาก

๔. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง การเคารพกฎหมาย ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายจะมีค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมาย แตกต่างไปจาก เยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนี้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย มีการเคารพกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย เรื่องนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่โลกำหนดไว้ และคงกับความเข้าใจของคนโดยทั่วไป เพราะผู้ที่เคารพกฎหมายย่อมไม่กระทำผิดกฎหมาย ผู้ที่ละเมิดกฎหมาย คือ ผู้ที่ไม่เคารพกฎหมาย

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมาย ในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน คือ ผู้ที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับผู้กระทำผิดกฎหมายน้อย เพื่อศึกษาว่า เยาวชนที่กระทำผิดด้วยกัน กลุ่มใดจะมีการเคารพกฎหมายมากกว่ากัน ผู้กระทำผิดมาก หรือผู้กระทำผิดน้อย ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องการเคารพกฎหมายของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายมาก หรือกระทำผิดกฎหมายน้อย มีการเคารพกฎหมายไม่

แตกต่างกัน เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก อาจเคารพกฎหมายมาก เยาวชนที่เคารพกฎหมายน้อย อาจกระทำผิดกฎหมายน้อย ก็อาจเป็นได้ เรื่องนี้ ไม่น่าเป็นที่สงสัย เพราะเหตุว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายเหมือนกัน ไม่ว่าจะทำผิดมากหรือทำผิดน้อย แสดงให้เห็นว่า การเคารพกฎหมายมิได้มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายเลย แม้จากการคัดเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ซึ่งมีการกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตามก็ตาม ตัวแปรการเคารพกฎหมาย ก็มีใ้ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการ เช่นนี้ ย่อมเป็นที่ปรากฏชัดแล้วว่า การกระทำผิดกฎหมาย กับ การเคารพกฎหมาย มิได้มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรงเลย แต่หากจะให้ความสัมพันธ์กับตัวแปรใด จำเป็นต้องมีตัวแปรอื่น ๆ เข้าสนับสนุนด้วย

๗. จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ระหว่างเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบดูว่า เยาวชนทั้งสองกลุ่มจะมีค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล แตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย มีทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลไม่แตกต่างไปจากเยาวชนผู้มีใจกระทำผิดกฎหมาย แสดงว่า ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลมิได้เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายเลย

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่อง ทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ในกลุ่มผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน คือ ผู้ที่กระทำผิดกฎหมายมาก กับผู้ที่กระทำผิดกฎหมายน้อย เพื่อทดสอบดูว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของเยาวชนสองกลุ่มนี้จะแตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลของผู้ที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อย ก็มีทัศนคติต่อวงศ์ตระกูลไม่แตกต่างกัน เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก อาจมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อวงศ์ตระกูลก็ได้ จึงเห็นได้ว่า เรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนโดยตรง แต่หากมีตัวแปรอื่นมาประกอบ ค่าของความสัมพันธ์อาจเปลี่ยนแปลงไปก็ได้

ผล: จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง ความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย กับเยาวชนที่มีโอกาสทำผิดกฎหมาย เพื่อทดสอบว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ของเยาวชนสองกลุ่มนี้จะแตกต่างกันหรือไม่ หมายความว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จะมีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากกว่าเยาวชนที่มีโอกาสทำผิดกฎหมายหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนสองกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายก็ดี มีโอกาสทำผิดกฎหมายก็ดี มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือน ๆ กัน

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่อง ความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในกลุ่มผู้กระทำผิดด้วยกัน คือ กลุ่มผู้กระทำผิดมาก กับผู้กระทำผิดน้อย เพื่อทดสอบว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนผู้กระทำผิดมากหรือผู้กระทำผิดน้อย จะแตกต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเยาวชนสองกลุ่มนี้ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมาก หรือเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายน้อย ก็มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือน ๆ กัน มิใช่ว่าผู้กระทำผิดกฎหมายมาก จะมีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาก หรือผู้กระทำผิดกฎหมายน้อยจะมีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อย ก็หามิได้

อย่างไรก็ตาม จากผลการคัดเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการถดถอย ที่มีการกระทำผิดกฎหมายเป็นตัวแปรตาม . ผลปรากฏว่า ตัวแปรความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับที่สาม แสดงให้เห็นว่า แม้ว่าความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายเลย จากการวิเคราะห์ด้วยวิธีอื่น แต่จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ซึ่งเป็นวิธีการที่แนบเนียนกว่า แสดงให้เห็นได้ว่า ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายด้วย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน" เป็นการวิจัยแบบเชิงปัญหา คือ มุ่งหาความกระจ่างอันจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหายุวอาชญากรรม วิธีการวิจัยเป็นไปในลักษณะการสำรวจวิจัยที่เกิดขึ้นแล้ว โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายทั้งชายและหญิง ที่ได้รับการฝึกอบรม ณ สถานฝึกอบรมเยาวชนกลาง จำนวน 401 คน และเยาวชนผู้ได้กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 55 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบในบางประเด็น

1. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยได้ครอบคลุมกว้างขวางไปถึงการแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับความจริงและแนวโน้มบางอย่าง อันจะช่วยให้การแก้ไขปัญหายุวอาชญากรรม เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรายละเอียดแจ้งไว้แล้วในบทที่สี่ สำหรับในที่นี้ จะกล่าวสรุปเฉพาะผลการพิสูจน์สมมติฐาน ซึ่งเป็นเป้าหมายเฉพาะของการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

สมมติฐานที่หนึ่งที่ว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม ภูมิหลังและครอบครัว และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ผลการพิสูจน์ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์ค่า

สมมติฐานที่สองที่ว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาอบรม บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ผลการพิสูจน์ปรากฏว่า ข้อมูลส่วนใหญ่ยืนยันว่าเป็นความจริง

ในสมมติฐานที่สาม ที่ศึกษาความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย ผลปรากฏว่า ทำให้ได้ทราบความจริงหลายประการ เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว

รายละเอียดสำหรับสมมติฐานแต่ละข้อจะได้แสดงไว้ดังต่อไปนี้

ก. สมมติฐานที่หนึ่ง

1) มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเยาวชน กับการกระทำผิดกฎหมาย เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง กระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ

2) มีความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียน กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เยาวชนที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน มีการกระทำผิดกฎหมายน้อย เยาวชนที่ประสบความล้มเหลวในโรงเรียน กระทำผิดกฎหมายมาก

3) ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโรงเรียน กับการกระทำผิดกฎหมาย เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมากหรือน้อย มีทัศนคติต่อโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

4) มีความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหวังทางการศึกษา กับการกระทำผิดกฎหมาย เยาวชนที่มีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำ มีการกระทำผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีความมุ่งหวังทางการศึกษาสูง

5) ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดา กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน บิดาจะมีระดับการศึกษาสูงหรือต่ำ เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายไม่แตกต่างกัน

6) ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างฐานะของครอบครัว กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เยาวชนที่มีฐานะดีหรือไม่ มีการกระทำผิดกฎหมายไม่แตกต่างกัน

ข. สมมติฐานที่สอง

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย ปรากฏดังนี้

1) ระดับการศึกษาของเยาวชน มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกลึกซึ้งต่อตน เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความรู้สึกที่ดีต่อตน มากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ

2) มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์น้อยกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ

3) มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเยาวชน กับการเคารพกฎหมาย เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีการเคารพกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ

4) ระดับการศึกษาของเยาวชน มีความสัมพันธ์กับความมุ่งมั่นในชีวิต
เยาวชนที่มีระดับการศึกษาสูง มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูงกว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำ

5) ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกต่อตน กับการกระทำผิดกฎหมาย
เยาวชนที่มีความรู้สึกดีหรือไม่ดีต่อตน มีการกระทำผิดกฎหมายไม่ต่างกัน

6) มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดกฎหมาย กับความเชื่อในโทษชะตา
และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เยาวชนที่มีความเชื่อในโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีการกระทำผิดกฎหมาย
มากกว่าเยาวชนที่ไม่เชื่อในโทษชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

7) ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดกฎหมาย กับการเคารพกฎหมาย
เยาวชนจะเคารพหรือไม่เคารพกฎหมาย มีการกระทำผิดกฎหมายไม่แตกต่างกัน

8) ความมุ่งมั่นในชีวิต มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย เยาวชน
ที่มีความมุ่งมั่นในชีวิตสูง มีการกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีความมุ่งมั่นในชีวิตต่ำ

ด. สมมติฐานที่สาม

สรุปผลการพิสูจน์สมมติฐานที่สาม ที่ต้องการทราบถึงความรู้สึกนึกคิดของ
เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ผลปรากฏว่า เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย มีความรู้สึกนึกคิด
ดังนี้

1) ความรู้สึกนึกคิดก่อนการกระทำผิดกฎหมาย

- ก) รู้สึกว่าตัวเองผิดทางใจ
- ข) รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า
- ค) รู้สึกว่าถูกกดขี่เหยียดหยาม
- ง) รู้สึกว่าไม่ได้รับความสนใจ เอาใจใส่
- จ) รู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม
- ฉ) รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ
- ช) รู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ

2) ความรู้สึกนึกคิดหลังการกระทำผิดกฎหมาย

- ก) รู้สึกอย่างกลับคนเป็นคนดี
- ข) รู้สึกว่าต้องสูญเสียอนาคตไป
- ค) รู้สึกสำนึกในบาปที่ได้กระทำลงไป
- ง) รู้สึกอยากบวชเพื่อล้างบาป
- จ) รู้สึกถึงความทุกข์ที่ได้รับในขณะนี้
- ฉ) รู้สึกอยากกลับไปแก้แค้นคู่อริ
- ช) รู้สึกว่าสิ่งที่กระทำไปนั้นมิใช่ความผิด

3) เหตุผลในการกระทำผิด

- ก) เพราะถูกชักจูงจากผู้อื่น
- ข) เพราะหึกห้ามใจไม่ไหว
- ค) เพราะถูกกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่
- ง) เพราะได้รับการศึกษาน้อย
- จ) เพราะไม่รู้ว่สิ่งที่กระทำไปนั้นเป็นความผิด
- ฉ) เพราะถูกข่มเหงรังแก
- ช) เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ

4) เหตุผลที่จะไม่กระทำผิด

- ก) ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่เลวคอยชักจูง
- ข) ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน
- ค) ถ้าไม่คิดยาเสพติด
- ง) ถ้าพ่อแม่รักและเอาใจใส่
- จ) ถ้ามีผู้คอยตักเตือน ยับยั้งไม่ให้กระทำผิด
- ฉ) ถ้ามีพ่อแม่เหมือนผู้อื่น
- ช) ถ้าไม่ถูกไล่ออกจากโรงเรียน
- ซ) ถ้าพ่อแม่ให้ความยุติธรรม ไม่ลำเอียง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายล้วน ๆ มีเพียงบางส่วนที่วิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง ผู้กระทำผิดกฎหมาย กับผู้มีใดกระทำผิดกฎหมาย กระทำเพียงในบางประเด็นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ค่าที่ได้จากการวิเคราะห์ แม้จะมีนัยสำคัญทางสถิติ จนถึงระดับ .01 ก็ตาม แต่ค่าที่ได้ยังไม่สามารถแสดงให้เห็นว่า เยาวชนในกลุ่มตัวอย่างที่นำมาเปรียบเทียบกันนั้น ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก

ในการวิจัยคราวต่อ ๆ ไป ผู้วิจัยใคร่เสนอให้มีการศึกษาโดยวิธีเปรียบเทียบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ผู้กระทำผิดกฎหมาย และผู้มีใดกระทำผิดกฎหมาย นอกจากนั้น ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพิ่มเติมขึ้นอีก เช่น การอบรมเลี้ยงดูเมื่อเยาว์วัย มีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน การลงโทษให้เจ็บกาย เหล่านี้เป็นต้น นอกจากนั้น หากมีการทดลองประกอบไปด้วยก็ควรจะไ้ความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นอีก เช่น ทดลองเกี่ยวกับพฤติกรรมทางโจ่ง พฤติกรรมทางเสี่ยง ตลอดจน พฤติกรรมในการสักรูปรอยต่าง ๆ ลงบนร่างกาย เป็นต้น และหากจะให้ไ้ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นด้วย

3. ข้อเสนอแนะในการใช้การศึกษอบรมเพื่อแก้ปัญหาเยาวชนอาชญากรรม

ก. การศึกษอบรมกับภูมิหลังของเยาวชน

โดยเหตุที่การศึกษอบรม นอกจากจะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนโดยตรงแล้ว ยังมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ ที่เป็นปัจจัยสำคัญของการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนอีกด้วย เช่น ตัวแปรทางค่านิยมหลัง และตัวแปรทางค่านิยมลึกลับภาพ เป็นต้น สำหรับตัวแปรในหมวดภูมิหลังของเยาวชน ไ้แก่ฐานะของครอบครัวที่ดี สถานภาพทางสังคมของครอบครัวที่ดี ตลอดจน สถานภาพสมรสของบิดามารคาก็ดี มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษอบรมของเยาวชนอย่างแยกไม่ออก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมของครอบครัวนั้น จะส่งผลไปถึงสภาพการศึกษอบรมของเยาวชนอย่างใกล้ชิด และโดยเหตุที่การศึกษอบรมมีความ

เกี่ยวข้องกับตัวแปรหมวดบุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ดังนั้น ตัวแปร
 คำนวณหลัง ซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวแปรด้านการศึกษาอบรม ก็น่าจะส่งผลไปถึงตัวแปรด้าน
 บุคลิกภาพ และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนด้วย โดยไม่มีปัญหา

การที่สภาพการศึกษาอบรมของเยาวชนจะสูงหรือต่ำนั้น นอกจากจะพิจารณา
 จากระดับการศึกษาโดยตรงแล้ว ยังจะต้องคำนึงถึงสภาพการศึกษาอบรมโดยทั่ว ๆ ไป
 ที่เยาวชนอาจได้รับมาจากแหล่งอื่น ๆ นอกโรงเรียนอีกด้วย เช่น จากการฝึกอบรมใน
 ครอบครัวย ในโรงงานโดยกฎเกณฑ์และระเบียบของโรงงาน ในสังคมทั่ว ๆ ไป โดยวิธี
 สังคมประจักษ์ เป็นต้น สำหรับการศึกษอบรมที่เยาวชนพึงได้รับจากโรงเรียนนั้น สถานภาพ
 ทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว มีส่วนอย่างสำคัญในการกำหนดสภาพการศึกษาอบรมของ
 เยาวชน ครอบครัวที่มีฐานะยากจน ย่อมมีปัญหาทางเศรษฐกิจ ทำให้ไม่สามารถสนับสนุน
 ให้บุตรหลานได้ศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงได้ เป็นการตัดโอกาสทางการศึกษาของเยาวชน
 เสียแต่ต้นมือ นอกจากนั้น การที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่ำ สถานภาพทางสังคมของ
 ครอบครัวต่ำ ทำให้ไม่สามารถให้การอบรมสั่งสอนบุตรหลานให้เป็นคนที่สมบูรณ์ได้ ยิ่งถ้าหาก
 พิจารณาสภาพทางจิตวิทยาของตัวเยาวชนแล้ว จะเห็นได้ว่าสภาพที่คอยทางสังคมและ
 เศรษฐกิจของครอบครัว จะส่งผลอย่างสำคัญต่อตัวเยาวชน ในการพัฒนาตนเองทางด้าน
 การศึกษาอีกด้วย เยาวชนจะรู้สึกว่าตนเองมีปัญหามากกว่าบิดามารดามีการศึกษาต่ำ มีอาชีพ
 ที่ไม่มีเกียรติ ยิ่งถ้าหากว่า ครอบครัวมีฐานะไม่ดีด้วยแล้ว เยาวชนก็ยิ่งจะมีความมุ่งหวัง
 ทางการศึกษาต่ำไปด้วย การที่บิดามารดามีระดับการศึกษาสูง รู้จักให้กำลังใจ มีวิธีการ
 อบรมสั่งสอนบุตรธิดาที่ถูกต้อง จึงเป็น "ตัวแบบ" ที่ดี และมีประสิทธิภาพต่อบุตรธิดา
 ทำให้เยาวชนตระหนักอยู่เสมอว่า ตนจะต้องศึกษาเล่าเรียนให้สูงกว่าบิดามารดาของตน
 หรืออย่างน้อยก็ต้องให้เท่ากับบิดามารดาของตน ความมุ่งหวังทางการศึกษาของเยาวชน
 ประเภทนี้ จึงอยู่ในระดับสูง และสภาพความมุ่งหวังทางการศึกษานี้เอง มีผลต่อการกระทำ
 ผิดกฎหมายหรือไม่กระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมของครอบครัว สามารถส่งผลถึง
 ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนได้อย่างสำคัญ การที่ครอบครัวมีฐานะไม่ดี ทำให้
 โอกาสที่เยาวชนจะประสบความสำเร็จในโรงเรียนมีน้อย ทั้งนี้ เพราะเหตุว่าบิดามารดา

ไม่สามารถจัดหาเครื่องอุปโภคในการเล่าเรียนให้แก่เยาวชนได้อย่างเพียงพอ นอกจากนั้น ความบั่นทอนทางเศรษฐกิจ ทำให้บิดามารดาต้องตั้งหน้าหาเลี้ยงครอบครัวอยู่เสมอ โดยไม่มี เวลาที่จะดูแลเอาใจใส่บุตรธิดาของตน เรื่องนี้ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เยาวชนประสบ ความล้มเหลวในโรงเรียนได้ นอกจากนั้น ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่ สภาพทาง จิตวิทยาของตัวเยาวชนเอง การที่ครอบครัวมีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม ต่ำ ทำให้เยาวชนเกิดปมค้อย มีความอับอาย การปรับตัวที่โรงเรียนจึงกระทำไม่ได้ดี ซึ่งจะส่งผลไปถึงการเล่าเรียนของเยาวชนอย่างมากอีกด้วย

สภาพทางวัฒนธรรมของครอบครัว ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งส่งผลไปถึงการศึกษา อบรมของเยาวชนได้อย่างสำคัญ การที่ครอบครัวมีวัฒนธรรมต่ำ เช่น นิยมการดื่มสุรา เล่นการพนัน บิดาเป็นนักเลงหัวไม้ นิยมการทะเลาะเบาะแว้ง การใช้กิริยา วาจา หยาบคาย การนิยมมีภรรยาสามีใหม่ เป็นต้น สภาพเหล่านี้ ยังผลให้เยาวชนประสบ ความล้มเหลวในการเล่าเรียนได้เป็นอันมาก เพราะสภาพเช่นนี้ในครอบครัวทำให้เยาวชน ขาดสมาธิในการเล่าเรียน เกิดความรู้สึกมีปมค้อยในตนเอง ซึ่งจะส่งผลไปถึงการปรับตัว ที่โรงเรียนด้วย จึงเห็นได้ว่า สภาพทางวัฒนธรรมของครอบครัวมีส่วนสำคัญต่อการ เล่าเรียนของเยาวชน

ปัญหาที่เกิดขึ้นในครอบครัว ก็มีผลในการทำให้เยาวชนประสบความล้มเหลว ในโรงเรียนได้เป็นอันมาก ปัญหาในครอบครัวมีสาเหตุจากหลายด้าน ครอบครัวที่มีฐานะ ยากจน มักมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ เพราะรายได้ไม่พอกับรายจ่าย ครอบครัวที่มีปัญหา ด้านสังคม เช่น ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งกันในครอบครัว ปัญหา การมีภรรยาสามีใหม่ เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้สร้างความสับสนขึ้นในครอบครัว ซึ่งทำให้ เยาวชนขาดสมาธิในการเล่าเรียน ทำให้เสียการปรับตัวในโรงเรียน โอกาสที่จะประสบ ความล้มเหลวในการเล่าเรียนจึงมีมาก

ในครอบครัวที่แม้ว่าบิดามารดาจะอยู่ด้วยกัน แม้จะมีได้มีภรรยาสามีใหม่ หรือมีการหย่าร้างกันก็ตาม โอกาสที่จะเกิดปัญหาในครอบครัวก็ยังมีได้อีกมาก การที่ บิดามารดาคนใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคน ออกไปใช้ชีวิตภายนอกบ้านมาก ไม่ว่าจะเป็นทาง คานอาชีพ หรือทางด้านการสังคมก็ตาม ทำให้ไม่มีเวลาดูแล เอาใจใส่บุตรธิดาของตน

เมื่อเยาวชน ซึ่งกำลังอยู่ในระยะวัยรุ่น ประสบปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหาค่านิยม ปัญหาการเรียน ปัญหาสุขภาพอนามัย ตลอดจน ปัญหาชีวิต เมื่อเยาวชนขาดความเอาใจใส่จากบิดามารดา ซากที่ปรึกษาในครอบครัว เยาวชนก็มักจะหันหน้าไปพึ่งเพื่อนทั้งในโรงเรียน และนอกโรงเรียน โอกาสที่จะผิดพลาดจึงมีไ้มาก สำหรับบิดาที่ชอบดื่มสุราย่ำเมาก็ดี มารดาที่ชอบเล่นการพนันก็ดี โอกาสที่จะก่อให้เกิดปัญหาในครอบครัวก็มีไ้มากเช่นเดียวกับ การที่บิดามารดาติดยาเสพติด ดังนั้น การที่เยาวชนต้องอยู่ในครอบครัวที่มีสภาพดังกล่า ทำให้เยาวชนประสบปัญหาภายในครอบครัว ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ มีผลทำให้สภาพจิตใจ ของเยาวชนสับสน ว้าวุ่น ซากสมาธิในการศึกษาเล่าเรียน ปัญหาบางปัญหา แม้จะเป็น ปัญหาธรรมดาสามัญในครอบครัว เช่น ปัญหาการตายของบิดามารดา เป็นต้น ปัญหานี้ก็จะ ส่งผลไปถึงการเล่าเรียนของเยาวชนเช่นกัน กล่าวโดยสรุปแล้ว การมีปัญหาในครอบครัว เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เยาวชนประสบความล้มเหลวในโรงเรียนได้ ✎

๖. การให้การศึกษาอบรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การศึกษาอบรมมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคล ในการพัฒนาคุณสมบัติใด ๆ ขึ้นในตัวบุคคลนั้น ไม่มีวิธีใดที่มีคุณค่ามากเท่ากับการให้การศึกษาอบรม แนวทางจะมีวิธีการอื่น ๆ ที่มีประสิทธิภาพมากกว่า เป็นต้นว่า การฝึกฝน การล้างสมอง แต่วิธีการดังกล่าวขัดกับหลักการของ ประชาธิปไตยและมนุษยธรรม การให้การศึกษาอบรมจึงจัดเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุด ในการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เยาวชน

การที่จะปลูกฝังหรือปรับปรุงแก้ไข ความรู้ ความคิด ความเชื่อถือ ทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจน แนวทางแห่งการประพฤติปฏิบัติของเยาวชนนั้น วิธีการให้การศึกษาอบรมเป็น วิธีการที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมที่สุด จากผลการวิจัยเรื่องนี้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นแล้วว่า มีบุคลิกภาพบางประการของเยาวชนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย ทั้งใน ส่วนที่เป็นบุคลิกภาพ อันพึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ และในขณะเดียวกัน การศึกษาอบรม ก็มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบุคลิกภาพของเยาวชน ด้วยประการฉะนี้ การที่จะนำเอา การศึกษาอบรมมาใช้ในการสร้างบุคลิกภาพบางประการที่ไม่ส่งเสริมการกระทำผิดกฎหมาย

ของเยาวชน และทำลายบุคลิกภาพบางประการที่ส่งผลให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย จึงเป็นการกระทำที่มีเหตุผลและเหมาะสมอย่างยิ่งกับเยาวชน ทั้งนี้ เพราะเยาวชนเป็น ผู้ที่ยังอ่อนเยาว์ควยวัยและประสบการณ์ การใช้วิธีการให้การศึกษอบรมแก่เยาวชน จะสามารถช่วยป้องกันและแก้ไขมิให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้

บุคลิกภาพสร้างขึ้นได้ด้วยการศึกษอบรมที่เริ่มขึ้นจากในครอบครัว ตลอดไป จนถึงในโรงเรียน และในสังคม ทั้งนี้ โดยวิธีการศึกษอบรมโดยตรง และวิธีสังคมประกิต จากผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า มีตัวแปรในหมวดการศึกษอบรมหลายตัวแปร ที่มีความ สัมพันธ์กับตัวแปรในหมวดบุคลิกภาพ และถ้าจะกล่าวโดยหลักวิชาทางตรรกศาสตร์แล้ว จะเห็นว่า ปัจจัยทางด้านการศึกษอบรม ย่อมจะส่งผลถึงตัวแปรในหมวดบุคลิกภาพ ขอ กล่าวถึงตัวแปรหมวดการศึกษอบรม ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ความมุ่งหวังทางการศึกษาก็ดี ความรู้สึกต่อโรงเรียนก็ดี ตลอดจน ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนก็ดี เหล่านี้ มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับตัวแปรหมวดบุคลิกภาพ เช่น ความมุ่งหวังในชีวิต ความรู้สึกต่อตน ความเชื่อในโชคชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น ที่ว่า การศึกษอบรมมีผลต่อบุคลิกภาพ ของบุคคล ขอกล่าวถึงเรื่อง ความสำเร็จ ความล้มเหลวในโรงเรียนเป็นตัวอย่าง เยาวชนที่ประสบความล้มเหลวในโรงเรียนอยู่ตลอดเวลา ย่อมมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตน รู้สึกว่าตนไม่ดี ไม่มีความสามารถ ไม่มีความหมายต่อตนเอง ตลอดจนคร่ำครวญ และต่อสังคม เยาวชนที่มีความรู้สึกเช่นนี้ ย่อมจะกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกระทำที่ผิดกฎหมาย อีกตัวอย่างหนึ่ง ได้แก่ ความมุ่งหวังทางการศึกษากับความมุ่งหวัง ในชีวิต เยาวชนที่มีความมุ่งหวังทางการศึกษาคำ ย่อมมีความมุ่งหวังในชีวิตคำไปด้วย เรื่องเหล่านี้ปรากฏอยู่ในผลการวิจัย

โดยเหตุที่การศึกษอบรมมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพของเยาวชน และ บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมาย เพื่อเป็นการแก้ปัญหาการกระทำผิด กฎหมายของเยาวชน การใช้วิธีการให้การศึกษอบรมจึงเป็นสิ่งจำเป็น การให้การ ศึกษาอบรมที่ถูกต้อง จะช่วยให้เยาวชนมีบุคลิกภาพที่ต้องการ/ เช่น มีความรู้สึกที่ดีต่อตน มีความมุ่งหวังในชีวิตที่สูงส่ง เป็นต้น การให้การศึกษอบรมเพื่อพัฒนาความรู้สึกที่ดีต่อตน พัฒนาความมุ่งหวังในชีวิตของเยาวชนนั้น โดยหลักการจะต้องทำให้เยาวชนมีความรู้สึกว่

เขาเป็นคนมีค่า มีความหมายต่อครอบครัวและสังคม โดยวิธีการก็คือ จะต้องส่งเสริมให้เยาวชนประสบความสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน ทั้งความสำเร็จทางด้านวิชาการ ทางด้านสังคม และการปรับตัวทางอารมณ์ มีการส่งเสริมโดยการให้รางวัล และให้กำลังใจ การประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ จะช่วยให้เยาวชนมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง มีความมุ่งมั่นในชีวิตที่สูงส่งด้วย ในทางตรงข้าม เยาวชนที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน ไม่เคยประสบความสำเร็จในกิจการใดเลย ไม่ว่าจะเป็นด้านการสังคม การกีฬา หรือแม้ในการเล่นก็ตาม เหล่านี้จะทำให้เยาวชนมีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง มีความมุ่งมั่นในชีวิตต่ำ เยาวชนเหล่านี้ โอกาสที่จะกระทำผิดกฎหมายจึงมีได้มาก

ค. ครอบครัวกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน

โดยเหตุที่การศึกษาอบรม มีความเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของเยาวชนอย่างใกล้ชิด ดังนั้น วิธีการในการศึกษาอบรมเพื่อปลูกฝังบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ จึงเป็นสิ่งจำเป็น แหล่งสำคัญในการให้การอบรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน ได้แก่ ครอบครัว และโรงเรียน ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมเบื้องต้นที่ให้การฝึกอบรมแก่เยาวชน โดยมีบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญ โดยปกติ พัฒนาการทางบุคลิกภาพของเยาวชนจะเริ่มมาตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะในวัย 3 - 10 ปี ในช่วงเวลาดังกล่าว ถ้าหากบิดามารดาให้การฝึกอบรมที่ถูกต้องแล้ว เชื่อว่าบุคลิกภาพที่ต้องการบางประการจะต้องเกิดขึ้นได้ เช่น ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ความมุ่งมั่นในชีวิตที่สูงส่ง ความไม่เชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น มีข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับประการหนึ่งเกี่ยวกับการฝึกอบรมเด็กของบิดามารดาบางครอบครัว บิดามารดาบางคนมีระดับการศึกษาสูง ประสบความสำเร็จในชีวิต มีอาชีพที่มีเกียรติ มีรายได้สูง แต่ด้วยความที่มีความรักและหวังดีต่อบุตรธิดามากเกินไป ต้องการให้มีความสามารถเช่นเดียวกับตน เช่น ในการเล่าเรียน การเล่นกีฬา การเล่นดนตรี เป็นต้น จึงพยายามเคี่ยวเข็ญ กวดขันบุตรธิดาให้ทำกิจกรรมที่เกินความสามารถ เมื่อทำกิจกรรมเหล่านั้นไม่ประสบความสำเร็จ และถูกบิดามารดาตำหนิบ่อยครั้งเข้า ทั้งคำทักท้วงโดยตรงบ้าง โดยกิริยาท่าทางบ้าง ที่สำคัญได้แก่ การผูกเปรียบเทียบความสามารถกับบุตรธิดาของผู้อื่น เมื่อเด็กต้องประสบความล้มเหลวอยู่เป็นประจำ ไม่ว่าจะทำอะไร เด็กจะเกิดความท้อแท้

ขาดความมั่นใจในตนเอง มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตน และไม่อยากจะทำอะไรอีกต่อไป

เครื่องบั่นทอนความสำเร็จของเยาวชนอีกประการหนึ่ง ได้แก่ บุคลิกภาพของ บิคมารดา บิคมารดาที่มีความสามารถสูง มีความรู้รอบคอบ ถ้าหากปฏิบัติตนต่อบุตรธิดา ไม่ถูกต้อง ความสามารถดังกล่าวจะกลายเป็นเครื่องสกัดกั้นความสำเร็จของเยาวชน ทำให้ เยาวชนมีความรู้สึกว่าคุณสมบัติความสามารถของ บิคมารดา ทำให้เยาวชนขาดความ มั่นใจในตนเอง ไม่อยากจะทำอะไร เพราะเกรงว่าหากทำไปก็คงสู้ บิคมารดาไม่ได้ และ ในบางครั้งอาจถูกตำหนิอีกด้วย การที่เยาวชนถูกชมโดยศักดิ์ศรีของ บิคมารดา เช่นนี้ ทำให้เยาวชนหมดความทะเยอทะยานที่จะทำงานทุกอย่าง ขาดความมั่นใจ ไม่มีความมุ่งมั่น ในชีวิตที่สูงส่ง

๔. โรงเรียนกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน

โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่มีอิทธิพลในการปลูกฝังบุคลิกภาพให้แก่เยาวชน แม้ว่าเยาวชนจะมีเวลาอยู่ที่โรงเรียนเพียงวันละไม่กี่ชั่วโมง แต่บรรยากาศในโรงเรียน ซึ่งประกอบควมระเบียบขบับคับคั่งต่าง ๆ ตลอดจน การอบรมสั่งสอนของครู สามารถพัฒนา บุคลิกภาพให้แก่เยาวชนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ความมุ่งมั่นในชีวิตที่สูงส่ง ตลอดจน ความมุ่งมั่นที่จะศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จในระดับสูง ครูผู้สอนเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เยาวชน การที่ครูผู้สอนรู้หลักจิตวิทยา มีความรู้เรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล รู้วิธีสอน และมีความขยันขันแข็ง เอาใจใส่ตอ นักเรียน จะทำให้ครูผู้สอนให้การฝึกอบรมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม การที่ครูให้นักเรียน ทำกิจกรรมที่ยากเกินความสามารถของนักเรียน ให้ทำกิจกรรมโดยมิได้ศึกษาสภาพทาง ครอบครัวนักเรียน ให้ทำกิจกรรมโดยมิได้คำนึงถึงหลักการให้รางวัลและการชมเชย เช่นนี้ นักเรียนที่ไม่เคยมีพื้นฐานหรือขาดความชำนาญในกิจกรรมนั้น อาจกระทำกิจกรรม ดังกล่าวไม่สำเร็จ นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียนอยู่เสมอ เช่น ทำงานนิค บอย ๆ สอบตกอยู่เป็นประจำ เป็นต้น ทำให้นักเรียนเกิดความท้อแท้ ไม่อยากทำกิจกรรม ะไรอีกต่อไป วิธีแก้ไขก็คือ ครูควรศึกษาวานักเรียนคนนี้มีความสามารถในด้านใด เช่น คำนกัฬา คำนศิลป์ เป็นต้น ก็หาทางส่งเสริมให้ทำกิจกรรมค่านนั้น ๆ เมื่อประสบความสำเร็จ

สำเร็จ ก็ชมเชย เป็นการให้กำลังใจ นักเรียนรู้สึกว่ายากทำงาน เพราะได้รับความสำเร็จมาแล้ว เป็นธรรมดาของมนุษย์ที่เมื่อทำอะไรไม่สำเร็จบ่อย ๆ เข้า เขาก็จะไม่ต้องการทำสิ่งนั้นอีกต่อไป การส่งเสริมให้เยาวชนรักความสำเร็จ มีความต้องการความสำเร็จ มีความต้องการที่จะทำงานให้ดีที่สุด เป็นบุคลิกภาพที่สำคัญที่โรงเรียนจำเป็นต้องปลูกฝังให้มีขึ้นในเยาวชน

สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่โรงเรียนจำเป็นต้องกระทำ ได้แก่ การสร้างความรู้สึกที่ดีต่อคน ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ถูกต้องในตน มีความรู้สึกว่าคุณเองมีเกียรติคุณเองมีศักดิ์ศรี มีความหมายต่อสังคม การที่นักเรียนต้องประสบความล้มเหลวอยู่ตลอดเวลา ก็ดี ถูกทำโทษบ่อย ๆ ก็ดี ตลอดจน ถูกทำหัตถ์เบียนโดยคร่ำครึ ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นผู้ที่ไร้สมรรถภาพ เป็นผู้ที่ยกอยู่ในเกียรติยศ ไม่มีศักดิ์ศรี เช่นนี้ การปรับตัวทางสังคมของนักเรียนในโรงเรียนก็จะเสียไปด้วย อันเป็นการทำลายบุคลิกภาพของนักเรียนโดยสิ้นเชิง

การลงโทษนักเรียน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจไม่น้อย เพราะการลงโทษที่ไม่ถูกวิธีการ ไม่เหมาะสมกับภูมิหลังและบุคลิกภาพของนักเรียนแต่ละคน เป็นการทำลายเกียรติภูมิ ทำลายศักดิ์ศรีของนักเรียนโดยสำคัญ ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง อันจะยังผลให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อผู้อื่นด้วย เป็นการทำลายพัฒนาการทางสังคมของนักเรียนอีกทางหนึ่ง มีผู้กล่าวว่า การที่ครูลงโทษนักเรียนด้วยวิธีการที่ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม ขาดความยุติธรรม เป็นการผลักดันนักเรียนให้กลายเป็นผู้อาชญากรได้เร็วยิ่งขึ้น และการลงโทษนักเรียนโดยการไล่ออกจากโรงเรียน เป็นการเปิดโอกาสให้เยาวชนได้ออกไปสู่สังคมที่เต็มไปด้วยสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีนอกโรงเรียน พร้อมกับแปลเป็นที่ฝังอยู่ในจิตใจของเยาวชนตลอดเวลา เป็นผู้ที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียน มีความรู้สึกว่าตนเป็นคนไม่ดี ไม่มีเกียรติ ซึ่งจะทำอะไรก็ไ้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะเสียเกียรติ เสียศักดิ์ศรี เพราะไม่มีอะไรจะเสียอีกต่อไปแล้ว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคม ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน กระบวนการพัฒนาของครอบครัวนั้น เป็นการพัฒนาที่ปราศจากพิธีการ ไม่มีการจงใจ แต่การพัฒนาของโรงเรียนนั้นดำเนินไปอย่างมีพิธีการ มีระเบียบ เป็นขั้นตอน มีความ

มุ่งหมายเนื้อหา วิธีการ และกิจกรรม ที่ระบุไว้แน่นอนในหลักสูตร นอกจากนั้น บรรยายากศภายในโรงเรียนยังสามารถพัฒนาบุคลิกภาพบางประการให้เกิดขึ้นในเยาวชนได้โดยไม่จงใจอีก ประกอบกับ ตัวบุคคลซึ่งเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนา ได้แก่ ครู ก็เป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมาให้ทำหน้าที่โดยเฉพาะ จึงเห็นได้ว่า โรงเรียนเป็นแหล่งที่มีขีดความสามารถในการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เยาวชนสูงกว่าสถาบันอื่นในสังคม ด้วยเหตุนี้ การใช้โรงเรียนเป็นแหล่งให้การศึกษอบรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพที่จำเป็นให้แก่เยาวชน จึงเป็นการกระทำที่มีเหตุผล

๑. สังคมกับการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน

สังคมก็มีส่วนอย่างสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เยาวชน แต่วิธีการของสังคมนั้น เป็นไปในลักษณะของสับคมประกิต อย่างไม่รู้ตัว สังคมก็มีอิทธิพลในการปลูกฝังบุคลิกภาพให้บุคคลได้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเด็กและเยาวชนที่กำลังมีการพัฒนา สิ่งแวดล้อมในสังคมของเยาวชน ได้แก่ กลุ่มเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมกิจกรรมในสังคม เพื่อนร่วมงานในโรงงาน และบุคคลในสังคมโดยทั่ว ๆ ไป เพื่อนบ้านนั้นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เยาวชน เยาวชนที่มีครอบครัวอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีแหล่งเสื่อมโทรม บุคลิกภาพของเยาวชนเหล่านั้น จะมีความรู้สึกที่คล้ายคลึงกันว่า พวกคนต่ำต้อย ไม่มีเกียรติ ไม่มีศักดิ์ศรี ไม่มีค่าต่อสังคม ถูกเอาเปรียบ ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามอยู่เสมอ เยาวชนที่มีครอบครัวอยู่ในสิ่งแวดล้อม ที่เป็นพวกนักเลง กินเหล้าเมายา ลักเล็กขโมยน้อย พุดจาอะอะไว้วาย พุดคำหนึ่งคำคำหนึ่ง เยาวชนในละแวกนี้ ก็จะมีบุคลิกภาพเช่นนี้ไม่ผิดเพี้ยน เพราะได้เห็น ได้ยิน ได้ฟังอยู่ตลอดเวลาจนเคยชิน และในขณะเดียวกัน อาจจะได้ประพฤติปฏิบัติโดยตนเองด้วย แม้ว่า เด็กและเยาวชนจะได้ไปโรงเรียน ทางโรงเรียนได้อบรมสั่งสอนมาอีกอย่างหนึ่ง แต่โดยที่เยาวชนได้รับรู้ และปฏิบัติ ได้รับการถ่ายทอดบุคลิกภาพดังกล่าวจากสิ่งแวดล้อมอยู่ทุกเมื่อเชยวัน บุคลิกภาพอันไม่พึงประสงค์บางอย่างก็จะติดตัวเด็กและเยาวชนไปได้

สิ่งแวดล้อมจากเพื่อนร่วมกิจกรรมในสังคม เยาวชนบางคนอาจเป็นสมาชิกของชุมนุมต่าง ๆ ในสังคม เช่น ชุมนุมกีฬา ชุมนุมนกพิลาป ชุมนุมฟ้อนรำ กลุ่มพุทธศาสนาวันอาทิตย์

สมาคม ไว เอ็ม ซี เอ สมาคม ไว คัมบลี ซี เอ เป็นต้น หากสมาชิกของชุมนุมต่าง ๆ มีบุคลิกภาพเช่นใด (ส่วนใหญ่จะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ และกิจกรรมของโครงการ) เยาวชนก็มักจะมีบุคลิกภาพเช่นนั้นด้วย ในโรงงาน ห้างร้าน หรือบริษัทต่าง ๆ ที่เยาวชนไปทำงานอยู่ก็เช่นกัน ลักษณะของงาน ตลอดจน การให้การศึกษาอบรมของสถาบันนั้น ๆ ย่อมทำให้บุคลิกภาพของสมาชิกในสถาบันนั้น ๆ แตกต่างกันไป การที่เยาวชนเข้าไปเป็นสมาชิกของสถาบันใดสถาบันหนึ่ง ก็ย่อมจะทำให้เยาวชนมีบุคลิกภาพเช่นเดียวกับบุคลิกภาพของสมาชิกส่วนใหญ่ในสถาบันนั้น ๆ ไปด้วย

สถาบันทางศาสนา เช่น โบสถ์ วัด มัสยิด เป็นต้น ก็มีส่วนในการพัฒนาบุคลิกภาพแก่เด็กและเยาวชนได้เป็นอันมาก เด็กและเยาวชนที่เคยอยู่วัด จะถูกสิ่งแวดล้อมภายในวัด เช่น พระ เด็กวัด ระเบียบประเพณีของวัด เป็นต้น ปลุกฝังบุคลิกภาพบางประการให้แก่เยาวชนได้ เด็กและเยาวชนที่มีความร่ำรวยไปวัดบ่อย ๆ ได้พบได้เห็นพระ อุบาสก อุบาสิกา ได้เห็นระเบียบวิธีปฏิบัติต่าง ๆ บุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนก็จะได้รับการกล่อมเกลาให้เป็นไปเช่นเดียวกับคนส่วนใหญ่ด้วย การถ่ายทอดบุคลิกภาพของสถาบันทางศาสนาให้แก่บุคคล นี้ก็เป็นไปในลักษณะของสังคมประกิต เช่นเดียวกับครอบครัวเช่นกัน

สถาบันต่าง ๆ ทางสังคม เช่น ครอบครัว โรงเรียน สถาบันทางศาสนา เป็นต้น มีส่วนอย่างสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เด็กและเยาวชน แต่ละสถาบันก็มีความสำคัญและมีวิธีการพัฒนาไปคนละอย่างแตกต่างกัน ครอบครัวและโรงเรียนจัดว่าเป็นสถาบันที่มีความสำคัญที่สุดในการปลุกฝังบุคลิกภาพให้แก่เด็กและเยาวชน บุคลิกภาพบางอย่างจะพัฒนาได้ก็แต่ในวัยเด็ก ครอบครัวจึงรับหน้าที่ของการพัฒนาในช่วงนั้น โรงเรียนมีหน้าที่พัฒนาบุคลิกภาพในช่วงที่เด็กได้เข้ามาอยู่ในโรงเรียนแล้ว แต่ในขณะเดียวกันทั้งครอบครัวและโรงเรียนจะต้องทำงานประสานกัน เพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เท่าที่กล่าวมาโดยพิสดารเช่นนี้ ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า การศึกษาอบรมนั้นมีส่วนอย่างสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพให้แก่เด็กและเยาวชน สถาบันที่ให้การศึกษามีหลายสถาบันเช่น ครอบครัว โรงเรียน และสถาบันทางสังคมอื่น ๆ เป็นต้น แต่ละสถาบันก็มี

วิธีพัฒนาแตกต่างกันออกไป เช่น ใ้การฝึกอบรมโดยตรงบ้าง โดยวิธีสังคมประภคบ้าง เป็นต้น โดยเหตุที่บุคคภภาพบางอยางมีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการกระทำผิดกฎหมาย และเรื่องของบุคคภภาพ เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องใช้การศีกษาอบรมเป็นเครื่องมือในการพัฒนาได้ การใช้การศีกษาอบรมในการพัฒนาบุคคภภาพของเค็กและเยาวชน เพื่อป้องกันมิให้กระทำผิดกฎหมาย จึงเป็นการกระทำที่มีเหตุผล

๓. การใช้สถาบันต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาเยาวชน

การใช้การศีกษาอบรมเพื่อเป็นเครื่องมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน หรือปัญหายวอาชญากร จักว่าเป็นการกระทำที่มีเหตุผล และมีประสิทธิภพกว่าวิธีอื่น ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า ปัจจัยในการกระทำผิดกฎหมาย หรือการก่ออาชญากรรมนั้น ที่สำคัญได้แก่ การศีกษาอบรมและบุคคภภาพของเยาวชน ซึ่งทั้งสองประการนี้ เป็นลักษณะในตัวบุคคล หรือเรียกตามภาษาวิชาการศึกษาว่า ปัจจัยเชิงมนุษย์ (human factor) อันว่าปัจจัยเชิงมนุษย์ หรือลักษณะในตัวบุคคลนี้ ไม่มีเครื่องมืออันใดที่จะมาจัดการให้เป็นไปตามความประสงค์ได้ก็เท่ากับการศีกษาอบรม อันที่จริง เครื่องมือประเภทอื่น ๆ ก็มีบ้าง เช่น กฎหมาย ระเบียบประเพณี เป็นต้น แต่เครื่องมือเหล่านั้นหาได้มีประสิทธิภพเท่าเทียมกับการศีกษาอบรมไม่ การศีกษาอบรมไม่เพียงแต่กระทำใ้บุคคลเป็นไปตามวัตถุประสงค์เท่านั้น แต่ในขณะที่เกี่ยวข้องกัน ก็เป็นการยกระดับจิตใจของผู้นับการฝึกอบรมพร้อม ๆ กันไปด้วย

การใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการป้องกันมิให้เกิดปัญหการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนหรือปัญหายวอาชญากรนั้น หากจะใ้ได้ผลเต็มที่ จะต้องมีการใ้การศึกษาควบคู่กันไปด้วย กฎหมายจะมีประสิทธิภพก็ต่อเมื่อ นำมาใ้กับผู้ที่เคารพกฎหมาย การฝึกอบรมใ้คนปฏิบัติตามกฎหมายนั้น จำเป็นต้องใช้การศีกษาเป็นเครื่องมือ หาไมแล้ว คนก็จะละเมิดกฎหมายอยู่ร่าไป กฎหมายเป็นการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลก็จริง แต่เป็นการควบคุมภายนอกเท่านั้น การทำให้คนมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ มีความเชื่อในความเที่ยงตรง ความยุติธรรม และคุณค่าของกฎหมาย มีทัศนคติที่ดีต่อกฎหมาย ตลอดจน ปฏิบัติตามกฎหมายนั้น จะต้องมีการใ้การศึกษาควบคู่กันไปด้วย กฎหมายจะมี

คุณค่าก็ต่อเมื่อมีผู้ปฏิบัติตาม คนจะปฏิบัติตามกฎหมายมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการศึกษาอบรม ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การให้การศึกษอบรม มีส่วนอย่างสำคัญในการพัฒนาบุคคลให้เป็นผู้ที่เคารพกฎหมาย

โดยที่มีสถาบันในสังคมหลายสถาบัน ที่เกี่ยวข้องกับการให้การศึกษอบรมแก่บุคคลได้ ดังนั้น ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน จึงต้องได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย แต่ละสถาบันทำหน้าที่ไปตามหน้าที่และความรับผิดชอบของตนบ้าง ทำหน้าที่ไปประสานงานกับสถาบันอื่น ๆ บ้าง เช่นนี้ การป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว ก็จะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1) ครอบครัว

บิดามารดาหรือผู้ปกครอง จำเป็นต้องดูแลเอาใจใส่ให้การศึกษอบรมบุตรธิดา หรือคนในครอบครัวอย่างใกล้ชิด ความยากจนก็ดี การได้รับการศึกษาค่าก็ดี ความคอยค้ำทางสังคมก็ดี มิใช่เป็นอุปสรรคต่อการอบรมสั่งสอนบุตรธิดาให้เป็นคนดี การดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด จักว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด โดยธรรมชาติ ครอบครัวเป็นหน่วยที่ให้การศึกษอบรมแก่สมาชิกในครอบครัวโดยวิธีสังคมประกิต บิดามารดาจะมีความรู้มากหรือน้อย มีความร่ำรวยหรือยากจน ดูไม่สู้จะมีความสำคัญเท่ากับ การดูแลและเอาใจใส่ และการทำตัวอย่างที่ดีของบิดามารดา มีเด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม แต่มิได้กระทำผิดกฎหมายหรือเป็นยุวอาชญากร การกระทำผิดกฎหมาย แม้จะมีปัจจัยหลายปัจจัยก็ตาม แต่ปัจจัยสำคัญเห็นจะคือแก่การฝึกอบรมในครอบครัว การปลูกฝังบุคลิกภาพบางอย่างตั้งแต่เยาว์วัย ถ้าหากสมาชิกในครอบครัวเป็นตัวอย่างที่ดีแก่กัน ประพฤติปฏิบัติถูกต้องตามท่วงนองคลองธรรม เป็นไปตามความนิยมของสังคม ถูกต้องตามกฎหมายของบ้านเมืองแล้ว ครอบครัวก็จะเป็นสถาบันที่ช่วยป้องกันมิให้เกิดปัญหาการกระทำผิดกฎหมายได้อย่างดียิ่ง

2) โรงเรียน

โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่มีประสิทธิภาพในการให้การศึกษอบรมเพื่อพัฒนาบุคคลในทุก ๆ ด้าน โรงเรียนเป็นแหล่งที่ปลูกฝังบุคลิกภาพที่ต้องการให้แก่เด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนในโรงเรียน ในปัจจุบัน ซึ่งจะกลายเป็นบิดามารดาในอนาคต

การที่เด็กและเยาวชนได้รับการศึกษาอบรมที่ดีมาจากโรงเรียน เมื่อเป็นผู้ใหญ่ เป็นบิดามารดา เขาก็ย่อมมีบุคลิกภาพที่ดีติดตัวไปด้วย จากผลการวิจัย ย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดา มีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน การที่บิดามารดามีการศึกษาสูง โอกาสที่จะได้อบรมสั่งสอนในบุตรธิดาให้เป็นคนดี ย่อมมีได้มากกว่า การที่โรงเรียนให้การศึกษอบรมนักเรียนในโรงเรียน ในปัจจุบัน จึงเท่ากับเป็นการให้การศึกษอบรมแก่บิดามารดาในอนาคตด้วย

ในการป้องกันและแก้ปัญหาการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน โรงเรียนจะต้องติดต่อสัมพันธ์กับทางบ้านอย่างใกล้ชิด ความสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยให้ทางโรงเรียนได้ทราบภูมิหลังของนักเรียนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน โรงเรียนก็จะได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและสภาพการเล่าเรียนของนักเรียนที่โรงเรียน ด้วยประการนี้ ทั้งทางบ้านและทางโรงเรียน ก็จะได้ทราบความเคลื่อนไหวของเด็กและเยาวชนได้ทุกระยะ หากเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่น่าสงสัยว่าจะนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายเมื่อใด ก็จะไดรร่วมมือกันหาทางแก้ไขได้ทันเวลาที่ พฤติกรรมบางอย่างของเด็กและเยาวชน หากทางบ้านและทางโรงเรียนร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด ก็จะสังเกตได้ เช่น พฤติกรรมการคิดยาเสพติด การลักขโมย การเล่นการพนัน การดื่มน้ำเมา เป็นต้น

3) หน่วยงานในสังคม

หน่วยงานต่าง ๆ ในสังคม ทั้งหน่วยงานที่เป็นของรัฐบาลและเอกชน ควรให้ความร่วมมือในการป้องกันและแก้ไขการกระทำอันผิดกฎหมายของเยาวชนอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า หน่วยงานต่าง ๆ ที่กล่าวนี้ มีทั้ง ทุน แรงงาน และอุปกรณ์ ในการดำเนินงานเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว สิ่งซึ่งหน่วยงานนั้น ๆ จะกระทำได้ ประการแรก ได้แก่ การให้การศึกษอบรมแก่คนงาน หรือเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนั้น ๆ เช่น เกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรธิดาของตน เกี่ยวกับการป้องกันการเผยแพร่ยาเสพติด เป็นต้น ประการที่สอง หน่วยงานต่าง ๆ ยังทำหน้าที่เป็นหน่วยกลางในการเผยแพร่ข่าวสารต่าง ๆ ให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในการป้องกันอาชญากรรม ประการที่สาม หน่วยงานต่าง ๆ ควรทำหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการ

ป้องกันอาชญากรรม เช่น ตำรวจ ศาลคดีเด็กและเยาวชน โรงเรียน เป็นต้น เพื่อแจ้งพฤติกรรมของเยาวชนที่จะกระทำผิดกฎหมายให้หน่วยงานดังกล่าวทราบ เพื่อจะได้หาวิธีป้องกันและแก้ไขกันไป

หน่วยงานของเอกชนในสังคม เช่น บริษัท ห้างร้าน โรงงาน หรือธนาคาร เป็นต้น ที่มีทุนทรัพย์และบุคลากรเป็นจำนวนมาก สามารถแบ่งสรรมาใช้เพื่อประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรมของสังคมได้ วิธีการที่ไคยล ไคแก การจัดชมรมหรือชุมนุมกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับเยาวชนในบางท้องถิ่น จัดสถานที่ และจัดกิจกรรมให้ จัดหาเจ้าหน้าที่ผู้อบรมฝึกฝนให้ จัดทำเครื่องหมายประจำชมรม และเครื่องหมายเชิดชูเกียรติให้ เช่น จัดให้ชมรมฟุตบอลบางรัก ชุมนุมยุวพุทธบางพระ ชุมนุมยุวเกษตรบางแค ชมรมนักกีฬาไพฑูรย์ ชมรมนักแสดงสมทบไผ่สรว ชมรมยุวศิลปินหลานหลวง เป็นต้น

การจัดตั้งชมรมหรือชุมนุมขึ้นมา โดยการสนับสนุนทางด้านทุนทรัพย์และแนวความคิด จากบริษัท ห้างร้าน หรือองค์กรต่าง ๆ จะช่วยให้เด็กและเยาวชนในสังคม มีหลักของกิจกรรมในสังคมสำหรับยึดเหนี่ยว ทั้งนี้ โดยมีเครื่องหมาย รางวัล และกิจกรรมเป็นเครื่องจูงใจ การที่เด็กและเยาวชนได้รวมกลุ่มกันกระทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ได้หาความรู้จักกับเพื่อนสมาชิกที่สนใจในกิจกรรมอย่างเดียวกัน เป็นการป้องกันมิให้เด็กหรือเยาวชนไปคบเพื่อนที่ไม่ดี ป้องกันมิให้เยาวชนใช้เวลาว่างไปในทางที่ไม่ถูกต้อง และที่สำคัญไคแก การที่เยาวชนได้มารวมกลุ่มกันกระทำกิจกรรม ซึ่งมีระเบียบ มีกฎเกณฑ์ ตามที่ชุมนุมได้กำหนดไว้ ซึ่งอยู่ในสายตาและมีผู้ใหญ่คอยให้การแนะแนวอยู่ตลอดเวลาอย่างใกล้ชิด การปฏิบัติที่จะนำออกนอกกลุ่มนอกทาง จึงมีน้อยกว่าการที่เยาวชนไปมาสุ่มกันที่อื่น ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ไคแก สภาพจิตใจของเด็กและเยาวชน ที่ตระหนักว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของชมรม มีเกียรติ มีความสำคัญ ต้องทำประโยชน์ให้แก่ชมรม การที่เด็กและเยาวชน จะคิดออกนอกกลุ่มนอกทาง กระทำการอันผิดกฎหมาย ผิดประเพณี จึงเป็นไปด้วยยาก การคบเพื่อนที่จะนำไปในทางที่เสียหายก็คงไม่มี เด็กและเยาวชนจะหากิจกรรมเพื่อชื่อเสียง เกียรติยศของตน ของชมรมที่ตนสังกัดอยู่ ของวงศ์ตระกูล และของสังคมโดยรวม นับว่าเป็นทางหนึ่งที่สามารถป้องกันมิให้เกิดปัญหาอาชญากรรมขึ้นได้

4) บุคคลทั่วไปในสังคม

บุคคลทั่วไปในสังคม มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนร่วมกันทุกคน หากสมาชิกทุกคนในสังคมให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมแล้ว อาชญากรรมก็ต้องลดลงได้อย่างแน่นอน โดยเฉพาะปัญหายวอาชญากรรม เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ เป็นผู้ที่ยังต้องอยู่ในปกครองของผู้ใหญ่ ถ้าหากผู้ใหญ่ทุกคนร่วมมือกันแล้ว ยวอาชญากรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย

บุคคลทั่วไปที่อยู่ในสังคม ย่อมเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นจริงในสังคม สามารถเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคมได้อย่างใกล้ชิด ดังนั้น เมื่อเห็นว่าในสังคมมีเหตุการณ์อันใดที่มีเยาวชนเข้าไปเกี่ยวข้องแล้ว จะนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมาย ผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ ควรแจ้งใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับการที่จะระงับยับยั้งเหตุการณ์นั้น ๆ ใกล้เคียง เช่น ตำรวจ ครู เจ้าหน้าที่ศาลคดีเด็กและเยาวชน ตลอดจน ผู้ปกครองของเยาวชน โดยตรง เป็นต้น ผู้เกี่ยวข้องเหล่านี้มีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาได้เป็นอันมาก การที่บุคคลแจ้งแหล่งกายาเสพติด ให้เจ้าหน้าที่ทราบก็ดี แจ้งแหล่งมั่วสุมในทางผิดกฎหมายของเยาวชน ให้เจ้าหน้าที่หรือโรงเรียน หรือผู้ปกครองทราบก็ดี ช่วยในการจับกุมหรือเป็นพยานในคดีต่าง ๆ ก็ดี ช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่เจ้าหน้าที่ในการสืบจับคนร้ายก็ดี เหล่านี้ จะช่วยป้องกันมิให้เกิดการกระทำผิดกฎหมายขึ้นได้ อาชญากรรมนั้นเป็นสิ่งที่ป้องกันได้ ถ้าหากทุกคนร่วมมือกัน โดยเฉพาะยวอาชญากรรม ซึ่งผู้กระทำเป็นเยาวชน

การที่บุคคลในสังคมไม่เอาใจใส่ ให้ความร่วมมือในการป้องกันปัญหายวอาชญากรรมของสังคม ถือว่า มีโชหน้าที่ของคน ถือว่ามีโชเกิดกับบุตรหลานหรือญาติพี่น้องของคน ถือว่าเป็นการเสียเวลาการทรมานหาเลี้ยงชีพของตน เหล่านี้ เป็นความผิดที่ผิด เพราะอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น ทุกคนจะต้องมีส่วนได้รับผลของอาชญากรรมนั้น ๆ ด้วย ไม่ช้าก็เร็ว ไม่โดยตรงก็โดยอ้อม หรือสักวันหนึ่งอาจจะมีผลมาถึงบุตรหลาน หรือญาติพี่น้องของตนก็ได้ ดังนั้น ทุกคนในสังคมจะต้องให้ความร่วมมือกันในการต่อต้านปราบปราม และเผชิญหน้ากับปัญหายวอาชญากรรมอย่างจริงจัง เมื่อเห็นว่า เยาวชนมีความเคลื่อนไหวที่ผิดสังเกต อันจะนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมาย ต้องรีบแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบ แจ้งให้ทางโรงเรียนหรือผู้ปกครอง

ทราบทันที เมื่อทางเจ้าหน้าที่ขอความร่วมมือ เช่น ในการเป็นพยานในคดีต่าง ๆ ก็ควรเสียสละ และให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิด สิ่งสำคัญที่สุด สำหรับบุคคลทั่วไปในการป้องกันมิให้เกิดปัญหาอาชญากรรม ใดแก่ การไม่ให้ความร่วมมือกับผู้กระทำผิดกฎหมาย หรืออาชญากร หรือไม่ใช่เยาวชนเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์ในทางที่ผิดกฎหมาย การที่บุคคลทั่วไปรับซื้อสิ่งของที่เยาวชนโจรกรรมมาในราคาถูก รับจำนำสิ่งของที่ลักขโมยมาได้ รับซื้อสินค้าหนีภาษี ซึ่งเยาวชนถูกใช้ให้มาจำหน่าย เหล่านี้ เป็นการส่งเสริมให้เยาวชนกระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งผู้ที่กระทำเช่นนี้ ก็เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายเช่นกัน ถ้าบุคคลทุกคนไม่ให้ความร่วมมือในการรับซื้อของโจรดังกล่าว แล้วแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบ แหล่งที่มีการกระทำความผิดกฎหมาย ก็จะเป็นการช่วยแก้ปัญหาได้มาก

การใช้เยาวชนเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดกฎหมาย จัดว่าเป็นการส่งเสริมให้เยาวชนกลายเป็นอาชญากร เช่น การใช้ให้ไปจำหน่ายยาเสพติด ใช้ให้ไปลักขโมย ใช้ให้ไปกระทำการโจรกรรม เป็นต้น เรื่องนี้ บุคคลในสังคมที่อยู่ใกล้ชิดกับแหล่งอาชญากรรม จะต้องทราบ เมื่อทราบแล้วก็ไม่ควรดูถูก หรือคิดว่าไม่ใช่เจ้าหน้าที่ อันที่จริงเป็นหน้าที่ที่จะต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบ เพราะหากปล่อยให้การกระทำดังกล่าวดำเนินต่อไปสักวันหนึ่ง ผลนั้นก็ต้องมาถึงผู้ที่อยู่ใกล้เคียงเป็นแน่ บุคคลเหล่านั้นของตนอาจจะเป็นผู้ติดยาเสพติด ถูกลักขโมย ถูกทำร้ายร่างกาย หรือถูกข่มขืนกระทำชำเรา ดังนั้น ผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ ควรรีบแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบทันที เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เหตุการณ์ดำเนินต่อไป อันจะเป็นภัยใหญ่หลวงแก่สังคม

5) เจ้าหน้าที่ตำรวจ

เจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นผู้รักษากฎหมาย เป็นผู้ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย โดยปกติ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะเกี่ยวข้องกับเยาวชนก็ต่อเมื่อเขาได้กระทำผิดแล้ว หน้าที่ดังกล่าวเป็นหน้าที่ตามกฎหมาย แต่สำหรับหน้าที่ในทางปฏิบัตินั้น ตำรวจเป็นบุคคลที่มีอำนาจหมายถึง อำนาจโดยเครื่องแบบ ซึ่งทำให้เป็นที่เกรงขามแก่บุคคลทั่วไป ด้วยเหตุนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงควรทำหน้าที่ทางสังคมเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่ง นอกเหนือไปจากหน้าที่ตามกฎหมาย กล่าวคือ เมื่อเห็นเด็กหรือเยาวชน มีการกระทำอันจะนำไปสู่การกระทำความผิดกฎหมาย เช่น

การมีวสุมนในสถานที่ที่เยาวชนไม่ควรเข้าไปมีวสุมน การดื่มสุรายาเมา เป็นต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ก็ควรวากล่าวตักเตือนได้ หรือถ้าหากเป็นนักเรียน ก็อาจแจ้งไปให้ทางโรงเรียนทราบ ทั้งนี้ เพื่อว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้ไม่ต้องจับกุมเยาวชนเหล่านี้ หลังจากที่ได้กระทำผิดแล้ว

เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ปฏิบัติงานให้เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนยิ่งขึ้น

รัฐบาลควรจัดตั้งตำรวจหน่วยพิเศษขึ้น ปฏิบัติงานเกี่ยวกับเยาวชนโดยตรง เช่นเดียวกับตำรวจเทศกิจ ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจับกุม และดำเนินการเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายโดยตรงเช่นนั้นแล้ว จะทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติงานได้รัดกุมยิ่งขึ้น ปัจจุบันตำรวจโดยทั่วไป เมื่อจับกุมเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมายได้ ก่อนที่จะส่งตัวไปยังศาลคดีเด็กและเยาวชน มักจะปฏิบัติต่อเยาวชนผู้กระทำความผิด เช่นเดียวกับผู้ต้องหาผู้ใหญ่ เช่นนี้จะทำให้สภาพจิตใจของเยาวชนเกิดความกระด้าง และเป็นปัญหาในการฝึกอบรมเพื่อพัฒนานิสัยในโอกาสต่อไป ตำรวจเยาวชนจะแก้ปัญหาเกี่ยวกับเยาวชนได้เป็นอันมาก เช่น ในการติดตามการคุมประพฤติเยาวชน เป็นต้น

6) สื่อมวลชน

สื่อมวลชนสาขาต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เป็นต้น มีบทบาทอย่างสำคัญในการป้องกันมิให้เกิดอาชญากรรม ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า ระบบสื่อสารมวลชน สามารถให้การศึกษาและข่าวสารต่าง ๆ แก่ประชาชนได้อย่างกว้างขวาง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง ในทางตรงกันข้าม สื่อสารมวลชนก็สามารถก่อให้เกิดอาชญากรรมได้ง่ายเช่นกัน เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่หลงง่าย ถูกชักจูงง่าย อาจถูกอิทธิพลของสื่อสารมวลชนครอบงำ ชักจูงให้กระทำความผิดกฎหมายได้ง่าย จากหลักฐานหลายแหล่งปรากฏว่า เด็กและเยาวชนกระทำความผิดกฎหมาย เพราะเห็นตัวอย่างมาจากสื่อสารมวลชนมีเป็นจำนวนมาก นอกจากเด็กและเยาวชนจะกระทำความผิดกฎหมาย เพราะได้เรียนรู้วิธีการมาจากสื่อสารมวลชนโดยตรงแล้ว ในทางอ้อม เยาวชนยังได้เรียนรู้กระบวนการของพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในลักษณะต่าง ๆ มาจากสื่อสารมวลชน อันจะนำไปสู่การกระทำความผิดกฎหมายในที่สุดอีกด้วย เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า ระบบสื่อสารมวลชน มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการกระทำความผิดกฎหมายของเยาวชน

โดยเหตุที่สื่อสารมวลชนมีความสำคัญยิ่งต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ดังนั้น จึงสมควรใช้ระบบสื่อสารมวลชนให้เป็นประโยชน์สำหรับการป้องกันมิให้เกิดปัญหา ยาเสพติด ประการสำคัญ สื่อสารมวลชนจะต้องทำหน้าที่ของตนโดยเคร่งครัด ไม่เสนอข่าวสารที่ชักนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย ข่าวสารที่มีการกระตุ้นในทางเพศ ข่าวสาร โดยละเอียดที่แสดงถึงวิธีประกอบอาชญากรรม การเสนอวีรกรรมของอาชญากร เหล่านี้เป็นต้น สิ่ง สื่อมวลชนสมควรกระทำย่นตลอดเวลา ได้แก่ การให้การศึกษาแก่ประชาชน การเสนอ คำโฆษณาสั้น ๆ เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม การเสนอข้อความชักชวนให้ทุกคนร่วมมือกัน ปราบปรามอาชญากรรม การเสนอภาพที่แสดงถึงผลร้ายของอาชญากรรม เรื่องราวต่าง ๆ ควรฝึกจริยธรรม ที่โน้มน้าวใจให้ประชาชนเกลียดกลัวอาชญากรรม

สิ่งที่สื่อสารมวลชนกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การขอ ความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของเอกชนและของส่วนราชการ ให้ช่วยกันป้องกัน อาชญากรรม ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานกับหลายฝ่าย รับแจ้งข่าวสารหรือ แผลงอาชญากรรมจากบุคคลทั่วไป นำไปรายงานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ทราบ เพื่อรับ คำเนินการต่อไป สิ่งเหล่านี้สื่อสารมวลชนมีความคล่องตัวที่จะกระทำได้เป็นอย่างดี ข้อสำคัญ สื่อสารมวลชนจะต้องจัดหน่วยงานขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อดำเนินการนี้โดยตรง

นอกจากการขอความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว การขอความร่วมมือ จากเอกชนก็เป็นสิ่งสำคัญ สถานประกอบการบางแห่งที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ไม่คำนึงถึง ส่วนรวม มักอนุญาตให้เด็กและเยาวชนเข้าไปมั่วสุมในสถานที่ ซึ่งเยาวชนไม่ได้รับอนุญาตให้ เข้าไป ตามกฎหมาย เช่น สถานอาบอบนวด ภัตตาคาร โรงน้ำชา สถานการพนันต่าง ๆ เป็นต้น เจ้าหน้าที่ของสื่อสารมวลชน มักมีโอกาสดำเนินการในสถานที่เหล่านี้ หากขอ ความร่วมมือจากเจ้าของกิจการไม่ได้ ก็ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทราบ หรือไม่ก็อาจใช้ วิธีการประกาศในสื่อสารมวลชน เช่นนี้จะช่วยให้เจ้าของกิจการมีความเคร่งครัดกับเยาวชน ยิ่งขึ้น ไม่อนุญาตให้เข้าไปในสถานที่ดังกล่าว การที่เยาวชนไม่มีโอกาสได้เข้าไปมั่วสุมกัน ในสถานที่เช่นนั้น เป็นการตัดโอกาสที่เยาวชนจะได้พบปะกับเพื่อนที่ไม่ดี การถูกชักจูงให้ เสพยาเสพติด การลักขโมย หรือทำผิดอื่น ๆ จึงมีน้อย อนึ่ง การเข้าไปมั่วสุมกันในสถานที่ ดังกล่าว ทำให้ต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก การที่เยาวชนเข้าไปในที่นั้นโดยอมต้องมิเงิน

มีเป็นส่วนมากที่การหาเงินมาจับจ่ายใช้สอย เป็นไปในทางทุจริตเรื่องเหล่านี้ ทางสื่อสารมวลชนสามารถจะช่วยให้ได้มาก

โดยเหตุที่การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน มีปัจจัยหลายปัจจัยในการแก้ปัญหา จึงจำเป็นต้องแก้ที่ปัจจัยต่าง ๆ การให้การศึกษาอบรม จัดเป็นวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ เพราะเป็นการจัดการกระทำกับปัจจัยเชิงมนุษย์ การที่สถานต่าง ๆ ทางสังคม ตลอดจนบุคคลทั่วไปให้ความร่วมมือกัน กระทำการทุกวิถีทางในการป้องกันและแก้ปัญหาเยาวชนอาชญากรรม จะเป็นการช่วยระงับยับยั้งมิให้เยาวชนอาชญากรรมเกิดขึ้นในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ✕

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

เจลียา บุรีภักดิ์ การออกแบบการวิจัยและการจัดทำเครื่องมือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2520, 54 หน้า อักสำเนา

———— ทิศทางการวิจัยทางพัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2520, 30 หน้า อักสำเนา

ทองเคื่อน พันธมนาวิน และ คณะ จริยธรรมของเยาวชนไทย สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 339 หน้า (รายงานการวิจัย
 ฉบับที่ 21)

ประเสริฐ เมฆมณี คำรวจและกระบวนการยุติธรรม บริษัทพิช จำกัด 2519,
 487 หน้า

ปิ่น มาลากุล, ม.ล. "คำขวัญ" วารสารจันทร์เกษม 5(2) : มิถุนายน 2507

อรุณ สุวรรณบุบผา หลักอาชญาวิทยา ไทยวัฒนาพานิช 2518, 190 หน้า

———— การศึกษาภาวะครอบครัวของผู้หญิง คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2516, 75 หน้า อักสำเนา

อำรุง จันทรวานิช การวิเคราะห์ทัศนคติของพหุคูณ ม.ป.ป. 2518, 15 หน้า อักสำเนา

เอกวิทย์ ณ ถลาง บทเรียนจากการจัดการศึกษาในรัอยปีที่ผ่านมา กรมสามัญศึกษา
 กระทรวงศึกษาธิการ, 2513 142 หน้า

- Ageton, Suzanne Sherwood. "The Effects of Legal Processing on Delinquent Orientation," Dissertation Abstracts .35, 1975 : 8038 A.
- Albrecht, Maryann Hutchison. "First Offense Delinquent Behavior : A Study Using Ecological Area and Youth Sample Measurement of Variables," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 7414 - A.
- Alisjabana, S. Takdir. Value as Integrated Forces in Personality, Society, and Culture .Kuala Lumpur, University of Malaya Press, 1974. 248 p.
- ✕ Allemang, Diane T. "An Initial Evaluation of Occupational Preparation program - A Work - Study program for Institutionalized Delinquent Females," Dissertation Abstracts , 35, 1975 : 5803 - A.
- ✧ Allport, G. "Some Roots of Prejudice," Journal of Psychology. 22 : 9 - 39, 1968.
- Amini, F. and Others "Adolescent Drug Abuse : Etiological and Treatment Considerations," Adolescence. 11 : 281 - 299, 1976.
- Andrukiewicz, Stephen Stanley. "A Survey of Unrecorded Juvenile Delinquency in a New England Community," Dissertation Abstracts . 36, 1976 : 2446 - A.
- Andry, Robert G. Delinquency and Parental Pathology. London, Methuen & Co., Ltd. 1962. 450 p.
- Azuma, Henry Tatsuo "Educational and Occupational Projections of Male Black Youth : A Delinquent - Non - Delinquent Comparison," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 5525 - A.
- Bandura, Albert and Richard H. Walters. Adolescent Aggression : A Study of the Influence of Child Training Practice and Family Relationships. New York, The Ronald Press Company, 1963. 475 p.

Becker, Ernest. The Birth and Death of Meaning : An Interdisciplinary, Perspective on the Problem of Man. London, Penguin Books, 1972. 230 p.

* Bekaouche, Ammar. "A Study of the Effectiveness of Transactional Analysis and Transactional Analysis Modified on Juvenile Delinquents," Dissertation Abstracts , 35, 1975 : 7150 - A.

* Bem, Robert L. Personality and School. London, Penquin Books, 1970. 275 p.

Biesheuvel, WL. and White R.V. The Effect of Training and Personality. London, Penquin Books 1970. 315 p.

* Blum, Dorothy Jean Scrivner. "Case Studies in an Evaluation of a Community-based Home for Juvenile Delinquents," Dissertation Abstracts , 36, 1976 : 6466 - A.

Bowlby, J. Forty - four Juvenile Thieves : Their Characters and Home Life. London, Balliere, Tindall and Cox, 1946. 275 p.

Braxton, Howard McCoy. "Values, Risk Taking and Selection of Leisure Time Activities Among Delinquent and Nondelinquent Boys," Dissertation Abstracts, 36, 1975 : 5913 - A.

Burt, Cyril. The Young Delinquent. London, Penguin Books, 1944 . 381 p.

Campbell, Donald T. and Julian C. Stanley "Experimental Quasi - Experimental Designs for Research on Teaching," in Handbook of Research on Teaching p. 204 - 241 edited by N.L. Gage. Chicago, Rand McNally & Co., 1971.

Cardarelli, Albert P. "Socio-economic Status and Delinquency and Adult Criminality in a Birth Cohort," Dissertation Abstracts, 35, 1974 : 2412 - A.

Carr - Saunders, M. Young Offenders. New York, MacMillan, 1962. 570 p.

Carswell, Robert Wayne. "A Study of The Effects of an Experimental Learning Model in Group Counseling with Juvenile Delinquents," Dissertation Abstracts, 36, 1975 : 7201 - A.

Chalio Buripakdi. The Value of Children : A Cross National Study, Thailand. Honolulu, East - West Population Institute, East-West Center, 1977. 125 p.

* Clark, Blake Smith. "An Analysis of Planned Vocational Rehabilitation Services to Public Offender Clients," Dissertation Abstracts, 35, 1974 : 2658 - A.

Cohen, Lawrence E. "Conferring the Delinquent Label : The Relative Importance of Social Characteristics and Legal Factors in the Processing of Juvenile Offenders," Dissertation Abstracts, 35, 1975 : 5542- A.

Cohen, Stanley. ed. Image of Deviance. London, Penguin Books, 1951. 255 p.

Conyers, M.G. "Comparing School Success of Students from Conventional and Broken Homes," Phi Delta Kappan. 58 : 647, 1977.

Covington, Martin V. and Berry, Richard G. Self - Worth and School Learning. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1967. 166 p.

X. Craig, Robert Sylvester. "Change in Self Concepts and Academic Achievement of Institutionalized Delinquent Boys in a Differential Treatment Program," Dissertation Abstracts .36, 1975 : 5958 - A.

+ Crump, Harriet Barnes. "An Analysis of the Verbal and Nonverbal Behaviors of Teachers Toward Adjudicated Delinquents," Dissertation Abstracts .36, 1975 : 3559 - A.

De Bie, Pierre "Problem - Focused Multidisciplinary Research," International Social Science Journal.XX(2) : 192 - 210, 1969.

R Donohue, Walter J. "The Effect of an Evaluation Center on the Prevention of Juvenile Delinquency at the High School Level," Dissertation Abstracts . 35, 1975 : 3544 - A.

Duke, D.L. "Who Misbehaves ? - A High School Studies, Its Discipline Problems," Educational Administrative Quarterly. 12 : 65 - 85, 1976.

Durkheim, Emile. Moral Education : A Study of the Theory and Application of the Sociology of Education. New York, Macmillan Publishing Co. Inc., 1973. 288 p.

X Ehrlich, Isaac. On the Relation between Education and Crime. New York, The Free Press, 1971. 450 p.

X Eichorn, John R. Delinquency and The Educational Systems, Juvenile Delinquency: Research and Theory. Princeton, N.J., D. Van Nostrand Company, Inc., 1965. 350 p.

X Elliott, Marbel A. Crime in Modern Society. New York, Harper and Prothers Publishers, 1952. 874 p.

/Eysenck, H.J. Crime and Personality. London, Paladin, 1970
211 p.

/Eysenck, H.J. The Structure of Human Personality. London, Methuen & Co., 1964. 476 p.

Faine, John Richard. "A Multidimensional Approach to Understanding Varieties of Delinquent Behavior," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 412 - A.

X Faiver, Christopher Marshall. "The Multifaceted Approach to the Treatment of Junenile Delinquents," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 2766 - A.

Familetti, Martin Mario, "A Comparison of the Meaning and Purposes in Life of Delinquent and Nondelinquent High - School Boys," Dissertation Abstracts . 35, 1975 : 1825 - A.

Felice, M., Offord, D.R. "Three Developmental Pathways to Delinquency in Girls," The British Journal of Criminality. 12 : 375 - 389, 1972.

Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education.
3rd. ed. Tokyo, McGraw-Hill Kogakusha Ltd., 1971. 492 p.

Fieno, Rosina. "Attitudes toward Law and the Legal Profession Social
Class and Racial Differentials," Dissertation Abstracts . 35,
1974 : 2413 - A.

* Fishman, Gideon. "Post Institutional Out come and Functioning : A
Study of a Juvenile Residential Treatment Center," Dissertation
Abstracts . 35, 1974 : 5543 - A.

Fine, Robert M. Human Personality. London, Penguin Books, 1969, 251 p.

* Fishbein, L.R. School Social System. London, Paladin, 1967. 224 p.

Gibbens, Robert C. Social Problems and Personality. London, Penguin
Books, 1963. 280 p.

Gilbut, J. "Delinquent (approved school) and Non delinquent
(secondary - modern school) Girls," The British Journal of
Criminology. 12 : 325 - 356, 1972.

Glueck, Eleanor T., "Culture Conflict and Delinquency," Mental
Hygiene. 21 : 46 : 66, January, 1934.

Glueck, Sheldon, "Theory and Fact in Criminology," British Journal
of Delinquency. 7 : 92 - 109, October, 1950.

Glueck, Sheldon and Eleanor Glueck. Unraveling Juvenile Delinquency. New York, Commonwealth Fund, 1968. 385 p.

Haidle, William Duane. "A Comparison of Adolescent Perceptions of Parent - Child Relationship between Delinquent and Non - delinquent Adolescents," Dissertation Abstracts , 35, 1974 : 1975 - A.

Havighurst, R.J. Education and Society. New York, John Wiley and Sons Inc., 1953. 658 p.

Hetherington, E.M., Stouwie, R.J. and Ridberg, E.H. "Patterns of Family Interaction and Child Rearing Attitudes Related to Three Dimensions of Juvenile Delinquency," Journal of Abnormal Psychology. 78 : 160 - 176, 1971.

Hewitt, L.E., Jenkins, R.L. "Fundamental Patterns of Maladjustment : The Dynamics of Their Origins," Journal of Research and Development in Education. 11(2) : 8 - 17, 1976.

Hazel, J.D. "Some Personality Correlates of Dimension of Delinquency," Journal of Research and Development in Education. 11(2) : 8 - 17, 1978.

✓ Hooton, Earnest A. Crime and The Man. Cambridge, Harvard University Press, 1939. 364 p.

Janeksela, Galan Marvin. "Generation and Verification of Prediction Equation for Delinquency : Cross- Validation Analysis," Dissertation Abstracts , 36, 1976 : 4787 - A.

Jayarathne, Srivika Denapriya. "The Effect of Contract - Based Behavioral Intervention on some Decision - Making Characteristics in Delinquent Families," Dissertation Abstracts . 36, 1975 : 6964 - A.

Jenkin, R.L., and Boyer, A. "Types of Delinquent Behavior and Background Factors," The International Journal of Social Psychiatry. 1967 / 1968, 14, 65 - 76.

Jesser, Richard and Others. Sociology, Personality and Deviant Behavior : A Study of a Tri-ethnic Community. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc. 1968. 500 p.

Kornhauser, Ruth Rosner. "Social Source of Delinquency : An Appraisal of Analytic Models," Dissertation Abstracts . 36, 1976 : 4748 - A.

Kirkpatrick, M.E. "Some Significant Factors in Juvenile Recidivism," American Journal of Orthopsychiatry. 7 : 356. July, 1937.

✓ Krohn, Marvin Donald. "Social Change and Social Disorganization : A Cross - Polity Study of the Effects of Social Change on Indices of Crime and Suicide," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 6259-A.

Leger, Robert Garrard. "Inmate Social Types as Forms of Deviant Behavior : An Empirical Assessment of the Labeling Perspective," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 4080 - A.

✓ Linden, Eric William. "Interpersonal Tie and Delinquent Behavior," Dissertation Abstracts . 35, 1975 : 5544 - A.

Marquart, James Cecil. "Neutralization, Self - esteem, and Juvenile Delinquent Recidivism," Dissertation Abstracts . 36, 1975 : 2428 - A.

X Maulfair, Virginia Eloise. "A Study of Selected Personality Characteristics of Non - runaway, Delinquent Non - runaway, and Runaway Youths in Missoula, Montana," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 4717 - A.

May, Philip R. Moral Education in School. London, Methuen Educational Limited, 1971. 183 p.

Mc George, Jo Ann Slaser. "Juvenile Delinquency as a Political Problem : The Politics of Deviance," Dissertation Abstracts . 36, 1974 : 7981 - A.

Megargee, E.I., Golden, R.E. "Parental Attitudes of Psychopathic and Subcultural Delinquents," Criminology. 427 - 439 February, 1973.

X Mischel, J.B. Personality Dimension in Children. London Penguin Book, 1968. 283 p.

X _____ . Personality Pattern of Pupils. London, Paladin, 1971. 457 p.

Monahan, Thomas P. Family Status and the Delinquent Child. London, Penguin Books, 1957. 382 p.

Noland, R.L. and Sherry, C. "Educator Attitudes and Practices Regarding and Pregnant 'High School Girl,'" Mental Hygiene. 51 : 49 - 54, 1967.

Nye, Ivan F. Family Relationships and Delinquent Behavior. New York, John Wiley and Sons, 1958, 650 p.

/ Paddock, Arthur Leroy III. "Incidence and Types of Delinquency of Selected Socio-cultural Socialization and Personality Factors," Dissertation Abstracts .35, 1974 : 8041 - A.

Parsons, T. The Self in Social Interaction. New York, Wiley, 1959. 475 p.

Peek, Joseph Harold. "The Effect of Transactional Analysis upon the Self Concept of Adjudicated Delinquents," Dissertation Abstracts .36, 1975 : 793 - A.

Philips, John Chester. "The Creation of Deviant Behavior in High Schools : An Examination of Cohen's General Theory of Subculture," Dissertation Abstracts .35, 1975 : 5545 - A.

Price, Helen Bryan. "School Appraisal by Delinquent Girls," Dissertation Abstracts .36, 1976 : 111 - A.

Query, J.M.N., and Kuruvilla, T.C. "Male and Female Adolescent Achievement and Maternal Employment," Adolescence. 10 : 353 - 356, 1975.

X Rattray, Aitken John. "An Exploratory Study of Developmental Education and Its Potential as an Educational Treatment for Delinquent Youth," Dissertation Abstracts .36, 1975 : 1278 - A.

Reckless, Walter C. The Crime Problem. 2 nd. ed. New York, Appleton Century - Crofts, Inc. 1962. 728 p.

Reckless, Walter C., Simon Dinitz and Ellen Murrey. "Self Concept As an Insultator Against Delinquency," in Society and Self by Stoodley Bartlet H. New York, The Free Press, 1956. 750 p.

Retting, Pearson Richard. "A Study in Student Development : Rebellion and Delinquency as Alternative Response to Schooling," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 8042 - A.

Rice, Willy Oral. "Recidivism : A Multivariate Explanation of the Length of Time Recidivists Remained Free before Retraining to Prison Incarcerations," Dissertation Abstracts . 36, 1976 : 6990 - A.

Riege, M.G. "Parental Affection and Juvenile Delinquency in Girls," The British Journal of Criminology. 12 : 55 - 73, 1972.

Sabatino, D.A. Neglected and Delinquent Children. Wilkes - Barre, Pennsylvania : Wilkes College Educational Development Center, 1973. 365 p.

Sellin, Thorsten. Culture Conflict and Crime. New York, The Free Press, 1968. 450 p.

Schoenfeld, C.G. "A Psychoanalytic Theory of Juvenile Delinquency," Crime and Delinquency. 17 : 469 - 480, 1971.

Serok, Shraga. "Difference in Game Preference Between Delinquent and Non - delinquent Children," Dissertation Abstracts . 36, 1975 : 5554 - A.

Shaw, Clifford R. and McKay, Henry D. Social Factors in Juvenile Delinquency. New York, John Wiley and Sons Inc., 1937. 480 p.

Sheldon, Eleanor T. Glueck. "One Thousand Juvenile Delinquent, " in Principles of Criminology, by Edwin H. Sutherland, Donald R. Cressey. Bombay, The Time of India Press, 1962. 646 p.

Slawson, Samuel R. Reclaiming the Delinquent : By Para analytic Group Psychiaterapy and the Inversion Technique. New York, Free Press, 1962. 766 p.

Stabenau, J.R., Pollin, W. "Comparative Life History Differences of Families of Schizophrenics, Delinquents, and normal," American Journal Psychiatry. 124 : 84 - 92, 1968.

✧ Sutherland, Edwin H. and Cressey, Donald R. Principles of Criminology. Bombay, The Times of India Press, 1968. 646 p.

✧ Sykes, Gresham M. and David Matza "Techniques of Neutralization : A Theory of Delinquency," American Sociological Review. 22 : 664 - 670 December, 1957.

Tillman, Elaine Carol. "Social Situation Comprehension in in Male and Female Junior High Delinquents and Nondelinquents from Low Income Families," Dissertation Abstracts . 36, 1973 : 822 - A.

✓ Turner, Dayton Ray. "A Descriptive Study of Evaluation Skill Development of Adolescent Delinquent Males Using Guilford's Structure of Intellect Model," Dissertation Abstracts . 36, 1976 : 4410 - A.

- ✧ Upshur, Carole C. "The Field City Girl's Center - A Community - Based Program for Delinquent Girls," Dissertation Abstracts . 36, 1975 : 3530 - A.
- ✧ Washington, Lamar Earl. "Effect of Group Conselling and Role Playing upon Selected Behaviors of Institutionalized Male Delinquents," Dissertation Abstracts . 35, 1974 : 2703 - A.
- Wasserman, Michael Samuel. "Personality System, Social System and Cultural System Influences on Juvenile Delinquency : A Tokyo Birth Cohort Analysis," Dissertation Abstracts . 36, 1976 : 6990 - A.
- ✧ Wasung, Stanley Karl Richard. "Relationship between Juvenile Delinquency I.Q. and School Correlates in Reading and Mathematics," Dissertation Abstracts . 36, 1975 : 7177 - A.
- ✧ Weggeland, Flora Ann Cannon. "Effects of Staff Development on the Self Concepts of Junior High School Students : An Assessment of the Self Concept Unit of the Far West Laboratory," Dissertation Abstracts . 36, 1976 : 7362 - A.
- Weiner, I.B. "Juvenile Delinquency," The Pediatric Clinics of North America : Symposium on Behavioral Pediatrics. 1975. 22 : 673 - 684.
- ✧ Whitaker, Venetta Brown. "An Exploration of Factors Influencing the Development of Values and Behavior Patterns of Non delinquent, Predelinquent and Delinquent Youth," Dissertation Abstracts . 36, 1975 : 5757 - A.
- Wittman, R. T. and Huffman, William R. A Sociological Approach to Crime and Correction. New York, John Wiley and Sons Inc., 1945. 652 p.
- Wooten, Earbara. Social Science and Social Pathology. New York, Macmillan, 1959. 118 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

สถิติเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน

ภาคผนวก ก

สถิติเกี่ยวกับการกระทำความผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน

ตาราง ก 1 แสดงจำนวน อายุ และเพศ ของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับส่งตัวมาสถานพินิจ
และคุมครองเด็กและเยาวชนกลาง ระหว่างปี 2508 - 2519

พ.ศ.	เด็ก (อายุ 7 - 14 ปี)			เยาวชน (อายุ 14 - 18 ปี)			รวม ทั้งสิ้น
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
2508	517	73	590	1317	102	1419	2009
2509	372	47	424	1985	111	2096	2520
2510	305	37	342	2302	102	2418	2756
2511	469	40	509	2605	107	2714	3221
2512	265	26	291	3202	168	3370	3661
2513	495	46	541	3541	184	3325	4266
2514	392	26	418	3806	135	3941	4359
2515	368	38	406	3386	135	3521	3927
2516	371	63	434	3785	219	4004	4418
2517	643	44	687	4106	231	4337	4024
2518	358	41	399	3425	171	3596	3995
2519	326	36	362	3521	299	3820	4182

ที่มา : ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ปี 2519

ตาราง ก 2 แสดงคดีเด็กและเยาวชนต่อฆาตกรรมที่สุราษฎร์ธานี 2508 - 2519

คดี	2508	2509	2510	2511	2512	2513	2514	2515	2516	2517	2518	2519
ลักทรัพย์	383	1164	1109	1163	1218	1141	1092	768	1325	1547	1225	1163
ทำร้ายร่างกาย	244	328	373	403	405	456	403	236	292	255	271	241
การพนัน	208	161	200	199	181	—	182	—	—	—	158	—
วิ่งราวทรัพย์	73	111	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
อนาจารและข่มขืน	67	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
ผิดกฎหมาย	—	102	—	191	—	170	—	178	195	467	302	394
อาวุธปืน												
ของโจร	—	—	207	401	557	1256	1520	1479	1090	973	757	662
ปล้นทรัพย์	—	—	138	—	207	187	193	—	—	—	—	—
ยาเสพติด	38	35	29	49	59	130	154	406	746	885	755	800
ความผิดอื่น ๆ	579	654	729	846	1093	987	662	960	770	897	527	922
รวม	2007	2520	2756	3221	3661	4266	4353	3227	4418	5024	3995	4182

ที่มา : ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ปี 2519

ตาราง ก 3 จำนวนไก่และเขาวนที่ถูกจับกักยาสีเพติกให้โทษ ระหว่างปี 2514 - 2520

พ.ศ.	จำนวนที่ถูกจับทั้งหมด	กักยาสีเพติก	ชาย	หญิง
2514	4359	154	151	3
2515	3927	406	375	31
2516	4418	746	704	42
2517	5024	885	832	53
2518	3995	755	693	62
2519	4182	800	703	97
2520	3892	752	671	81

ที่มา : ศาลคดีไก่และเขาวนกลาง ปี 2520

ตาราง ก 4 ประเภทของเล็กและเยาวชนที่ถูกจับกุม ระหว่างปี 2508 - 2519

พ.ศ.	เป็นนักเรียน	ไม่ใช่นักเรียน		ไม่ได้ ประกอบอาชีพ	รวม
		ประกอบอาชีพโดย ช่วยเหลือครอบครัว	ประกอบอาชีพ ส่วนตัว		
2508	539	152	578	740	2009
2509	645	154	731	990	2520
2510	713	197	1020	826	2756
2511	634	495	1083	1009	3221
2512	556	491	1576	1048	1661
2513	506	598	1814	1349	4266
2514	588	729	1584	1458	4359
2515	307	405	2445	770	3927
2516	330	804	1889	1365	4418
2517	351	1011	2690	972	5024
2518	478	874	1933	710	3995
2519	518	1098	1237	1329	4182

ที่มา : ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ปี 2519

ตาราง ก 5 แสดงพื้นฐานการศึกษาของเด็กและเยาวชน ที่ถูกจับและส่งตัวมายังสถานพินิจ
และคุมครองเด็กและเยาวชนกลาง ระหว่างปี 2508 - 2519

พ.ศ.	ต่ำกว่า ป.1	ป.1 - ป.4	ป.5 - มศ.3	สูงกว่า มศ.3	รวม
2508	127	950	902	50	2009
2509	178	1206	1048	88	2520
2510	89	1560	1026	71	2756
2511	77	2062	1018	64	7221
2512	153	1818	1494	94	* 3661
2513	159	1996	2007	103	4266
2514	119	2010	2106	124	4359
2515	70	2003	1803	51	3927
2516	101	1957	2263	97	4418
2517	127	2121	2648	128	5024
2518	76	2120	1730	69	3995
2519	42	2364	1667	109	4182

* หมายถึง ไม่เคยศึกษาในเมืองไทยมาเลย 2 ราย

ที่มา : ศาสดคดีเด็กและเยาวชนกลาง ปี 2519

ตาราง ก 6 สาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ที่ศาลพิพากษาว่ามีความผิด
ระหว่าง ปี 2508 - 2519

สาเหตุ ของการกระทำผิด	2508	2509	2510	2511	2512	2513	2514	2515	2516	2517	2518	2519
ทางครอบครัวและ ทางอารมณ์	441	520	698	637	629	668	578	478	710	811	765	703
ทางคบเพื่อนหรือ ถูกชักจูง	359	481	366	370	330	318	372	484	549	722	655	671
ทางเศรษฐกิจ	45	96	168	172	330	396	252	322	479	398	510	364
ทางร่างกายหรือ สภาพจิต	3	2	2	24	19	13	15	12	29	24	31	42
สาเหตุอื่น ๆ (กามารมณ์, ประมาท, การพนัน เล่นโชค)	303	255	267	295	383	327	328	152	196	227	243	255
รวม	1151	1354	1501	1498	1590	1622	1550	1448	1963	2208	2204	2035

ที่มา : ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ปี 2519

ตาราง ก 7. แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่างของเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมาย
กฎหมาย จำแนกตามประเภทของความผิด

ประเภทของความผิด	ผู้กระทำความผิด ชาย		ผู้กระทำความผิด หญิง	
	จำนวนทั้งสิ้น	จำนวนในกลุ่ม ตัวอย่าง	จำนวนทั้งสิ้น	จำนวนในกลุ่ม ตัวอย่าง
ความผิดเรื่องทรัพย์สิน	355	135	112	52
ความผิดเรื่องยาเสพติด	244	91	127	59
ความผิดทำร้ายร่างกาย	59	22	8	4
ความผิดเรื่องขโมย	30	12	5	2
ความผิดอื่น ๆ (เช่น เรื่องเพศ, การพนัน อาวุธปืน เป็นต้น)	52	20	8	4
รวมจำนวนผู้กระทำความผิด	740	280	260	121

ภาคผนวก ข

การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ภาคผนวก ข

การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ

ตาราง ข 1 อายุของเยาวชน จำแนกตามแหล่งที่เรียนรู้ในการกระทำผิดกฎหมาย

แหล่ง เรียนรู้ในการกระทำ ผิดกฎหมาย	อายุ (เป็นปี)								รวม	ร้อยละ
	14	15	16	17	18	19	20	20 ขึ้นไป		
ในโรงเรียน	1	1	3	4	0	2	0	0	11	2.7
เพื่อนนอกโรงเรียน	4	14	34	74	35	18	8	1	188	46.9
บิดามารดาหรือคนใน ครอบครัว	1	0	1	8	1	1	0	1	13	3.2
หนังสือพิมพ์	1	1	2	1	1	0	0	0	6	1.5
ภาพยนตร์	2	1	5	10	5	2	1	0	26	6.5
ตัวอย่างในสังคม	2	4	22	27	11	9	3	0	78	19.5
สถานฝึกอบรม	2	2	4	7	4	1	0	0	20	5.0
อื่น ๆ	4	5	12	11	14	6	4	1	57	14.2
ไม่ทราบ	0	1	0	1	0	0	0	0	2	0.5
รวม	17	29	83	143	71	39	16	3	401	100
ร้อยละ	4.2	7.2	20.7	35.7	17.7	9.7	4.0	0.7	100	

ตาราง ข 2 ประเภทของการกระทำผิด จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของ เยาวชน	ประเภทของการกระทำผิด						
	ความผิดเกี่ยว กับทรัพย์	ยาเสพติด ให้โทษ	ของโจร	ทำร้าย ร่างกาย	ความผิด อื่น ๆ	รวม	ร้อยละ
ไม่เคยเข้าเรียนเลย	12	5	2	0	2	21	5.2
ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	36	26	8	3	1	74	18.5
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	67	51	1	13	15	147	36.7
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7	47	47	1	5	5	105	26.2
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	22	18	2	5	1	48	12.0
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	3	3	0	0	0	6	1.5
รวม	187	150	14	26	24	401	100
ร้อยละ	46.6	37.4	3.5	6.5	6.0	100	

ตาราง ข 3 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามระดับการศึกษาของเยาวชน

ระดับการศึกษา ของเยาวชน	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									รวม ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ก.	3 ก.	6 ก.	1 ป.	1ป.6ก.	2 ป.	2ป.6ก.	2ป.6ก. ขึ้นไป	รวม	
ไม่เคยเข้าเรียน	3	3	0	4	6	3	0	2	21	5.2
ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	7	6	1	25	14	14	2	5	74	18.5
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	6	4	4	50	18	34	8	23	147	36.7
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7	6	5	5	37	27	14	2	9	105	26.2
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	4	4	4	14	11	5	1	5	48	12.0
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	0	0	0	2	2	2	0	0	6	1.5
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5	5.5	3.5	32.9	18.5		3.2	11.0	100	

ตาราง ข 4 ประเภทของการกระทำผิด จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	ประเภทของการกระทำผิด						
	ความผิด เกี่ยวกับ ทรัพย์	ยาเสพติด ให้โทษ	ของโจร	ทำร้าย ร่างกาย	ความผิด อื่น ๆ	รวม	ร้อยละ
ฐานะต่ำ	129	99	11	10	16	275	68.6
ฐานะปานกลาง	50	47	2	5	5	109	27.2
ฐานะสูง	8	4	1	1	3	17	4.2
รวม	187	150	14	26	24	401	100
ร้อยละ	46.6	37.4	3.5	6.5	6.0	100	

ตาราง ข 5 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษา ของบิดา	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ค.	3 ค.	6 ค.	1 ป.	1ป. 6ค.	2 ป.	2ป. 6ค.	2ป. 6ค. ขึ้นไป	รวม	
ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	3	0	1	10	5	6	3	2	30	7.5
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	4	5	5	40	21	18	5	11	109	27.2
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7	1	4	1	13	4	5	1	5	34	8.5
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	3	1	1	7	6	5	0	6	29	7.2
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	2	0	0	6	4	2	0	2	16	4.0
จบชั้นอาชีวศึกษา	0	1	0	0	0	0	0	0	1	.2
จบประกาศนียบัตร วิชาชีพเฉพาะ	0	0	1	0	4	1	0	0	6	1.5
ระดับปริญญา	1	0	1	0	0	1	0	1	4	1.0
ไม่ทราบ	12	11	4	56	34	34	4	17	172	42.9
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5	5.5	3.5	32.9	19.5	18.0	3.2	11.0	100	

ตาราง ข 6 การกระทำผิดกฎหมายจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษา ของบิดา	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ก.	3 ก.	6 ก.	1 ป.	1ป. 6ค.	2 ป.	2ป. 6ค.	2ป. 6ค. ขึ้นไป	รวม	
ไม่จบชั้นประถมศึกษา 4	4	2	0	19	12	8	2	7	54	13.5
จบชั้นประถมศึกษา 4	5	7	4	46	20	30	3	13	128	31.9
จบชั้นประถมศึกษา 7	1	4	3	11	5	1	2	3	30	7.5
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	3	0	2	2	4	2	0	4	17	4.2
จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	1	0	0	3	2	0	0	0	6	1.5
จบชั้นอาชีวศึกษา	1	1	0	1	2	3	1	1	10	2.5
จบประกาศนียบัตร วิชาชีพ	0	0	0	1	0	0	0	1	2	0.5
จบชั้นปริญญา	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0.2
ไม่ทราบ	11	8	5	48	33	28	5	15	153	38.2
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5	5.5	3.5	32.9	19.5	18.0	3.2	11.0	100	

ตาราง ข 7 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามจำนวน^{1๗}พี่น้อง

จำนวนพี่น้อง ^{1๗}	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ค.	3 ค.	6 ค.	1 ป.	1ป.6ค.	2 ป.	2ป.6ค.	2ป.6ค. ขึ้นไป	รวม	
	3 ค.									
ไม่มีเลย	0	1	1	7	3	1	1	1	15	3.7
1 คน	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0.2
5 คน	3	1	1	8	3	1	1	4	22	5.5
3 คน	5	1	3	10	9	9	2	1	40	10.0
4 คน	1	6	0	19	12	9	1	9	57	14.2
5 คน	3	3	5	21	9	9	2	5	57	14.2
6 คน	4	2	1	18	14	8	0	8	55	13.7
7 คน	1	6	1	16	11	13	1	7	56	14.0
7 คนขึ้นไป	9	2	2	33	17	21	4	9	97	24.2
ไม่ทราบ	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0.2
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5	5.5	3.5	32.9	19.5		3.2	11.0	100	

ตาราง ข 8 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามลำดับการเป็นบุตร

ลำดับการ เป็นบุตร	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									รวม ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ค.	3 ค.	6 ค.	1 ป.	1ป.6ค.	2 ป.	2ป.6ค.	2ป.6ค. ขึ้นไป	รวม	
คนที่ 1	9	2	3	25	18	12	3	10	82	20.4
คนที่ 2	3	6	7	32	9	10	3	8	78	19.5
คนที่ 3	7	5	0	20	21	13	1	8	75	18.7
คนที่ 4	1	5	0	26	7	17	4	6	66	16.5
คนที่ 5	4	1	1	5	7	9	1	7	35	8.7
คนที่ 6	0	2	0	9	8	5	0	4	28	7.0
คนที่ 7	0	0	3	5	2	2	1	0	13	3.2
คนที่ 7 ขึ้นไป	2	1	0	10	6	4	0	1	24	6.0
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5	5.5	3.5	32.9	19.5	18.0	3.2	11.0	100	

ตาราง ข 9 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามสถานภาพสมรสของนิคมารดา

สถานภาพ สมรส	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ค.	3 ค.	6 ค.	1 ป.	1ป.6ค.	2 ป.	2ป.6ค.	2ป.6ค. ขึ้นไป	รวม	
อยู่ด้วยกัน	11	14	10	79	48	49	6	29	246	61.3
แยกกันอยู่	11	5	0	37	15	14	3	9	94	23.4
หย่า	4	3	3	15	14	9	4	6	58	14.5
ไม่ตอบ	0	0	1	1	1	0	0	0	3	0.7
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5	5.5	3.5	32.9	19.5		3.2	11.0	100	

ตาราง ข 10 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามการมีภรรยาใหม่ของบิดา

การมีภรรยาใหม่ ของบิดา	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ค.	3 ค.	6 ค.	1 ป.	1ป.6ค.	2 ป.	2ป.6ค.	2ป.6ค. ขึ้นไป	รวม	
ไม่มีภรรยาใหม่	14	18	10	90	52	47	7	32	270	67.3
มีภรรยาใหม่	12	4	3	41	25	24	6	12	127	31.7
ไม่ตอบ	0	0	1	1	1	1	0	0	4	1.0
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5		3.5	32.9	19.5	18.0	3.2	11.0	100	

ตาราง ข 11 การกระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามการมีบุตรกับภรรยาใหม่

การมีบุตรกับ ภรรยาใหม่	ระยะเวลาเข้ารับการอบรม									ร้อยละ
	ต่ำกว่า 3 ค.	3 ค.	6 ค.	1 ป.	1ป.6ค.	2 ป.	2ป.6ค.	2ป.6ค. ขึ้นไป	รวม	
มีบุตรกับภรรยาใหม่	6	0	1	22	11	14	4	7	65	16.2
ไม่มีบุตรกับภรรยาใหม่	10	12	6	38	25	20	2	8	121	30.2
ไม่ตอบ	10	10	7	72	42	38	7	2	215	53.6
รวม	26	22	14	132	78	72	13	44	401	100
ร้อยละ	6.5		3.5	32.9	19.5	18.0	3.2	11.0	100	

ภาคผนวก ค .

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตาราง ก 1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากจำนวนที่นั่งในครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	308.176	34.242	1.511
ภายในกลุ่ม	391	8860.268	22.661	
รวม	400	9168.444		

$F_{(\alpha = .05, df = 9, 391)}^{1.90}$

ตาราง ก 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	20.064	6.688	.290
ภายในกลุ่ม	397	9148.380	23.044	
รวม	400	9168.444		

$F_{(\alpha = .05, df = 3, 397)}^{2.62}$

ตาราง ค 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	222.087	44.417	1.961
ภายในกลุ่ม	395	8946.357	22.649	
รวม	400	9168.444		

$F_{(5, 395)} = .05, df = 5, 395) 2.23$

ตาราง ค 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	373.651	46.706	2.082*
ภายในกลุ่ม	392	8794.793	22.436	
รวม	400	9168.444		

$*F_{(8, 392)} = .05, df = 8, 392) 1.96$

ตาราง ก 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของ เยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	569.681	113.936	5.234 **
ภายในกลุ่ม	395	8598.763	21.769	
รวม	400	9168.444		

* * $F_{(5, 395)} = 2.62$
($\alpha = .01$, $df = 5, 395$)

ตาราง ก 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	62.896	20.965	.914
ภายในกลุ่ม	397	9105.548	22.936	
รวม	400	9168.444		

F $F_{(3, 397)} = 2.62$
($\alpha = .05$, $df = 3, 397$)

ตาราง ก 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลางเลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	303.993	33.777	1.824
ภายในกลุ่ม	391	7242.450	18.523	
รวม	400	7546.443		

$$F_{(\alpha = .05, df = 9, 391)} = 1.90$$

ตาราง ก 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
โดยพิจารณาจาก สถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลางเลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	81.261	27.087	1.440
ภายในกลุ่ม	397	7465.183	18.804	
รวม	400	7546.443		

$$F_{(\alpha = .05, df = 3, 397)} = 2.62$$

ตาราง ก 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
โดยพิจารณาจาก ระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	399.757	49.970	2.741**
ภายในกลุ่ม	392	7146.687	18.231	
รวม	400	7546.444		

** F 2.55
($\alpha = .01$, df = 8,392)

ตาราง ก 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
โดยพิจารณาจาก ระดับการศึกษาของมารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	432.289	54.036	2.977**
ภายในกลุ่ม	392	7114.155	18.148	
รวม	400	7546.444		

** F 2.55
($\alpha = .01$, df = 8,392)

ตาราง ค 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	332.219	110.740	6.094 **
ภายในกลุ่ม	397	7214.225	18.172	
รวม	400	7546.444		

**F 3.83
($\alpha = .01$, df = 3,397)

ตาราง ค 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	399.435	79.887	4.415 **
ภายในกลุ่ม	395	7147.009	18.094	
รวม	400	7546.444		

**F 3.06
($\alpha = .01$, df = 5,395)

ตาราง ก 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติของครู
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของ เยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	669.215	133.843	7.687 **
ภายในกลุ่ม	395	6877.229	17.411	
รวม	400	7546.444		

** F 2.62
($\alpha = .05$, df = 3,397)

ตาราง ก 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเฝ้าระวัง
โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	64.549	21.516	1.104
ภายในกลุ่ม	397	7740.194	19.497	
รวม	400	7804.743		

F 2.62
($\alpha = .05$, df = 3,397)

ตาราง ก 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	391.398	48.925	2.587**
ภายในกลุ่ม	392	7413.345	18.912	
รวม	400	7804.743		

**
F 1.90
($\alpha = .05$, df = 9,391)

ตาราง ก 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย
โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	327.541	36.393	1.903*
ภายในกลุ่ม	391	7477.202	19.123	
รวม	400	7804.743		

*
F 1.90
($\alpha = .05$, df = 9,391)

ตาราง ค 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	304.293	60.859	3.205 **
ภายในกลุ่ม	395	7500.450	18.988	
รวม	400	7804.743		

**
F (α = .01, df = 5, 395) 3.06

ตาราง ค 18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเคารพกฎหมาย
โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	112.751	22.550	1.158
ภายในกลุ่ม	395	7691.992	19.473	
รวม	400	7804.743		

F (α = .05, df = 5, 395) 2.23

ตาราง ค 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต
โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	100.597	11.177	.996
ภายในกลุ่ม	391	4385.967	11.217	
รวม	400	4486.564		

F 1.90
($\alpha = .05$, df = 9,391)

ตาราง ค 20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต
โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	173.918	57.973	5.337 **
ภายในกลุ่ม	397	4312.646	10.863	
รวม	400	4486.564		

** F 3.83
($\alpha = .01$, df = 3,397)

ตาราง ค 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต
โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	145.580	29.116	2.647 [*]
ภายในกลุ่ม	395	4340.984	10.990	
รวม	400	4486.564		

* F (α = .05, df = 5, 393) 2.23

ตาราง ค 22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	99.236	12.404	1.108
ภายในกลุ่ม	392	4387.328	11.192	
รวม	400	4486.564		

F (α = .05, df = 8, 392) 1.96

ตาราง ค 23 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	200.736	40.147	3.700 **
ภายในกลุ่ม	395	4285.828	10.850	
รวม	400	4486.564		

** F ($\alpha = .01$, df = 5,395) 3.04

ตาราง ค 24 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต
โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	86.549	28.850	2.603
ภายในกลุ่ม	397	4400.015	11.083	
รวม	400	4486.564		

F ($\alpha = .05$, df = 3,397) 2.62

ตาราง ค 25 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตนเอง
โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	121.382	13.487	1.088
ภายในกลุ่ม	391	4845.865	12.394	
รวม	400	4486.564		

F (α = .05, df = 9,391) 1.90

ตาราง ค 26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อตนเอง
โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	103.207	34.402	2.808 *
ภายในกลุ่ม	397	4864.040	12.252	
รวม	400	4967.247		

F (α = .05, df = 3,397) 2.62

ตาราง ก 27 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อคน
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	95.572	11.947	0.961
ภายในกลุ่ม	392	4871.675	12.428	
รวม	400	4967.247		

F (α = .05, df = 8,392) 1.96

ตาราง ก 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกต่อคน
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	119.112	14.889	1.204
ภายในกลุ่ม	392	4848.136	12.368	
รวม	400	4967.247		

F (α = .05, df = 8,392) 1.96

ตาราง ค 29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน โดยพิจารณาตามจำนวนพื้นที่

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	346.264	38.474	2.362 *
ภายในกลุ่ม	391	6370.095	16.292	
รวม	400	6716.359		

* F (∞ = .05, df = 9,391) 1.90

ตาราง ค 30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน โดยพิจารณาตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	150.500	50.167	3.033 *
ภายในกลุ่ม	397	6565.859	16.539	
รวม	400	6716.359		

* F (∞ = .05, df = 3,397) 2.62

ตาราง ก 31 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	163.487	20.436	1.222
ภายในกลุ่ม	392	6552.872	16.717	
รวม	400	6716.359		

F (α = .05, df = 8,392) 1.96

ตาราง ก 32 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	103.002	12.875	0.763
ภายในกลุ่ม	392	6613.357	16.871	
รวม	400	6716.359		

F (α = .05, df = 8,392) 1.96

ตาราง ก 33 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	160.537	53.512	3.241 *
ภายในกลุ่ม	397	6555.822	16.513	
รวม	400	6716.359		

*
F (α = .05, df = 3,397) 2.62

ตาราง ค 34 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	145.736	29.147	1.752
ภายในกลุ่ม	395	6570.624	16.634	
รวม	400	6716.360		

F (α = .05, df = 5,395) 2.23

ตาราง ค 35 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความจำเร็ว ความล้มเหลว
ในโรงเรียน โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	427.382	85.476	** 5.367
ภายในกลุ่ม	395	6288.978	15.921	
รวม	400	6716.360		

F (α = .01, df = 5,395) 3.06

ตาราง ค 36 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน
โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	61.275	20.425	0.925
ภายในกลุ่ม	397	8769.997	22.091	
รวม	400	8831.272		

F (α = .05, df = 3,397) 2.62

ตาราง ก 37 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	228.795	28.599	1.303
ภายในกลุ่ม	392	8602.476	21.945	
รวม	400	8831.271		

$$F (\alpha = .05, df = 8, 392) \quad 1.96$$

ตาราง ก 38 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน
โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้อง

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	190.863	21.207	0.960
ภายในกลุ่ม	391	8640.409	22.098	
รวม	400	8831.272		

$$F (\alpha = .05, df = 9, 391) \quad 1.90$$

ตาราง ค 39 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน
โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลางเลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	101.875	20.375	0.922
ภายในกลุ่ม	395	8729.396	22.100	
รวม	400	8831.271		

F 2.23
($\alpha = .05$, $df = 5, 395$)

ตาราง ค 40 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลางเลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	276.619	34.577	1.584
ภายในกลุ่ม	392	8554.653	21.823	
รวม	400	8831.272		

F 1.96
($\alpha = .05$, $df = 8, 392$)

ตาราง ค 41 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของเยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	141.798	28.360	1.285
ภายในกลุ่ม	395	8669.474	21.999	
รวม	400	8831.272		

F 2.23
($\alpha = .05$, df = 5, 395)

ตาราง ค 42 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทัศนคติต่อโรงเรียน
โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	59.086	19.695	.891
ภายในกลุ่ม	397	8772.185	22.096	
รวม	400	8831.271		

F 2.62
($\alpha = .05$, df = 3, 397)

ตาราง ค 43 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา

โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้อง

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	278.460	30.940	1.571
ภายในกลุ่ม	391	7700.552	19.695	
รวม	400	7979.012		

F ($\alpha = .05$, df = 9,391) 1.90

ตาราง ค 44 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา

โดยพิจารณาจากสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	141.375	47.125	2.387
ภายในกลุ่ม	397	7837.638	19.742	
รวม	400	7979.012		

F ($\alpha = .05$, df = 3,397) 2.62

ตาราง ค 45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา
โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	536.096	107.219	5.690 **
ภายในกลุ่ม	395	7442.917	18.843	
รวม	400	7979.013		

**

F (α = .01, df = 5, 395) 3.06

ตาราง ค 46 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	378.158	47.270	2.438 *
ภายในกลุ่ม	392	7600.855	19.390	
รวม	400	7979.013		

*

F (α = .05, df = 8, 392) 1.96

ตาราง ก 47 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของ เยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	1193.279	238.656	13.892 **
ภายในกลุ่ม	395	6785.733	17.179	
รวม	400	7979.012		

**

F (α = .01, df = 5,395) 3.06

ตาราง ก 48 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา
โดยพิจารณาจากฐานะของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ค่ากลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	334.117	111.372	5.784 **
ภายในกลุ่ม	397	7644.896	19.257	
รวม	400	7979.013		

**

F (α = .01, df = 3,397) 3.06

ตาราง ก 49 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความมุ่งหวังทางการศึกษา
โดยพิจารณาจากเพศ

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	1	122.623	122.623	6.228 *
ภายในกลุ่ม	399	7856.389	19.690	
รวม	400	7979.012		

* F 3.86
($\alpha = .05$, df = 1,399)

ตาราง ก 50 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว
โดยพิจารณาจากจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	9	134.171	14.908	0.899
ภายในกลุ่ม	391	6486.557	16.590	
รวม	400	6620.728		

F 1.90
($\alpha = .05$, df = 9,391)

ตาราง ค 51 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของบิดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของ กำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของ กำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	240.089	30.011	1.844
ภายในกลุ่ม	392	6380.639	16.277	
รวม	400	6620.728		

F ($\alpha = .05$, df = 8,392) 1.96

ตาราง ค 52 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของมารดา

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของ กำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของ กำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	8	245.724	30.716	1.889
ภายในกลุ่ม	392	6375.004	16.263	
รวม	400	6620.728		

F ($\alpha = .05$, df = 8,392) 1.96

ตาราง ค 53 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว
โดยพิจารณาตามฐานะของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	3	8.500	2.833	0.170
ภายในกลุ่ม	397	6612.228	16.655	
รวม	400	6620.728		

$$F_{(\alpha = .05, df = 3, 397)} = 2.62$$

ตาราง ค 54 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของจำนวนปัญหาในครอบครัว
โดยพิจารณาจากสถานภาพของครอบครัว

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	140.042	28.008	1.707
ภายในกลุ่ม	395	6480.686	16.407	
รวม	400	6620.728		

$$F_{(\alpha = .05, df = 5, 395)} = 2.23$$

ตาราง ก 55 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว
โดยพิจารณาจากเพศของ เยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	1	3.710	3.710	0.224
ภายในกลุ่ม	399	6617.018	16.584	
รวม	400	6620.728		

$$F_{(\alpha = .05, df = 1, 399)} = 3.86$$

ตาราง ก 56 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาในครอบครัว
โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของ เยาวชน

ที่มาของ ความแปรปรวน	degree of freedom (df)	ผลรวมของกำลังสอง (SS)	ตัวกลาง เลขคณิต ของกำลังสอง	F
ระหว่างกลุ่ม	5	153.018	30.604	1.869
ภายในกลุ่ม	395	6467.710	16.374	
รวม	400	6620.728		

$$F_{(\alpha = .05, df = 5, 395)} = 2.23$$

ภาคผนวก ง.

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง

ภาคผนวก ง.

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง

ตาราง ง 1 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องปัญหาในครอบครัว
จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน

ระดับการศึกษาเยาวชน	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	28.9622	4.118	- 0.69
ระดับการศึกษาค่ำ	29.2479	4.040	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องปัญหาในครอบครัว
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
ฐานะดี	29.1746	4.218	0.13
ฐานะไม่ดี	29.1164	4.006	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องปัญหาในครอบครัว
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
สถานภาพสูง	29.2793	4.051	0.79
สถานภาพต่ำ	28.9553	4.094	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องปัญหาในครอบครัว
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	28.7672	4.159	- 2.50 *
ระดับการศึกษาต่ำ	29.8273	3.811	

$$* t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.966 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องปัญหาในครอบครัว
จำแนกตามจำนวนพี่น้อง

จำนวนพี่น้อง	$\bar{X}$	S^2_X	t
พี่			
พี่มาก	29.2601	3.966	1.26
พี่น้อย	28.6154	4.458	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 6 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องปัญหาในครอบครัว
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S^2_X	t
ทำผิดกฎหมายมาก	28.9613	3.675	- 0.88
ทำผิดกฎหมายน้อย	29.3196	4.453	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 7 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา
จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน

ระดับการศึกษาของเยาวชน	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	22.3270	4.452	- 6.89 **
ระดับการศึกษาค่ำ	25.3017	4.073	

** t = 2.576 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 8 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
ฐานะดี	22.8016	4.548	- 4.09 **
ฐานะไม่ดี	24.7273	4.303	

** t = 2.576 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นทางการศึกษา
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
สถานภาพสูง	24.8153	4.344	3.51**
สถานภาพต่ำ	23.2626	4.479	

** t = 2.576 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 10 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นทางการศึกษา
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษามือบิดา	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	23.8092	4.299	- 1.93
ระดับการศึกษาค่ำ	24.7122	4.725	

t = 1.645 (Two - tailed Test)
($\alpha = .10$, df = 399)

ตาราง ง 11 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นทางการศึกษา
จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว

จำนวนพี่น้องในครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
จำนวนพี่น้องมาก	24.4211	4.427	2.75**
จำนวนพี่น้องน้อย	22.8846	4.443	

*** t = 2.576 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 12 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นทางการศึกษา
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S^2_X	t
กระทำผิดกฎหมายมาก	24.5845	4.309	2.15*
กระทำผิดกฎหมายน้อย	23.6289	4.588	

* t = 1.960 (Two - tailed Test)
($\alpha = .05$, df = 399)

ตาราง ง 13 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน
จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน

ระดับการศึกษาของเยาวชน	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	19.4968	4.476	- 0.68
ระดับการศึกษาค่ำ	19.8223	4.844	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 14 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
ฐานะดี	19.9444	4.835	0.72
ฐานะไม่ดี	19.5782	4.639	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 15 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
สถานภาพสูง	19.6982	4.700	0.02
สถานภาพต่ำ	19.6871	4.710	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 16 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	19.4389	4.457	- 1.49
ระดับการศึกษาต่ำ	20.1727	5.106	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 17 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน
จำแนกตามจำนวนที่นั่งในครอบครัว

จำนวนที่นั่งในครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
จำนวนที่นั่งมาก	19.7926	4.764	0.86
จำนวนที่นั่งน้อย	19.2820	4.422	

$$t_{(\alpha = .05, df = 366)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 18 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S_X^2	t
ทำผิดกฎหมายมาก	19.7488	4.685	0.24
ทำผิดกฎหมายน้อย	19.6340	4.725	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.690 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 19 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวใน
โรงเรียน จำแนกตามระดับการศึกษาเยาวชน

ระดับการศึกษาเยาวชน	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	23.9371	4.486	- 1.85
ระดับการศึกษาค่ำ	24.7066	3.800	

$$t_{(\alpha = .10, df = 399)} = 1.645 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 20 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
ฐานะดี	23.5159	4.096	- 2.96 **
ฐานะไม่ดี	24.8073	4.041	

$$** t_{(\alpha = .01, df = 399)} = 2.576 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 21 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน จำแนกตามสถานภาพครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
สถานภาพสูง	24.5991	4.023	1.08
สถานภาพต่ำ	24.1564	4.186	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 22 เปรียบเทียบความแตกต่างเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	24.2566	3.898	- 1.11
ระดับการศึกษาต่ำ	24.7122	4.448	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 23 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน จำแนกตามจำนวนพี่น้อง

จำนวนพี่น้อง	$\bar{X}$	S_X^2	t
จำนวนพี่น้องมาก	24.6254	4.005	2.24*
จำนวนพี่น้องน้อย	23.4743	4.366	

* t = 1.960 (Two - tailed Test)
($\alpha = .05$, df = 399)

ตาราง ง 24 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว
ในโรงเรียน จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

กระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S_X^2	t
ทำผิดกฎหมายมาก	24.5362	4.254	0.68
ทำผิดกฎหมายน้อย	24.2577	3.930	

t = 1.960 (Two - tailed Test)
($\alpha = .05$, df = 399)

ตาราง ง 25 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกต่อตน
จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน

ระดับการศึกษาของ เยาวชน	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	25.8616	3.481	0.38
ระดับการศึกษาค่ำ	25.7231	3.558	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 26 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกต่อตน
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
ฐานะดี	25.9365	3.668	0.61
ฐานะไม่ดี	25.7054	3.460	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 27 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกลึกซึ้งต่อตน
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
สถานภาพสูง	25.8739	3.543	0.61
สถานภาพต่ำ	25.6592	3.506	

$$t = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

$$(\alpha = .05, df = 399)$$

ตาราง ง 28 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกลึกซึ้งต่อตน
จำแนกตามระดับการศึกษาบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	25.7252	3.547	- 0.41
ระดับการศึกษาต่ำ	25.8777	3.498	

$$t = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

$$(\alpha = .05, df = 399)$$

ตาราง ง 29 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกต่อคน
จำแนกตามจำนวนพี่น้อง

จำนวนพี่น้อง	$\bar{X}$	S_X^2	t
พี่น้องมาก	25.8142	3.577	0.42
พี่น้องน้อย	25.6282	3.311	

$$t = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)} \\ (\alpha = .05, df = 399)$$

ตาราง ง 30 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกต่อคน
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S_X^2	t
ทำผิดกฎหมายมาก	25.8261	3.490	0.28
ทำผิดกฎหมายน้อย	25.7268	3.568	

$$t = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)} \\ (\alpha = .05, df = 399)$$

ตาราง ง 31 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิต
จำแนกตามระดับการศึกษาเยาวชน

ระดับการศึกษาของเยาวชน	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	27.7924	3.448	** 3.60
ระดับการศึกษาค่ำ	26.5785	8.199	

** t = 2.576 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 32 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิต
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
ฐานะดี	27.6508	3.221	* 2.41
ฐานะไม่ดี	26.7891	3.378	

* t = 1.960 (Two - tailed Test)
($\alpha = .05$, df = 399)

ตาราง ง 33 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิต
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
สถานภาพสูง	26.9279	3.220	- 0.88
สถานภาพต่ำ	27.2234	3.505	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 34 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งมั่นในชีวิต
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	27.0153	3.350	- 0.37
ระดับการศึกษาค่ำ	27.1439	3.357	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 35 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต
จำแนกตามจำนวนเงิน

จำนวนเงิน	$\bar{X}$	S_X^2	t
พียงมาก	26.9164	3.337	- 1.75
พียงน้อย	27.6538	3.357	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 36 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S_X^2	t
ทำผิดกฎหมายมาก	26.8937	3.360	- 1.03
ทำผิดกฎหมายน้อย	27.2371	3.337	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 37 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเคารพกฎหมาย
จำแนกตามระดับการศึกษาของเยาวชน

ระดับการศึกษาของเยาวชน	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	24.1321	4.346	2.69**
ระดับการศึกษาค่ำ	22.9297	4.408	

**

t = 2.576 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 38 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเคารพกฎหมาย
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
ฐานะดี	23.6270	4.154	0.68
ฐานะไม่ดี	23.3055	4.536	

t = 1.960 (Two - tailed Test)
($\alpha = .05$, df = 399)

ตาราง ง 39 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเคารพกฎหมาย
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
สถานภาพสูง	23.1036	4.384	- 1.53
สถานภาพต่ำ	23.7821	4.442	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 40 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเคารพกฎหมาย
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	23.5992	4.195	1.20
ระดับการศึกษาค่ำ	23.0432	4.803	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 41 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเคารพกฎหมาย
จำแนกตามจำนวนเพื่อน

จำนวนเพื่อน	$\bar{X}$	S^2_X	t
เพื่อนมาก	23.3374	4.469	- 0.64
เพื่อนน้อย	23.6923	4.210	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 42 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเคารพกฎหมาย
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S^2_X	t
ทำผิดกฎหมายมาก	23.4783	4.321	0.34
ทำผิดกฎหมายน้อย	23.3299	4.528	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 43 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
จำแนกตามระดับการศึกษาของ เยาวชน

ระดับการศึกษาของ เยาวชน	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	20.4025	4.536	- 5.04 **
ระดับการศึกษาค่ำ	22.5702	3.994	

**

t
($\alpha = .01$, df = 399) = 2.576 (Two - tailed Test)

ตาราง ง 44 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
ฐานะดี	20.4286	4.619	- 4.08 **
ฐานะไม่ดี	22.2982	4.087	

**

t
($\alpha = .01$, df = 399) = 2.576 (Two - tailed Test)

ตาราง ง 45 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
สถานภาพสูง	22.3333	4.088	3.23 ^{**}
สถานภาพต่ำ	20.9385	4.535	

^{**}t = 2.576 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 46 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อวงศ์ตระกูล
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	21.4427	4.352	- 1.70
ระดับการศึกษาต่ำ	22.2158	4.298	

t = 1.645 (Two - tailed Test)
($\alpha = .01$, df = 399)

ตาราง ง 47 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อวงศักระกูล
จำแนกตามจำนวนพี่น้อง

จำนวนพี่น้อง	$\bar{X}$	S_X^2	t
พี่น้องมาก	21.9845	4.308	2.59 **
พี่น้องน้อย	20.5769	4.335	

**
t ($\alpha = .01$, df = 399) = 2.576 (Two - tailed Test)

ตาราง ง 48 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อวงศักระกูล
จำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	$\bar{X}$	S_X^2	t
ทำผิดกฎหมายมาก	21.7778	3.940	0.32
ทำผิดกฎหมายน้อย	21.6392	4.746	

t ($\alpha = .05$, df = 399) = 1.960 (Two - tailed Test)

ตาราง ง 49 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามระดับการศึกษาเยาวชน

ระดับการศึกษาของเยาวชน	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	33.9497	4.842	- 4.66 ^{**}
ระดับการศึกษาต่ำ	36.1694	4.551	

$$t^{**} = 2.576 \text{ (Two - tailed Test)}$$

$$(\alpha = .01, df = 399)$$

ตาราง ง 50 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
ฐานะดี	34.7460	4.935	- 1.54
ฐานะไม่ดี	35.5382	4.707	

$$t = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

$$(\alpha = .05, df = 399)$$

ตาราง ง 51 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำนวนความสดานภาพของครอบครัว

สดานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
สดานภาพสูง	35.5405	4.815	1.17
สดานภาพต่ำ	34.9776	4.749	

$$t_{(\infty = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 52 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำนวนความระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	34.7137	4.831	- 3.35 ^{**}
ระดับการศึกษาต่ำ	36.3741	4.526	

$$t_{(\infty = .01, df = 399)} = 2.576 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 53 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความเชื่อในโชคชะตาและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำแนกตามจำนวนพี่น้อง

จำนวนพี่น้อง	$\bar{X}$	S_X^2	t
พี่น้องมาก	35.5542	4.739	2.27*
พี่น้องน้อย	34.1923	4.862	

$$* t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 54 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์
จำแนกตามการกระทำนิคกณหมาย

การกระทำนิคกณหมาย	$\bar{X}$	S_X^2	t
ทำนิคกณหมายมาก	35.6667	4.632	1.63
ทำนิคกณหมายน้อย	34.8866	4.928	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 55 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย
จำแนกตามระดับการศึกษาของเยาวชน

ระดับการศึกษาของ เยาวชน	$\bar{X}$	S^2_X	t
ระดับการศึกษาสูง	1.4906	0.501	- 0.83
ระดับการศึกษาต่ำ	1.5331	0.500	

$$t \quad (\alpha = .05, df = 399) = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 56 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย
จำแนกตามฐานะของครอบครัว

ฐานะของครอบครัว	$\bar{X}$	S^2_X	t
ฐานะดี	1.5238	0.501	0.21
ฐานะไม่ดี	1.5127	0.501	

$$t \quad (\alpha = .05, df = 399) = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 57 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย
จำแนกตามสถานภาพของครอบครัว

สถานภาพของครอบครัว	$\bar{X}$	S_X^2	t
สถานภาพสูง	1.5315	0.500	0.68
สถานภาพต่ำ	1.4972	0.501	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 58 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย
จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	$\bar{X}$	S_X^2	t
ระดับการศึกษาสูง	1.5191	0.501	0.16
ระดับการศึกษาต่ำ	0.5108	0.502	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ตาราง ง 59. เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการกระทำผิดกฎหมาย
จำแนกตามจำนวนพี่น้อง

จำนวนพี่น้อง	$\bar{X}$	S^2_X	t
พี่น้องมาก	1.5263	0.500	0.82
พี่น้องน้อย	1.4744	0.503	

$$t_{(\alpha = .05, df = 399)} = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)}$$

ภาคผนวก จ

คำศัพท์ประติศาสตร์สัมพันธ์

ภาคผนวก จ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตาราง จ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ของตัวแปรต่าง ๆ (จำนวน 19 ตัวแปร)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	1.00									
2	-0.07	1.00								
3	** 0.25	-0.06	1.00							
4	** -0.27	0.09	** -0.42	1.00						
5	-0.05	0.14	0.06	-0.03	1.00					
6	-0.08	0.10	0.03	-0.04	** 0.60	1.00				
7	-0.14	-0.09	-0.09	0.17	-0.02	0.02	1.00			
8	0.09	0.14	0.06	-0.09	0.10	0.07	** -0.28	1.00		
9	** 0.43	0.07	-0.02	-0.07	0.07	0.08	** -0.21	** 0.50	1.00	
10	0.01	-0.03	0.02	0.04	-0.03	-0.02	0.04	-0.05	-0.02	1.00
11	-0.08	-0.05	0.01	0.07	-0.09	-0.10	0.01	0.03	0.03	-0.01
12	** -0.34	** 0.29	** -0.20	** 0.24	-0.04	0.04	0.16	-0.07	-0.03	0.11
13	-0.05	-0.06	0.01	0.03	-0.08	-0.03	-0.00	0.07	0.04	-0.00
14	-0.11	-0.03	-0.14	0.07	-0.06	0.06	0.11	-0.04	-0.15	-0.03
15	0.02	0.02	0.01	-0.01	-0.01	-0.04	-0.07	0.13	0.03	0.00
16	0.17	-0.04	0.13	-0.11	-0.01	-0.02	-0.07	0.03	0.01	-0.07
17	0.18	0.01	0.05	-0.09	0.04	-0.01	0.06	-0.08	-0.13	0.00
18	** -0.25	0.03	** -0.20	** 0.21	-0.03	-0.01	0.08	-0.02	-0.01	-0.01
19	** -0.23	0.02	-0.07	0.12	-0.15	-0.03	0.11	-0.03	-0.06	0.07

* มีนัยสำคัญที่ $p < .05$

** มีนัยสำคัญที่ $p < .01$

ตาราง จ 1 (ต่อ)

ตัวแปร	11	12	13	14	15	16	17	18	19
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11	1.00								
12	0.21*	1.00							
13	** 0.25	** 0.24	1.00						
14	* 0.19	** 0.34	** 0.42	1.00					
15	** 0.30	0.05	** 0.23	** 0.23	1.00				
16	0.05	-0.26	-0.07	-0.07	0.01	1.00			
17	-0.31	-0.29	** -0.37	** -0.33	** -0.31	0.03	1.00		
18	* 0.19	** 0.34	** 0.33	** 0.27	* 0.20	** -0.21	** -0.36	1.00	
19	** 0.24	** 0.22	0.16	0.16	0.08	-0.03	** -0.32	0.15	1.00

* มีนัยสำคัญที่ $p < .05$

** มีนัยสำคัญที่ $p < .01$

ภาคผนวก ฉ

คำสัมประสิทธิ์การถดถอยของการวิเคราะห์ถดถอย

ภาคผนวก ฉ

ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการวิเคราะห์ถดถอย

ตาราง ฉ 1 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการวิเคราะห์ถดถอยตัวแปรตามได้แก่
การกระทำผิดกฎหมาย

ลำดับที่	ขั้นตอนการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการ				
	1	2	3	4	5
ค่าคงที่	3.7064	4.2757	3.6061	3.0339	3.8817
1 ความมุ่งหวังทางการศึกษา (12)	0.432 $R^2=.01$	0.537	0.489	0.559	0.506
2 ความสำเร็จและความสนใจในโรงเรียน (14)		-0.336 $R^2=.02$	-0.364	-0.370	-0.367
3 ความเชื่อในโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (19)			0.242 $R^2=.02$	0.275	0.284
4 ระดับการศึกษาของเยาวชน (1)				0.910 $R^2=.02$	0.999
5 ความมุ่งหวังในชีวิต (16)					-0.290 $R^2=.02$

ตาราง จ 2 แสดงค่า F ของกลุ่มตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการถดถอย

Variable Number	Multiple Corr. Coeff.	Regression Coefficient	Standard Error of Reg. Coeff.	F
12	0.107	0.4982	1.7925	* 4.648
14	0.129	-0.3697	1.7901	* 3.379
19	0.143	0.2834	1.7888	* 2.785
1	0.152	0.1057	1.7886	* 2.357
16	0.161	-0.2877	1.7884	* 2.104
intercept 3.86176				

* มีนัยสำคัญที่ $p < .05$

ภาคผนวก ข

สภาพความรู้สึกลึกซึ้งของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

ภาคผนวก ข.

สภาพความรู้สึกนึกคิดของ เยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมาย

ตาราง ข 1 สภาพความรู้สึกนึกคิดก่อนการกระทำความผิดกฎหมาย

ความรู้สึกก่อนการกระทำความผิดกฎหมาย	ความถี่	ร้อยละ
รู้สึกว่าเขาทำผิดทางใจ	97	24.2
รู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม	32	8.0
รู้สึกว่าถูกคนอื่นเหยียดหยาม	41	10.2
รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า	45	11.2
รู้สึกเหนื่อยใจ	32	8.0
รู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ	12	3.0
มีความรู้สึกอย่างอื่น	31	7.7
เฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกอย่างใด	78	19.5
รวม	401	100

ตาราง ข 2 สภาพความรู้สึกนึกคิดหลังการกระทำนิคกฏหมาย

ความรู้สึกหลังการกระทำนิคกฏหมาย	ความถี่	ร้อยละ
รู้สึกสำนึกในบาปที่ใดกระทำลงไป	54	13.5
รู้สึกถึงความทุกข์ที่ได้รับขณะนี้	43	10.7
รู้สึกว่าต้องสูญเสียอนาคตไป	78	19.5
รู้สึกอยากกลับตนเป็นคนดี	143	35.7
รู้สึกว่าสิ่งที่ทำไปโชคร้ายผิด	7	1.7
รู้สึกว่าอยากกลับไปแก้แค้นคู่อริ	11	2.7
รู้สึกอยากบวชเพื่อล้างบาป	44	11.0
รู้สึกอย่างอื่น	4	1.0
เฉย ๆ ไม่รู้สึกอย่างไร	17	4.2
รวม	401	100

ตาราง ข 3 เหตุผลในการกระทำผิดกฎหมาย

เหตุผลในการกระทำผิด	ความถี่	ร้อยละ
เพราะถูกข่มเหงรังแก	19	4.7
เพราะถูกกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่	32	8.0
เพราะถูกชักจูงจากผู้อื่น	147	36.7
เพราะได้รับการศึกษาน้อย	28	7.0
เพราะความไม่รู้อาเป็นผิด	24	6.0
เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ	5	1.2
เพราะหึกห้ามใจไม่ไหว	80	20.0
เพราะเหตุโดยบังเอิญ	46	11.5
ไม่มีเหตุผล	20	5.0
รวม	401	100

ตาราง ๔ เหตุผลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย

เหตุผลที่จะไม่กระทำผิดกฎหมาย	ความถี่	ร้อยละ
ถ้าพ่อแม่เหมือนคนอื่น	27	6.7
ถ้าพ่อแม่รักและเอาใจใส่	38	9.5
ถ้าพ่อแม่ให้ความยุติธรรมไม่ลำเอียง	14	3.5
ถ้าไม่คอยชักชวน ยั่วยุ ไม่ให้ทำผิด	38	9.5
ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่เลวคอยชักจูง	109	27.2
ถ้าไม่ถูกล่อลวงจากโรงเรียน	21	5.2
ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน	64	16.0
ถ้าไม่คิดยาเสพติด	59	14.7
ไม่มีเหตุผล	31	7.7
รวม	401	100

ภาคผนวก ข

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมายกับผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย

ภาคผนวก ช

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดกับผู้ไม่กระทำผิด

ตาราง ช 1 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องปัญหาในครอบครัว จำแนกตาม
ผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขวชนนในลุ่มทัวอย่าง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	29.1347	4.068	4.89**
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	26.2909	3.881	

$$^{**}t = 2.576 \text{ (Two - tailed Test)}$$

$$(\alpha = .01, df = 454)$$

ตาราง ช 2 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งหวังทางการศึกษา
จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขวชนนในลุ่มทัวอย่าง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	24.1222	4.466	3.75**
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	21.7636	3.631	

$$^{**}t = 2.576 \text{ (Two - tailed Test)}$$

$$(\alpha = .01, df = 454)$$

ตาราง ข 3 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อโรงเรียน
จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขาวชนในกลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	19.6933	4.699	0.59
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	19.3091	3.349	

$$t = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)} \\ (\alpha = .05, df = 454)$$

ตาราง ข 4 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลวใน
โรงเรียน จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขาวชนในกลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	24.4015	4.098	2.69**
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	22.8182	4.060	

$$t = 2.576 \text{ (Two - tailed Test)} \\ (\alpha = .01, df = 454)$$

ตาราง ข 5 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความรู้สึกต่อคน จำแนกตาม
ผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่ทำผิดกฎหมาย

เขวชนในลุ่มทัวอย่ง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	25.7780	3.524	** 2.89
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	24.3273	3.221	

$$t = 2.576 \text{ (Two - tailed Test)} \\ (\alpha = .01, df = 454)$$

ตาราง ข 6 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต จำแนกตาม
ผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขวชนในลุ่มทัวอย่ง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	27.0598	3.349	1.49
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	26.3454	3.134	

$$t = 1.960 \text{ (Two - tailed Test)} \\ (\alpha = .05, df = 454)$$

ตาราง ข 7 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องการเคารพกฎหมาย จำแนกตาม
ผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขวชนในลุ่มทัวอย่าง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	23.4065	4.417	-2.79**
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	25.1454	3.592	

**
t ($\alpha = .01$, df = 454) = 2.576 (Two - tailed Test)

ตาราง ข 8 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องทัศนคติต่อวงศักระกูล จำแนกตาม
ผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขวชนในลุ่มทัวอย่าง	$\bar{X}$	S_X^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	21.7107	4.344	-1.43
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	22.6000	4.306	

t ($\alpha = .05$, df = 454) = 1.960 (Two - tailed Test)

ตาราง ข 9 เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความเชื่อในโชครชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์
จำแนกตามผู้กระทำผิดกฎหมายและไม่กระทำผิดกฎหมาย

เขวชนในคูลมตัวอย่าง	$\bar{x}$	s_x^2	t
ผู้กระทำผิดกฎหมาย	35.2893	4.788	2.56*
ผู้ไม่กระทำผิดกฎหมาย	33.5454	4.350	

*
t
($\alpha = .05$, $df = 454$) = 1.960 (Two - tailed Test)

ภาคผนวก ง

แบบสัมภาษณ์เขาวชน

ภาคผนวก ข.

แบบสัมภาษณ์เยาวชน

ประเภทของผู้ตอบ

- ผู้ตอบประเภท ก (1)
- ผู้ตอบประเภท ข (2)

สถานที่.....

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์ / /

เริ่มสัมภาษณ์เวลา :

สิ้นสุดการสัมภาษณ์เวลา :

ชื่อ/นามสกุล ผู้สัมภาษณ์ :

ชื่อผู้ตรวจ :

คำแนะนำในการตอบ

คำถามต่อไปนี้ เป็นคำถามเกี่ยวกับตัวคุณ คำตอบที่คุณตอบจะไม่ส่งผลกระทบต่อตัวคุณเลย แต่กลับจะเป็นประโยชน์เมื่อใดที่พิจารณาพร้อมกับคำตอบของคุณ แล้วนำไปจัดทำเป็นข้อเสนอแนะในการแก้ไขข้อบกพร่องต่อไป เพื่อประโยชน์โดยตรงต่อตัวคุณเองและต่อประเทศชาติสืบไป คำตอบของคุณเราจะเก็บไว้เป็นความลับที่สุด

ฉะนั้น ขอให้โปรดตอบตามความเป็นจริง และตอบให้ครบถ้วน จึงจะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปได้

งานครั้งนี้จะสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ความร่วมมือของคุณ ดังนั้นจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณจะได้รับความร่วมมืออย่างดีจากคุณ

ขอขอบคุณล่วงหน้าในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้.

(ผู้สัมภาษณ์ทำเครื่องหมาย ที่ _____ หน้าข้อความที่ต้องการ)

1. เพศ _____ ชาย (1)

_____ หญิง (2)

2. ขณะนี้คุณอายุเท่าไร

_____ 14 ปี _____ 18 ปี

_____ 15 ปี _____ 19 ปี

_____ 16 ปี _____ 20 ปี

_____ 17 ปี _____ 20 ปีขึ้นไป

3. ภูมิลำเนา

3.1 คุณมีภูมิลำเนาอยู่ที่ไหน

_____ กรุงเทพฯ (1)

_____ ภาคกลาง (ไม่รวมกรุงเทพฯ) (2)

_____ ภาคเหนือ (3)

_____ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (อีสาน) (4)

_____ ภาคใต้ (5)

3.2 คุณอยู่ที่ไหนมาแต่เดิม หรือว่าย้ายมาจากถิ่นอื่น

_____ อยู่ที่นั่นมาแต่เดิม (ข้ามไปตอบข้อ 4) (1)

_____ ย้ายมาจากที่อื่น (2)

3.3 คุณย้ายมาอยู่ที่นั่นนานเท่าไรแล้ว

_____ ยังไม่ถึงปี (1)

_____ 1 ปี (2)

_____ 2 ปี (3)

_____ 3 ปี (4)

_____ 4 ปี (5)

- _____ 5 ปี (6)
- _____ เกิน 5 ปี (7)
- _____ ไม่ทราบ (8)

4. คุณจบการศึกษาสูงสุดถึงระดับใด

- _____ ไม่เคยเข้าเรียนเลย (1)
- _____ เรียนไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (2)
- _____ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (3)
- _____ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 (4)
- _____ จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 (5)
- _____ จบมัธยมศึกษาปีที่ 5 (6)
- _____ จบอาชีวศึกษาหรือโรงเรียนฝึกอาชีพ (7)
- _____ ได้รับประกาศนียบัตรวิชาเฉพาะหรืออนุปริญญา (8)

5. (ผู้สัมภาษณ์กล่าวนำถามว่า ก่อนมาอยู่ที่นี้ สำหรับผู้ตอบประเภท ก ขณะนี้ สำหรับผู้ตอบประเภท ข)

(.....) ใครเป็นผู้ให้ความอุปการะเลี้ยงดูแก่คุณ

- _____ ไม่มีผู้อุปการะที่แน่นอน (1)
- _____ บิดา มารดา ทั้งสองคน (2)
- _____ บิดาค้นเคียว (3)
- _____ มารดาค้นเคียว (4)
- _____ ญาติผู้ใหญ่ (เช่น ปู่ ย่า ยาย ลุง ป้า เป็นต้น) (5)
- _____ ญาติพี่น้อง (เช่น พี่ชาย พี่สาว พี่สะใภ้ น้าชาย น้าสาว เป็นต้น) (6)
- _____ นักบวช (เช่น พระภิกษุ สามเณร แม่ชี) (7)
- _____ บุคคลอื่นที่มีโชติญาติ (8)

6. ขอให้ อธิบายว่าขณะนี้ บิดา มารดา ของคุณยังมีชีวิตอยู่หรือไม่

6.1 บิดา _____ ยังมีชีวิต _____ (1)

_____ เสียชีวิตแล้ว _____ (2)

6.2 มารดา _____ ยังมีชีวิต _____ (1)

_____ เสียชีวิตแล้ว _____ (2)

7. ครอบครัวของคุณหรือผู้ให้ความอุปการะแก่คุณมีรายได้รวมทั้งสิ้นประมาณกี่บาท
(ผู้สัมภาษณ์ควรให้ความช่วยเหลือในการประเมินค่า)

_____ น้อยกว่า 2,000 บาท _____ (1)

_____ 2,001 บาท ถึง 7,000 บาท _____ (2)

_____ 7,001 บาทขึ้นไป _____ (3)

รายได้ที่ใช้นี้เลี้ยงคนทั้งหมด คน

8. บิดาหรือผู้ปกครองของคุณทำงานประเภทใดในรายการต่อไปนี้ (ถ้าเครื่องหมาย ✓
ที่ _____ และขีดเส้นใต้ข้อความ ให้อยู่ครบถ้วนบอก ผู้สัมภาษณ์ที่รายการ)

_____ เป็นครู อาจารย์ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ วิสวกร สถาปนิก
แพทย์ เภสัชกร หนายความ นักบัญชี นักบริหาร (เช่น ผู้อำนวยการ
ผู้จัดการ) นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ นักบิน เจ้าของโรงงาน
เจ้าของกิจการ _____ (1)

_____ เป็นพ่อค้าส่ง เจ้าของร้านค้าย่อยต่าง ๆ นายหน้า หรือตัวแทน
จำหน่าย เจ้าของที่ดินให้เช่า เจ้าของสวน เจ้าของนา
เจ้าของไร่ _____ (2)

_____ เป็นพนักงานราชการ พนักงานพิมพ์ พนักงานการเงิน
พนักงานขายของ พนักงานโทรเลข โทรศัพท์ _____ (3)

_____ เป็นช่างปั้น ช่างศิลป์ นักแสดง นักดนตรี ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า
ช่างตัดทรงผม ช่างทาสี ช่างไม้ ช่างปูน ช่างฟิต ช่างทำ
เฟอร์นิเจอร์ ช่างเรียงพิมพ์ ช่างพิมพ์ ช่างตัดผม ช่างถ่ายรูป
ช่างเสริมสวย

(4)

_____ เป็นชาวนา ช่างสวน คนรับใช้ คนขาย คนเดินโต๊ะอาหาร
ภารโรง คนทำความสะอาด บุรุษไปรษณีย์ คนขับรถ กระเป๋
ารถเมล์ คนขายของในร้าน คนรับจ้างทำงานรายวัน
บุรุษพยาบาล หาบเร่

(5)

9. บิดาหรือผู้ปกครองของคุณจบการศึกษาสูงสุดถึงระดับใด

_____ ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

(0)

_____ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

(1)

_____ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 (ม. 3)

(2)

_____ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม. 6)

(3)

_____ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม. 8)

(4)

_____ จบชั้นอาชีวศึกษา หรือโรงเรียนฝึกอาชีพ

(5)

_____ จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะหรืออนุปริญญา

(6)

_____ จบชั้นปริญญาหรือเทียบเท่า

(7)

_____ ไม่ทราบ

(9)

10. มารดาของคุณจบการศึกษาสูงสุดถึงระดับใด

_____ ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

(0)

_____ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

(1)

_____ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 (ม. 3)

(2)

_____ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม. 6)

(3)

_____ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม. 8)

(4)

- _____ จบชั้นอาชีวศึกษาหรือโรงเรียนฝึกอาชีพ (5)
- _____ จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะหรืออนุปริญญา (6)
- _____ จบชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่า (7)
- _____ ไม่ทราบ (9)

11. ขอให้ใครขอทราบว่ากลุ่มมีพนักงานทั้งหมดกี่คน

_____ ไม่มีเลย	_____ 5 คน	(0) (5)
_____ 1 คน	_____ 6 คน	(1) (6)
_____ 2 คน	_____ 7 คน	(2) (7)
_____ 3 คน	_____ 7 คนขึ้นไป	(3) (8)
_____ 4 คน		

12. คุณเป็นลูกคนที่เท่าไร

_____ คนที่ 1 (คนหัวปี)	_____ คนที่ 5	(1) (5)
_____ คนที่ 2	_____ คนที่ 6	(2) (6)
_____ คนที่ 3	_____ คนที่ 7	(3) (7)
_____ คนที่ 4	_____ คนที่ 7 ขึ้นไป	(4) (8)

13. (ก่อนมาอยู่ที่นี่)

..... ในกรณีบิดา มารดา ของคุณยังมีชีวิตอยู่ทั้งสองคน (ขณะนี้)

อยากทราบว่าบิดา มารดา ของคุณอยู่ด้วยกันหรือเปล่า

- _____ อยู่ด้วยกัน (1)
- _____ แยกกันอยู่ (2)
- _____ หย่าขาดจากกัน (3)

14. ขอให้ใครขอทราบต่อไปอีกสักเล็กน้อย ก็อยากทราบว่าบิดาของคุณ มีภรรยาใหม่หรือไม่

- 14.1 _____ บิดาไม่มีภรรยาใหม่ (ข้ามไปถามข้อ 15) (1)
- _____ บิดามีภรรยาใหม่ (2)

- 14.2 ☐ บิดามีบุตรกับภรรยาใหม่ (1)
☐ บิดา ไม่มีบุตรกับภรรยาใหม่ (2)
15. ข้อใด: ใครขอทราบว่า มารดา ของคุณมีสามีใหม่หรือไม่
- 15.1 ☐ มารดาไม่มีสามีใหม่ (ข้ามไปถามข้อ 16) (1)
☐ มารดามีสามีใหม่ (2)
- 15.2 ☐ มารดามีบุตรกับสามีใหม่ (1)
☐ มารดา ไม่มีบุตรกับสามีใหม่ (2)
- 16.
- 16.1 เมื่อออกจากโรงเรียนแล้ว คุณเคยได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับงานอาชีพ
 บ้างหรือไม่
- ☐ ไม่เคย (ข้ามไปถามข้อ 17) (1)
☐ เคย (2)
- 16.2 ถ้าเคย โปรดระบุว่าจากที่ใด
- ☐ ในครอบครัว (1)
☐ ห้างร้าน (2)
☐ โรงงาน (3)
☐ อุตสาหกรรม (4)
☐ โรงเรียน (5)
☐ สถานฝึกอาชีพ (6)
☐ ที่อื่น ๆ (โปรดระบุ) (7)
17. อยากทราบว่า คุณเคยมีความกลัวใจ ไม่สบายใจ หรือมีปัญหากับครอบครัว
 ที่คุณอาศัยอยู่เลย เมื่อสมัยคุณเป็นเด็ก (อายุประมาณ 5 - 12 ปี) บ้างหรือไม่
 โดยผู้ถามจะถามทีละข้อ ให้คุณเลือกตอบว่า จริงที่สุด จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
17.1 การทะเลาะวิวาทถือเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนหลายคน ที่อยู่รวมกันมานานด้วยกัน				
17.2 คุณเองก็เคยทะเลาะกับบิการมาลาหรือผู้ปกครองของคุณเสมอ				
17.3 บิการมาลาหรือผู้ปกครองของคุณมักมีใจกับญาติพี่น้อง หรือคนในย่านเสมอ				
17.4 บิการมาลาหรือผู้ปกครองมีความกลัวใจเกี่ยวกับเรื่อง ตัวคุณเป็นส่วนใหญ่				
17.5 บิการมาลาหรือผู้ปกครองมีความกลัวใจเกี่ยวกับเรื่อง การเงินหรือรายได้ของครอบครัวเสมอ				
17.6 เมื่อบิการมาลาหรือผู้ปกครองของคุณมีใจกัน มักหาเรื่องวิวาทและทำโทษคุณด้วยเสมอ				
17.7 บิการมาลาหรือผู้ปกครองของคุณทะเลาะกันเสมอเกี่ยวกับ เรื่องความประพฤติของแต่ละฝ่าย (เช่น คำนำน้าเมา เรื่องชู้สาว การพนัน ยาเสพติด)				
17.8 เมื่อเกิดความไม่สบายใจหรือมีปัญหา คุณมักจะ ออกจากบ้านเสมอ เพราะทำให้คุณสบายใจ				
17.9 บิการมาลาหรือผู้ปกครองของคุณมักมีเรื่องกลัวใจเกี่ยวกับ ความประพฤติของพี่ ๆ น้อง ๆ ของคุณเสมอ				
17.10 คุณรู้สึกว่าตนเองเป็นคนที่โชกดี ไม่ต้องกลัวออกกลัวใจ หรือมีปัญหาเหมือนคนอื่น ๆ				

18. ใครขอทราบว่าคุณเคยตั้งใจหรือมุ่งหวังที่จะศึกษาเล่าเรียนให้จบชั้นใด คุณจะเรียนได้หรือไม่ นั่นไม่สำคัญ ผู้ถามต้องการทราบความตั้งใจหรือความมุ่งหวังที่คุณเคยไปนั้นเอาไว้นั้น กรุณาเลือกตอบว่า จริงที่สุด จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
18.1 คนเราไม่คง เรียนสูงก็ประกอบอาชีพได้				
18.2 คุณต้องการเรียนจบระดับประถมศึกษา ก็เพียงพอ				
18.3 คุณไม่เคยคิดอยากจะได้เรียนสูง ๆ เพราะรู้ว่าสมองไม่ถนัด				
18.4 คุณเคยมุ่งหวังที่จะเรียนให้สูงกว่าญาติพี่น้องของคุณ				
18.5 คุณไม่เคยคิดอยากจะได้เรียนสูง เพราะรู้ว่าไม่มีทุนพอที่จะเรียน				
18.6 คุณเคยชวนชายเพื่อหาทางให้ได้เรียนต่อในชั้นสูง เช่น หารายได้พิเศษ ทดวิชา เป็นต้น				
18.7 คุณเคยหวังว่าจะเรียนให้เท่ากับบิดามารดาของคุณ ก็เพียงพอ				
18.8 คุณเคยหวังว่าจะได้ไปเรียนต่างประเทศ				
18.9 การได้เรียนสูง ๆ นั้น บางทีก็ไม่ดีเสมอไป เพราะทำให้เสียเงินทองโดยไม่จำเป็น				
18.10 ระหว่างการที่ได้เรียนสูง ๆ กับการมีเงินมาก ๆ คุณเลือกเอาการมีเงินมาก				

19. คุณเคยมีความรู้สึกต่อโรงเรียน (ที่คุณเคยเรียน) อย่างไบบ้าง เช่น รู้สึกว่าโรงเรียนทำให้คุณผิดหวัง โรงเรียนมีส่วนทำให้คุณผิดหวัง เป็นต้น ผู้ถามต้องการทราบความรู้สึกของคุณที่มีต่อโรงเรียน ผู้ถามจะอ่านขอความโพ้งทีละข้อ หากคุณมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร กรุณาเลือกตอบว่า จริงที่สุด จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
19.1 โรงเรียนที่คุณเคยเรียน ให้ความรู้มาก				
19.2 โรงเรียนที่คุณเคยเรียน มีส่วนทำให้คุณประพฤติไม่ดี				
19.3 คุณได้วิชาความรู้จากที่อื่นมากกว่าที่คุณได้รับจากโรงเรียน				
19.4 โรงเรียนที่คุณเคยเรียน ครูส่วนมากสอนเพื่อให้หมดไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น				
19.5 โรงเรียนที่คุณเคยเรียน มีระเบียบข้อบังคับที่จริงจัง ซึ่งคุณจะไม่ปฏิบัติตามโดยยาก				
19.6 โรงเรียนที่คุณเคยเรียน เอาใจใส่ต่อเด็กทุกคนอย่างทั่วถึงกัน				
19.7 โรงเรียนที่คุณเคยเรียนมักเรียกเงินจากนักเรียน และผูกกรอมอบเงินไป				
19.8 คุณรู้สึกภูมิใจมากเมื่อมีใครเอ่ยชื่อโรงเรียนของคุณ				
19.9 ถ้าคุณมีญาติพี่น้องหรือมีเพื่อน คุณจะไม่ให้เขาเรียนในโรงเรียนที่คุณเคยเรียนอยู่เลย				
19.10 โรงเรียนที่คุณเคยเรียนได้เคยสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แก่คุณมาแล้ว				

20. ใครขอทราบความเป็นไปสมัยเมื่อคุณเรียนอยู่ในโรงเรียน โดยผู้ถามจะอ่านข้อความให้ฟังทีละข้อ โปรดเลือกตอบว่าจริงที่สุด จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
20.1 เนื่องจากสมองไม่ค่อยดี คุณจึงเรียนไม่ได้เหมือนเพื่อน ๆ				
20.2 เนื่องจากมีปัญหาหลายอย่าง คุณจึงทำการบ้านไม่เสร็จอยู่เสมอ				
20.3 สมัยเรียนหนังสือ คุณไม่เคยสอบตกเลย				
20.4 คุณเคยถูกทำโทษบ่อย ๆ เพราะถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดของโรงเรียน				
20.5 คุณเรียนหนังสือไม่ค่อยจะได้เพราะมีเรื่องกลุ้มใจอยู่เสมอ				
20.6 สมัยเรียนหนังสือ คุณเคยสอบตกบ่อย ๆ เพราะครูสอนไม่ค่อยรู้เรื่อง				
20.7 คุณเรียนหนังสือไม่ค่อยจะได้ เพราะครูและเพื่อนไม่ให้ความช่วยเหลือคุณ				
20.8 บิดามารดาหรือผู้ปกครองของคุณมักยุ่งอยู่กับการประกอบอาชีพ ไม่ค่อยได้เอาใจใส่คุณ จึงทำให้คุณเรียนไม่ค่อยดี				
20.9 ในบรรดาพี่น้องแล้ว คุณเรียนได้ดีกว่าทุกคน				
20.10 สมัยเรียนหนังสือ เพื่อนต้องมาขอความช่วยเหลือเรื่องการเรียนจากคุณ				

21. ใครขอทราบความรู้สึกนึกคิดที่คุณมีต่อตัวเอง เช่น รู้สึกว่าคุณเป็นคนอาภัพ หรือเป็นคนอารมณ์รอน เป็นคน ธรรมดาจะอ่านข้อความในหนังสือที่ละข้อ ให้เลือกตอบว่า จริงที่สุดจริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด (ผู้สัมภาษณ์อ่านนำทุกข้อว่า ก่อนมาอยู่ที่นี่ สำหรับผู้ตอบประเภท ก ขณะนี้ สำหรับผู้ตอบประเภท ข)

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
21.1 (.....) คุณเคยมีความรู้สึกว่าคุณจะทำอะไรก็ได้ โดยที่ไม่มีใครสนใจคุณเลย				
21.2 (.....) คุณรู้สึกว่าคุณเป็นบุคคลที่น่าสงสารคนหนึ่งเท่านั้น				
21.3 (.....) ใคร ๆ ก็ตาม มักมองคุณอย่างดูถูกและเหยียดหยามเสมอ				
21.4 (.....) เพื่อน ๆ มักยกย่องให้คุณอยู่ในอันดับ "ลูกพี่" ใดคนหนึ่ง				
21.5 (.....) คุณรู้สึกว่าญาติพี่น้อง หรือเพื่อนบ้าน มักสนใจและยอมรับการกระทำของคุณเสมอ				
21.6 (.....) คุณรู้สึกว่าบิดามารดา ญาติพี่น้อง ไม่ไ้มองเห็นความดีในตัวคุณเลย				
21.7 (.....) คุณรู้สึกไม่ค่อยชอบพวกญาติพี่น้อง เพราะว่าเขาไม่ชอบคุณ				
21.8 (.....) คุณรู้สึกว่าเมื่อเทียบกับพี่น้องคนอื่น ๆ แล้ว คุณยัง เป็นคนที่ดีกว่าคนอื่น ๆ				
21.9 (.....) คุณรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่ไม่มี ความหมายต่อสังคมเท่าไรนัก				
21.10 (.....) คุณรู้สึกว่าบิดา มารดา ญาติพี่น้อง มักยกย่องสรรเสริญตัวคุณอยู่เสมอ				

22. ใครขอทราบความต้องการในชีวิตของคุณ ว่าตอนนี้อยู่ในสมัยที่คุณยัง เป็นเด็ก (อายุประมาณ 5 - 12 ปี) คุณเคยคิดฝันอยากจะทำอะไร หรืออยากจะเป็นอะไรบ้าง ขอให้คุณระลึกถึงสมัยที่คุณยังเป็นเด็ก ๆ คุณจะถามทีละข้อ ให้เลือกตอบว่า จริงที่สุด, จริง, ไม่จริง, ไม่จริงที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
22.1 สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยหวังว่าจะต้องมีครอบครัว และมีลูกไว้มขมเซย				
22.2 คุณเคยคิดอยากมีความ เป็นอยู่เหมือนกับครอบครัวของคุณ สมัยที่คุณเป็นเด็ก				
22.3 สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณไม่ค่อยคิดถึงวันข้างหน้า มุ่งสนุกสนานตามประสาเด็กเท่านั้น				
22.4 สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยคิดว่าเมื่อเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ คนทั่วไปจะต้องเคารพนับถือคุณ				
22.5 สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยคิดว่าถ้าโตขึ้นจะมีรายได้ เท่ากับมีคามารถของคุณสมัยนั้นหรือไม่				
22.6 สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยคิดอยากอยู่ตัวคนเดียว เพราะได้เห็นความยุ่งเหยิงในครอบครัวมาแล้ว				
22.7 สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยหวังว่าเมื่อเป็นผู้ใหญ่ คุณจะต้องมีบ้านและที่ดินเป็นของตนเอง				
22.8 สมัยเป็นเด็ก คุณเคยคิดว่าเมื่อเป็นผู้ใหญ่ คุณอยากมี ทรัพยากรที่มีความรู้				
22.9 คุณเคยหวังว่าถ้าคุณมีลูก คุณอยากให้ลูกของคุณได้เรียนสูงๆ				
22.10 สมัยเป็นเด็ก คุณเคยหวังว่าเมื่อเติบโตขึ้น คุณจะคงมี ตำแหน่งสูงในหน้าที่การงาน				

23. ใครขอทราบความคิดเห็นที่มีต่อกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ว่า คุณมีความเห็น
ต่อกฎหมายอย่างไร เช่น เห็นว่ากฎหมายทำให้คนเดือดร้อน กฎหมายเป็นเรื่องของใคร เป็นต้น
ผู้ถามจะอ่านข้อความให้ฟังทีละข้อ ให้เลือกตอบว่า จริงที่สุด จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
23.1 การละเมิดกฎหมายเพียงเล็กน้อย เช่น ขับรถผิดกฎจราจร ทั้งแก่กระดานลงบนถนน เป็นต้น ถือว่าไม่ผิดมาก พอจะทำได้				
23.2 การปฏิบัติตามกฎหมายกระทำโดยยาก เพราะเป็นเรื่องของ ผู้รู้และเจ้าหน้าที่เท่านั้น				
23.3 คุณเองก็เคยทำผิดกฎหมายบ่อย ๆ เพราะเห็นว่าเป็นความผิด เล็กน้อย ไม่หนักหนาอะไร				
23.4 กฎหมายเป็นเครื่องมือใหญ่ๆ เอาเปรียบผู้ไม่รู้กฎหมาย				
23.5 บางครั้งทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามีกฎหมาย แกล้งเรากลยังทำ เพราะเห็นว่าคนอื่นเขาทำได้ ไม่มีความผิด				
23.6 การปฏิบัติตามกฎหมาย ทำให้เกิดความเสียใจ เพราะต้องเสียผลประโยชน์บางอย่างไป				
23.7 โทษมากเจ้าหน้าที่มักเป็นผู้ละเมิดกฎหมายเสียเอง				
23.8 คุณเองรู้สึกไม่ค่อยชอบกฎหมาย เพราะกฎหมายไม่ได้ ให้ความยุติธรรมแก่คุณเลย				
23.9 ทำผิดกฎหมายแต่ไปประโยชน์ กับทำตามกฎหมาย แต่เสียประโยชน์ คุณเลือกเอาอย่างหลัง				
23.10 ถ้าจะต้องสูญเสียอะไรบางอย่าง แต่ต้องละเมิดกฎหมาย แล้วไม่ต้องสูญเสียสิ่งนั้น คุณส่วนมากจะเลือกเอาการ ละเมิดกฎหมาย				

24. ใครขอทราบความรู้สึกที่กลุ่มต้องศรัทธา คุณคิฟอง หรือผู้ที่ใช้นามสกุลเดียวกับคุณ
ผู้ถามจะอ่านข้อความไหมที่ละขอ ให้คุณเลือกตอบว่า จริงที่สุด จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
24.1 คนในวงศรัทธาเดียวกับคุณ บางคนโศกเศร้า ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด				
24.2 เมื่อเทียบกับวงศรัทธาอื่นแล้ว วงศรัทธาของคุณนี้ นั้นว่ายังเทียบกับเขาไม่ได้				
24.3 คุณรู้สึกว่าคนในวงศรัทธาทางก็เห็นว่าคุณเป็นคนหนึ่ง ที่มีความหมายต่อวงศรัทธา				
24.4 เมื่อนึกถึงวงศรัทธาของคุณแล้ว คุณไม่อยากจะกระทำ ความดีเลย เพราะไม่รู้จะทำไปเพื่ออะไร				
24.5 เมื่อนึกถึงวงศรัทธาของคุณนี้มากราวใด คุณจะ รู้สึกหมกหมัว คิดว่าตนเกิดผิดที่				
24.6 คนในวงศรัทธาของคุณ ส่วนมากไม่เคยมีใคร ทำอะไรให้เสียหายนะ				
24.7 คุณรู้สึกว่าวงศรัทธาของคุณไม่ใคร่ช่วยให้คุณมีอะไร ดีขึ้นเลย				
24.8 คนในวงศรัทธาของคุณส่วนมากเป็นผู้ที่ประสบ ความสำเร็จเป็นหลักฐาน				
24.9 ถ้ามีใครมาพูดคุยของชนเขยวงศรัทธาของคุณ คุณจะมีสติกละอาบใจ				
24.10 คุณจะภูมิใจมากถ้าได้ไปอยู่กับวงศรัทธาอื่นที่ดี ๆ				

25. ไกร'ชช'ร'าม'ความ'คิด'เห็น'และ'ความ'เชื่อ'ถือ'ของ'คุณ'เกี่ยวกับ'เรื่อง'โช'ค'ะ'ทา'และ'สิ่ง'ส'ก'ก'สิ'ห'ี'ที่'คุณ'เ'การ'ร'ับ'ถือ' เช่น' เรื่อง'เกี่ยวกับ'ก'วง'ชะ'ตา' พร'หม'ลิขิต' สิ่ง'ส'ก'ก'สิ'ห'ี'ทาง' ๆ' เป็น'คน'ผู้'ถาม'จะ'ถาม'คุณ'ที่'ละ'ขอ' ให้'คุณ'เลื'อก'ท'อบ'ว่า' จ'ริง'ที่'สุด' จ'ริง' ไม่'จ'ริง' ไม่'จ'ริง'ที่'สุด'

	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
25.1	ในโลกนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลให้เกิดสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ให้เกิดขึ้นได้				
25.2	ชีวิตมนุษย์ทุกคนอยู่ภายใต้อำนาจของโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์				
25.3	ชีวิตของคนมีใต้อยู่ใต้น้ำอำนาจของโชคชะตาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่อยู่ที่การกระทำ				
25.4	การที่มนุษย์มีทุกข์หรือสุขนั้น เป็นเพราะกรรม หรือพรหมลิขิตบันดาลให้เป็นไป				
25.5	สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น ศาลพระภูมิ ยี่เรื่อน ผ้ายันต์ เป็นต้น ช่วยคุ้มครองบ้านให้ออกภัยได้				
25.6	ก่อนออกจากบ้านคนเคยแขวนพระหรือนิเค่เครื่องรางของขลังติดตัวไปควยเสมอ				
25.7	หากปฏิบัติต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ถูกต้อง เช่น ขว้างศาลเจ้า กุหลาบศาลพระภูมิ ทำลายจอมปลวก เป็นต้น จะถูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ลงโทษ				
25.8	เมื่อมีจางบอกเหตุ เช่น จิ้งจกตก ความฝัน เขมนต์คาเป็นต้น คุณจะเชื่อและปฏิบัติตาม				
25.9	เมื่อถูกต้องการให้ทำอะไรที่ต้องการ เช่น สอบไล่ได้ ถูกหวย ไม่ให้อายุสั้น โทษ เป็นต้น คุณมักจะ "บ่นยาน" ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุณเสมอ				

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
25.10 เมื่อคุณเผลอ ลืมกราบไหว้ เช่น ไหว้ อาราม หรือ นึกคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คุณจะรู้สึกว่ามีบาปและไม่ สบายใจ				
25.11 เมื่อคุณผ่านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เช่น ทิวามหาพรหม ศาลพระภูมิ เป็นต้น คุณจะทงหาความเคารพเสมอ				
25.12 เมื่อทราบคำทำนายว่าคุณกำลังเคราะห์ร้าย คุณจะ รู้สึกไม่สบายใจ				

26. เมื่อมีเวลาว่าง นอกจากเรียนหนังสือแล้ว มีงานอดิเรกอะไรที่คุณทำอยู่เป็นประจำ

- _____ ไม่ทำอะไร (0)
- _____ เล่นสเก็ต (นก ปลา สุนัข ไก่ ฯลฯ) (1)
- _____ ปลูกพืช (ผัก ดอกไม้ ฯลฯ) (2)
- _____ เล่นกีฬา (มวย เทควันโด กระบี่ ฯลฯ) (3)
- _____ เล่นดนตรี (4)
- _____ อ่านหนังสือ (5)
- _____ สะสมสิ่งของ (แสตมป์ รูปถ่าย เป็ดอกหอย) (6)
- _____ งานศิลปะ (วาดรูป ปั้นรูป ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ) (7)
- _____ อื่น ๆ (ไปรษณีย์) (8)

27. ใครชอบรับประทานผลไม้หรือผักที่คุณชอบและเดาอยู่เป็นประจำ
- _____ หนากวาง ๆ (หนากrug หนากขอรส์ หนากเก็บ ฯลฯ) (1)
 - _____ ไข่ (ไขรมี ไขปอก ไข่ผ ไข่ผอง ฯลฯ) (2)
 - _____ มวย (มวยไทย มวยสากล มวยปล้ำ ฯลฯ) (3)
 - _____ บอล (ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์ แร่บอล ฯลฯ) (4)
 - _____ คาซาย (เทนนิส แบดมินตัน กระรอก) (5)
 - _____ กรีทา (วิ่งทาง ๆ ว่ายน้ำ นัก ขวางจวน กระโดดไกล ฯลฯ) (6)
 - _____ อื่น ๆ (โปรดระบุ) (7)
28. ขอโทษ ใครชอบรับประทานผักกาดขาวหรือหัวผักกาดในเรื่องอะไร
- _____ เรื่องทรัพย์สิน (1)
 - _____ เรื่องยาเสพติด (2)
 - _____ เรื่องของใจ (3)
 - _____ เรื่องทำร้ายร่างกาย (4)
 - _____ เรื่องอื่น ๆ (โปรดระบุ) (5)
29. ขอโทษ อยากทราบว่าถูกตัดสินให้เข้ารับการอบรมที่นี่เป็นเวลานานเท่าไร
- _____ มากกว่า 3 เดือน (1)
 - _____ 3 เดือน (2)
 - _____ 6 เดือน (3)
 - _____ 1 ปี (4)
 - _____ 1 ปี 6 เดือน (5)
 - _____ 2 ปี (6)
 - _____ 2 ปี 6 เดือน (7)
 - _____ 2 ปี 6 เดือนขึ้นไป (8)

33. อยากทราบว่า หลังจากที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดจนต้องมาอยู่ที่นี่ ขณะนี้คุณมีความรู้สึก
อย่างไรมากที่สุด

- _____ รู้สึกสำนึกในบาปที่ได้กระทำความผิดไป (1)
- _____ รู้สึกถึงความทุกข์ที่ต้องได้รับขณะนี้ (2)
- _____ รู้สึกว่าคงสูญเสียอนาคตไป (3)
- _____ รู้สึกอยากกลับตนเป็นคนดี (4)
- _____ รู้สึกว่าสิ่งที่ได้กระทำความผิดไปนั้นมิใช่ความผิด (5)
- _____ รู้สึกอยากกลับไปแกแค้นกู้อริ (6)
- _____ รู้สึกอยากบวชเพื่อล้างบาปที่ได้กระทำความผิดไป (7)
- _____ มีความรู้สึกอย่างอื่น (โปรดระบุ.....) (8)
- _____ เฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกอย่างใด (9)

34. ขอโทษ ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดครั้งนี้ คุณมีเหตุผลอะไรมากที่สุดในการกระทำเช่นนี้

- _____ เพราะถูกข่มเหงรังแก (1)
- _____ ถูกกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ (2)
- _____ ถูกชักจูงจากผู้อื่น (3)
- _____ เพราะได้รับการศึกษาน้อย (4)
- _____ เพราะความไม่รู้อาเป็นผิด (5)
- _____ เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ (6)
- _____ เพราะหึกห้ามใจไม่ไหว (7)
- _____ มีเหตุผลอย่างอื่น (โปรดระบุ.....) (8)
- _____ ไม่มีเหตุผลอย่างใด (9)

35. อาชีพบางสิ่งบางอย่างที่จะทำให้คุณไม่ ต้อง ถูก กล่าวหา ว่า กระทำ ความผิด ถ้าหากว่าคุณมีสิ่งนั้น
หรือได้กระทำสิ่งนั้น อยากทราบว่าอะไรที่จะทำให้คุณไม่ ต้อง ถูก กล่าวหา ว่า กระทำ ความผิด

- _____ ถ้ามีพ่อแม่เหมือนกับผู้อื่น (1)
- _____ ถ้าพ่อแม่รักและเอาใจใส่ (2)
- _____ ถ้าพ่อแม่ให้ความยุติธรรม ไม่ลำเอียง (3)
- _____ ถ้ามีผู้คอยชักเตือน ย้ำยังไม่ให้ทำผิด (4)
- _____ ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่เลวคอยชักชวน (5)
- _____ ถ้าไม่ถูกออกจากโรงเรียน (6)
- _____ ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน (7)
- _____ ถ้าไม่ศึกษาเสพติด (8)
- _____ ไม่ทราบ ไม่มีอะไร (9)

ขอขอบคุณอย่างยิ่งที่ได้ได้รับความร่วมมือด้วยดี

- สวัสดิ์ -

ภาคผนวก ญ

สมุดรหัส

ภาคผนวก ญ.

สมุดรหัสนี้

การวิจัยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

สคมภ 1 - 4 การจำแนก

สคมภ 5 เลขที่บัตร

บัตรที่ 1					
ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม
001		<u>ประเภทผู้ตอบ</u>			6
	1	ประเภท ก (ทำผิด)	401		
	2	ประเภท ข (ไม่ทำผิด)	-		
002		<u>สถานที่</u>			7
	1	บางนา	280	69.8	
	2	ปากคลองตลาด	120	30.2	
003		<u>เพศของผู้ตอบ</u>			1 8
	1	ชาย	280	69.8	
	2	หญิง	121	30.2	
004		<u>อายุของผู้ตอบ</u>			2 9-10
	14	14 ปี	17	4.2	
	15	15 ปี	29	7.2	
	16	16 ปี	83	20.7	
	17	17 ปี	143	35.7	
	18	18 ปี	71	17.7	
	19	19 ปี	39	9.7	

<u>ตัวแปรที่</u>	<u>รหัส</u>	<u>ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส</u>	<u>ความถี่</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ชอค่าตาม</u>	<u>สคมภท</u>
	20	ปี	16	4.0		
	21	ปีขึ้นไป	3	0.7		
005		<u>ภูมิลำเนา</u>			3.1	11
	1	กรุงเทพ	328	81.8		
	2	ภาคกลาง (ไม่รวมกรุงเทพ)	66	16.5		
	3	ภาคเหนือ	5	1.2		
	4	ภาคอีสาน	2	0.5		
	5	ภาคใต้	—			
	9	ไม่ตอบ	—			
006		<u>การโยกย้ายภูมิลำเนา</u>			3.2	12
	1	อยู่ต้นมาแต่เดิม	257	64.1		
	2	ย้ายมาจากที่อื่น	144	35.9		
	9	ไม่ตอบ	—			
007		<u>ระยะเวลาในการเข้ามาอยู่</u>			3.3	13
	1	ยังไม่ถึงปี	17	4.2		
	2	1 ปี	14	3.5		
	3	2 ปี	15	3.7		
	4	3 ปี	14	3.5		
	5	4 ปี	30	7.5		
	6	5 ปี	7	1.7		
	7	6 ปี	45	11.2		
	8	เกิน 6 ปี	43	10.7		
	9	ไม่ทราบ ไม่ตอบ	216	53.9		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สแกน
008		ระดับการศึกษาของผู้ตอบ			4	14
	1	ไม่เคยเข้าเรียนเลย	21	5.2		
	2	เรียนไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	74	18.5		
	3	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	147	36.7		
	4	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7	105	26.2		
	5	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	48	12.0		
	6	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	6	1.5		
	7	จบอาชีวศึกษาหรือโรงเรียนฝึกอาชีพ	—	—		
	8	ได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพเฉพาะหรืออนุปริญญา	—	—		
	9	ไม่ตอบ	—	—		
009		ผู้ประกอบการเลี้ยงดู			5	15
	1	ไม่มีผู้ประกอบการที่แน่นอน	19	4.7		
	2	บิดา มารดา ทั้งสองคน	224	55.9		
	3	บิดาคนเดียว	27	6.7		
	4	มารดาคนเดียว	66	16.5		
	5	ญาติผู้ใหญ่	25	6.2		
	6	ญาติพี่น้อง	16	4.0		
	7	นักบวช	4	1.0		
	8	บุคคลอื่นที่มีโชญาติ	20	5.0		
	9	ไม่ตอบ	—	—		
010		การมีชีวิตของบิดา			6.1	16
	1	บิดายังมีชีวิต	334	83.3		
	2	บิดาเสียชีวิตแล้ว	67	16.7		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ช่วงค่าถาม	สคมภ
011		การมีชีวิตของมารดา			6.2	17
	1	มารดายังมีชีวิต	362	90.3		
	2	มารดาเสียชีวิต	30	7.5		
	3	ไม่ตอบ	9	2.2		
012		รายได้ของครอบครัว			7	18
	1	ต่ำกว่า 2000 บาท	275	68.6		
	2	2001 บาท ถึง 7000 บาท	109	27.2		
	3	7001 บาทขึ้นไป	16	4.0		
	9	ไม่ตอบ	1	0.2		
013		อาชีพของบิดา			8	19
	1	เป็นครู อาจารย์ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ วิศวกร สถาปนิก แพทย์ เภสัชกร พนักงาน นักบัญชี นักบริหาร (เช่น ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ) นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ นักบิน เจ้าของห้างร้าน เจ้าของ ภัตตาคาร	78	19.5		
	2	เป็นพ่อค้าส่ง เจ้าของร้านค้าย่อย ต่าง ๆ นายหน้า หรือตัวแทนจำ หน่าย เจ้าของที่ดินให้เช่า เจ้าของสวน เจ้าของนา เจ้าของไร่	26	6.5		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
	3	เป็นพนักงานธุรการ พนักงานพิมพ์ พนักงานการเงิน พนักงานขายของ พนักงานโทรเลข โทรศัพท์	19	4.7		
	4	เป็นช่างปั้น ช่างศิลป์ นักแสดง นักดนตรี ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดรองเท้า ช่างทาสี ช่างไม้ ช่างปูน ช่างฟิต ช่างทำเฟอร์- นิเจอร์ ช่างเรียงพิมพ์ ช่างพิมพ์ ช่างตัดผม ช่างถ่ายภาพ ช่าง เสริมสวย	56	14.0		
	5	เป็นชาวนา ชาวสวน คนรับใช้ คนย่ำ คนเก็บโคะอาหาร ภารโรง คนทำความสะอาด บุรุษไปรษณีย์ คนขับรถ กระเป๋ ารถเมล์ คนขายของในร้าน บุรุษพยาบาล หามเร คนรับจ้าง ทำงานรายวัน	218	54.4		
	9	ไม่ตอบ	4	1.0		
014		ระดับการศึกษาของบิดา			9	20
	0	ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	30	7.5		
	1	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	109	27.2		
	2	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 (ม.3)	34	8.5		
	3	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.6)	29	7.2		
	4	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.8)	16	4.0		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
	5	จบชั้นอาชีวศึกษาหรือโรงเรียน ฝึกอาชีพ	1	0.2		
	6	จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรืออนุปริญญา	6	1.5		
	7	จบชั้นปริญญาหรือเทียบเท่า	4	1.0		
	9	ไม่ทราบ	172	42.9		
015		ระดับการศึกษาของมารดา			10	21
	0	ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	54	13.5		
	1	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	128	31.9		
	2	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 (ม.3)	30	7.5		
	3	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.6)	17	4.2		
	4	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.8)	6	1.5		
	5	จบชั้นอาชีวศึกษาหรือโรงเรียน ฝึกอาชีพ	10	2.5		
	6	จบชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรืออนุปริญญา	2	0.5		
	7	จบชั้นปริญญาหรือเทียบเท่า	1	0.2		
	9	ไม่ทราบ	153	38.2		
016		จำนวนพี่น้อง			11	22
	0	ไม่มีเลย	15	3.7		
	1	1 คน	1	0.2		
	2	2 คน	22	5.5		
	3	3 คน	40	10.0		
	4	4 คน	57	14.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สคมภ
	5	5 คน	57	14.2		
	6	6 คน	55	13.7		
	7	7 คน	56	14.0		
	8	7 คนขึ้นไป	97	24.2		
	9	ไม่ตอบ	1	0.2		
017		ลำดับของการเป็นบุตร			12	23
	1	คนที่ 1 (หัวปี)	82	20.4		
	2	คนที่ 2	78	19.5		
	3	คนที่ 3	75	18.7		
	4	คนที่ 4	66	16.5		
	5	คนที่ 5	35	8.7		
	6	คนที่ 6	28	7.0		
	7	คนที่ 7	13	3.2		
	8	คนที่ 7 ขึ้นไป	24	6.0		
	9	ไม่ตอบ	—	—		
018		การอยู่ด้วยกันของบิดามารดา			13	24
	1	อยู่ด้วยกัน	246	61.3		
	2	แยกกันอยู่	94	23.4		
	3	หย่าขาดจากกัน	58	14.5		
	9	ไม่ตอบ	3	0.7		
019		บิดามีภรรยาใหม่หรือไม่			14.1	25
	1	บิดาไม่มีภรรยาใหม่	270	67.3		
	2	บิดามีภรรยาใหม่	127	31.7		
	9	ไม่ตอบ	4	1.0		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร	ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สทศ
020		บิกามีบุตรกับภรรยาใหม่หรือไม่				14.2	26
	1	บิกามีบุตรกับภรรยาใหม่		65	16.2		
	2	บิกามีบุตรกับภรรยาใหม่		121	30.2		
	9	ไม่ตอบ		215	53.6		
021		มารกามีสามีใหม่หรือไม่				15.1	27
	1	มารกาไม่มีสามีใหม่		296	73.8		
	2	มารกามีสามีใหม่		97	24.2		
	9	ไม่ตอบ		8	1.9		
022		มารกามีบุตรกับสามีใหม่หรือไม่				15.2	28
	1	มารกามีบุตรกับสามีใหม่		45	11.2		
	2	มารกาไม่มีบุตรกับสามีใหม่		131	32.7		
	9	ไม่ตอบ		225	56.1		
023		การฝึกอบรมการอาชีพนอกโรงเรียน				16.1	29
	1	ไม่เคย		123	30.7		
	2	เคย		275	68.6		
	9	ไม่ตอบ		3	0.7		
024		แหล่งที่ได้รับการฝึกอบรม				16.2	30
	1	ในครอบครัว		80	20.0		
	2	ทางร้าน		26	6.5		
	3	โรงงาน		57	14.2		
	4	ชุมชน		33	8.2		
	5	โรงเรียน		17	4.2		
	6	สถานฝึกอาชีพ		41	10.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
	7	ที่อื่น ๆ	33	8.2		
	9	ไม่ตอบ	114	28.4		
(025 - 034)						
025		การทะเลาะวิวาทถือเป็นเรื่องธรรมดา สำหรับคนหลายคนที่อยู่รวมกัน			17.1	31
	4	จริงที่สุด	24	6.0		
	3	จริง	35	8.7		
	2	ไม่จริง	202	50.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	140	34.9		
026		คุณเอง เคยทะเลาะกับบิดามารดา ผู้ปกครอง			17.2	32
	4	จริงที่สุด	39	9.7		
	3	จริง	67	16.7		
	2	ไม่จริง	234	58.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	61	15.2		
027		บิดามารดาหรือผู้ปกครองมักนึกใจ กับญาติพี่น้องหรือคนในเ้า			17.3	33
	4	จริงที่สุด	43	10.7		
	3	จริง	112	27.9		
	2	ไม่จริง	190	47.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	56	14.0		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่ ร้อยละ		ขอคำถาม	สทนภ
028		บิณฑาคารมีความกลุ้มใจเกี่ยวกับ เรื่องตัวคุณ			17.4	34
	4	จริงที่สุด	22	5.5		
	3	จริง	33	8.2		
	2	ไม่จริง	145	36.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	201	50.1		
029		บิณฑาคารมีความกลุ้มใจเกี่ยวกับ			17.5	35
	4	จริงที่สุด	14	3.5		
	3	จริง	33	8.2		
	2	ไม่จริง	173	43.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	181	45.1		
030		เมื่อบิณฑาคารนึกใจกันมักหาเรื่อง กว่าและลงโทษคุณด้วยเสมอ			17.6	36
	4	จริงที่สุด	88	21.9		
	3	จริง	174	43.4		
	2	ไม่จริง	101	25.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	28	9.5		
031		บิณฑาคารของคุณทะเลาะกันเสมอ เกี่ยวกับเรื่องความประพฤติของแต่ละฝ่าย			17.7	37
	4	จริงที่สุด	76	19.0		
	3	จริง	89	22.2		
	2	ไม่จริง	139	34.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	97	24.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ชอค่าถาม	สภมภ
032		เมื่อเกิดความไม่สบายใจหรือมีปัญหา คุณก็จะออกจากบ้านเสมอ			17.8	38
	4	จริงที่สุด	25	6.2		
	3	จริง	35	8.7		
	2	ไม่จริง	175	43.6		
	1	ไม่จริงที่สุด	166	41.4		
033		บิคามารกาของคณภมีเรื่งกลุมใจ เกียวกัความประพฤติของพี่ ๆ นอง ของคณ			17.9	39
	4	จริงที่สุด	26	6.5		
	3	จริง	50	12.5		
	2	ไม่จริง	197	49.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	128	31.9		
034		คณรูสีกัวคณเป็คนทีไชคคิ ไมทอง กลุมใจหรือมีปัญหาเหมือนคนอื่น			17.10	40
	4	จริงที่สุด	54	13.5		
	3	จริง	65	16.2		
	2	ไม่จริง	182	45.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	100	24.9		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ชอค่าถาม	สคมภ
		(035 - 044)				
035		คนเราไม่คง เรียนสูงก็ประกอบอาชีพได้			18.1	41
	4	จริงที่สุด	25	6.2		
	3	จริง	46	11.5		
	2	ไม่จริง	220	54.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	110	27.4		
036		คุณต้องการเรียนจบระดับ ประถมศึกษาอีกพอ			18.2	42
	4	จริงที่สุด	80	20.0		
	3	จริง	136	33.9		
	2	ไม่จริง	135	33.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	50	12.5		
037		คุณไม่คิดอยากเรียนสูง ๆ เพราะรู้ แล้วว่าหัวสมองไปไม่ไหว			18.3	43
	4	จริงที่สุด	79	19.7		
	3	จริง	121	30.2		
	2	ไม่จริง	134	33.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	67	16.7		
038		คุณเคยมองหวันที่จะเรียนให้สูงกว่า ญาติพี่น้องของคุณ			18.4	44
	4	จริงที่สุด	147	36.7		
	3	จริง	152	37.9		
	2	ไม่จริง	72	18.0		
	1	ไม่จริงที่สุด	30	7.5		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
039		คุณไม่คิดอยากเรียนสูงเพราะ รู้ว่าคุณไม่มีทุนพอ			18.5	45
	4	จริงที่สุด	47	11.7		
	3	จริง	107	26.7		
	2	ไม่จริง	153	38.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	94	23.4		
040		คุณเคยชวนขายเพื่อหาทาง ให้ได้เรียนต่อในชั้นสูง			18.6	46
	4	จริงที่สุด	115	28.7		
	3	จริง	158	39.4		
	2	ไม่จริง	97	24.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	31	7.4		
041		คุณเคยหวังว่าจะเรียนให้เท่า กับบิดามารดาของคุณก็พอ			18.7	47
	4	จริงที่สุด	83	20.7		
	3	จริง	182	45.4		
	2	ไม่จริง	81	20.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	55	13.7		
042		คุณเคยหวังว่าจะได้ไปเรียน ต่างประเทศ			18.8	48
	4	จริงที่สุด	47	11.7		
	3	จริง	89	22.2		
	2	ไม่จริง	158	39.4		
	4	ไม่จริงที่สุด	107	26.7		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
043		การไ้เรียนสูง ๆ นั้นไม่ค้เสมอไป เพราะทำให้เสียเงินทองโดยไม่จำเป็น			18.9	49
	4	จริงที่สุด	105	26.2		
	3	จริง	146	36.4		
	2	ไม่จริง	96	23.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	54	13.5		
044		ระหว่างไ้เรียนสูงกับการมีเงินมาก คุณเลือกเอาการมีเงินมาก			18.10	50
	4	จริงที่สุด	123	30.7		
	3	จริง	162	40.4		
	2	ไม่จริง	70	17.5		
	1	ไม่จริงที่สุด	46	11.5		
		(045 - 054)				
045		โรงเรียนที่คุณเคยเรียนให้ควมรู้ แก่คุณมาก			19.1	51
	4	จริงที่สุด	239	59.6		
	3	จริง	125	31.2		
	2	ไม่จริง	22	5.5		
	1	ไม่จริงที่สุด	15	3.7		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ
046		โรงเรียนที่คุณเคยเรียนมีส่วนทำให้คุณประพฤติไม่ดี			13.2	52
	4	จริงที่สุด	155	38.7		
	3	จริง	169	42.1		
	2	ไม่จริง	53	13.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	24	6.0		
047		คุณได้วิชาความรู้จากที่อื่นมากกว่าโรงเรียน			19.3	53
	4	จริงที่สุด	151	37.7		
	3	จริง	173	43.1		
	2	ไม่จริง	52	13.0		
	1	ไม่จริงที่สุด	25	6.2		
048		โรงเรียนที่คุณเคยเรียน ครูส่วนมากสอนพอให้หมกไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น			19.4	54
	4	จริงที่สุด	101	25.2		
	3	จริง	179	44.6		
	2	ไม่จริง	83	20.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	38	9.5		
049		โรงเรียนที่คุณเคยเรียนมีระเบียบข้อบังคับจริงจัง ซึ่งคุณจะปฏิบัติตามไถ่ยาก			19.5	55
	4	จริงที่สุด	60	15.0		
	3	จริง	173	43.1		
	2	ไม่จริง	118	29.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	50	12.5		

<u>ตัวแปรที่</u>	<u>รหัส</u>	<u>ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส</u>	<u>ความถี่</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ขอคำถาม</u>	<u>สคมภ</u>
050		โรงเรียนที่คุณเคยเรียนเอาไว้ได้ ต่อเนื่องทุกคนทั่วถึงกัน			19.6	56
	4	จริงที่สุด	143	35.7		
	3	จริง	139	34.7		
	2	ไม่จริง	98	24.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	21	5.2		
051		โรงเรียนที่คุณเคยเรียน มักเรียไรเงิน จากนักเรียนและบุคลากรจนเกินไป			19.7	57
	4	จริงที่สุด	93	23.2		
	3	จริง	187	46.6		
	2	ไม่จริง	75	18.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	46	11.5		
052		คุณรู้สึกภูมิใจจากเมื่อก่อนเลยชื่อ โรงเรียนของคุณ			19.8	58
	4	จริงที่สุด	168	41.9		
	3	จริง	185	46.1		
	2	ไม่จริง	34	8.5		
	1	ไม่จริงที่สุด	14	3.5		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภุมภ์
053		ถ้าคุณมีญาติพี่น้องหรือมีเพื่อน คุณจะ ไม่ให้เขาเรียนในโรงเรียนที่คุณ เคยเรียน			19.9	59
	4	จริงที่สุด	115	28.7		
	3	จริง	206	51.4		
	2	ไม่จริง	54	13.5		
	1	ไม่จริงที่สุด	26	6.5		
054		โรงเรียนที่คุณเคยเรียน ได้เคย สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แก่คุณมาแล้ว			19.10	60
	4	จริงที่สุด	149	37.2		
	3	จริง	149	37.2		
	2	ไม่จริง	62	15.5		
	1	ไม่จริงที่สุด	41	10.2		
		(055 - 064)				
055		เนื่องจากสมองไม่ค่อยดี คุณจึงเรียนไม่ ได้ดีเหมือนเพื่อน ๆ			20.1	61
	4	จริงที่สุด	37	9.2		
	3	จริง	95	23.7		
	2	ไม่จริง	175	43.6		
	1	ไม่จริงที่สุด	94	23.4		

ตัวแปรที่ :	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ชอค่าถาม	สภมภ
056		เนื่องจากมีปัญหาหลายอย่าง คุณจึง ทำการบ้านไม่เสร็จอยู่เสมอ			20.2	62
	4	จริงที่สุด	46	11.5		
	3	จริง	101	25.2		
	2	ไม่จริง	178	44.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	76	19.0		
057		สมัยเรียนหนังสือ คุณไม่เคยสอบตกเลย			20.3	63
	4	จริงที่สุด	129	32.2		
	3	จริง	83	20.7		
	2	ไม่จริง	133	33.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	56	14.0		
058		คุณเคยถูกทำโทษบ่อย ๆ เพราะถูก กล่าวหาว่ากระทำผิดระเบียบของ โรงเรียน			20.4	64
	4	จริงที่สุด	49	12.2		
	3	จริง	127	31.7		
	2	ไม่จริง	153	38.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	72	18.0		
059		คุณเรียนหนังสือไม่คอยจะดีเพราะ มีเรื่องกลุ้มใจอยู่เสมอ			20.5	65
	4	จริงที่สุด	50	12.5		
	3	จริง	135	33.7		
	2	ไม่จริง	145	36.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	71	17.7		

ข้อที่	ข้อ	ข้อข้อ, ข้อข้อ	ข้อ	ข้อ	ข้อข้อ	ข้อ
060		ข้อเรียนข้อข้อ ข้อข้อข้อข้อ ข้อ ข้อ เพราะข้อข้อข้อข้อข้อข้อ			20.6	66
	4	ข้อข้อข้อ	166	41.4		
	3	ข้อ	170	42.4		
	2	ข้อข้อ	35	8.7		
	1	ข้อข้อข้อข้อ	30	7.5		
061		ข้อเรียนข้อข้อข้อข้อข้อ ข้อ เพราะข้อ และข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อ			20.7	67
	4	ข้อข้อข้อ	112	27.9		
	3	ข้อ	187	46.6		
	2	ข้อข้อ	70	17.5		
	1	ข้อข้อข้อข้อ	32	8.0		
062		ข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อ ข้อข้อข้อ ข้อข้อข้อข้อ ข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อข้อ			20.8	68
	4	ข้อข้อข้อ	100	24.9		
	3	ข้อ	147	36.7		
	2	ข้อข้อ	108	26.9		
	1	ข้อข้อข้อข้อ	46	11.5		
063		ข้อข้อข้อข้อข้อข้อ ข้อข้อข้อข้อข้อข้อ ข้อข้อข้อ			20.9	69
	4	ข้อข้อข้อ	46	11.5		
	3	ข้อ	106	26.4		
	2	ข้อข้อ	188	46.9		
	4	ข้อข้อข้อข้อ	61	15.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สคมภ
064		สมัยเรียนหนังสือ เพื่อนทองมาขอ ความช่วยเหลือเรื่องการเรียนรู้จากคุณ			20.10	70
	4	จริงที่สุด	51	10.2		
	3	จริง	130	32.4		
	2	ไม่จริง	180	44.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	50	12.5		
		(065 - 074)				
065		คุณเคยมีความรู้สึกว่าคุณจะทำอะไรก็ได้ โดยไม่มีใครสนใจคุณเลย			21.1	71
	4	จริงที่สุด	79	19.7		
	3	จริง	156	38.9		
	2	ไม่จริง	121	30.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	45	11.2		
066		คุณรู้สึกว่าคุณเป็นบุคคลที่น่าสงสารคนหนึ่ง เท่านั้น			21.2	72
	4	จริงที่สุด	22	5.5		
	3	จริง	104	25.9		
	2	ไม่จริง	196	48.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	79	19.7		
067		ใคร ๆ ก็ตามมักมองคุณอย่างดูถูก และเหยียดหยามเสมอ			21.3	73
	4	จริงที่สุด	49	12.2		
	3	จริง	110	27.4		
	2	ไม่จริง	147	36.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	95	23.7		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สท.ภ.
068		เพื่อน ๆ มักยกย่องให้คุณอยู่ในอันดับ "ลูกพี่" ไ้คนหนึ่ง			21.4	74
	4	จริงที่สุด	83	20.7		
	3	จริง	219	54.6		
	2	ไม่จริง	76	19.0		
	1	ไม่จริงที่สุด	23	5.7		
069		คุณรู้สึกว่าคุณก๊วน้องหรือเพื่อนมาหนักสนใจ และยอมรับการกระทำของคุณเสมอ			21.5	75
	4	จริงที่สุด	51	12.7		
	3	จริง	89	22.2		
	2	ไม่จริง	169	42.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	93	22.9		
071		คุณรู้สึกว่ามีคามารดา ญาติพี่น้องไม่ได้ มองเห็นความดีในตัวคุณเลย			21.6	76
	4	จริงที่สุด	80	20.0		
	3	จริง	180	44.9		
	2	ไม่จริง	89	22.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	52	13.0		
072		คุณรู้สึกว่ามีเมื่อเทียบกับพี่น้องคนอื่น ๆ แล้วคุณยังเป็นคนที่ดีกว่าคนอื่น ๆ			21.8	78
	4	จริงที่สุด	37	9.2		
	3	จริง	132	32.9		
	2	ไม่จริง	163	40.6		
	4	ไม่จริงที่สุด	69	17.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สแกน
073		คุณรู้สึกว่าคุณเป็นคนไม่มีความหมาย ต่อสังคมเท่าไรนัก			21.9	79
	4	จริงที่สุด	31	7.7		
	3	จริง	128	31.9		
	2	ไม่จริง	190	47.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	52	13.0		
074		คุณรู้สึกว่าบิดา มารดา ญาติพี่น้อง มักยกย่อง สรรเสริญตัวคุณอยู่เสมอ			21.10	80
	4	จริงที่สุด	29	7.2		
	3	จริง	77	19.2		
	2	ไม่จริง	185	46.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	110	27.4		
<u>บัตรที่ 2</u>						
(075 - 084)						
075		สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยหวังว่าจะต้อง ครอบครัวยุ มีลูกไว้มัธยม			22.1	6
	4	จริงที่สุด	35	8.7		
	3	จริง	72	18.0		
	2	ไม่จริง	144	35.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	150	37.4		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สแกน
076		คุณเคยคิดอยากมีความเป็นอยู่เหมือนกับครอบครัวของคุณสมัยที่คุณเป็นเด็ก			22.2	7
	4	จริงที่สุด	130	32.4		
	3	จริง	181	45.9		
	2	ไม่จริง	71	17.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	19	4.7		
077		สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณไม่ค่อยได้คิดถึงวันข้างหน้า มุ่งสนุกสนานตามประสาเด็กเท่านั้น			22.3	8
	4	จริงที่สุด	176	43.9		
	3	จริง	151	37.7		
	2	ไม่จริง	55	13.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	19	4.7		
078		สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยคิดว่าเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ คนทั่วไปต้องเคารพนับถือคุณ			22.4	9
	4	จริงที่สุด	36	9.0		
	3	จริง	137	34.2		
	2	ไม่จริง	161	40.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	67	16.7		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
079		สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยคิดว่าถ้าได้ทำงานมีรายได้เท่าบิดามารดาสมัยนั้นก็พอ			22.5	10
	4	จริงที่สุด	78	19.5		
	3	จริง	139	34.7		
	2	ไม่จริง	142	35.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	42	10.5		
080		สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยคิดอยากอยู่ตัวคนเดียว เพราะได้เห็นความยุ่งเหยิงในครอบครัวมาแล้ว			22.6	11
	4	จริงที่สุด	65	16.2		
	3	จริง	111	27.7		
	2	ไม่จริง	153	38.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	72	18.0		
081		สมัยที่คุณเป็นเด็ก คุณเคยหวังว่าเมื่อเป็นผู้ใหญ่ คุณจะมีบ้าน ที่กินเป็นของตัวเอง			22.7	12
	4	จริงที่สุด	16	4.0		
	3	จริง	34	8.5		
	2	ไม่จริง	168	41.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	183	45.6		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมก
082		สมัยเป็นเด็ก คุณเคยคิดว่าเมื่อเป็นผู้ใหญ่ คุณอยากมีภรรยาที่มีความรู้			22.8	13
	4	จริงที่สุด	17	4.2		
	3	จริง	70	17.5		
	2	ไม่จริง	172	42.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	142	35.4		
083		คุณเคยหวังว่าถ้ามีลูก คุณอยากให้ลูกเรียนสูง ๆ			22.9	14
	4	จริงที่สุด	18	4.5		
	3	จริง	10	2.5		
	2	ไม่จริง	115	28.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	258	64.3		
084		สมัยเป็นเด็ก คุณเคยหวังว่าเมื่อเติบโตขึ้นคุณจะต้องมีตำแหน่งสูงในหน้าที่การงาน			22.10	15
	4	จริงที่สุด	39	9.7		
	3	จริง	102	25.4		
	2	ไม่จริง	164	40.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	96	23.9		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
		(085 - 094)				
085		การละเมิดกฎหมายเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ข่มขืนผิดกฎหมายจราจร เป็นต้น ถือว่าไม่ผิดมากพอทำได้			23.1	16
	4	จริงที่สุด	42	10.5		
	3	จริง	171	42.6		
	2	ไม่จริง	115	28.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	73	18.2		
086		การปฏิบัติตามกฎหมายกระทำโดยยาก เพราะเป็นเรื่องของผู้และเจ้าหน้าที่ เท่านั้น			23.2	17
	4	จริงที่สุด	72	18.0		
	3	จริง	151	37.7		
	2	ไม่จริง	135	33.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	43	10.7		
087		คุณเองก็เคยทำผิดกฎหมายน้อย ๆ เพราะ เห็นว่าเป็นความผิดเล็กน้อย ไม่หนักหนาอะไร			23.3	18
	4	จริงที่สุด	91	22.7		
	3	จริง	201	50.1		
	2	ไม่จริง	72	18.0		
	1	ไม่จริงที่สุด	37	9.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ์
088		กฎหมายเป็นเครื่องมือให้รู้เอาเปรียบ ผู้ไม่รู้กฎหมาย			23.4	19
	1	จริงที่สุด	94	23.4		
	2	จริง	135	33.7		
	3	ไม่จริง	124	30.9		
	4	ไม่จริงที่สุด	48	12.0		
089		บางครั้งทั้ง ๆ ที่รู้ว่าผิดกฎหมาย แต่ทนเราก็กินทำ เพราะเห็นว่าคนอื่น เขาทำไปไม่มีความผิด			23.5	20
	1	จริงที่สุด	84	20.9		
	2	จริง	172	42.9		
	3	ไม่จริง	95	23.7		
	4	ไม่จริงที่สุด	50	12.4		
090		การปฏิบัติตามกฎหมายทำให้เกิดความ เสียใจเพราะต้องเสียผลประโยชน์ บางอย่างไป			23.6	21
	1	จริงที่สุด	69	17.2		
	2	จริง	129	32.2		
	3	ไม่จริง	135	33.7		
	4	ไม่จริงที่สุด	68	17.0		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ขอคำถาม	สภมภ์
091		โดยมากเจ้าหน้าที่มักเป็นผู้ละเมิด กฎหมายเสียเอง			23.7	22
	1	จริงที่สุด	104	25.9		
	2	จริง	184	45.9		
	3	ไม่จริง	81	20.2		
	4	ไม่จริงที่สุด	32	8.0		
092		คุณเองรู้สึกไม่ค่อยชอบกฎหมาย เพราะ กฎหมายไม่ได้ให้ความยุติธรรมแก่คุณเลย			23.8	23
	1	จริงที่สุด	94	23.4		
	2	จริง	123	30.7		
	3	ไม่จริง	133	33.2		
	4	ไม่จริงที่สุด	51	12.7		
093		ทำผิดกฎหมายแต่ได้ประโยชน์ กับทำ ตามกฎหมายแต่เสียประโยชน์ คุณเลือก เอาอย่างหลัง			23.9	24
	4	จริงที่สุด	62	15.5		
	3	จริง	139	34.7		
	2	ไม่จริง	132	32.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	68	17.0		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ชอค่าถาม	สภมภ์
094		ถ้าต้องเสียอะไรบางอย่างไป แต่ถ้า ละเมือกกฎหมายแล้วไม่ตองสูญเสียสิ่งนั้น คนส่วนมากมักเลือกเอาการละเมือก กฎหมาย			23.10	25
	4	จริงที่สุด	79	19.7		
	3	จริง	183	45.6		
	2	ไม่จริง	84	20.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	55	13.7		
		(095 - 104)				
095		คนในวงศ์ตระกูลเกี่ยวกับคุณ บางคน โชคร้าย ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด			24.1	26
	4	จริงที่สุด	33	8.2		
	3	จริง	86	21.4		
	2	ไม่จริง	206	51.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	76	19.0		
096		เมื่อเทียบกับวงศ์ตระกูลอื่นแล้ว วงศ์ตระกูลของคุณนั้นน่าวยัง เทียบ กับเขาไม่ได้			24.2	27
	4	จริงที่สุด	48	12.0		
	3	จริง	131	33.4		
	2	ไม่จริง	155	38.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	64	16.0		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ชอคำถาม	สภมภ
0๑7		คุณรู้สึกว่าคุณในวงศ์ตระกูลต่างก็เห็นว่า ว่าคุณเป็นคนหนึ่งที่มีความหมาย ต่อวงศ์ตระกูล			24.3	28
	4	จริงที่สุด	109	27.2		
	3	จริง	190	47.4		
	2	ไม่จริง	87	21.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	15	3.7		
0๑8		เมื่อนึกถึงวงศ์ตระกูลของคุณแล้ว คุณไม่ อยากทำความดีเลย เพราะไม่รู้จะ ทำอะไร			24.4	29
	4	จริงที่สุด	148	36.9		
	3	จริง	178	44.4		
	2	ไม่จริง	51	12.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	24	6.0		
0๑๙		เมื่อนึกถึงวงศ์ตระกูลของคุณขึ้นมา คราวใด คุณจะรู้สึกหมกหมองคิดว่าตนเกิด ผิดที่			24.5	30
	4	จริงที่สุด	104	25.๖		
	3	จริง	177	44.1		
	2	ไม่จริง	74	18.5		
	1	ไม่จริงที่สุด	46	11.5		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ชอค่าถาม	สทมภ
100		คนในวงศ์ตระกูลของคุณส่วนมาก ไม่เคยมีใครทำอะไรให้เสียหาย			24.6	31
	4	จริงที่สุด	100	24.9		
	3	จริง	137	34.2		
	2	ไม่จริง	138	34.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	26	6.5		
101		คุณรู้สึกว่าการกระทำของคุณ ไม่ช่วยให้คุณมีอะไรดีขึ้นเลย			24.7	32
	4	จริงที่สุด	118	29.4		
	3	จริง	204	50.9		
	2	ไม่จริง	58	14.5		
	1	ไม่จริงที่สุด	21	5.2		
102		คนในวงศ์ตระกูลของคุณส่วนมาก เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จเป็นหลักฐาน			24.8	33
	4	จริงที่สุด	141	35.2		
	3	จริง	189	47.1		
	2	ไม่จริง	61	15.2		
	1	ไม่จริงที่สุด	10	2.5		
103		ถ้ามีใครมาพุกยกย่องชมเชยวงศ์ตระกูล ของคุณ คุณจะมีสติกละอายใจ			24.9	34
	4	จริงที่สุด	108	26.9		
	3	จริง	166	41.4		
	2	ไม่จริง	88	41.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	39	9.7		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สคมภ
104		คุณจะได้ใจมากถ้าได้ไปอยู่กับ วงศ์ตระกูลอื่นที่ใด ๆ			24.10	35
	4	จริงที่สุด	126	31.4		
	3	จริง	163	40.6		
	2	ไม่จริง	63	15.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	49	12.2		
		(105 - 116)				
105		ในโลกนี้ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่บันดาลให้ สิ่งที่ไม่เป็นไปได้ให้เกิดขึ้นได้			25.1	36
	4	จริงที่สุด	32	8.0		
	3	จริง	45	11.2		
	2	ไม่จริง	201	50.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	123	30.7		
106		ชีวิตมนุษย์ทุกคนอยู่ภายใต้อำนาจของ โชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์			25.2	37
	4	จริงที่สุด	31	7.7		
	3	จริง	108	26.9		
	2	ไม่จริง	158	39.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	104	25.9		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ชอค่าถาม	สภมภ์
107		ชีวิตของกุ่มมิไคอยู่ไคอ่านาจของ โศกชะคาหรือลิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่อยู่ ที่การกระทำของคุณ			25.3	38
	4	จริงที่สุด	149	37.2		
	3	จริง	165	41.1		
	2	ไม่จริง	71	17.7		
	1	ไม่จริงที่สุด	16	4.0		
108		การที่มนุษย์จะมีทุกข์หรือสุขนั้น เป็นเพราะดวงหรือพรหมลิขิตบันดาล			25.4	39
	4	จริงที่สุด	32	8.0		
	3	จริง	90	22.4		
	2	ไม่จริง	170	42.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	109	27.2		
109		ลิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น ศาลพระภูมิ ปี่เรือ ยายันต์ ช่วยคุ้มครองบ้านไปลอกภัย			25.5	40
	4	จริงที่สุด	15	3.7		
	3	จริง	42	10.5		
	2	ไม่จริง	208	51.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	136	33.9		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สภมภ
110		ก่อนออกจากบ้าน คุณเคยแขวนพระ หรือมีเครื่องรางของขลังติดตัวไว้ ไปถวายเสมอ			25.6	41
	4	จริงที่สุด	21	5.2		
	3	จริง	81	20.2		
	2	ไม่จริง	196	48.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	103	25.7		
111		หากปฏิบัติข้อสังกัศสิทธิ์ไม่ถูกต้อง จะถูกสังกัศสิทธิ์ลงโทษ			25.7	42
	4	จริงที่สุด	21	5.2		
	3	จริง	31	7.7		
	2	ไม่จริง	202	50.4		
	1	ไม่จริงที่สุด	147	36.7		
112		เมื่อมีนางบอกเหตุ คุณจะเชื่อและ ปฏิบัติตาม			25.8	43
	4	จริงที่สุด	26	6.5		
	3	จริง	118	29.4		
	2	ไม่จริง	192	47.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	65	16.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สัณย
113		เมื่อคุณต้องการให้ใครสักคนทำอะไรสักอย่าง คุณมักจะบ่นนานขอให้อะไรสักอย่าง ช่วยคุณเสมอ			25.9	44
	4	จริงที่สุด	24	6.0		
	3	จริง	90	22.4		
	2	ไม่จริง	193	48.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	94	23.4		
114		เมื่อคุณเผลอลืมกราบไหว้ เช่น ไหว้ นิกายอื่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คุณจะรู้สึกว่ามีความผิด			25.10	45
	4	จริงที่สุด	15	3.7		
	3	จริง	58	14.5		
	2	ไม่จริง	196	48.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	132	32.9		
115		เมื่อคุณผ่านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ คุณจะต้อง ทำความเคารพเสมอ			25.11	46
	4	จริงที่สุด	8	2.0		
	3	จริง	23	5.7		
	2	ไม่จริง	173	43.1		
	1	ไม่จริงที่สุด	197	49.1		
116		เมื่อทราบว่าคุณทำบาปว่าคุณกำลังเกรงกลัว ว่าคุณจะรู้สึกไม่สบายใจ			25.12	47
	4	จริงที่สุด	13	3.2		
	3	จริง	27	6.7		
	2	ไม่จริง	220	54.9		
	1	ไม่จริงที่สุด	141	35.2		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	스코드
117		เมื่อมีเวลาว่าง คุณมีงานอดิเรกอะไร ที่ทำอยู่เป็นประจำ			26	48
	0	ไม่ทำอะไร	84	20.9		
	1	เลี้ยงสัตว์	62	15.5		
	2	ปลูกพืช	30	7.5		
	3	เล่นกีฬา	65	16.2		
	4	เล่นดนตรี	28	7.0		
	5	อ่านหนังสือ	85	21.2		
	6	สะสมสิ่งของ	4	1.0		
	7	งานศิลปะ	13	3.2		
	8	อื่น ๆ	30	7.5		
	9	ไม่ตอบ	—	—		
118		ขอทราบถึง เกมสื่อกีฬาที่คุณชอบ และเล่นอยู่เป็นประจำ			27	49
	1	หมากตาง ๆ	40	10.0		
	2	ไพ่	91	22.7		
	3	มวย	72	18.0		
	4	บอล	107	26.7		
	5	คาราเต้	33	8.2		
	6	กรีฑา	20	5.0		
	7	อื่น ๆ	38	9.5		
	9	ไม่ตอบ	—	—		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ขอคำถาม	สภมภ์
119		คุณทำผิดเรื่องอะไร			28	50
	1	เรื่องทรัพย์สิน	187	46.6		
	2	เรื่องยาเสพติด	150	37.4		
	3	เรื่องชองใจ	14	3.5		
	4	เรื่องทำร้ายร่างกาย	26	6.5		
	5	เรื่องอื่น ๆ	24	6.0		
	9	ไม่ตอบ	—	—		
120		คุณต้องเข้ารับการอบรมนานเท่าไร			29	51
	1	ต่ำกว่า 3 เดือน	26	6.5		
	2	3 เดือน	22	5.5		
	3	6 เดือน	14	3.5		
	4	1 ปี	132	32.9		
	5	1 ปี 6 เดือน	78	19.5		
	6	2 ปี	72	18.0		
	7	2 ปี 6 เดือน	13	3.2		
	8	2 ปี 6 เดือนขึ้นไป	44	11.0		
	9	ไม่ตอบ	—	—		
121		ครั้งนี้เป็นความผิดครั้งที่เท่าไร			30	52
	1	ครั้งแรก	252	62.8		
	2	ครั้งที่ 2	89	22.2		
	3	ครั้งที่ 3	33	8.2		
	4	ครั้งที่ 3 ขึ้นไป	27	6.7		
	9	ไม่ตอบ	—	—		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ขอคำถาม	สภมภ
122		คุณรู้วิธีการทำผิดมาจากที่ใด			31	53
	1	ในโรงเรียน	11	2.7		
	2	เพื่อนนอกโรงเรียน	188	46.9		
	3	บิดา มารดา คนในครอบครัว	13	3.2		
	4	หนังสือ หนังสือพิมพ์	6	1.5		
	5	ภาพยนตร์ โทรทัศน์	26	6.5		
	6	ตัวอย่างที่เห็นในสังคม	78	19.5		
	7	จากสถานพินิจและคุ้มครอง	20	5.0		
	8	ผู้อื่น ๆ	57	14.2		
	9	ไม่ตอบ	2	0.5		
123		ก่อนทำผิด คุณมีความรู้สึกอย่างไร			32	54
	1	รู้สึกว้าวุ่น ซากที่พังทลายใจ	97	24.2		
	2	รู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรม	32	8.0		
	3	รู้สึกว่าถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม	41	10.2		
	4	รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่มีค่า	45	11.2		
	5	มีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ	32	8.0		
	6	รู้สึกว่าไม่ได้รับความสนใจ	33	8.2		
	7	รู้สึกว่าถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ	12	3.0		
	8	มีความรู้สึกอย่างอื่น	31	7.7		
	9	เฉย ๆ ไม่มีความรู้สึกอย่างไร	78	19.5		

ตัวแปรที่	รหัส	ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส	ความถี่	ร้อยละ	ข้อคำถาม	สแกน
124		หลังจากทำความเข้าใจความรู้สึกอย่างไร			33	55
	1	รู้สึกสำนึกในบาปที่โกหกทำลงไป	54	13.5		
	2	รู้สึกถึงความทุกข์ที่ได้รับขณะนี้	43	10.7		
	3	รู้สึกว่าต้องสูญเสียอนาคตไป	78	19.5		
	4	รู้สึกอยากกลับตนเป็นคนดี	143	35.7		
	5	รู้สึกว่าสิ่งที่ทำไม่ใช่ความผิด	7	1.7		
	6	รู้สึกอยากกลับไปแก้แค้นคู่อริ	11	2.7		
	7	รู้สึกอยากฆรวชเข็ดต่างมา	44	11.0		
	8	รู้สึกอย่างอื่น	4	1.0		
	9	เฉย ๆ ไม่รู้สึกอย่างไร	17	4.2		
125		คุณมีเหตุผลอะไรมากที่สุดในการทำผิด			34	56
	1	เพราะถูกชมเชยรางวัล	19	4.7		
	2	ถูกกลั่นแกล้งจากเจตนาที่	32	8.0		
	3	ถูกชักจูงจากผู้อื่น	147	36.7		
	4	เพราะได้รับการศึกษาน้อย	28	7.0		
	5	เพราะความไม่รู้ว่าเป็นผิด	24	6.0		
	6	เพราะถูกเอารัดเอาเปรียบ	5	1.2		
	7	เพราะหึกหาใจไม่ไหว	80	20.0		
	8	เหตุผลอย่างอื่น	46	11.5		
	9	ไม่มีเหตุผล	20	5.0		

<u>ตัวแปรที่</u>	<u>รหัส</u>	<u>ชื่อตัวแปร, ชื่อรหัส</u>	<u>ความถี่</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ข้อคำถาม</u>	<u>คะแนน</u>
126		มีสิ่งที่จะทำให้ลูกไม่ท้องทำผิด สิ่งนั้นคืออะไร			35	57
	1	ถ้ามีพ่อแม่เพิ่มคนอื่น	27	6.7		
	2	ถ้าพ่อแม่รักและเอาใจใส่	38	9.5		
	3	ถ้าพ่อแม่ให้ความยุติธรรม ไม่ละเอียง	14	3.5		
	4	ถ้ามีผู้คอยค้ำค้ำก่อน ยังยังไม่ให้ทำผิด	38	9.5		
	5	ถ้าไม่มีเพื่อนฝูงที่เลวชั่วจริง	109	27.2		
	6	ถ้าไม่ถูกออกจากโรงเรียน	21	5.2		
	7	ถ้าไม่หนีออกจากบ้าน	64	16.0		
	8	ถ้าไม่ศึกษาเสพยา	59	14.7		
	9	ไม่มีอะไร	31	7.7		